

Em Là Vì Sao Trong Mắt Anh

Contents

Em Là Vì Sao Trong Mắt Anh	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Sao Trời, Trăng Gió Đêm Qua	3
3. Chương 2: Chung Tình	15
4. Chương 3: Chẳng Biết Tự Bao Giờ, Tình Cứ Thế Đậm Sâu	30
5. Chương 4: Fur Elise	52
6. Chương 5: Secret Love	70
7. Chương 6: Trong Mắt Anh Không Còn Ai Được nữa, Chỉ Vì Em	87
8. Chương 7-1: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (1)	104
9. Chương 7-2: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (2)	112
10. Chương 7-3: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (3)	116
11. Chương 8-1: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (1)	121
12. Chương 8-2: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (2)	125
13. Chương 8-3: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (3)	134
14. Chương 8-4: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (4)	140
15. Chương 9-1: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới này (1)	144
16. Chương 9-2: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới này (2)	150
17. Chương 9-3: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới này (3)	156
18. Chương 10-1: Ánh Sao London, Tình Yêu Lấp Lánh (1)	166
19. Chương 10-2: Ánh Sao London, Tình Yêu Lấp Lánh (2)	179
20. Chương 11: Kết Thúc	192

Em Là Vì Sao Trong Mắt Anh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Công ty phát hành: Bách Việt Số chương: 10 chương + kết Type: Thanh Trúc, Thù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-vi-sao-trong-mat-anh>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

“Ra biển uống rượu có được không? Anh mời em ra bờ biển, em mời anh uống rượu?”

“Được.”

“Có cần đợi anh tắm rượu, thay quần áo không?”

“Không cần, năm phút nữa anh sẽ ở dưới nhà đón em.”

“Vâng.”

Đúng năm phút sau, chiếc Lexus màu đen đỗ ngay dưới một tòa chung cư cao cấp nào đó.

Một tiếng đồng hồ sau đó, Lexus đã lại xuất hiện trên bãi cát bên bờ biển. Những chai bia bị vứt ngổn ngang ở ghế sau. Ở phía trước, mỗi người kẹp một điều thuốc trên tay, yên lặng ngồi đó. Làn khói thuốc vẩn vút, hòa theo điệu nhạc nhẹ nhàng phát ra từ DVD, khẽ vang vọng trong không gian chật hẹp.

Đó là bản nhạc Fur Elise nổi tiếng của nhạc sỹ Beethoven.

“Sao vậy? Gọi anh ra đây mà lại chẳng nói câu gì?” Rất lâu sau, Phó Minh Tích rít một hơi thuốc, đột ngột quay mặt sang.

Doãn Thần Tâm ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn suy trì trạng thái đờ đẫn như trước.

Người đàn ông trước mắt có chiếc mũi điều hâu mà cô thân thuộc nhất, khiến cô cứ bất động ngồi nhìn mãi, dường như có thể thông qua hình dạng của chiếc mũi ấy, mon men tiến vào trái tim ở một nơi khác.

Phó Minh Tích khẽ mỉm cười – Thật đấy, rất hiếm có người đàn ông nào ngay cả nụ cười cũng gọi cảm như vậy, nhưng Phó Minh Tích lại có thể làm được mà không tốn chút sức lực nào.

“Còn nhìn nữa, anh sẽ cho rằng em đang quyến rũ anh đấy.”

“...”

Bờ môi mỏng nam tính căng ra, ghé sát tới trước mặt cô như có ý trêu chọc, chớp mũi hai người đã chạm vào nhau” “Thật sự định quyến rũ anh?”.

Nhưng cô vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Thế là anh ấy chậm chậm di chuyển, mang theo chút trêu chọc như đùa bỡn, chút thăm dò chân thành nhất, dùng một tốc độ mà ngay cả cô cũng không nhận ra, định áp môi mình lên hai bờ môi đỏ hồng kia. Chậm rãi, từ từ, từng bước một, lặng lẽ, không một tiếng động...

Chính vào khoảnh khắc đó, Doãn Thần Tâm đột nhiên khựng lại, khẽ gọi một tiếng “Phó Minh Tích”.

Ngay sau đó, khi anh ấy còn chưa kịp phản ứng lại, cô bỗng nhiên òa lên khóc, nước mắt rất to.

Anh ấy sững người.

“Phó Minh Tích! Phó Minh Tích...”, cô bỗng nhiên trở nên khác thường, giữ chặt lấy anh ấy như vớ được một cọc gỗ nổi trôi giữa đại dương mênh mông. Cô ôm chặt lấy cổ Phó Minh Tích, ra sức vùi mặt mình vào lòng anh ấy: “Phải làm sao đây? Người phụ nữ thần kinh ấy gọi điện đến nói những lời đó, em nên làm thế nào đây? Em thật sự không biết nữa...”.

Tiếng khóc nghẹn ngào của cô gái khiến người đàn ông buông một tiếng thở dài khó xử, tiếng thở dài ấy khẽ khàng mà miên man. Giống như việc cô vô vọng ôm lấy anh ấy, chia sẻ với anh ấy mọi bối rối của bản thân, còn bản thân anh ấy thì vô vọng ngồi trong chiếc Lexus sang trọng nhưng vĩnh viễn không thể lái ra khỏi bãi cát mênh mông này vậy.

Tay Phó Minh Tích, rất lâu sau, cuối cùng cũng nặng nề ôm chặt lấy cô, che chở cô trước vòm ngực mình, tay còn lại vỗ về bả vai đang không ngừng run rẩy của cô.

Giây phút ấy, Phó Minh Tích đã nghĩ, nếu tất cả cho phép, anh ấy tình nguyện cứ ôm cô như vậy, cho tới khi biển cạn đá mòn – chỉ cần cô đồng ý...

2. Chương 1-2: Sao Trời, Trăng Gió Đêm Qua

Khi chiếc xe hơi đỗ dưới giảng đường trường Đại học A đã là tám giờ kém hai phút. Những sinh viên chưa vào lớp học, cầm sữa đậu nành vội vã bước về phía giảng đường, không ai chú ý đến bên trong chiếc xe thể thao sành điệu này, càng chẳng có ai để ý bên trong xe có một người đàn ông sắc mặt tái xám và một người phụ nữ đang cúi gằm.

Tất cả bắt đầu như sau...

Khi chiếc Bugatti màu đen đỗ xịch trước nhà giảng đường, Doãn Thần Tâm vừa định bước xuống thì người đàn ông ngồi sau vô lăng bất ngờ khóa cửa xe lại: “Doãn Thần Tâm!”.

Trái tim cô chợt lỡ nhịp. Từ khi bước lên xe, cô đã cảm nhận được bầu không khí căng thẳng vì cơn giận dữ của ai đó, lúc này nó dội thẳng về phía cô, không chút che giấu.

“Xoạt!”

Một xấp giấy nộp phạt được quăng lên người cô.

“Quá tốc độ, vượt đèn đỏ, lái xe sau khi uống say! Doãn Thần Tâm, em giải thích rõ cho anh biết, tại sao chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, em lại bị phạt nhiều như vậy? Em không cần mạng sống của mình nữa sao? Anh đã nói với em mấy trăm lần rằng không được lái xe sau khi uống rượu rồi? Hơn nữa em còn uống rượu rồi lái xe ra biển, lên cả đường cao tốc! Có phải em học tiến sỹ đến độ lơ đãng rồi không hay là đầu óc em vốn dĩ đã có vấn đề?!”

Tất cả mọi lời nhiếc mắng được gào lên một mạch, ngạc nhiên hơn là gần như chẳng có lấy 0.01 giây ngắt quãng.

Thần Tâm ngẩn người, trở mắt nhìn xấp giấy phạt đáng lẽ phải được dán lên trước cửa kính xe cô, những tờ giấy phạt lẽ ra phải do cảnh sát giao thông ném cho cô sau đó bắt cô lại, cho ngồi nhà giam vài ngày, thế mà bây giờ lại đang bay loạn xạ trong xe của Quan Cảnh Phong.

“Em...” Miệng cô hé mở, muốn nói điều gì đó.

Nhưng chưa đợi cô nói hết, người đàn ông đang nổi cơn tam bành đột nhiên giơ tay lên, liếc nhìn đồng hồ.

Một giây sau, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên trong xe, cửa xe được mở ra.

“Vào lớp đi.”

Doãn Thần Tâm hơi ngẩn người, tất cả những lời muốn nói đến cửa miệng rồi lại phải nuốt vào trong.

Điều bộ phê bình của người đàn ông này được cất hết không chút dấu vết chỉ trong vòng một giây. Chỉ một giây, anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nghĩ là trách mắng cũng đã đủ, nên để cho “đứa trẻ” đáng chết này vào lớp học rồi, vậy nên gương mặt đầy phần nộ tan biến trong nháy mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng trăm năm không thay đổi.

Đây chính là Quan Cảnh Phong.

Sau khi xuống xe, Thần Tâm nhận lúc anh không nhìn thấy mặt, khẽ nhếch khóe môi lên, dường như đang tự mỉa mai, có phần chua chát.

Chuông vào học ầm ĩ reo lên, hành lang dài của tòa nhà giảng đường cũng vang lên tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà.

Đó là một đôi giày Roma bảy phân nam đầy đỉnh. Các sinh viên nghe thấy tiếng bước chân này liền biết rằng giảng viên môn Kinh tế học đã đến.

Quả nhiên, tiếng bước chân cuối cùng đã dừng lại trên bục giảng, Doãn Thần Tâm đứng đó nhìn sinh viên mỉm cười, mở giáo án, bắt đầu bài giảng mới.

Nếu nói mỗi người đều có một ngành nghề phù hợp với bản thân, thì trong mắt các sinh viên Đại học A, nghề bắt di bắt dịch, phù hợp nhất với Doãn Thần Tâm chính là vai trò mà hiện cô đang đảm nhiệm.

Chẳng phải sao? Rõ ràng mấy phút trước còn ngồi trong chiếc xe thể thao màu đen, chịu sự lên lớp như bề trên của ai đó, mắt mặt tới nỗi chỉ thiếu nước đào một cái lỗ để chui xuống, vĩnh viễn không chui ra nữa. Nhưng chỉ vài phút sau, khi cô đứng trên bục giảng, phong thái và sự tự tin cần có đã trở lại. Như thường lệ, cô dùng phương pháp dễ tiếp thu nhất để truyền thụ một cách sinh động cho sinh viên những nguyên lý kinh tế học khô khan.

Việc dạy học diễn ra thuận lợi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi “tiết học” Giáo dục chính trị trước đó của Quan Cảnh Phong. Xem ra, ngày thứ hai tĩnh lặng này có vẻ sẽ diễn ra một cách suôn sẻ giống buổi học hiện tại.

Tám giờ bốn mươi lăm phút, tiếng chuông hết tiết một vang lên.

Cô gấp giáo án lại, mỉm cười nhìn mấy sinh viên dường như có thắc mắc cần được giải đáp đang bước về phía mình.

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói lạ vang đến bên tai:

“Cô có phải là giảng viên Doãn Thần Tâm không?”

“Vâng, tôi đây.”

“Cô Doãn, cô bị tình nghi có liên quan tới một vụ án giết người, phiền cô theo chúng tôi về đồn cảnh sát để lấy lời khai.”

“Anh nói sao?!”

Công việc dạy học đang diễn ra thuận lợi như bao ngày bỗng nhiên dừng lại đột ngột.

Thần Tâm sững người, không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, cũng không dám tin hai cảnh sát với giọng điệu cứng nhắc này đang nhắm vào mình.

“Sao có thể thế được!” Đột nhiên, mấy sinh viên đang tiến về bục giảng lên tiếng.

Tiếp theo đó...

“Sao có thể như vậy!”

“Các anh nhầm người rồi phải không?”

Cả phòng học bỗng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngay lập tức, từ một tiết học uể oải đã trở thành nơi “đàn bà chua ngoa mắng chửi quan nha”. Doãn Thần Tâm dờ người, còn hai viên cảnh sát thì đứng ngay ở đó, trước mặt cô, nhìn cô, ý chí kiên định.

Tình nghi giết người? Kẻ tình nghi?

Không, chắc chắn là có sai sót ở đâu đó!

“Ai đã bị giết?” Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh. Chỉ có điều, khi nhận được câu trả lời khô khốc từ viên cảnh sát: “Phó Minh Tích”, Doãn Thần Tâm lập tức thất thần, không còn bình tĩnh được nữa. Đôi giày Roma bầy phân suýt nữa khiến cả người cô đổ nhào xuống đất...

“Anh nói gì cơ?”

“Anh có chắc là Phó Minh Tích không? Là người kinh doanh quốc tế? Là người rất đẹp trai đó?”

“Anh ấy chết như thế nào?”

“Rất cuộc là khi nào, ở đâu?!”

“Đồ khốn, anh không biết nói à?”

“Khốn kiếp!”

Xe cảnh sát áp giải cô về đồn trong ánh mắt chăm chú của mọi người. Trên đường đi, tâm trạng Doãn Thần Tâm từ vô cùng khó tin chuyển thành đau xót tột cùng, sau đó trở nên cực kỳ phần nộ.

Còn hai kẻ công bộc của nhân dân đáng chết đó, từ sau khi nói cho cô biết Minh Tích bị sát hại rồi áp giải cô lên xe, thì mồm miệng như thể dùng kim cũng không banh ra được. Bất luận cô nói gì, hỏi gì, dù cô có khẩn thiết bao nhiêu, đến mức điên cuồng muốn biết rốt cuộc người bị sát hại có đúng là Phó Minh Tích mà cô biết hay không, người mà ba hôm trước còn cùng cô ra bờ biển uống rượu; người bạn khác giới tốt nhất, thân thiết nhất, đáng để cô tin tưởng nhất cuộc đời này. Nhưng miệng hai kẻ khốn nạn ngay từ đầu đến cuối lại không hé ra nửa lời.

“Khốn nạn! Khốn kiếp!”

Mọi người trong đồn cảnh sát đều hiếu kỳ nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhưng miệng lại nói ra toàn những lời chửi bới không có giáo dục, đang bị đồng nghiệp đưa vào phòng thẩm vấn.

“Có quan hệ gì với người chết?”

“Quan hệ cái quái gì!”

“Doãn Thần Tâm!”

“Anh hét cái gì? Dựa vào đâu mà tôi hỏi anh hàng loạt câu hỏi lúc ở trên xe, đến nửa lời anh cũng không nói, bây giờ vừa ngồi xuống đã thẩm vấn tôi?” Người phụ nữ vừa ngồi xuống ghế đã lại đứng lên, vóc người vốn đã cao ráo trở nên uy thế hơn, cúi xuống trước mặt hai viên cảnh sát, “Tôi hỏi các anh, rốt cuộc có đúng Phó Minh Tích mà tôi vừa nói không? Rốt cuộc có-đúng-không?!”.

“Đúng”, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bật mở, một người cao lớn từ sau cánh cửa đầy ánh sáng bước vào, khóa trái cửa lại, giọng nói và bóng người cùng lúc lọt vào phạm vi cảm quan của cô: “Cậu chủ của công ty Thương mại Hưng Tiến, điều hành doanh nghiệp của gia đình, lái chiếc Lexus, cao 1 mét 83, diện mạo tuấn tú, đào hoa. Cô Doãn, có cần tôi miêu tả chi tiết hơn nữa không?”.

Có thứ gì đó từ trái tim cô rơi xuống nền nhà một cách tuyệt vọng nhất, trĩu nặng nhất, vang dội nhất.

Doãn Thần Tâm ngã phịch xuống ghế: “Anh nói sao?”.

Anh ta nói... chính là Minh Tích.

Phó Minh Tích mà cô quen biết!

Phó Minh Tích, người bạn khác giới có quan hệ tốt nhất, thân thiết nhất với cô trên thế giới này!

“Cô Doãn”, người vừa bước vào phòng thẩm vấn ban nãy gật đầu với cô, “Chính là bạn cô, Phó Minh Tích, không sai chút nào”.

Anh ta bước đến phía sau chiếc bàn, xua tay với hai viên cảnh sát đang ngồi đó: “Các anh đi ra trước đi”.

“Vâng, thưa tổ trưởng.”

Thần Tâm thất thần nhìn lên khoảng không hư vô trên bức tường phòng thẩm vấn: “Thế rồi, các anh nghi ngờ tôi?”.

Số người đối diện không biết từ lúc nào từ ba chỉ còn một, mà người này không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ có đôi ánh mắt anh ta khác hẳn với hai người trước.

“Chào cô Doãn,” anh ta ngồi xuống phía đối diện, “Tôi họ Dư, tên Dư Triệu Đình, là tổ trưởng phụ trách điều tra vụ án này”.

Nhưng ai mà còn hứng thú với việc anh ta là ai vào lúc này?

Minh Tích của cô, đã ra đi bất ngờ một cách kì lạ, khó hiểu như vậy.

Anh ta có thể tưởng tượng nổi không? Hai ngày trước mới gặp nhau, mới cùng nhau uống rượu, mới cùng nhau trải qua một đêm dài bi thương, mới cùng nhau nghe bản nhạc Fur Elise mà cô thích nhất!

Trong nháy mắt, trong thế giới của cô, từ giờ trở đi đã không còn người này nữa.

Anh ta có thể tưởng tượng nổi không?!

“Anh có biết Minh Tích là người bạn thân nhất của tôi không?”

“Tôi biết”, đôi mắt của người đàn ông họ Dư dừng lại trên gương mặt Thần Tâm, thái độ ôn hòa hơn nhiều so với hai người bạn này, nhưng vẫn mang nét mặt điều tra rõ ràng: “Hơn nữa tôi còn biết, quan hệ giữa hai người không chỉ đơn giản là bạn thân, đúng không?”.

Thần Tâm nhìn anh ta, có chút dờ dẩn, đột nhiên cô phát hiện gương mặt này không hung dữ như hai viên cảnh sát trước. Anh ta có vẻ đẹp trai hơn, nho nhã hơn và cũng ôn hòa hơn nhiều, nhưng miệng vẫn nói ra những câu y chang khiến người khác bực bội.

“Trước đây hai người từng yêu nhau à? Hồi còn học đại học?” Anh ta mím môi, “Hơn nữa, ngay cả sau khi chia tay, hai người vẫn còn quan hệ thân thiết, đúng không?”.

Thần Tâm không trả lời.

“Ba ngày trước, hai người đã cùng nhau ra biển và ở lại suốt một đêm. Sau đó đến khoảng sáu giờ sáng hôm sau, cô còn về nhà với anh ta, mà theo báo cáo khám nghiệm tử thi, Phó Minh Tích bị sát hại vào khoảng bảy giờ đến tám giờ sáng cùng ngày.”

“Sao?!” Không còn việc gì có thể khiến người khác kinh ngạc hơn việc này, “Bảy, tám giờ? Bảy rưỡi tôi mới rời khỏi căn hộ của anh ấy!”.

“Vậy nên...”

“Vậy nên các anh cho rằng do tôi làm?” Cô tê dại ngồi phịch xuống ghế, không còn chút sức lực nào để đứng lên nữa.

Bảy rưỡi sáng hai ngày trước, sau khi ăn sáng xong tại nhà Phó Minh Tích, cô đã về nhà một mình. Minh Tích hỏi cô có cần anh ấy đưa về không, cô nói không cần. Anh ấy đã ở cả một đêm trên bờ biển, chắc hẳn rất mệt, hơn nữa lúc đó cô chỉ muốn yên tĩnh một mình, cô muốn tự mình về nhà, cô muốn phân tích cuộc điện thoại đã nhận được khiến cô sợ hãi, khiến cô bực bội, khiến cô gần như phát điên vào đêm hôm trước, cuộc điện thoại đã hoàn toàn hủy hoại toàn bộ thế giới nhỏ bé mà cô luôn cho là bình yên. Cô muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm gì.

Nhưng chính vì như vậy mà Minh Tích đã gặp nạn. Bảy, tám giờ, sau khi cô rời đi chưa được bao lâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

“Cho nên đây chính là lí do mới sáng ra các anh đã tới trường áp giải tôi đến đây?”

Cô rút cuộc nên gấp gáp giải thích rằng mình chẳng là gì cả, bình tĩnh thoát tội trước, hay là nên mặc kệ cho đầu óc rối bời, trống rỗng, để đau khổ vì Minh Tích không từ biệt đã bỏ đi trước?

Thông thường mà nói, nên là cách đầu tiên, lựa chọn sáng suốt chính là phương án đầu tiên.

Chỉ là, cô không bao giờ còn được nhìn thấy Minh Tích nữa.

“Cô nói bảy rưỡi sáng cô rời khỏi căn hộ của Phó Minh Tích, có người làm chứng không?”

“Không có.”

“Sau khi rời đi, cô đã đi đâu?”

“Về nhà.”

“Không phải lên lớp sao?”

“Hôm đó tôi không có tiết.”

“Hay có gọi điện cho ai không?”

“Không.”

“Vậy thì, đêm hôm trước hai người ở lại trên bờ biển đã làm những gì?”

“Chẳng làm gì cả.”

“’Qua kiểm tra, xe của anh ta có nồng độ rượu quá cao.”

“Chúng tôi đã uống chút rượu.”

“Tại sao?”

“Tâm trạng tôi khôn tốt.”

“Lý do là gì?”

Thần Tâm tập trung tinh thần nhìn anh ta, gương mặt không chút biểu cảm, bỗng nhiên, cô không muốn trả lời thậm bất cứ câu hỏi nào nữa.

Không lâu sau, điện thoại bắt đầu đổ chuông.

Hoàn toàn không ngoài dự đoán, bạn bè, thân bằng cố hữu khắp nơi liên tục gọi điện đến, hoặc quan tâm, hoặc yêu quý, hoặc muốn lên lớp một bài. Rìng rìng rìng! Rìng rìng rìng!...

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, cô còn hai tiết học ở trường. Doãn Thần Tâm chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, về nhà thu dọn một hồi rồi quay lại trường, cố gắng kìm nén tâm trạng, dạy cho xong hai tiết học buổi chiều. Sau đó, cô mở điện thoại, phát hiện ba người có số lần gọi đến nhiều nhất là ông Doãn – bố cô, Quan Cảnh Phong, và người bạn thân Hạ Bảo Như.

Dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được hai người trước gọi điện đến chắc chắn là để làm công tác giáo dục tư tưởng, nên Thần Tâm tự động bỏ qua, trực tiếp bấm số Bảo Như: “Cậu biết rồi sao?”.

“Đúng thế, Doãn Thần Tâm, cậu đang làm trò gì vậy? Mình gọi cho cậu gần trăm lần rồi mà bây giờ cậu mới gọi lại? Nếu như không phải vì buổi chiều còn hai cuộc họp quỹ quái thì mình đã sớm xông đến trường học của các cậu rồi! Họ Doãn kia, hãy nhanh giải thích rõ ràng cho cô đây xem, tại sao không nghe điện thoại!”

Đây, đây chính là Hạ tiểu thư, trọng điểm của cô ấy bây giờ không phải là vụ án giết người kia mà là việc tại sao Thần Tâm không nghe gần trăm cuộc điện thoại của mình.

Khóe môi Thần Tâm bắt giác cong lên đầy bất lực: “Tâm trạng không tốt chứ sao, một buổi chiều phải nghe vô số cuộc điện thoại nên để chế độ im lặng cho rồi”, cô vừa nói vừa rời khỏi phòng học, đi về phía nhà để xe, “Cậu có thể cười thầm được rồi đó, bố mình gọi cho mình hơn trăm cuộc, mình cũng không gọi lại”.

“Thần Tâm”, nói đến đây, giọng của Bảo Như đột nhiên thấp xuống, “Thần Tâm, chuyện này... rốt cuộc là sao? Minh Tích chết rồi ư?”.

“Ừm.”

“Sao mà chết?”

“Bà ngày trước...”, cô bắt giác khép mắt lại, những bức ảnh nhìn thấy ở đồn cảnh sát ban sáng lại một lần nữa hiện lên trong đầu. Minh Tích nằm đó, trên nền nhà, giữa vũng máu chảy ra từ cơ thể mình, “... bị kẻ khác... dùng dao đâm vào bụng dưới”.

Đầu kia đột nhiên im lặng.

Rất lâu sau, giọng nói của Bảo Như mới cất lên, nhẹ đến mức giống như tiếng bước chân không chạm đất: “Họ... nghi ngờ hung thủ là cậu?”.

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Họ nói, người cuối cùng Minh Tích gặp trước khi bị sát hại... là mình.”

“Sao! Mẹ kiếp! Họ chắc không?” Khí thế của Bảo Như lúc này đột nhiên dâng cao, hùng hổ vì phần nộ.

“Mình không biết.”

“Thần Tâm...”

Cô thở dài nặng nề, không rõ rốt cuộc lúc này bản thân là đau đớn nhiều hơn, hay phần nộ do bị tình nghi nhiều hơn.

“Thần Tâm, cậu đừng sợ”, đầu dây ên kia, giọng nói giả vờ như rất có niềm tin của Bảo Như lại một lần nữa vang lên, “Cậu đợi chút, đợi mình hai phút, mình lập tức gọi điện cho luật sư của bố mình để giúp cậu giải quyết chuyện này. Cậu đợi chút...”.

“Thôi, cậu ngay không sợ chết đứng”, Thần Tâm đã đi tới hầm để xe, rút chiếc chìa khóa xe chìa về hướng chiếc Lotus màu đen – đây là chiếc xe Quan Cảnh Phong mua tặng khi cô được trường tuyển dụng. Anh nói một cô gái mà từ sáng đến tối phải chạy đi chạy lại giữa ba nơi là trường học, công ty Tân Huy và căn hộ, sẽ mệt rũ rượi, do vậy anh quyết định tài trợ không điều kiện.

Chỉ có điều cô đã bao nhiêu tuổi rồi, sao có thể vẫn trẻ mặt để cho người ta nói tài trợ là tài trợ như hồi còn nhỏ cơ chứ? Vậy nên Thần Tâm nhất quyết đòi thanh toán, mặc kệ cho Quan Cảnh Phong sầm mặt, sau một hồi đàm phán mệt mỏi muốn chết, cô nhất quyết trả góp chiếc xe đó cho anh với giá của một chiếc xe second-hand.

Tương tự, căn hộ mà cô đang ở bây giờ cũng vậy.

Vậy nên cho đến bây giờ, Quan Cảnh Phong là chủ nợ lớn nhất trong cuộc đời cô. Mỗi lần cô nhìn thấy chiếc xe này, quay về căn hộ kia, đều sẽ nghĩ đến người đó... À không, thật ra rất nhiều lúc không nhìn thấy chiếc xe này, không quay về căn hộ kia, cô cũng vẫn nhớ đến anh.

Thôi được, đề tài lan man quá rồi, đi vào trọng tâm thôi.

“Đừng bận tâm nữa”, cô ngồi vào xe, khởi động máy, “Bây giờ có thời gian không?”.

“Có, cần đến với cậu không?”

“Cậu nói xem?”

Hai người rất hiểu ý nhau, đã chọn quán Blue bar mà cả hai thường hay lui tới.

Bảo Như nói tài xế nhà cô ấy hiện tại đang về nhà đón ông nội, thế là mời cô – vị nhà giáo nhân dân trước nay luôn vì học sinh phục vụ, tạm thời thay đổi đối tượng phục vụ, đến đón cô ấy.

Cô ấy đợi Thần Tâm trước cửa Tân Huy. Đúng rồi, quên chưa nói, cô chủ Hạ có lai lịch rất bề thế, cha cô ấy chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Tân Huy hiền hách lầy lừng ở thành phố này, là nhà hảo tâm đã hào phóng quyên góp một khoản tiền rất lớn cho thảm họa vùng biển lần trước, đồng thời cũng là cấp trên cao nhất của Thần Tâm. Còn Bảo Như chính là Tổng giám đốc bộ phận Marketing của Tân Huy do ông phụ trách quản lý, kiêm cô con gái yêu thứ hai của ông, về một khía cạnh nào đó, cũng là cấp trên của Thần Tâm.

Lý do Doãn Thần Tâm được ra khỏi đồn cảnh sát cũng chính là vì thế, cô nói cho Dư Triệu Đình biết lý do đêm đó tâm trạng cô không tốt là vì áp lực, bởi lẽ ngoài việc dạy học ở trường đại học ra, cô còn là nhà hoạch định marketing dưới trướng của Bảo Như ở Tân Huy. Còn nguyên nhân ban đầu của áp lực lớn chính là do mấy đêm đó cô không tài nào viết ra được đề án.

Dư Triệu Đình chăm chú nhìn cô hồi lâu, như thể đang thu thập tất cả những chứng cứ liên quan đến việc cô nói dối, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Cô Doãn, cô còn trẻ mà đã vừa giảng dạy học ở Đại học A, vừa làm việc ở Tân Huy, có áp lực là chuyện bình thường”.

“Vậy nên, tôi có thể đi được chưa? Việc tôi giết Minh Tích hoàn toàn chỉ là suy đoán của các anh, nếu thực sự muốn bắt tôi, phiền các anh thu thập chứng cứ mới”, nói xong cô không thèm nhìn viên cảnh sát họ Dư này thêm một lần nào nữa, lập tức đứng dậy mở cửa.

Và đáng khen nhất là anh ta cũng không ngăn cản.

Thần Tâm đỗ xe lại bên đường, Bảo Như chạy như bay đến.

“Lần trước nhân viên ở Blue bar nói với mình hôm nay sẽ bán một loại cocktail mới, bọn mình đi uống thử xem.”

“Được”, Thần Tâm mỉm cười, người chị em dễ thương này của cô luôn luôn như vậy, luôn biết lúc nào không nên đề cập đến vấn đề gì. Trong lòng cô rất biết ơn, hỏi: “Hôm nay các cậu họp gì vậy?”

“Họp cổ đông”, Bảo Như lấy hộp trang điểm từ trong túi ra, tô lại đường kẻ mắt: “Mẹ ơi! Bố mình giao 5% cổ phần cho anh rể mình, cậu nói xem có phải ông bị điên rồi không? Sao lại giao cho người ngoài một số cổ phần lớn như thế cơ chứ!”

“Thế cậu thì sao? Hôm nay được chia bao nhiêu?”

“Chẳng được xu nào cả”.

Không ngoài dự đoán: “Cậu vẫn chưa nhận ra sao? Ông muốn giao quyền điều hành công ty cho anh rể cậu”.

“Không phải vậy chứ?” Cô gái bây giờ mới vỡ lẽ này lại không hiểu rõ tình hình bằng một người ngoài như cô, “Thế thì ông nên nói sớm chứ! Làm mình ngày ngày đều phải đi làm đúng giờ, cố sống cố chết làm việc...”.

“Cậu cố sống cố chết?” Trời ơi, đây đúng là câu nói nhạt nhẽo đáng cười nhất trong một đám hỗn độn, “Cô hai à, đề án của cả bộ phận marketing đều đang do mình làm, trong giờ làm việc cậu ngồi trước máy tính sơn móng tay, gọi điện hỏi cửa hiệu nào có hàng mới ra, hết giờ làm cậu lại đi oanh tạc các cửa hiệu, cậu còn mặt mũi nào nói mình cố sống cố chết?”

“Ít ra, ít ra người ta cũng đi làm đúng giờ mà...”

“Chị à, mỗi tháng chị lĩnh tiền lương lên đến năm con số mà không làm gì cả, có dám không đi làm đúng giờ không? Cậu tưởng rằng cậu là ‘Đường Tuấn’* hay sao?”

(*) Từ chỉ những người đi lừa người khác về trình độ của mình và lừa được đông đảo quần chúng tin vào năng lực của mình.

“Đường Tuấn là ai?” Bảo Như chớp chớp đôi mắt to vừa được tô lại đường kẻ mắt vô cùng xinh đẹp.

Rốt cuộc là ai nói gái nhà giàu đều là bị cở, đầu óc chỉ chứa toàn hàng hiệu, sành điệu và ăn chơi? Chúng ta không thể nói tất cả bọn họ đều như vậy, ít nhất thì cô gái đang ngồi trước mắt đây có sự khác biệt.

Thần Tâm quay mặt sang nhìn cô hai họ Hạ, phẫn nộ vì bất lực, lườm cô ấy một cái. Ai ngờ Bảo Như đột nhiên hét âm lên: “Thần Tâm, Thần Tâm...”.

“Cậu gọi ma à?”

“Không phải! Trời ơi, Doãn Thần Tâm!”, cô ấy đưa tay với vô lăng: “Mau phanh xe lại...”.

Khi Doãn Thần Tâm quay đầu phát hiện tình hình nghiêm trọng thì đã không kịp nữa.

“Két!” Chiếc xe dừng lại, đồng thời, một tiếng va chạm vang lên ở phía trước đầu xe.

Thế là cô biết, cô hết đời rồi.

Đúng là “phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”.

Khi chiếc xe phát ra âm thanh chói tai, sau khi hôn phách Thần Tâm quay tròn 360 độ, cô nhìn thấy một vật thể màu đen nào đó sau khi bị va đập mạnh đã bắn về phía sau, tiếng hét kinh hoàng của Bảo Như vang lên bên tai cô: “Trời ơi! Thần Tâm! Thần Tâm! Thần...”.

“Câm miệng!”

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Xuống xe cứu người!”

Shit! Shit! S-H-I-T! Cái gì gọi à nhà thùng gặp phải mưa dầm? Cái gì gọi là chó cắn áo rách? Cái gì gọi là họa vô đơn chí? Tại sao tất cả mọi chuyện tồi tệ trên đời đều đổ lên đầu cô, lại còn có kẻ khốn kiếp đi đường không có mặt bị một kẻ khốn kiếp lái xe không dùng mắt là cô đâm “rầm” một tiếng rồi ngã xuống?

SHIT!

Khi đưa người đen đui đó vào bệnh viện, anh ta đã rơi vào trạng thái hôn mê. May mà Bảo Như gọi kịp thời, xem ra nạn nhân bị thương không nặng lắm, ít nhất nhìn bề ngoài là như vậy.

“Ai là người nhà của nạn nhân?”

“Chúng tôi, chúng tôi!” Bảo Như vẫn chưa hoàn hồn, sau khi nghe thấy tiếng nói của bác sỹ liền giơ tay biểu quyết, dáng vẻ giống như một học sinh tiểu học trong giờ học Ngữ văn. Mãi đến khi nhận ra Thần Tâm đang trừng mắt nhìn mình, cô ấy mới lẩm bầm: “Chúng tôi... không cần thận tâm vào anh ta”.

Đây, một cô gái thật đáng yêu. Cô ấy nói là “chúng tôi”, chứ không phải “bạn tôi”.

Nhưng vị bác sỹ bận rộn đầy công chuyện chẳng có thời gian tận hưởng sự đáng yêu của cô ấy: “Cậu ta tỉnh rồi”.

“Thật sao? Trời ơi, vừa nãy mình sợ muốn chết, may mà tỉnh rồi. Thần Tâm, Thần Tâm, chúng mình vào xem anh ta ra sao”, cô ấy kéo Thần Tâm đi về hướng phòng bệnh.

“Đợi đã”, Thần Tâm kéo tay cô lại, “Cậu vào trước đi, mình xuống mua ít đồ bồi bổ cho anh ta”.

“Đúng đấy, cậu đi nhanh đi”, Bảo Như hình như bây giờ mới nghĩ ra chuyện này, “Dù gì đi chẳng nữa thì cũng tại chúng mình sai, phải có chút lòng thành trước mới gây được thiện cảm với người ta. Cậu đi đi, chọn loại tốt vào nhé, người này cứ giao cho mình”.

Cô ấy dành cho Thần Tâm một ánh mắt “cậu cứ yên tâm”, nhưng mà nói thật, đối với những việc như thế này, Thần Tâm thật sự rất yên tâm về cô ấy. Mỗi người đều có ưu thế của riêng mình, Bảo Như – tuy rằng ở Tân Huy chỉ là một bình hoa di động nhưng đối với đám đàn ông, cô ấy lại là một tác phẩm nghệ thuật thực sự.

Vì vậy, Doãn Thần Tâm rất yên tâm khi để “tác phẩm nghệ thuật này” đi làm đẹp cho thị giác lẫn tâm hồn của người đàn ông trong phòng bệnh kia, còn cô thì lái chiếc xe Lotus đen đui đó đến một siêu thị gần bệnh viện, chọn một đồng nước yến đóng hộp và hoa quả các loại, xếp đầy một giỏ hàng, sau đó để nhân viên phục vụ đóng gói lại.

Thời gian đã lâu, có lẽ đã đủ cho cô hai nhà họ Hạ dùng ngoại hình tuyệt sắc và phương pháp bí truyền, độc quyền đối phó với đàn ông rất hữu dụng của cô ấy để mê hoặc kẻ đen đui kia, khiến anh ta mê muội.

Quả nhiên, khi Thần Tâm bước vào phòng bệnh, tiếng cười khoa trương của đôi nam nữ đã dội vào tai cô.

“Thật không, thật không? Sau đó thì sao? Sau đó anh ta thế nào?” Ừm, đúng thế, đây đúng là giọng điệu mà Bảo Như nhà cô thường dùng để giao du với cánh đàn ông.

“Sau đó anh ta đập đi rồi.”

“Không phải vậy chứ?”

Cô bước đến cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy cô Hạ đáng yêu đang đỡ chiếc cảm sắp rớt xuống, cười ngặt nghẽo. Hai người nói chuyện say sưa đến mức ở cửa xuất hiện thêm một người nữa từ lúc nào cũng không hay.

Thần Tâm gõ cửa, hai người nghe thấy bèn quay đầu lại, Bảo Như lập tức vẫy tay với cô: “Thần Tâm, Thần Tâm, nhanh lại đây, mình giới thiệu cho hai người biết nhau”,

Lời nói tự nhiên như thể anh chàng kia là bạn thân quen biết đã lâu của cô ấy, thật khiến người khác tán thưởng.

Người bệnh đó nửa nằm nửa ngồi trên giường, mỉm cười nhìn cô bước vào. Không biết có phải do nói chuyện với người đẹp có tác dụng đến vậy không mà khí sắc của anh ta tốt đến mức chẳng hề giống như vừa bị một chiếc xe Lotus rầm đâm vào.

Bảo Như nói: “Diên Phong, đây là bạn tốt của em, Thần Tâm, cô ấy giỏi lắm đấy, trẻ như vậy mà đã là giảng viên khoa ngoại thương trường Đại học A rồi đó”.

“Vậy sao?” Nụ cười của người đàn ông không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lại thêm chút hứng thú hay thứ quái gở gì đó. Anh ta đưa tay về phía Thần Tâm: “Xin chào, tôi là Chu Diên Phong, tên của chúng ta rất có duyên đấy, cô có thấy thế không? Giống như câu Sao trời trăng gió đêm qua*”.

(*) Một câu thơ trong bài Vô đề của Chu Thương Ân, có chứa chữ “Thần” tức là sao và “Phong” tức là gió.

“Đúng thế, ban nãy sao em không nghĩ ra nhỉ? Ha, ha, ha... tên của hai người rất hợp nhau đó”, Bảo Như vui như phát hiện ra lục địa mới.

Doãn Thần Tâm chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đều đã bị cô chủ Hạ phá hỏng bởi những quả mìn nổ tung thành những đốm sáng lập lờ. Cô cười gượng gạo, đặt đồ vừa mua lên bàn, giơ tay bắt tay với anh ta: “Chỉ cần là người có tên mang chữ ‘Phong’* thì đều hợp với tôi, ai bảo tôi tên là ‘tâm thần’ cơ chứ, đúng không?”.

(*) “Phong” trong tiếng Trung Quốc còn đồng âm với từ “diên rồ”.

“Cũng đúng”, người họ Chu đó dường như hệt hăng, Bảo Như thấy thần sắc anh ta không tốt, lập tức trở nên xởi lởi: “Trời ơi, Doãn Thần Tâm, sao mặt cậu cứ khó đăm đăm thế? Thả lỏng nào, đến điều thú vị như thế mà cũng không cười được, xem ra cậu sắp bị rối loạn nội tiết rồi”, nói rồi lại đi lật xem quà cáp trong giỏ, “Xem cậu mưa được những gì để chuộc tội nào. Diên Phong, anh có thích ăn thanh long không?”.

Nói rồi họ lại tiếp tục chìm đắm trong thế giới hai người.

Có lúc, Thần Tâm thật sự không biết người chị em tốt này của cô vô tâm thật hay giả vờ ngốc nghếch. Cái đó mà cũng gọi là “điều thú vị” sao? Thế thì trong cuộc đời cô đúng là đếm không hết những “điều thú vị” rồi, chẳng lẽ ngày nào cũng ngốc nghếch cười hi hi, ha ha như vậy sao?

Nhưng nếu nói cô ấy vô tâm, mỗi lần cô ấy đều gấp dũ hóa lạnh, trong vòng ba giây có thể khiến không khí từ sương sùng nhất trở nên sôi động nhất. Chẳng trách khi nam sinh trong lớp bầu hoa khôi, Bảo Như luôn giành được quán quân. Họ đều nói: “Tuy Doãn Thần Tâm cũng rất xinh đẹp nhưng nhìn cái bộ mặt kênh kiệu đó của cậu ta đã khiến người khác buồn nôn. Bảo Như đáng yêu biết baoem gia thế bề thế như vậy nhưng chẳng có chút tính khí tiểu thư nào”.

Những kẻ vô dụng đó tuy ngốc nghếch nhưng về điểm này lại nói rất đúng, cô chủ họ Hạ của chúng ta đáng yêu đến mức người có bộ mặt kênh kiệu như cô cũng phải thích, huống hồ là người đàn ông vừa mới gặp một giây đã có thể gào lên câu thơ Sao trời trăng gió đêm qua trước mắt đây.

Thật lòng mà nói, câu thơ đó không có gì sai, dù gì tác giả của nó cũng rất có tài. Nhưng có trách thì trách một phút trước nó được nói ra từ miệng của kẻ đen đui này. Ai cho phép anh ta có quyền tùy tiện lấy một chữ “Phong” để kết thân với tên của cô?

Quyền đó không bao giờ đến lượt anh ta.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, sau một tràng nhạc chuông vui tai, Thần Tâm rút di động ra khỏi túi xách. Màn hình điện thoại hiện tên người gọi, trong đó có chữ trọng điểm vừa được nhắc đến ban nãy – “Phong”.

Đương nhiên, người gọi đến không phải là “Tác Dạ Phong*” trên giường bệnh kia.

(*) Có nghĩa là Gió đêm qua.

Cô đi đến một góc, lúc này mới quyết định trả lời cuộc gọi, cho dù số điện thoại này đã bị từ chối cả một buổi chiều, thái độ lên lớp của Quan Cảnh Phong dù sao cũng tốt hơn nhiều so với ánh mắt của Chu Diên Phong đang nằm trên giường kia.

Quả nhiên, vừa nhận điện thoại, giọng nói một vị “Phong” khác như thể sấm sét, gầm lên như sư tử: “Doãn Thần Tâm, rốt cuộc em đang làm gì?”.

“Sao cơ?” Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra nguyên nhân khiến ngài Phong này phẫn nộ, giọng cô vẫn bình tĩnh, biết rõ mà vẫn hỏi.

Quan Cảnh Phong tức giận hét lên, khác một trời một vực với sự điềm tĩnh mà cô đang giả vờ lúc này: “Buổi sáng bị đưa đến đồn cảnh sát, buổi chiều lái xe đâm vào người khác! Em bị điên rồi sao? Hay là đầu óc bị hỏng rồi? Người đó có sao không? Có bắt em chịu trách nhiệm gì không? Ghi số điện thoại của anh ta cho anh, anh sẽ cử luật sư Trương đi xử lý. Còn chuyện sáng nay, em đừng làm ồn lên, anh đã cho luật sư Trương đi giải quyết rồi. Bây giờ, em ra đây ngay cho anh! Trong vòng ba giây lập tức xuất hiện trước mặt anh!”

“Sao cơ?”

Đầu ki không đợi cô hỏi hết câu đã cúp máy, chỉ còn mấy tiếng “tút tut” lạnh lùng.

Bảo Như và người họ Chu kia quay mặt lại cùng lúc.

“Ai đấy?”

“Người quen.”

“Anh Quan?”

“Ừ.”

“Ồ, ờ, chắc chắn cậu lại bị mắng rồi”, Bảo Như tỏ vẻ thương cảm nhưng bất lực, “Thực ra mình cảm thấy anh ấy rất hung dữ với cậu, còn nghiêm khắc hơn bố cậu một trăm lần...”

“Hạ Bảo Như!”

“Hi hi... Ý mình là: Tóm lại, cậu tự lo liệu đi.”

Thần Tâm lườm cô ấy một cái, Hạ Bảo Như lại chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào, chớp chớp mắt nhìn cô.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại ồn ào cả một ngày lại rung lên, lần này là thông báo tin nhắn.

Cô mở ra xem, người gửi là Quan Cảnh Phong: Đã hết ba giây!

Không hiểu tại sao, đúng giờ phút nặng nề này, Thần Tâm lại đột nhiên rung mình. Hơn nữa, cái rung mình đây mà lúc này khiến đôi chân cô bất giác bước về phía cửa, không biết nguyên do.

Thực ra cô hiểu rằng Quan Cảnh Phong thực sự không thể ở bên ngoài phòng bệnh ngay lúc này, mặc dù trong điện thoại anh vừa hùng hổ ra lệnh cho cô. Thực sự bắt đầu từ sau khi cô dậy thì, từ sau khi cô ngộ ngược, từ sau khi cô to gan không nghe lời anh, hết lần này đến lần khác hoặc là bề ngoài ra vẻ phục tùng nhưng trong lòng ngấm ngầm chống đối, hoặc là cô dứt khoát quang minh chính đại làm ngược lại ý anh, anh đã bắt đầu động một tí là hùng hổ với cô. Nhưng Thần Tâm nắm rất rõ thời gian biểu của anh, vào lúc này, ngài CEO công chuyện đầy mình của chúng ta còn đang họp. Căn cứ vào tình thần làm việc quên mình của anh, khi sắp tan ca sẽ gọi tất các lãnh đạo cấp cao của công ty đến văn phòng, cuộc họp sẽ kéo dài qua giờ tan tầm, anh làm gì có tâm trạng đến bệnh viện bắt kẻ phản đồ đây tội lỗi này cơ chứ?

Nhưng không hiểu sao đôi chân Thần Tâm cứ bước ra phía ngoài cửa, ra khỏi cửa thậm chí còn rẽ. Một sức mạnh có thể làm gãy cổ tay đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, ngay sau đó gương mặt hung hãn rơi vào tầm nhìn của Thần Tâm.

Đó là một gương mặt đỏ bừng vì tức giận, hơn nữa, lại đúng là người mà giờ này đáng lẽ phải ngồi trong phòng điều hòa, lên lớp các lãnh đạo của công ty!

“Á...”

“Im lặng!”

“Đau quá, tay của em, tay của em... Quan Cảnh Phong!”

“Trật tự! Còn hét lên nữa anh sẽ vứt em từ tầng năm xuống đấy!”

Bắt đầu từ gian đoạn ngộ ngược của Thần Tâm, cảnh tượng đầy phần nộ như thế này đã xảy ra không dưới một trăm lần. Gương mặt giận dữ này cũng xuất hiện trước mắt cô không dưới một trăm lần. Nhưng mỗi lần khi gương mặt ấy xuất hiện, sâu thẳm trong đáy lòng cô vẫn thoáng qua một chút ngán ngẫm, không hề hợp thời hợp cảnh.

Rõ cuộc phải là một người như thế nào mà trong giờ phút phần nộ vẫn có thể giữ được khuôn mặt hoàn mỹ đến vậy?

Vẫn là đôi mắt sâu, vẫn là chiếc mũi chim ưng không thể che vào đâu được, đôi môi mỏng đang mím chặt vì tức giận cũng mang nét đặc trưng của một người đàn ông tuần tú, thậm chí khiến ai đó trong khoảnh khắc ngẩn ngơ còn cho rằng cơn giận này còn khiến anh có thêm vài phần khí thế của một vị vương giả. Không giận đã rất đáng sợ, giận rồi lại càng uy nghiêm. Khí thế ấy bao trùm lên người đàn ông có vóc dáng cao lớn, ngũ quan sắc nét, đôi mắt sâu và chiếc mũi chim ưng này, chẳng phải là “được anh được ả được cả đôi đàng” sao?

Nhưng chỉ nửa giây sau, Doãn Thần Tâm lập tức bình tĩnh, chặn đứng ngay cái suy nghĩ si mê ngu ngốc này của mình.

Đúng thế, thật khờ khạo, cô đúng là mê muội đến thiếu suy nghĩ rồi!

Người đàn ông hùng hồn nói sẽ vứt cô xuống dưới đang làm gì? Một tay anh đang tóm lấy cánh tay cô với sức mạnh khiến bất cứ một người phụ nữ bình thường nào cũng không thể thoát ra được, lôi cô đến trước cửa thang máy như lôi một túi rác.

Tất cả mọi người đều nhìn anh, những đôi mắt tò mò ánh lên đầy những giả tưởng kì quái, nhưng Quan Cảnh Phong vẫn nhắm mắt làm ngơ. Thang máy vừa đến, “ding” một tiếng rồi mở ra. Dưới khí thế mạnh mẽ của anh, tất cả mọi người đều tự động lựa chọn đợi chuyển tiếp theo. Thế là Quan Cảnh Phong thuận lợi giữ cánh tay Thần Tâm, lôi cô vào trong thang máy.

Mấy giây sau, anh lại lôi cô gái mảnh mai ra khỏi thang máy, tiến về phía bãi đỗ xe, sau đó gọn gàng và nhanh chóng, “bịch” một tiếng, vứt cô vào trong xe.

“Anh làm gì vậy? Anh đang làm gì? Dừng xe!”

“Dừng xe làm gì?” Giọng nói của Quan Cảnh Phong vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, như thể chỉ một giây nữa thôi sẽ đóng băng.

“Đương nhiên là quay lại thăm bệnh nhân! Người là do em đâm, bây giờ lại để Bảo Như ở bệnh viện với anh ta, trên đời này có đạo lý như thế sao?”

“Thế thì cứ để cô ấy ở bệnh viện với anh ta.”

“Quan Cảnh Phong!”

“Em im lặng!” Chiếc xe thể thao phanh gấp, dừng lại trước cột đèn giao thông. Lúc này gương mặt phần nộ không chút che giấu của Quan Cảnh Phong hướng sang phía Thần Tâm: “Tôi còn chưa tính sổ với em, em lại trách móc người khác tước, Doãn Thần Tâm, em đúng là càng ngày càng cần dạy dỗ rồi đấy”.

Ánh mắt anh ánh lên vô số nội dung, tuyệt nhiên không chỉ đơn giản là vụ tai nạn xe lúc chiều. Giọng điệu lạnh lùng cố kìm nén tức giận khiến Doãn Thần Tâm bất giác rung mình, một dự cảm tồi tệ hơn nữa xuất hiện trong đầu, buộc cô phải từ bỏ ý định ban đầu là mở cửa xuống xe.

Chiếc xe thể thao lao đi với tốc độ như bay rồi dừng lại phía trước khu căn hộ. Quan Cảnh Phong đỗ xe, không thèm nhìn Thần Tâm, một mình đi lên tầng.

Thần Tâm im lặng theo sau.

Anh luôn có chìa khóa của căn hộ. Vừa mở khóa, Quan Cảnh Phong gần như đạp mạnh để cánh cửa mở ra to nhất, hai người bước vào, anh lại đạp “rầm” một tiếng đóng sầm cánh cửa lại, giọng nói như những tảng băng dội xuống đầu cô: “Bố em bảo anh đến dạy dỗ em”.

“Bố em biết hết rồi sao?” Thần Tâm cất giọng yếu ớt.

“Em nói xem?” Anh hừ một tiếng, giọng điệu hình như không còn giận như ban nãy, nhưng lại mang chút giễu cợt khiến người khác khó chịu: “Chuyện lớn như vậy, bạn bè trong Cục mỗi người gọi một cuộc điện thoại đến báo cáo. Thần Tâm, em đúng là có bản lĩnh”.

Sợ giấu cợt chẳng thèm che đậy dội thẳng xuống đầu cô, càng lúc càng nồng đậm: “Em có biết người ta báo cáo với anh thế nào không? Họ nói vị hậu bối nghiên cứu sinh giỏi giang luôn có danh tiếng rất tốt, thậm chí mới ít tuổi đã làm giảng viên đại học của anh mới sáng sớm đã bị tóm đến đồn cảnh sát. Có biết tại sao không? Tại vì mấy ngày trước có một người chết, thật không may người đó lại có mối quan hệ láng nhằng với vị nghiên cứu sinh giỏi giang nhà ta, đó là quan hệ gì thì không cần anh phải nói rõ nữa, cô nghiên cứu sinh thông minh ấy chắc cũng biết rõ phải không? Có cần anh nhắc lại lần nữa không? Hả?”.

Anh trừng mắt nhìn cô, mặc dù đã cúi gầm mặt, Thần Tâm vẫn cảm thấy rõ Quan Cảnh Phong đang nhìn cô với vẻ mỉa mai nhất, khinh bỉ nhất và miệt thị nhất.

Trong khoảnh khắc, mạch máu trên người cô chảy ngược lại như thể cùng một lúc dội về phía mặt cô, khiến gương mặt cô nóng bừng khác thường, vậy nên Thần Tâm không dám ngẩng đầu lên để anh nhìn thấy.

Sáng nay, cô nghe được ba từ từ miệng của viên cảnh sát họ Dư: Cả một đêm. Đúng thế, anh ta nói, căn cứ vào tin tức đáng tin cậy, cô và Minh Tích đã ở trong xe cả một đêm trên bờ biển. Thử hỏi trong khoảng thời gian dài như vậy, cô nam quả nữ ngồi trong xe làm gì?

Tất cả những người trưởng thành với tư duy bình thường đều suy nghĩ theo lối mòn bình thường đó, rồi đưa ra kết luận mập mờ nhất, mất mặt nhất. Nhưng mà lúc đó, trái tim cô chỉ đầy ắp đau đớn, chứ không có bất kì cảm giác ngại ngùng nào. Không, cô không phải dạng trời trên, cũng không phải là cô không cần sĩ diện, chỉ là người đó chẳng hề quan trọng, anh ta nghĩ gì thì liên quan gì đến cô?

Nhưng vào giờ phút này, người đang ẩn ý nhắc đến ba từ đó trước mặt cô lại là Quan Cảnh Phong, người mang nét mặt khinh miệt là Quan Cảnh Phong, người nghĩ tất cả sự việc theo hướng vô liêm sỉ nhất, trơ trẽn nhất lại là Quan Cảnh Phong!

“Doãn Thần Tâm”, giọng nói của anh còn lạnh hơn cả lúc trong xe, “Anh đào tạo em bao nhiêu năm nay, luôn mang đến cho em thứ tốt nhất, tha thứ cho em hết lần này đến lần khác, cho em cơ hội sửa sai, em tưởng rằng mục đích của anh là để em ngủ với tên công tử đào hoa kia sao?!”.

Cô cắn chặt môi, quyết định không nói một lời.

Nhưng Quan Cảnh Phong lại lấy tay nâng mặt cô lên: “Em nói đi chứ!”.

Cô vẫn cắn chặt môi.

“Năm đó, khi anh đưa em đến bệnh viện, anh đã khuyên em, đó là lần cuối cùng, anh đã sớm cảnh cáo em, tránh xa tên công tử đào hoa đó ra, tại sao em lớn như vậy rồi mà vẫn không biết nghe lời người khác?”

Anh mạnh tay hơn khiến cô đau đến mức từng giọt lệ vô dụng lăn dài trên má, nhưng anh vẫn không buông, vẫn mạnh tay như vậy, không, thậm chí còn dùng sức bóp mạnh hơn.

“Bởi vì...” Nếu tiếp tục giữ im lặng, Doãn Thần Tâm thề là cảm cô chắc chắn sẽ tan nát ngay lập tức, “Bởi vì anh ấy thích em”.

“Là cậu ta thích lên giường với em!”

“Không phải vậy!” Cô lập tức phủ nhận, bất chấp thực tế rốt cuộc có phải như vậy hay không, nhưng lúc này, đầu óc hỗn loạn của cô chỉ biết rằng phải phí tuyệt ánh mắt đó của anh và cả hàm ý khinh miệt trực tiếp hiện lên trong đôi mắt ấy nữa.

“Em thì biết gì?” Chỉ có điều, sau khi nghe cô phủ nhận, Quan Cảnh Phong càng giấu cợt hơn, vung mạnh tay hất cằm cô ra: “Em mới có mấy tuổi? Không, anh nên hỏi là em mấy tuổi rồi? Hai mươi tư tuổi rồi đấy, Doãn Thần Tâm! Sống đến hai mươi tư tuổi rồi mà không biết phân biệt một người đàn ông đối với em rốt cuộc là thật lòng hay giả vờ sao? Người ta nói một câu thích em, em liền ngu ngốc tin ngay sao? Liền lên giường với cậu ta sao? Em có nghĩ rằng nếu cậu ta thực lòng thích em thì tại sao vẫn đào hoa khắp nơi? Hồ sơ của Phó Minh Tích ở đồn cảnh sát viết bạn gái cậu ta họ Vương chứ không phải họ Doãn! Doãn Thần Tâm, em nghĩ xem em đóng vai gì?”.

Ngữ điệu của anh mỉa mai cực độ, không đợi Thần Tâm nói tiếng nào, công tác giáo dục chính trị lại được tiếp tục. Lần này, anh dạy cô việc liên quan đến đàn ông: “Đàn ông trước khi cho người mình thực sự để ý một danh phận sẽ không làm gì cô ấy, những người chưa cho danh phận đã tùy tiện thường là những kẻ lên

lén lút lút. Doãn Thần Tâm, em mấy tuổi rồi, đạo lý đơn giản như vậy còn cần anh đứng đây dạy em từng li từng tí sạp?”.

Sự khinh bỉ đến chối tai vang đến tai cô một cách trần trụi, cho dù là người chai sạn đến mấy, ngoan cố đến mấy, trơ trẽn đến mấy khi nghe những lời như vậy cũng không thể không kích động được.

Cuối cùng, cô cũng không nhịn được nữa ngẩng đầu lên, nỗ lực kìm nén vẻ hổ thẹn trong mắt mình: “Anh nói láo! Ai nói với anh là em lên giường với anh ấy? Ai nói với anh?!”.

“Điều này còn cần ai nói sao? Cả một đêm! Cô nam quả nữ ở trong xe trên bờ biển cả một đêm! Còn cần ai phải nói nữa? Doãn Thần Tâm, em coi anh là kẻ ngốc sao?”

“Hoàn toàn không có chuyện đó! Sao em có thể lên giường với anh ấy?” Mọi cảm xúc trong đôi mắt cô trào ra, gần như không thể kìm chế được, cô trừng mắt nhìn anh, ngoài sự phẫn nộ ra, còn ánh lên điều gì đó mà anh không thể hiểu: “Quan Cảnh Phong, anh biết rõ là không phải vậy, anh biết rõ...”,

“Anh biết gì?” Giọng nói của anh lại toàn mĩa mai.

Thần Tâm câm lặng.

Anh biết gì? Rõ ràng là anh biết mà! Cô không nói được, bởi vì cô biết rằng một khi đã nói ra cô sẽ không có lỗi nê mà chui xuống, mặc dù trước mặt anh, tình huống này cũng không phải mới xảy ra lần đầu tiên.

Vậy nên, giờ phút này, Thần Tâm nhìn anh, nhìn gương mặt không chút cảm động, không, thậm chí là còn đầy chế giễu, không nói được bất cứ lời nào.

“Đi ra!” Sự im lặng kéo dài, trong vòng một phút, vô số câu nói bay lượn trong đầu óc cô, cuối cùng khi Doãn Thần Tâm lên tiếng, âm thanh vang lên trong phòng khách chính là hai từ này.

Quan Cảnh Phong hơi bất ngờ: “Em nói gì?”.

“Em nói, đi ra.”

“Doãn Thần Tâm!”.

“Đi ngay!”

Sự phẫn nộ của anh phút chốc lên cao cực điểm, không thể thu hồi. Đúng vậy, họ từng tranh cãi, bắt đầu từ giai đoạn ngộ ngược của cô, họ đã tranh cãi hàng trăm lần, hàng nghìn lần, hàng vạn lần, nhưng người con gái đáng chết này, dù có ngộ ngược đến đâu đi nữa cũng chưa bao giờ dám bảo anh như thế.

Đôi bàn tay buông thõng hai bên của Quan Cảnh Phong bất giác nắm chặt lại, nỗ lực kiềm chế ý định bùng bột muốn bóp chết cô.

Một phút sau, cửa lớn “rầm” một tiếng mở ra, sau đó lại “rầm” một tiếng đóng vào, ai đó vừa lao ra khỏi nhà.

Cuối cùng, đôi chân Thần Tâm lúc này mới ngã khuỵu xuống nền nhà.

Tổng căn hộ một trăm mét vuông giữa trung tâm thành phố, mấy tiếng trước rõ ràng còn in bóng hình được trang điểm xinh đẹp của cô. Thế mà chỉ vài tiếng sau, cô đã tê liệt ngồi bệt dưới nền nhà. Đôi giày Roma bảy phần giương cở trắng đầu hàng, nằm đổ rạp trên mặt đất, không biết từ lúc nào, có hai chiếc được nạm trên giày đã bị rơi ra, dường như đang gợi mở một màn kịch nào đó.

3. Chương 2: Chung Tình

Type: Thùy Miên

Hôm sau, cả ngày Doãn Thần Tâm không có tiết.

Cô gọi điện thoại đến Tân Huy xin nghỉ phép, Bảo Như vui vẻ đồng ý: “Đến căn hộ của Minh Tích xem sao, có lẽ sẽ tìm thấy manh mối gì đó. Có điều mình cảm thấy, bản thân cậu muốn coi đó là nơi chứa đựng miền ký ức nào đó nhiều hơn”.

Người hiểu cô chỉ có Bảo Như.

Thần Tâm gác máy. Cô có chìa khóa căn hộ của Phó Minh Tích, đó là chiếc chìa khóa mà Minh Tích đánh thêm cho cô khi anh ấy còn sống. Vì Minh Tích làm về ngoại thương, cứ dăm bữa nửa tháng lại phải đi châu Âu, châu Mỹ công tác và ở lại hơn nửa tháng, vì vậy, anh ấy đã đánh thêm một chìa khóa cho Thần Tâm, để trong thời gian anh ấy đi công tác, cô có thể đến chăm sóc hoa lá cho căn hộ của anh ấy.

Thần Tâm mở cửa một cách thành thạo. Căn hộ gần hai trăm mét vuông, với hai màu đen trắng chủ đạo, nhưng ngoài ban công lại bày đầy hoa lá, vẫn chẳng ăn nhập chút nào như xưa.

Cô bước đến trước dàn hoa, nhắc chiếc đĩa DVD ở trên đó lên.

Đó là bản ghi trực tiếp buổi hòa nhạc ở Đại Liên của Richard năm 2007. Mấy ngày trước nhỉ? Bốn ngày trước, cô rõ ràng còn ngồi ở đây nghe bản DVD này. À đúng rồi, cho đến giờ phút này, chiếc DVD đó vẫn nằm trên dàn loa, tất cả đều giống như lúc cô rời khỏi căn hộ này ngày hôm đó, như thể sau khi cô rời khỏi đây, Minh Tích bỗng nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp phải đến châu Âu đặt hàng, như thế... anh ấy chỉ tạm rời đi mà thôi.

“Xem ra tình cảm của hai người rất sâu đậm?” Cửa nhà không biết lại bị mở ra từ lúc nào, khi cô đang thần thờ cầm chiếc đĩa DVD thì giọng nói đó vang lên.

Doãn Thần Tâm quay đầu lại.

“Là anh?” Cô hơi ngạc nhiên, phút chốc quên mất phải lau đi dòng nước mắt lăn dài trên má.

Dư Thiệu Đình mà cô gặp ngày hôm qua đang đứng ở cửa, khoảnh khắc này anh ta đứng ngược sáng, giống y như lúc anh ta xuất hiện hôm qua, dáng người cao lớn, chắn mất ánh nắng từ ngoài cửa rọi vào.

Dư Thiệu Đình gật đầu, cười với cô, bước những bước vững chãi tiến về phía cô: “Không phải tôi cố ý làm phiền cô, chỉ là tôi đang làm nhiệm vụ”, anh ta rút ra một tờ lệnh lục soát, giơ lên trước mặt cô.

Lúc này, Thần Tâm mới đột nhiên phát hiện ra anh ta có một khuôn mặt cũng được coi là đẹp trai. Hôm qua, ở đồn cảnh sát, chẳng biết là vì đau khổ hay phần nộ mà cô hoàn toàn không để mắt đến viên cảnh sát này. Có điều, lúc này đây, cô bỗng nhiên phát hiện một điều không hề ăn nhập rằng trên gương mặt anh chàng họ Dư này cũng lại có một chiếc mũi chim ưng mà cô quen thuộc nhất.

Mũi chim ưng, Minh Tích và Quan Cảnh Phong đều có chiếc mũi này.

“Anh cứ từ từ mà lục soát, chúng ta đừng làm phiền lẫn nhau là được.”

“Đương nhiên, đề nghị này không tồi”, Dư Thiệu Đình mỉm cười, “Nhưng bỗng nhiên có một câu rất muốn thỉnh giáo cô Doãn. Không biết cô Doãn có ngại nếu tôi làm phiền cô một phút không?”.

“Rất phiền.”

“Ồ?” Anh ta nhướn mày, nhìn có vẻ không mấy phật lòng, “Thôi được, vậy cô làm gì thì làm đi”.

Nói rồi, Dư Thiệu Đình nhún vai, cười với cô, rồi đi vào phòng ngủ chính.

Thần Tâm nhẹ nhàng đặt lại chiếc đĩa DVD vào dàn loa, ấn nút Play. Ngay lập tức, bản nhạc Fur Elise thân thuộc vang khắp căn phòng.

Đây là phiên bản do Richard diễn tấu? Vốn là một bản đàn vui vẻ biết bao, nghe nói khi Beethoven viết bản nhạc này tâm trạng cũng rất vui vẻ, nhưng sao lúc này, bao trùm lên tất cả chỉ còn bi thương cùng lạnh lẽo.

Cô bước đến ban công, mức từng chậu nước chăm sóc cho hoa lá ở đó giống như trước đây.

“Phó Minh Tích hình như rất thích bản nhạc này.” Không biết từ khi nào, cùng một không gian, bỗng nhiên vang lên một giọng nói khác, Thần Tâm không buồn quay đầu: “Cảnh sát Dư, tôi rất phiền khi bị quấy rầy”.

“Nếu như tôi đưa ra vật này thì sao?”

Cô quay đầu nhìn, thấy Dư Thiệu Đình một lần nữa chìa ra chiếc thẻ ngành, nụ cười trên mặt dường như muốn nói: “Tôi cũng không muốn thế”.

“Thế nào, cô Doãn? Chỉ một câu hỏi thôi. Cô và Phó Minh Tích năm đó chia tay như thế nào?”

“Trả lời xong anh có thể để yên cho tôi tưới hoa không?”

“Tôi đảm bảo.”

Doãn Thần Tâm thề là cô chưa bao giờ phát hiện một gương mặt tuần tú như vậy mà có thể nở nụ cười tà ác đến thế. Dư Thiệu Đình ngồi xuống đối diện với cô, cách một chiếc bàn ăn dài trong căn hộ. Cô ngồi trên chiếc ghế mà bốn ngày trước còn ngồi uống cà phê, châm một điếu thuốc.

“Anh có phiền nếu tôi hút thuốc không?”

“Đương nhiên là không rồi.”

“Khi tôi nghĩ về những chuyện cần phải vận động tế bào não, có thói quen hút một điếu thuốc trước”, cô rít một hơi thật sâu, hồi ức quay về khoảng thời gian rất lâu trước đây, “Tôi và anh ấy yêu nhau khi còn học đại học, trong kí ức, lúc đó hình như sắp thi rồi, nhưng không hiểu anh ấy uống nhầm thuốc gì, cả ngày cãi nhau với tôi, hơn nữa cãi rất dữ”.

“Vì nguyên do gì? Hoàn toàn không nhớ ra sao?”

“Phải”, cô gật đầu, “Tôi chỉ nhớ có một ngày, thời tiết hình như lạnh vô cùng, tôi cuộn mình trong chăn đọc tài liệu ôn thi, vừa nói rồi đó, tôi có một thói quen, khi cần dùng đến não buộc phải hút một điếu thuốc. Thế rồi, ngày hôm đó hình như điếu thuốc ấy rơi xuống tấm đệm sưởi điện. Thực ra tôi cũng không chú ý cho lắm, ai mà khi đang chăm chú học bài lại chú ý cái đó. Sếp Dư, anh nói xem, có phải vậy không? Nhưng điếu thuốc đó không hiểu sao lại đốt cháy tấm đệm sưởi, tới khi tôi chú ý đến thì cả tấm đệm đã cháy mất một phần ba rồi”.

“Chỉ vì một tấm đệm sưởi ư?”

“Chỉ vì tấm đệm sưởi đó”, cô lại hút một hơi thuốc, dường như còn khe khẽ nhếch mép, đắm chìm vào hồi ức, “Anh có biết lúc đó anh ấy nói sao không? Anh ấy nói: ‘Em không thấy là mình rất hoang đường hay sao?’. Tôi nói: ‘Anh mới hoang đường, vì một tấm đệm sưởi mà cãi nhau với em. Lẽ nào em không bằng một tấm đệm sưởi sao?’ Anh có biết anh ấy trả lời ra sao không? Anh ấy trả lời tôi rằng: ‘Đúng, thì đã làm sao?’. Sau đó, chúng tôi chia tay”.

“Chỉ vì vậy mà chia tay?”

“Chỉ vì vậy mà chia tay.”

Dư Thiệu Đình xem ra có chút ngạc nhiên, hình như không tin những lời cô nói cho lắm. Nhưng không lâu sau, gương mặt đẹp trai đó lại thoáng một nét cười, khiến đôi mắt càng trở nên dài và nhỏ hơn.

Nghe nói đàn ông có kiểu mắt như vậy đại đa số là người đào hoa thiên bẩm.

Kết hợp với một gương mặt như thế, cùng đôi môi mỏng luôn mỉm cười khiến ở anh ta luôn toát lên một thần sắc rất mập mờ: “Sau khi chia tay vẫn là bạn?”.

“Đúng vậy.”

“Cô và tất cả những người ‘bạn trai cũ’ đều có thể làm bạn sau khi chia tay sao?”

“Sếp Dư, đây gọi là ‘chỉ một câu hỏi’ mà anh nói sao?”

“Ok”, Dư Thiệu Đình nhún vai, “Vậy thì thắc mắc của tôi chỉ đến đây thôi”.

Thần Tâm đứng dậy, đi ra ban công, tiếp tục công việc còn dang dở.

Ánh mắt đắm chiều phía sau lưng dán chặt lên người cô, rốt cuộc là đang thăm dò điều gì hay vì một lý do vu vơ nào đó, Thần Tâm không biết.

Nhưng dưới ánh mắt ấy, cô phát hiện động tác tưới hoa của mình đã trở nên mất tự nhiên.

Shit!

Cô đang định quay người bắt kẻ khốn kiếp kia thu lại ánh mắt ghê tởm của mình, nhưng đúng lúc đó, chuông điện thoại reo lên, người gọi đến là Bảo Như.

“Đi uống rượu đi, quán Blue bar nhé, đến nhanh lên!” Chỉ một câu nói của cô ấy, cô đã đủ lí do để đường đường chính chính rời khỏi căn hộ, vút lại sau lưng ánh mắt đáng ghét đó.

Blue bar nằm ở khu vực phồn hoa nhất của thành phố này. Mỗi khi màn đêm buông xuống, nơi đây đều chật ních người. Từ giờ tan tầm, từng nhóm nhân viên công sở nườm nượp kéo đến quán bar lúc nào cũng mở nhạc Jazz này, gọi một ly whisky đá.

Bảo Như nói điều hấp dẫn nhất ở quán bar này ngoài trang trí ra, chính là cocktail không chê vào đâu được và mỗi một ly cocktail đều được đặt một cái tên rất lạ. Thú vị hơn nữa là nếu bạn dò hỏi bartender ở đó, họ sẽ nói cho bạn biết, thực ra đằng sau những cái tên này là cả một câu chuyện.

Ví dụ, khoảng thời gian trước, cô và Bảo Như rất mê một loại cocktail mang tên Strong love (Tình yêu mãnh liệt). Bartender nói với họ, đó là loại rượu chủ quán pha chế cho người phụ nữ mà anh ấy rất yêu thương, đương nhiên, lại là một câu chuyện tình yêu rối như tơ vò.

Thế nào? Nghe có vẻ là một quán bar không tồi đúng không? Còn lúc này, cô chủ Hạ trốn làm để hẹn cô uống rượu đang ngồi trong quán bar này, nhấm nháp món cocktail Strong love đó.

“Mỗi lần uống loại rượu này, đều có cảm giác kích động muốn yêu đương vô cùng mãnh liệt”, Bảo Như nhìn Thần Tâm đang bước đến, lập tức nháy mắt với cô.

Dáng vẻ tinh nghịch của cô ấy phần nào xóa tan tâm trạng u uất trong lòng Thần Tâm: “Điều kiện tiên quyết là cậu phải tìm thấy người đó”.

Cô ngồi xuống bên cạnh người bạn tốt, giơ tay gọi một ly rượu cùng loại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì mà khiến cho cô chủ của chúng ta không ở trong phòng làm việc, để án cũng chẳng màng, chạy đến quán bar này hẹn hò với mình?”.

“Đương nhiên là ‘chuyện lớn’ rồi”, Bảo Như giơ hai ngón tay lên trước mặt cô, “Có hai chuyện, một chuyện tốt, một chuyện không tốt lắm, cậu muốn nghe chuyện nào trước?”.

Doãn Thần Tâm không chịu được, lườm cô ấy: “Cậu đang học mẫu giáo sao? Còn chơi trò này?”.

“Nói đi mà.”

“Nói chuyện không tốt lắm trước đi.” Chuyện tốt kể sau, tránh lát nữa đến hứng thú uống rượu cũng bị dập tắt.

“Hứ, biểu cảm gì đây”, cô chủ Hạ cũng lườm cô một cái đáp lễ, “Cậu nghe đây, chuyện không tốt lắm đó tại cậu mà ra”.

“Sao cơ?”

“Còn nhớ chuyện lần trước cậu đàm phán hợp đồng với Vương Hữu Vi của Khoa Vinh không?”

“Cậu muốn làm gì?” Thần Tâm nheo mắt cảnh giác.

Từ một tháng trước, sau khi cùng Bảo Như đàm phán phương án hợp tác với bên Khoa Vinh, mỗi lần Bảo Như nhắc đến Vương Hữu Vi, cô đều có biểu cảm như vậy.

Hết cách thôi! Ai bảo cô Doãn của chúng ta xinh đẹp như tiên nữ trên trời, vừa ngồi xuống bàn đàm phán đã khiến giám đốc Vương mất hết khả năng kiềm chế?

Cho đến bây giờ Doãn Thần Tâm vẫn còn nhớ rất rõ, ngày hôm đó, khi Vương Hữu Vi mượn rượu, cả gan đặt đôi tay như chân lợn muối lên đùi cô, cô đã đứng phất dậy, vớ lấy chai rượu vang trên bàn, đổ lên đầu hẳn.

Sau đó, cô bị Bảo Như mắng tới tấp, lại sau đó, Bảo Như bị cấp trên trực tiếp kiêm bố cô ấy mắng tới tấp. Chỉ vì một hành động thể chất bảo vệ trinh tiết của Thần Tâm, một dự án vốn dĩ đã đàm phán được bảy, tám phần, lại bị đối phương liên trịnh trọng tuyên bố ông ta không làm nữa.

Hiểu chưa? Vì vậy, sau đó, mặc cho đề án của Thần Tâm làm đi làm lại có tốt, có hoàn mỹ không tì vết đến mấy, Vương Hữu Vi vẫn không chịu.

“Cậu có cần bày ra biểu cảm như sắp bị sỉ nhục thế không? Không biết ai là người đã gây ra chuyện này đâu!” Bảo Như không chịu nổi, mắt trợn ngược, “Mình đã cố gắng rồi, nhưng bố mình nói – không, là tay họ Vương kia nói, hạng mục này nhất định phải là cậu đích thân đi đàm phán với ông ta, không thì đừng hòng”.

“Sao cơ?” Đây mà gọi là “chuyện không tốt lắm” sao? Đầu óc của cô gái này rốt cuộc là chứa những thứ gì cơ chứ? Đây mà còn gọi là “chuyện không tốt lắm”, thế có phải là đợi đến lúc cô bị tên họ Vương kia cưỡng hiếp thì mới gọi là “chuyện tồi tệ” không?

“Mình không làm được!”

“Doãn Thần Tâm, sao cậu không biết cách tiến lui hả? Có ai làm việc giống cậu không?”

“Nhưng cậu cũng không thể để mình đi nịnh nọt, a dua tên dê già kia được, Sao cậu có thể chịu đựng một bàn tay như chân lợn muối sờ mó, vuốt ve đùi cậu chứ? Cậu không thấy ghê tởm sao?”

Bảo Như hơi khựng lại, không lập tức đáp lời mà chỉ nhìn cô lắc đầu.

Lát sau, cô gái này thở dài: “Quả nhiên, mình luôn hoài nghi rốt cuộc sự tiến bộ của cậu vài năm nay là ở chỗ nào, vẫn giữ nguyên cái tính khí ngang ngạnh như vậy. Nếu không nhờ Quan Cảnh Phong, chắc hẳn cậu cũng không thể trụ nổi ở Đại học A”.

Quan Cảnh Phong từng tài trợ hàng loạt học bổng cho Đại học A. Đúng vậy, đây là việc mà cả thế giới đều biết. Có điều...

“Chuyện này liên quan gì đến anh ấy?”

“Sao lại không liên quan gì? Nếu không phải mấy năm nay, chuyện gì anh ấy cũng đào sẵn đường giúp cậu thuận buồm xuôi gió, cậu có thể sống bất chấp, tự cho mình là đúng một cách suôn sẻ như vậy không? Nếu không cuộc sống đã sớm khiến cậu phải cúi đầu, khom lưng, quỳ gối rồi...”

“Quý cái đầu cậu ấy!” Lửa giận của Thần Tâm bắt ngờ bùng cháy, “Ai nói anh ấy giúp mình đào đường? Ai nói mình thuận buồm xuôi gió? Khi cô đây học cao học cậu không nhìn thấy sao? Ngày nào cũng dậy lúc sáu giờ sáng, đi ngủ lúc ba giờ đêm, không biết đã nốc vào người mấy tấn cà phê, học đến nỗi người không ra người, cậu tưởng rằng Quan Cảnh Phong giúp mình thi, để mình đỗ vào trường Thanh Hoa rồi quay về dạy học sao? Khốn kiếp!”

“Nhưng vấn đề là”, sự nóng giận của cô chẳng hề ảnh hưởng chút nào đến Bảo Như, “Hiện giờ có việc cần cậu cố gắng đang bày ra trước mắt, nhưng mình chẳng thấy cậu cố gắng chút nào”.

Cô ấy nhún vai, tỏ vẻ “Cậu xem, đây chính là sự thật”: “Hoặc là bây giờ cậu đang nghĩ, dù sao cũng có Quan Cảnh Phong che chở, dù sao vẫn còn công việc nhàn nhàn ở Đại học A, mỗi tháng có thể cho cậu vài nghìn tệ tiền lương, vì vậy công việc ở Tân Huy cậu muốn làm thì làm, không làm thì thôi đúng không?”.

“Hạ Bảo Như!”

“Hử?” Cô chủ Hạ chớp chớp đôi mắt to tròn, xinh đẹp, thông thả với lấy ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly, “Thế nào, bây giờ vấn đề đang bày ra trước mắt cậu, rốt cuộc cậu có giải quyết hay không?”.

Thần Tâm không nói gì, nhưng từ ánh mắt phần nào khuất phục và viên môi buồm bính thịch thể hiện đó của cô, Bảo Như đã có được đáp án mà mình mong muốn.

“Này, này, cậu em”, cô ấy vui vẻ giơ tay gọi bartender, “Thêm hai ly Strong love nữa nhé, Thần Tâm, hôm nay để mình mời”.

Ai nói cô ấy là bình hoa di động số một ở Tân Huy? Đúng, cô ấy không biết gì về marketing, không hiểu gì về đề án, lướt xem giấy tờ, chỉ thích lướt wechat, tìm thông tin về thời trang trên mạng. Nhưng vấn đề là, khi đối mặt với các mối quan hệ giữa người với người, cô ấy lại có thể xử lý một cách nhẹ nhàng, thành thạo, luôn luôn bất khả chiến bại.

Ở một phía khác mà Thần Tâm không thể nhìn thấy, khóe môi xinh đẹp của Bảo Như âm thầm nhếch lên.

“Đúng rồi”, Doãn Thần Tâm vẫn đang chìm đắm trong buồn đau và căm giận, không phát hiện ra nụ cười thầm của Bảo Như, “Chẳng phải vẫn còn một chuyện tốt nữa sao?”.

“À, đúng rồi!” Bảo Như suýt quên, vội vàng đặt ly rượu xuống, đặt đôi tay ngọc ngà của mình lên mặt bàn tốt, xoay qua một hướng: “Nhìn đằng kia”.

Thần Tâm chẳng hiểu mô tê gì, liếc một cái: “Sao cơ?”.

Ngoài đám nhân viên đang túm năm tụm ba lau dọn bàn ghế ra, cô chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì đặc biệt.

Nhưng Bảo Như vẫn kiên trì: “Nhìn kĩ một chút”.

“Đủ kĩ rồi! Cậu muốn mình nhìn cái gì?”

“Ồ ngốc!” Thật không thể chịu được cô, Bảo Như nhắc bàn tay của mình khỏi mặt cô. Bàn tay nhỏ nhắn, thon dài với móng tay được sơn rất đẹp này xem ra chỉ phù hợp với việc cầm ly thôi, đặt lên gương mặt của cô giáo Doãn, nhắc cho cô phải nhìn đi đâu thật sự là lãng phí.

Cô ấy vẫy vẫy tay về hướng Thần Tâm vừa nhìn, gọi: “Diên Phong!”.

Diên Phong? Cái tên nghe thật quen tai.

Thần Tâm hơi chau mày, quay mặt nhìn theo hướng bạn tốt vừa vẫy tay.

Một gương mặt tươi cười quay lại phía họ.

“Đây... chẳng phải là người hôm qua bị đâm xe sao?”

Từ động tác tự nhiên, gương mặt rạng rỡ và sắc mặt được tính là hồng hào của Chu Diên Phong, xem ra sự cố ngày hôm qua không ảnh hưởng gì lớn đến anh ta.

Thần kì như thể siêu nhân vậy!

Giây phút đó, vị siêu nhân này đang sải bước tiến về phía họ, giữa đường có mấy chiếc ghế thấp chắn ngang, anh ta lướt chầm chậm đi vòng, dứt khoát nhảy qua, động tác mạnh mẽ đến mức có thể làm vận động viên nhảy cao, thêm vào đó, vóc người cao lớn, vạm vỡ của anh ta cũng rất hợp.

“Hóa ra người bạn tốt mà em nói là cô Doãn sao?” Anh ta thân thiết cười với Bảo Như.

Nhìn tình hình, anh chàng này và Bảo Như cho dù vẫn chưa đến mức độ thân thiết lâu năm nhưng cũng hoàn toàn đủ để nâng ly trò chuyện với nhau rồi.

Thần Tâm trong lòng xuyết xoa mãi không thôi vì phát hiện này, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra khách sáo: “Xem ra anh Chu đã gần như hồi phục hoàn toàn rồi”.

“Hồi phục?” Chu Diên Phong mở to mắt không hiểu rồi lập tức tỉnh ra: “Ha ha, Bảo Như vẫn chưa nói gì với cô sao?”.

Doãn Thần Tâm không hiểu: “Bảo Như nên nói gì với tôi?”.

“Không phải chứ?” Lúc này Chu Diên Phong quay mặt sang phía Bảo Như của anh ta: “Em vẫn chưa nói với cô Doãn sao?”.

“Không phải em đã kêu cậu ấy đến đây và chuẩn bị nói cho cậu ấy biết sao?” Bảo Như cười tít mắt, “Hơn nữa em nghĩ, trong không gian như thế này, giải thích càng thỏa đáng hơn, đúng không?”.

Cô ấy nhìn sang bạn thân: “Hôm qua thấy cậu vội vội vàng vàng đi mất, mình đoán là bài học chính trị của Quan Cảnh Phong chắc phải kéo dài rất lâu, thế nên chưa nói với cậu. Bác sỹ nói Diên Phong không sao, không hề hấn gì. À không, cũng không phải là hoàn toàn không vấn đề gì. Lúc ngã xuống đất, anh ấy bị xước da, sau đó bị chiếc Lotus của cậu đâm vào, nhất thời bị hạ đường huyết mới ngất đi”.

“Vì vậy”, Chu Diên Phong bổ sung thêm sau khi Bảo Như giải thích, nở một nụ cười khỏe mạnh với cô: “Tôi không sao, cô bảo anh Quan gì đó không cần cử luật sư đến đâu”.

“Anh ấy đã tìm luật sư rồi sao?” Thần Tâm hơi bất ngờ.

“Chứ sao?” Lần này người lên tiếng là Bảo Như, “Hứ, ông luật sư đó rất vênh, mình nhìn đã không thoải mái, vừa bước vào cửa đã hỏi bọn mình cần bao nhiêu tiền mới chịu giải quyết êm thấm mọi chuyện”.

Ừm, đây đích thị là phong cách làm việc của Quan Cảnh Phong.

Chỉ có điều... Khoan đã, Bảo Như vừa nói gì “Bọn mình”? Cô ấy và Chu Diên Phong đã trở thành “bọn mình” từ lúc nào rồi?

“Được rồi, được rồi, đừng lãng phí thời gian nói về kẻ đáng ghét đó. Thần Tâm, mình vẫn chưa chính thức giới thiệu Diên Phong với cậu.”

Căn cứ vào những dấu hiệu phía trên, Thần Tâm nghĩ cô gái này không phải muốn gây ngạc nhiên cho cô mà tuyên bố anh Chu trước mắt đây chính là bạn trai mới của cô ấy thì đúng hơn. Nhưng những lời nói tiếp sau đó của Bảo Như đã phủ định liên tưởng của cô với tư thế khiến người khác còn sững sốt hơn:

“Không phải chúng mình thường bàn tán, không biết ông chủ của quán bar này là người như nào sao?” Bảo Như chớp chớp mắt, ra hiệu cho Thần Tâm nhìn về phía Chu Diên Phong.

“Lẽ nào...”

“Bingo! Chính là Diên Phong ‘huynh’”

“Không phải chứ?” Lúc này cô thật sự cảm thấy kì lạ.

Chỉ cần là khách đến Blue bar đều ít nhiều cảm thấy hiếu kỳ về ông chủ của quán bar này, vì bartender trong lúc pha chế rượu luôn tiện miệng nói với họ: “Đây là loại cocktail được lấy cảm hứng pha chế khi ông chủ chúng tôi đi du lịch ở XXX, và bỗng nhiên nghĩ đến người phụ nữ mà anh ấy yêu sâu đậm”.

Ở Bulgari, anh ấy đã pha chế ra Strong love.

Ở Provence, anh ấy đã pha chế ra Lavender, for you (Lavender, dành tặng em).

Ở Paris, anh ấy đã pha chế ra Em và Paris của em.

Nhưng mà ai biết được, một ông chủ quán bar cảm tính như vậy lại là anh chàng bị cô không có mắt lái xe đâm phải ngày hôm qua? Hơn nữa khi anh ta nói câu Sao trời trăng gió đêm qua, cô còn thẫn lên mặt mĩa mai.

“Trái đất này thật nhỏ bé, không phải sao?” Chu Diên Phong điềm tĩnh nhìn gương mặt đang ngẩn ngơ của Thần Tâm, khóe môi vẫn giữ nụ cười đó từ đầu đến cuối.

Bảo Như kiến nghị: “Diên Phong, pha chế cho tụi em hai ly rượu được không? Phải là anh đích thân ra tay nhé”.

“Đương nhiên, được pha chế rượu cho hai vị tiểu thư xinh đẹp là vinh dự của anh.” Anh ta lại cười, quay người bước về phía sau quầy bar.

Tuy bên ngoài mặt trời vẫn lơ lửng trên cao, nhưng trong bar lại chẳng có chút ánh nắng nào. Sau quầy bar, Chu Diên Phong vặn đèn, đôi ba chùm sáng lơ mơ chiếu xuống gương mặt anh ta, khiến cho những góc cạnh càng trở nên mập mờ không rõ.

Thảo nào có rất nhiều người khi đến quán bar đã làm quen với những bartender đứng sau quầy bar, bởi vì trong lúc pha chế rượu, họ vừa có thể làm những động tác chuyên nghiệp bắt mắt, vừa khiến khuôn mặt mình nhìn có vẻ bí hiểm, mơ hồ như Chu Diên Phong lúc này.

Ngồi ở phía bên kia quầy bar, Bảo Như và Thần Tâm có mấy lần bị ảo giác rằng trong quá trình pha chế, Chu Diên Phong đã ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn họ rồi nở một nụ cười gợi cảm.

“Anh ấy rất đẹp trai phải không?” Bỗng nhiên, Bảo Như lên tiếng, ánh mắt vẫn dán về phía sau quầy bar.

“Cũng được.”

“Cũng được? Yêu cầu của cậu cao quá đấy?”

“Vậy sao?”

“Không phải vậy sao? Nhưng mà cũng đúng, hàng ngày chạm mặt với người đẹp trai ngồi ngồi như Quan Cảnh Phong, thì những người đàn ông khác bị lu mờ cũng là điều bình thường”, ngữ điệu của cô ấy nghe có vẻ thờ ơ, nhưng lại khiến trái tim Thần Tâm đập mạnh một tiếng.

Sau đó, Bảo Như còn nói tiếp điều gì cô gần như không còn một trăm phần trăm sức lực để lắng nghe.

Bởi vì, ngay lúc này đây, trong đầu cô chỉ hiện ra bóng dáng người đàn ông đêm qua khi anh hất mạnh cánh cửa, quay lưng bước đi.

Lúc đó, anh chắc chắn đã rất tức giận, vô cùng tức giận. Loại phụ nữ đáng chết như cô lại dám chỉ tay ra cửa bắt anh cút? Cô rốt cuộc đã ăn phải gan hùm lớn đến cỡ nào. Cho đến hôm nay, đến giờ phút này, gần như chẳng có ai dám to tiếng với anh. Còn cô, ở nhà của anh, lái xe của anh, tận hưởng sự che chở của anh hết lần này đến lần khác, sau đó nói với anh chữ “Out”.

Kể từ lúc đó, Quan Cảnh Phong không gọi cho cô bất kỳ một cuộc điện thoại nào.

Nhưng trong khi cô hoàn toàn không biết gì, anh đã gọi luật sư đến giải quyết chuyện rắc rối mà cô gây ra.

“Anh ấy còn là một thám tử tư.”

“Trời ạ, mới nghĩ thôi đã thấy lợi hại. Thám tử tư, từ này không phải chỉ có trong phim thôi sao?”

“Thần Tâm, cậu nói xem, có thêm nghề tay trái có phải là rất tốt không? Nếu không tại sao bây giờ mọi người đều thích có hai nghề?”

“Cậu nhìn cậu đi, vừa làm giảng viên đại học, vừa làm nhà hoạch định cho Tân Huy, Diên Phong vừa mở quán bar vừa làm thám tử tư. Lại còn cô Nhan đó nữa, chính là vị bác sỹ tâm lý mà cậu giới thiệu cho mình lần trước khi mình mất ngủ đó, cô ấy cũng làm hai việc, đúng không? Không phải cậu nói cô ấy vừa làm bác sỹ tâm lý vừa mở một quán cà phê sao? Thần Tâm, cậu nói xem, tại sao mọi người đều giỏi như vậy?”

“Nhưng mà, Thần Tâm à, cậu có thấy ông trời cho chúng mình gặp Diên Phong trong hoàn cảnh như thế có phải là một loại ám thị không? Đúng lúc cậu gặp vụ án kia, anh ấy lại là một thám tử tư. Thần Tâm, chúng mình tìm Diên Phong giúp đỡ được không? Thần Tâm, Doãn Thần Tâm!”

“Hả?” Cuối cùng cô cũng bừng tỉnh, “Cậu... cậu nói gì cơ?”

Thấy bộ dạng ngơ ngẩn của cô, nét mặt Bảo Như từ khát khao và sùng bái lập tức trở nên hung dữ: “Mình nói... Cậu chết đi được không? Cô đây nói một thôi một hồi mà cậu chẳng cho vào đầu lấy một câu!”

Thần Tâm chỉ có thể cười trừ, ai bảo cô chuyện nọ xọ chuyện kia? Đầu óc cô đã sớm lang thang nơi nào không hay rồi.

“Cậu vừa nói gì?”

“Hừ, mình không nói nữa!” Cô Hạ mang tính khí công chúa ra.

Vừa may, đúng lúc ấy, Chu Diên Phong bưng hai ly rượu đi về phía họ.

“Đây là sản phẩm mới mà tôi vừa nghiên cứu và pha chế, xin mời dùng thử.”

“Loại rượu này tên là gì?” Về mặt của Bảo Như không biết từ lúc nào đã trở về trạng thái vui vẻ ban đầu, lại có thêm một chút sùng bái. Đùng ngạc nhiên, người ta không phải là trở mặt, mà đây gọi là lật sách.

Chất lỏng được tạo thành từ các màu hồng, cam, vàng, xanh lá cây, xanh nhạt, xanh lam, tím, được rót vào chiếc ly ba chân đế cao. Cocktail thông thường cho dù có nhiều màu sắc khác nhau nhưng cũng được tách

ra thành từng lớp. Nhưng điều khiến cho người ta trầm trồ là hai ly cocktail này dường như được cấu thành từ những hình dạng không theo quy tắc nào, giống như một tấm vải được nhuộm thành các màu khác nhau, không có quy tắc, không theo tầng lớp, nhưng lại hài hòa đến lạ.

“Thật đẹp, rốt cuộc gọi là gì?” Bảo Như lại hỏi lần nữa.

“Beauty”, Chu Diên Phong vẫn mỉm cười, nét mặt ánh lên sự hài lòng vì tác phẩm của mình được khẳng định.

“Beauty? Trước đây em chưa từng nghe thấy.”

“Không phải đã nói rồi sao? Loại cocktail này vừa mới được anh nghiên cứu và pha chế ra.”

“Vừa mới?”

“Năm phút trước”, đôi mắt nhỏ dài khắc trên gương mặt người đàn ông phía đối diện này mỉm cười nhìn đôi mắt hờn hờ bên cạnh Thần Tâm, có chút mập mờ, đầy ẩn ý: “Từ khi anh nhìn thấy em”.

Được rồi, cô có thể yên tĩnh uống rượu rồi.

Doãn Thần Tâm nhấc ly rượu lên, bắt đầu nói với chính mình “Cheers”.

Đúng vậy, bạn thân kiêm cấp trên của cô - Hạ Bảo Như đã hành động rồi.

“Anh ấy rất đẹp trai đúng không?”

“...”

“Cậu không cảm thấy tư thế pha chế rượu của anh ấy thực sự khiến người khác say mê sao?”

“...”

“Hơn nữa, anh ấy nói chuyện rất hài hước, lúc nào cũng khiến tâm trạng người khác vui vẻ.”

“...”

“Còn nữa, anh ấy rất có tài. Cậu xem lần trước anh ấy dâng trào cảm hứng, phút chốc pha chế ra loại rượu ngon biết bao, không hề kém những loại cocktail được nghiên cứu và pha chế một cách tỉ mỉ.”

“...”

“Hơn nữa, người ta còn là thám tử tư nữa, thám-tử-tư, hiểu không?”

“Mình không hiểu”, cuối cùng Doãn Thần Tâm cũng đáp lời.

Đủ rồi, thực sự đủ rồi! Quả nhiên phụ nữ đang yêu đều là kẻ ngốc. Cô gái họ Hạ ngốc nghếch này đã niệm vòng kim cô bên tai cô suốt một buổi chiều rồi.

Ban đầu, vì lịch sự, vì vui cho tình yêu của bạn thân, Doãn Thần Tâm đã miễn cưỡng gật đầu N lần, nhưng gật gật gật, gật đến cuối cùng, cô dứt khoát không thém nói một tiếng nào nữa, bởi vì trước nay cô không hề phát hiện hóa ra cô chủ Hạ yêu quý lại có thể nói hết lần này đến lần khác, lặp đi lặp lại điệp khúc “Anh ấy rất đẹp trai, tư thế pha chế rượu của anh ấy thật khiến người khác mê mẩn, anh ấy thật hài hước, anh ấy thật có tài, anh ấy còn là thám tử tư” mà không hề chán, hơn nữa còn vui không biết mệt.

“Hứ!” Hơn nữa, chỉ cần Thần Tâm để lộ ra một chút biểu cảm bị làm phiền, cô Hạ sẽ bắt mắt đáp lễ lại bằng vẻ mặt “Cậu có biết thưởng thức không vậy?”.

Làm ơn, cô thật sự không biết thưởng thức. Nếu cô biết thưởng thức, cho rằng người này đáng để thưởng thức, sau đó cùng thưởng thức với cô Hạ, đó không phải chuyện lớn sao?

“Nhưng mà cậu không nghĩ đến một vấn đề sao?”

“Vấn đề gì?” Cô chủ Hạ lật giở những kiểu dáng mới nhất trong tủ bày, lười biếng đáp lại. Lúc này, ngoại trừ Chu Diên Phong ra, cô ấy hoàn toàn lơ đãng với tất cả mọi chuyện.

“Cậu quên những loại cocktail chúng ta đã từng uống trước đây rồi sao? Bartender chẳng phải đã nói đó đều là những loại cocktail anh ta pha chế cho người phụ nữ mà anh ta yêu sâu đậm nào đó sao? Cậu không sợ à?”

“Sợ gì chứ?”

“Sợ bị làm vật thể thân.”

“Làm ơn đi”, Bảo Như không chịu được, lườm cô: “Người phụ nữ yêu sâu đậm gì đó đã là chuyện của vài trăm năm trước rồi, cậu tin trong thời đại này vẫn còn có người chung tình như vậy à? Cái gì mà thể thân với không thể thân, mình chỉ biết rằng...”, trên mặt cô ấy đột nhiên lại lộ ra nét hạnh phúc, “... khi cậu yêu một ai đó thì nên bắt chấp tất cả”.

Đúng vậy, đây chính là quan điểm về tình yêu của Bảo Như.

Cho đến hôm nay, cô ấy đã từng yêu bảy người, từ trung học đến đại học cho đến khi đã bước vào xã hội. Thần Tâm đã chứng kiến cô ấy bước từ hứng thú đến yêu say đắm đến tranh cãi đến thất vọng rồi tuyệt vọng hết lần này qua lần khác. Vì vậy, Chu Diên Phong là người thứ tám.

Cô ấy luôn nói với cô: Yêu một người thì nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chỉ cần anh ấy cũng yêu mình, ai cần biết là anh ấy đã từng yêu ai hoặc còn yêu ai? Chúng mình chỉ cần cho đi sự cuồng nhiệt như nhau, đối xử với mối tình này bằng thái độ nghiêm túc như nhau, mình cho rằng đây chính là tình yêu hoàn hảo.

Bởi vậy, mỗi lần, cô ấy đều từ yêu một cách oanh liệt hào hùng, đến quyết định không yêu nữa cũng oanh liệt hào hùng, sau đó lại chuyển sang chờ đợi một tình yêu càng oanh liệt hào hùng hơn.

Đời người dám yêu dám hận như vậy không phải là hoàn hảo nhất sao? Có thể số lần yêu đương không thể nói lên phẩm chất của một người, nhưng ít nhất, đây là một dạng thái độ sống, chỉ có buông tay mới có thể thật lòng, thật dạ chìm đắm vào mối tình sau.

Thần Tâm cười, nhìn lại mình, thật là cứng nhắc và cổ hủ.

Có lẽ, cô quá kiên trì, quá cố chấp, không biết cách rẽ sang một đường khác, vì vậy mới khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Trước mắt cô lại mơ hồ hiện ra bóng dáng cái người đã hất mạnh cửa bước đi.

“Bộ này đi, được không?” Giọng nói của Bảo Như kéo suy nghĩ của cô trở về với thực tại.

Thần Tâm quay đầu, nhìn chiếc váy liền thân vừa đoan trang vừa thời trang trên tay Bảo Như: “Ừm, được”.

“Của cậu đâu? Chọn xong chưa?”

“Ồ, đây.” Cô cầm chiếc váy chui vừa để trên sô pha, đưa cho Bảo Như.

Bảo Như nói với cô, đối với Doãn Thần Tâm, hôm nay sẽ là ngày lấy công chuộc tội, bởi vì lát nữa họ sẽ cùng tham dự một cuộc đàm phán thương mại, và trên bàn đàm phán, thái độ của Doãn đại tiểu thư sẽ trực tiếp quyết định thắng bại.

Đúng vậy, các bạn đoán không sai, đối tượng đàm phán ngày hôm nay chính là Vương Hữu Vi.

Vì vậy, đứa con phá gia chi tử của Tân Huy – cô chủ họ Hạ cũng nhân cơ hội này bắt chẹt bố mình một khoản trang bị. Theo như lời cô ấy nói: “Đây là để trang trí mặt tiền, nếu con và Thần Tâm không mặc đẹp một chút, chẳng phải sẽ khiến người ta cho rằng Tân Huy của chúng ta chỉ toàn một lũ đàn bà có đầu óc mà không có nhan sắc sao? Hơn nữa, tay họ Vương kia vừa nhìn thấy chúng con ăn mặc xinh đẹp như vậy đã bỏ mắt rồi còn nghĩ gì đến chuyện đàm phán hay không đàm phán nữa, đúng không bố? Đây chính là mỹ nhân kế mà cổ nhân đều từng dùng”.

Chính vì vậy, hai người đang bừng sáng trong những trang phục phá giá lên đến gần năm con số, được tài xế chở đi trang điểm, làm tóc. Khi màn đêm buông xuống, tay họ Vương xuất hiện trong phòng karaoke, đúng như lời của Bảo Như, được bỏ mắt rồi.

Đương nhiên, đối tượng khiến cho ông ta bỏ mắt chủ yếu vẫn là cô Doãn.

Sau khi mọi người ngồi vào bàn, hàn huyên dăm ba câu, Thần Tâm liền cung kính nâng ly với Vương Hữu Vi: “Tổng giám đốc Vương, thật ngại quá, lần trước là do tôi thất kính, Thần Tâm xin tự phạt một ly trước”.

Vương Hữu Vi lập tức vừa mừng vừa lo: “Không, không, lần trước là do Vương mỗ uống nhiều quá, nhất thời thất lễ, Giám đốc Doãn, cô tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé”.

“Làm gì có chuyện đó, người uống nhiều là tôi, tổng giám đốc Vương, thực sự rất xin lỗi.”

Hai người thảo luận xung quanh sự việc hắt rượu vang lần trước một hồi lâu. Dưới ánh mắt hài lòng của Bảo Như, không khí cả phòng karaoke càng lúc càng trở nên nóng hơn.

Lần này, sau khi lĩnh giáo thái độ của Thần Tâm lần trước, Vương Hữu Vi không dám hỗn xược nữa. Nói thực, cho dù người khác có vui vẻ hòa nhã với bạn, thì về bản chất, người như thế nào thì vẫn như thế ấy, cho dù có thể vì công việc mà hi sinh bao nhiêu thì vẫn có một giới hạn cuối cùng, điều này Vương Hữu Vi hiểu rõ vô cùng.

Nhưng cũng chính vì điểm này, ông ta lại cảm thấy người phụ nữ trước mắt mình càng có một sức hấp dẫn khiến người khác phải xao xuyến.

Chỉ sau vài ly rượu, hợp đồng đã đàm phán được kha khá. Ông Vương này dù sao cũng là một người hào sảng, nịnh nọt vài câu, mềm mỏng một chút, thực ra cũng không phải quá khó để có thể đạt được thỏa thuận với ông ta.

Chỉ có điều, sau khi đàm phán, kí kết hợp đồng xong xuôi, lại có vấn đề xảy đến với Thần Tâm.

“Giám đốc Doãn, cô xem”, Vương Hữu Vi liêu xiêu đứng dậy, sau khi nốc cả một chai Martini xanh, chiếc bụng bia càng trở nên vĩ đại: “Tài xế đang đợi tôi ở bên dưới, nhưng cô nhìn tôi xem, say đến mức độ này rồi làm sao mà đi xuống được? Hay là, giám đốc Doãn tốt bụng dìu tôi xuống dưới được không?”.

Bàn tay Thần Tâm lập tức cuộn thành nắm đấm, nhưng Bảo Như dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngay.

Sau khi chửi thề trong lòng hàng trăm lần, cô mới gượng cười, dìu con lợn béo họ Vương xuống lầu.

Thực ra, ông Vương cũng chỉ khoảng ngoài ba mươi, nhưng nhìn cái thân hình như bị ngâm trong hũ rượu lâu năm kia, không chỉ ngâm thành một chiếc bụng bia mà toàn thân, từ trên xuống dưới, cũng đều bị ngâm đến tròn quay cả.

Cũng khó mà trách được, ‘ông chú’ ba mươi mấy tuổi như Quan Cảnh Phong vẫn còn có thể tán được những thiếu nữ xinh đẹp mới mười tám, chính vì trong đám đàn ông có quá nhiều loại người như này nên mới càng làm nổi bật sự anh tú, vững vàng và vẻ đẹp bất phàm của Quan Cảnh Phong.

Nếu không, Quan Cảnh Phong làm sao có thể đi đến đâu cũng có mỹ nhân trẻ trung bên cạnh chứ?

Đợi đã, cô vừa nói gì?

Cô đã nói gì? Cô nói bắt luận Quan Cảnh Phong đi đến đâu cũng có mỹ nhân trẻ trung bên cạnh? Tại sao? Bởi vì cô lại nhìn thấy anh rồi!

Thật đáng chết, cô thậm chí không phải nhìn thấy anh trước mà là nhìn thấy người đàn bà đó trước! Bởi vì người đàn bà được gọi là “mỹ nhân trẻ trung” đó, Thần Tâm vừa nhìn đã thấy quen mặt, quen đến mức dường như mới gặp mặt sáng nay, ở trường đại học mà cô làm giảng viên, ở trong tòa nhà giảng đường trang nghiêm, một người đứng trên bục giảng ra sức giảng dạy, một người mặc chiếc áo sơ mi, quần bó giản dị, buộc tóc đuôi ngựa, ngồi phía dưới bục giảng, chăm chú lắng nghe. Nhưng vào đúng lúc này, cô lại bắt gặp cô học trò ngoan ngoãn chăm chú nghe giảng đó xuất hiện ở nơi này, tóc uốn xoắn, trang điểm đậm theo tông màu khói, mặc chiếc váy dạ tiệc lộ già nửa ngực, khoác tay một người đàn ông mà đến cô cũng phải chê già!

Hai người đối diện nhìn thấy cô đều khựng lại, nhưng nét mặt của Quan Cảnh Phong đã rất nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, còn người phụ nữ đứng sát bên cạnh anh rất lâu sau mới hết ngượng ngùng, bối rối.

“Thần Tâm, Thần Tâm!” Giọng nói của Bảo Như vang lên sau lưng cô, hơn nữa càng lúc càng gần.

Bảo Như chạy theo cô từ phòng karaoke ra, thấy Thần Tâm đứng chôn chân ở đó, còn thân hình mập ú của Vương Hữu Vi dường như đổ cả lên người cô: “Ai da, tổng giám đốc Vương, ông để cho Thần Tâm nhà tôi một mình đi ông xuống không sợ cô ấy mệt sao? Ông xem người cô ấy toàn da bọc xương thế này, vì đón tiếp ông mà chúng tôi phải trang điểm cả một buổi chiều, đến cơm cũng không ăn, ông nở lòng để Thần Tâm của chúng tôi chịu đói mà đi ông xuống lâu sao?”.

“Thế ư?” Ông Vương say mèm, cười khờ khạo.

“Chẳng phải thế sao?” Bảo Như vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu cho tài xế phía sau, “Tổng giám đốc Vương, hay là để anh Hoa, tài xế của chúng tôi tiễn ông xuống lầu, nói gì thì nói, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, việc gì phải nhất thời vội vã chứ? Phải lịch lãm một chút mới để lại ấn tượng tốt đẹp hơn trong lòng mỹ nhân”.

“Vây cũng được”, lúc này bàn tay béo ú mới luyến tiếc rời khỏi Thần Tâm.

Anh Hoa vội vàng dìu ông Vương xuống, Bảo Như nhìn anh ta đỡ Vương Hữu Vi vào thang máy, lúc quay đầu lại mới phát hiện mình đang đối diện với một cảnh tượng kì quái.

Quan Cảnh Phong không biết xuất hiện từ lúc nào, đang đứng ở vị trí cách Thần Tâm một mét, nét mặt hơi bực bội.

Còn Thần Tâm cũng không nói một lời nào, sự phẫn nộ trên gương mặt kiêu ngạo kia không hề che đậy mà còn nghiêm trọng hơn cả biểu cảm của Quan Cảnh Phong.

“Cái này... Thần Tâm, vị này không phải anh Quan sao? Anh Quan, xin...” Cô ấy vốn dĩ muốn nói “Xin chào”, nhưng chữ “chào” kia đột nhiên biến mất khi cô ấy nhìn thấy đôi tay ngọc ngà, nhỏ nhắn đang khoác trên cánh tay Quan Cảnh Phong, cô ấy cười bối rối: “À... Thần Tâm, chúng mình đi ăn cơm đi, nhịn đói cả một buổi tối rồi”.

“Còn cơm nước gì chứ?” Tức đến mức no rồi. Đương nhiên, đương nhiên, đây là tiếng nói từ tận đáy lòng của Thần Tâm, câu nói đó vừa lên tới cổ họng đã bị cô nhanh mắt, nhanh tay bóp chết từ trong trứng nước. Sau đó, lời thoại của Thần Tâm lại trở thành “Đàm phán xong một hạng mục lớn như vậy mà cậu không mời mình đi chúc mừng sao? Nếu không phải nhờ mình ‘đón tiếp chu đáo’, cậu tưởng rằng tay họ Vương đó sẽ ngoan ngoãn kí hợp đồng chắc?”.

“Ồ...” Bảo Như nhìn Quan Cảnh Phong, rồi lại nhìn Thần Tâm, “Việc đó...”.

“Chúng mình đi uống rượu đi, lần trước loại cocktail Beauty mà Diên Phong pha chế chẳng phải rất ngon sao? Đợi anh Hoa quay lại, rủ anh ấy đi cùng chúng mình luôn”, cô kéo cánh tay Bảo Như, quay người đi về phía phòng karaoke ban nãy.

Nhưng chỉ một giây sau, không đợi hai người đi quá xa, người phía sau đột nhiên bước lên vài bước, kéo Thần Tâm lại: “Đứng lại”.

Giọng nói vẫn trầm lắng, vững vàng đáng ghét như mọi khi, đó là giọng nói của Quan Cảnh Phong.

Doãn Thần Tâm quay đầu, lập tức nhìn thấy một gương mặt đầy phẫn nộ, đồng thời, giọng điệu lên lớp vang đến bên tai: “Em đến đây làm gì?”.

Cô cười, giọng nói nghe có vẻ chẳng có chút bực bội nào, thậm chí nhẹ nhàng đến mức không thể tưởng tượng nổi: “Em có thể đến đây làm gì chứ? Đến đây nếu không phải là để uống rượu cùng người khác thì cũng là được người khác uống rượu cùng”, đôi mắt cô dường như liếc qua người đàn bà đứng phía sau anh, mà một giây trước đây đang khoác cánh tay anh, “Anh nói xem, em đến đây để làm gì?”.

“Doãn Thần Tâm!” Cả họ lẫn tên bị gọi ra một cách không thể quen thuộc hơn, “Xem em ăn mặc cái kiểu gì đây!”.

“So với người đàn bà đi cùng anh...”, Thần Tâm không hề nao núng, hơi nhếch mép, rướn chân, cố gắng để miệng mình sát vào tai anh, thì thầm: “... thì cách ăn mặc của em có thể được coi là kín đáo rồi đây”.

“Doãn Thần Tâm!”

“À đúng rồi, suýt nữa quên nói với anh, lần này thật tình cờ, anh tán được, à không, đã bao nuôi được học trò của em rồi.”

Quan Cạnh Phong hơi ngẩn người, quay đầu nhìn gương mặt bối rối của người phụ nữ kia, thực sự ngạc nhiên.

“Không làm phiền hai người thân mật nữa, anh đã có chương trình, thì em cũng phải đi tìm chương trình cho mình chứ.”

Cô lùi về sau, đánh mắt về phía sau anh: “Tả Diên Thanh, nhớ phải làm bài tập ngày hôm nay nhé, cô sẽ bảo anh ấy kiểm chế một chút, đừng làm ảnh hưởng đến việc học hành của em, đừng để trượt môn Kinh tế học năm nay, cô nghĩ, như thế sẽ không được tốt cho lắm, đúng không?”.

Doãn Thần Tâm thề là trong giọng nói của cô không hề có một chút uy hiếp nào, nhưng thật ngại quá, hình như lại nhìn thấy hiệu quả của sự uy hiếp.

Sau đó, cô quay người, kéo Bảo Như đang ngẩn tò te rời khỏi đây.

Nhưng ba giây sau, cánh tay nhỏ bé vẫn bị một bàn tay khác kéo lại. Quan Cạnh Phong gần như nghiêng hẳn người: “Em biến về nhà cho anh!”.

“Không!”

“Có về không?”

“Không...” Chữ “về” biến mất sau động tác bất ngờ của anh, chỉ một giây, Thần Tâm đột nhiên cảm thấy cả cơ thể mình bị người khác xốc lên vai. Quan Cạnh Phong một tay giữ chặt lưng cô, vác cô trên vai như một thanh gỗ, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Bảo Như và Tả Diên Thanh, mặc cho Thần Tâm hét tên anh như một kẻ điên, mặc cho đôi chân cô đạp đá loạn xạ sau lưng anh, anh vẫn đứng thẳng người, vác cô đi về phía thang máy.

Tất cả mọi người đều đang nhìn họ, đều đang nhìn!

Nhưng ngài giám đốc Quan, mặt dày một cách quá thể lại chẳng cảm thấy gì, thẳng người vác Doãn Thần Tâm về căn hộ mà anh mới đặt chân đến đó mấy ngày trước.

“Quan Cạnh Phong! Quan Cạnh Phong! Quan... Cạnh... Phong...!”

“Trật tự!”

“Thả em xuống...”

“Vẫn còn thấy chưa đủ mất mặt sao? Hết gì mà hết?”

“Người mất mặt là anh, trước mặt bao nhiêu người...”

“Rầm!” Anh lấy chìa khóa, đập tung cánh cửa, ném cô lên ghế sofa, động tác dứt khoát.

Anh quăng cô rất mạnh, khiến đầu cô đập lên chiếc ghế sofa bọc da, choáng váng quay cuồng.

Đáng chết! Chiếc sofa này là do Quan Cạnh Phong tặng, cô biết mà, cô biết ngay khi anh tặng đồ là chẳng có ý gì tốt đẹp cả. Biết chiếc sofa như này đập vào không chết người được, nhưng ném mạnh một cái chắc chắn sẽ khiến người ta xây xẩm mặt mày, nói không ra lời, sau đó mặc kệ cho người khác vô duyên vô cớ xẻ thịt. Thế là, giám đốc Quan chẳng phải đến đồn cảnh sát, đồng thời còn có thể muốn làm gì thì làm, mặc sức xâu xé cơ thể gầy gò, yếu ớt, trói gà không chặt này!

Quả nhiên, đúng lúc cô choáng váng không nói nên lời, một bóng đen cao lớn bao trùm xuống mặt cô với khoảng cách gần đến bờ vực nguy hiểm thì dừng lại một cách chính xác.

“Doãn Thần Tâm”, Quan Cạnh Phong lấy một bàn tay, bóp chặt hai gò má gầy gò trước mặt, “Nhìn xem em rốt cuộc ăn mặc giống cái gì?”.

“Đau quá...”

“Đau? Em còn biết thế nào là đau sao? Anh đào tạo em bao nhiêu năm, cho em học ở trường học tốt nhất, được giáo dục bằng phương pháp tốt nhất, bây giờ em lại đi ‘uống rượu với người khác và bị người khác uống rượu cùng’? Doãn Thần Tâm, em cũng biết thế nào gọi là đau sao?”

“Thả em ra...”

“Thả em ra, sau đó em lại đi làm những việc dẽ tiện đó ư?”

Những lời nói lạnh lùng như mưa đập gió vùi ập xuống mặt cô với tốc độ cực nhanh, giống như dòng nước nóng từ dạ dày trào lên khóe mắt cô.

“Ý anh là gì?”

“Em nói xem?” Quan Cảnh Phong cúi xuống bên cạnh cô, cơ thể cao lớn đầy tính uy hiếp che mất ánh sáng mờ phía trên. Nhưng cho dù là như thế, trong bóng tối ngọt ngào này cô vẫn cảm nhận được cái nhìn đầy ẩn ý ánh lên trong đôi mắt anh.

Ánh mắt đó chính là ý nghĩ của anh, nói với cô một cách rõ ràng, rành mạch: Doãn Thần Tâm, hóa ra em cũng đã biến thành loại người đó. Loại người chỉ cần có nhân dân tệ, Euro, Đô la Mỹ hay bất kì một loại tiền tệ nào trên thế giới xuất hiện là có thể ‘dùng’ một cách dễ dàng,

Một cảm giác chua xót dần lên từ sâu thẳm trái tim khiến cô bối rối đỏ mắt, cắn răng, ương bướng quay đầu đi, không muốn đối diện với anh.

Nhưng Quan Cảnh Phong lại không cho phép, bàn tay đang bóp chặt hai má cô hơi mạnh thêm một chút lại khiến mặt cô xoay lại.

Cô không phục, một lần nữa cố gắng quay ngoắt đi.

Anh lại bắt cô quay mặt lại.

Cô quay đi,

Anh lại kéo trở về.

Cuối cùng, Doãn Thần Tâm không thể chịu đựng được mặt mình bị quay qua quay lại như vậy, đẩy mạnh cơ thể rắn chắc của anh ra, vùng chạy ra ngoài.

Nhưng cánh tay anh dài như vậy, chỉ cần giơ ra là lại tóm ngay được cô, à không, tóm được váy cô. Một giây sau, cánh tay muốn tóm lấy cô hơi dùng sức, thế là “xoạc” một tiếng, một âm thanh mập mờ vang lên trong phòng.

Cả thế giới đột nhiên im bặt.

Bởi vì, cô cảm thấy ngực hơi lạnh, chiếc áo hàng hiệu mỏng manh trong phút chốc trở thành miếng vải rách trong tay Quan Cảnh Phong. Một giây, hai giây, ba giây...

Lại thêm một tiếng “xoạt” ám muội xuất hiện, tiếp theo là một mảnh vải màu đen được trùm lên người Thần Tâm.

Chỉ năm giây, đúng năm giây, miếng vải ở ngực cô từ có biến thành không rồi lại thành có, đó là chiếc áo vest của Quan Cảnh Phong.

“Mặc vào!”

Doãn Thần Tâm ngẩn người. Lâu sau, cô mới hoàn hồn trở lại, chiếc váy liền thân trên người cô đã bị hủy hoại.

“Đáng chết! Em mặc một mảnh vải rách như thế này đi ‘uống rượu cùng người khác’ sao? Chắc là rất tiện lợi, rất có hiệu quả, đúng không?”

Cô mấp má môi, trong đầu lóe lên những ngôn từ loạn xạ, nhưng nhất thời chẳng chọn được câu nào đáp lại.

Minh Tích từng nói rằng, cô vốn là một người lạnh lùng, thông minh, nhanh nhẹn nhanh miệng. Nhưng khoảnh khắc này, một người nhanh nhẹn nhanh miệng như cô lại không nặn ra được một câu nào để phản kháng lại ánh mắt khinh miệt trước mặt.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Vào trong thay đồ!” Bỗng nhiên, ánh mắt khinh miệt đó càng nóng lên, tiếng hét phần nộ xuyên vào tai cô.

Tiếp đó là động tác quay lưng đột ngột của Quan Cạnh Phong, đồng thời trong giây phút ấy, yết hầu của anh chợt chuyển động lên xuống.

Một cảm giác kì lạ đột nhiên dâng trào trong trái tim cô.

Cô chợt phát hiện ra trong căn hộ này đang diễn ra một thực tế trần trụi: Cô đang đứng trước mặt anh, một người đàn bà quần áo xộc xệch ở trước một người đàn ông!

Sự rùng mình lạ lùng lẫn với máu nóng toàn thân chảy ngược lên, xông thẳng lên mặt cô.

“Còn không vào? Chết tiệt! Em muốn tôi vác em vào sao?”

“Rìng, rìng, rìng...”

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên cùng lúc với tiếng hét phần nộ của Quan Cạnh Phong, anh vừa hay đang đứng bên cạnh chiếc điện thoại, quay lưng về phía cô. Nhưng Quan Cạnh Phong không hề động đậy, nhìn có vẻ không định nghe máy.

Cô nhất thời bất thần, không biết rốt cuộc nên đi đến nhận máy trước hay nghe lời anh vào phòng thay quần áo trước.

Chuông điện thoại tiếp tục reo, tiếng chuông vang vọng khắp không gian nhỏ bé. Hồi lâu, nó ngắt một lúc rồi lại tiếp tục vang lên.

“Nghe điện thoại đi.” Cuối cùng, giọng nói căng thẳng của Quan Cạnh Phong bật ra khỏi cổ họng, anh tiến về phía trước hai bước, ra hiệu cho Thần Tâm nghe điện thoại.

Bàn tay giữ tấm vải phía trước ngực bắt giắc nắm chặt, Quan Cạnh Phong đang đứng quay lưng với cô, nhưng như có mắt sau gáy, lạnh lùng giễu cợt một tiếng.

Cảm giác mặt đỏ bừng, tim đập nhanh không thể kiềm chế bủa vây lấy cô, cô lê đôi chân yếu ớt bước đến bên cạnh điện thoại.

Có điều, khi mắt Thần Tâm nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình, bàn tay cô khựng lại.

“Còn chần chờ gì nữa?” Giọng nói của Quan Cạnh Phong đầy mùi thuốc súng.

Ngón tay thon dài của Thần Tâm có chút run rẩy.

“Nếu không nghe điện thoại thì cút vào cho anh!”

Cô giật mình vì tiếng hét phần nộ của anh, vô thức nhắc tai nghe, đặt bên tai. Đầu kia truyền đến giọng nói vui tai, chứng thực cho điều mà cô vừa phỏng đoán ban nãy. “Thần Tâm?”

Doãn Thần Tâm cảm thấy, phòng khách rộng lớn bỗng nhiên lặng ngắt, không còn bất cứ âm thanh nào.

“Thần Tâm?” Sau khi hồi lâu không thấy tiếng trả lời, đầu kia lại lên tiếng.

Doãn Thần Tâm bấy giờ mới đáp lại một câu khô khốc: “Ừm”.

“Đêm đó...”, giọng nói vui tai đến đây cũng dừng lại, đột nhiên im lặng đến bối rối, “Đêm đó... Tôi...”.

Doãn Thần Tâm nín thở, nhưng trái tim lại bắt đầu đập mạnh dữ dội, ngay cả bàn tay đang cầm máy cũng run rẩy vô cùng.

Sự im lặng kì quái khiến Quan Cạnh Phong quay đầu lại, đập vào mắt anh là bàn tay run lẩy bẩy của Thần Tâm.

“Điện thoại của ai vậy?”

Phía kia nghe thấy giọng nói này, hình như sững lại một chút: “Cạnh Phong đang ở đó à?”.

“Vâng.”

“VẬY... Tôi gọi lại sau.”

“ĐƯỢC”, cô hoàn toàn hợp tác, không gây chút khó dễ.

Nhưng Quan Cảnh Phong lại không hề hợp tác, trước khi cúp máy, anh liền bước đến, giật lấy ống nghe: “Ai đấy?”

Người kia dường như không ngờ rằng Quan Cảnh Phong sẽ giật điện thoại, bất ngờ một lúc mới nói: “Em đây”.

“HỒNG CẨM?”

“Vâng, không sao... Không có gì, em gọi đến chỉ muốn nói chuyện với Thần Tâm...”

“Anh không cho rằng giữa hai người có chuyện gì để nói”, gương mặt Quan Cảnh Phong chẳng có chút biểu cảm nào, anh lạnh lùng liếc nhìn gương mặt trắng nhợt của Thần Tâm, biểu cảm đột nhiên ánh lên chút suy tư: “Nếu London xảy ra chuyện gì, em có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào. Nếu như không có việc gì thì không cần phải nói chuyện thường ngày trong gia đình với Thần Tâm, cô ấy không biết gì đâu”.

“Quan Cảnh Phong”, lời nói lạnh lùng khắc nghiệt không chút nể nang khiến người ở đầu phía kia mặc dù áy náy trong lòng, nhưng cũng không kìm nén được tức giận, “Anh nói thế là có ý gì?”

“Ý rõ ràng rồi đó.”

“Cái gì mà ý rõ ràng rồi? Anh cho rằng tôi là ai? Ăn no rồi rửng mỡ, bám lấy cô nữ sinh nhỏ đó nói những chuyện đã qua sao?”

“Không phải sao?”

“Khốn kiếp! Tôi mà là loại người như vậy thì năm đó đã không kí đơn ly hôn! Anh bây giờ đã chẳng sung sướng thế, không được thanh thoi như thế!” Lý Hồng Cẩm bực bội nói. Cứ nghĩ đến việc trong mắt Quan Cảnh Phong, mình bị coi là loại người như vậy, những áy náy, tự trách chết tiệt gì đó đều tan biến hết.

“Chết tiệt!” Cô ta chửi rủa một tiếng, không đợi Quan Cảnh Phong nói thêm gì nữa, ở xa tận chân trời đã gác máy “cụp” một tiếng.

Quan Cảnh Phong hoàn toàn chẳng để bụng việc bị ngắt điện thoại giữa chừng, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt đột nhiên trắng nhợt của Thần Tâm, vụt qua một chút suy tư.

“Cô ta thường gọi điện cho em sao?”

“Không”, lời nói của Doãn Thần Tâm lạnh nhạt, một trời một vực với nét mặt khác thường của cô.

Đúng vậy, Lý Hồng Cẩm thực sự không thường xuyên gọi điện cho cô. Chỉ có một lần, một lần mà hậu quả không thể giải quyết nổi, chỉ... đúng một lần đó.

“VẬY, ngoài lần này, còn có lần trước, lần trước nữa.”

Cô không trả lời.

Quan Cảnh Phong bày ra vẻ mặt như hiểu hết mọi chuyện. Ánh mắt anh bắt gặp từ gương mặt trắng bệch của Thần Tâm nhìn xuống, lướt qua chiếc cổ thon dài nhỏ nhắn của cô, qua đôi vai trắng ngần, nõn nà, và... cái đẹp mà tấm vải rách kia không hoàn toàn che phủ hết.

“Đi vào thay quần áo!” Đột nhiên, cổ họng Quan Cảnh Phong như bị thứ gì đó bóp chặt, anh quay sang nhìn ngắm bức tường trống rỗng, “Đi vào!”.

4. Chương 3: Chẳng Biết Tự Bao Giờ, Tình Cứ Thế Đậm Sâu

Khi Thần Tâm thay xong quần áo đi ra, Quan Cảnh Phong đã rời đi rồi.

Chẳng nói một lời nào, đến một tin nhắn cũng không có. Cô vốn dĩ muốn nhắc điện thoại gọi đi nhưng bỗng thay đổi ý định. Đúng vậy, ở quán karaoke vẫn còn nhưng cô gái xinh đẹp đang đợi anh, giám đốc Quan làm gì còn tâm tư nghiên cứu cuộc điện thoại của Lý Hồng Cầm?

Cô cứ tưởng sự việc đến đây đã là kết thúc, đến đây là hạ màn, nhưng sáng sớm ngày hôm sau, chuông điện thoại ở căn hộ lại reo lên. Vừa nhắc máy đã nghe thấy tiếng của ông Doãn: “Hôm nay bố sắp xếp cho con một cuộc xem mặt”.

“Sao cơ? Sao cơ? Sao cơ? Bố nói sao?” Thần Tâm còn đang mơ mơ màng màng, quả bom ngút trời này đã khiến cô giật nảy mình, sau đó chính là tiếng nổ vang khắp khu căn hộ với âm lượng cao một cách mất kiểm soát.

“Bố nói rồi đó, bảy rưỡi tối nay...”

“Đợi chút, vấn đề là tại sao lại đột ngột như vậy? Bố không bàn trước với con đã trực tiếp sắp xếp cho con đi xem mặt? Bố à, con đã là người lớn, cho dù bố không đoái hoài gì đến ý nguyện của con thì cũng phải nghĩ xem tối nay con có bận hay không chứ? Sao bố cứ sắp xếp cho con đi xem mặt như vậy? Hơn nữa, bây giờ con đang rơi vào tình cảnh là bất cứ lúc nào cũng có thể bị cảnh sát tóm đến đồn thẩm vấn, trong hoàn cảnh như vậy bố vẫn muốn con đi xem mặt sao? Làm gì có người đàn ông nào dám lấy con?”

Thật chẳng ra làm sao!

Nhưng ông Doãn chẳng hề lung lay trước sự kích động của cô, vẫn bình tĩnh, điềm đạm: “Con yên tâm, những vấn đề này Quan Cảnh Phong đều đã giải quyết ổn thỏa rồi. Cậu ấy đã át mọi tin tức, vụ án ảnh hưởng không lớn. Hơn nữa, tối qua, sau khi bàn bạc, bố và cậu ấy đã chọn được đối tượng cho con xem mặt tối nay rồi”.

Đôi mắt Thần Tâm mở cực lớn, Quan Cảnh Phong? Tối qua chẳng phải anh đã vội vàng quay về chỗ Tả Diên Thanh sao? Sau khi rời khỏi căn hộ, chỗ em ái phong tình không đi, lại không hề ngưng nghỉ, đến nhà bố cô ở tận ngoại ô?

Thật tình!

Trong giây lát, cô nổi giận đùng đùng, gọi điện ngay cho Quan Cảnh Phong. Nhưng thật khốn khiếp! Điện thoại anh rõ ràng đang mở, nhưng mặc cho chuông reo bao lâu cũng không có người bắt máy.

Doãn Thần Tâm vẫn không bỏ cuộc, gọi cho anh hết lần này đến lần khác, nhưng đầu dây bên kia vẫn vang lên giọng nói phụ nữ lạnh lùng: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời không có người nghe máy.”

Hãng di động tại sao lại phục vụ “chu đáo” đến như vậy? Sao cứ đúng giờ phút quan trọng lại nhảy ra câu nói của người phụ nữ này?

Cô bực điên cả người, cuộc điện thoại khiến người khác trầm uất hôm qua đã hóa thành tro bụi trước uy lực của cuộc điện thoại mới này. Nhưng không thể cứ ngồi ở nhà gọi điện mãi được, bởi vì đã sắp đến giờ phải lên lớp rồi. Cho dù trong lòng đầy bực bội, nhưng cô vẫn phải đánh răng rửa mặt, trang điểm, lái xe đến trường, sau đó, dạy liên tiếp sáng bốn tiết, chiều hai tiết, sau đó nữa, cũng sắp đến giờ “xem mặt” rồi.

Còn lão hồ ly đáng kiếp Quan Cảnh Phong, lúc này mới gọi điện lại.

Rất tốt, anh thông minh lắm, thực sự thông minh đến mức trời đánh! Điện thoại vừa gọi đến, Doãn Thần Tâm bắt máy, liền nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm của anh: “Tan lớp rồi?”.

Anh biết lịch trình dạy học của cô, một tuần mười tiết, bởi vì cô có công việc ở Tân Huy nên đã thương lượng với nhà trường sắp xếp các tiết dạy gần nhau, thứ hai dạy sáu tiết, thứ tư dạy bốn tiết.

Trường học vốn không đồng ý, trực tiếp trách mắng vào mặt Thần Tâm: “Nếu ai cũng điều chỉnh giờ học như cô, trường học có mà loạn hết à?”, khiến Thần Tâm gần như muốn trợn mắt lên.

Loạn cái gì mà loạn! Đừng tưởng rằng cô không biết tất cả giáo viên có kinh nghiệm lâu năm, dạy ở trường vài năm đều điều chỉnh như vậy hết. Dạy liên tù tì cho hết tiết, sau đó về nhà chăm sóc con cái, hay làm nghề tay trái, đây gần như quy tắc ngầm của mỗi giáo viên ở trường, họ tưởng cô không biết hay sao?

Nhưng con người mà, vẫn phải thông minh một chút, sao có thể ngu ngốc gây xung đột chính diện với đơn vị phát lương cho mình như vậy cơ chứ? Vậy nên, cô chỉ cần một cuộc điện thoại cho Quan Cảnh Phong, đúng, không sai, chính là anh Quan yêu quý không gì không làm được của nhà cô. Kết quả là anh Quan dựa vào công lao vĩ đại mỗi năm quyên cho nhà trường bao nhiêu, trao tặng suất học bổng, suất tài trợ gì, chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể dễ dàng giúp cô giải quyết ổn thỏa vấn đề giờ học. Đương nhiên, cũng tiện tay cầm một tờ lịch trình dạy học của cô.

Vậy nên, anh biết hôm nay Thần Tâm có giờ dạy, càng biết cô vừa mới tan.

“Ừm, tan làm rồi.” Thần Tâm chỉ còn biết thật thà trả lời.

“Anh đợi em ở cổng trường học.”

“Hả?”

“Em ra cổng trường là có thể nhìn thấy xe của tôi.”

“Nhưng lát nữa em còn có việc...”

“Anh biết”, giọng nói phía bên kia cũng trầm trầm, bình tĩnh hết như giọng của ông Doãn sáng nay.

Lúc này, Thần Tâm đã hiểu ra, từ đầu đến cuối, hai người này phối hợp định bán cô đi trong ngày hôm nay, không còn nghi ngờ gì nữa!

Thần Tâm gần như có thể tưởng tượng ra ở đầu bên kia, Quan Cảnh Phong đang nở một nụ cười nhạt chứng tỏ mọi thứ đều nằm trong tầm tay: “Anh biết tối nay em có việc, chứ không tại sao lại phải đích thân lái xe đến chờ em đi? Thần Tâm, em nói xem có phải vậy không?”

Vâng, vâng, anh thật thông minh, thông minh đáng chết!

Khi Doãn Thần Tâm vừa bước ra khỏi cổng trường, đập vào mắt cô là chiếc Bugatti màu đen hoành tráng của Quan Cảnh Phong. Xung quanh có vài sinh viên đi qua, hiếu kì nhòm vào bên trong, thậm chí một số nữ sinh sai khi nhìn thấy diện mạo đáng kính của người đàn ông bên trong xe liền tròn mắt hoan hỉ, kéo người bạn bên cạnh, tiếp tục ngó nghiêng với ánh mắt đầy thích thú.

“Đủ rồi đó!”

Doãn Thần Tâm vội vàng ngồi vào xe. Còn Quan Cảnh Phong có vẻ cũng chịu đựng đủ việc bị coi là quốc bảo, không chần chừ một giây nào, lập tức khởi động, quay đầu, lái xe về hướng ngược lại với căn hộ của Thần Tâm.

“Đợi đã, chúng ta đi đâu vậy?” Cô vội càng vỗ cánh tay của anh, nhưng cánh tay dùng thép tôi luyện nên sao? Nếu không tại sao cô chỉ mới vỗ nhẹ một cái đã cảm thấy đầu ngón tay sắp tê dại?

Quan Cảnh Phong chẳng thèm động đậy, giọng điệu trầm trầm buông mấy từ: “Mua quần áo”.

“Mua quần áo?”

Anh liếc cô qua khóe mắt: “Chẳng lẽ em định mặc như vậy đi xem mắt sao?”.

Cái liếc mắt này đã đủ kích mạnh mẽ đến gu thẩm mỹ thời trang mà Thần Tâm vốn luôn tự hào từ trước đến nay: “Em mặc như vậy thì đã làm sao? Có gì sai à? Lẽ nào mặc như thế này sẽ không thể gặp mặt người ta hay sao?”.

Cô trừng mắt nhìn anh, rồi ngấm lại bản thân từ trên xuống dưới một lần: Chiếc áo sơ mi trắng bằng chất liệu lụa kinh điển, rất thoải mái, kết hợp với chiếc áo hai dây màu vàng, cùng chiếc quần Harem lửng màu đen đang thịnh hành nhất hiện nay, chiếc dây lưng màu vàng to bản, cộng thêm chiếc túi vintage và đồ trang sức cô mua được trong chuyến công tác Hồng Kông mới đây. Các loại sản phẩm thịnh hành nhất hiện nay đều được đắp lên người cô, lại thêm một đôi giày cao gót bảy phân màu đen thời trang, tinh nghịch mà vẫn giữ được nét nữ tính, đến những cô gái 9x, vô cùng nhạy cảm với thời trang tại Đại học A cũng phải tán thưởng vài câu. Thế mà Quan Cảnh Phong lại thể hiện nét mặt như vậy.

Trong mắt Doãn Thần Tâm, một người phụ nữ có lẽ không thể lựa chọn đầu óc, gương mặt và xuất thân của mình nhưng cô ấy tuyệt đối có thể lựa chọn dung nạp bao nhiêu thứ hay dung nạp những gì vào đầu

mình, có thể lựa chọn loại sản phẩm nào đánh lên mặt mình, mặc loại trang phục nào lên người mình, có thể lựa chọn hướng mình theo phong cách nào. Đây là tự do, quyền lợi và nghĩa vụ của mỗi người phụ nữ.

Đám học trò chìm đắm trong việc ăn mặc, trang điểm ở trường Đại học A chính vì quá chú trọng và thiên về lựa chọn phía sau mà thi trượt đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa còn những nhân viên thầm lặng lo việc hậu trường ở Tân Huy chính vì quá chú trọng và thiên về lựa chọn phía trước mà vĩnh viễn không thể lộ mặt.

Đúng vậy, thời đại này cần những người phụ nữ có cả đầu óc lẫn ngoại hình, còn điều mà phụ nữ cần là đi trước thời đại.

Bởi vậy, Doãn Thần Tâm tự cho rằng mình là người đi trước thời đại, cô rất không phục sự phán xét của Quan Cảnh Phong: “Em mặc như vậy có chỗ nào không đúng chứ? Anh nói đi, nói đi!”.

Lại dám chê gu thẩm mỹ thời trang của cô hết lần này đến lần khác, đây chẳng phải là chuyện khó lòng chấp nhận nhất sao?

Nhưng người ta là giám đốc Quan, vốn chẳng thêm để ý đến sự không phục của cô, sau cái liếc mắt khinh khỉnh đó, đã chẳng còn bận tâm, không muốn lãng phí ánh mắt nhìn người ngồi bên cạnh.

Đến tận khi xe đi vào cửa khu thương mại, anh mới lên tiếng: “Xuống xe đi”.

Giọng điệu điềm đạm như ban đầu, không hề bị Thần Tâm ảnh hưởng, sau khi xuống xe, anh thậm chí còn đi vòng qua, mở cửa xe cho cô.

Thần Tâm rõ ràng còn đang bức bối với những lời nói ban nãy, nhưng giám đốc Quan cứng đầu cũng chẳng thêm vỗ về cô hay có ý xin lỗi cô chút nào. Hai người đi một vòng quanh khu mua sắm, cuối cùng, Quan Cảnh Phong dừng lại trước một cửa hiệu nhìn có vẻ toàn bán đồ thời trang nữ đóng bộ: “Quần áo của nhãn hiệu này rất nhỏ nhả, nghe nói chất lượng cũng được”.

“Sao anh biết? Anh chưa mặc bao giờ mà”, Doãn Thần Tâm lười biếng ngó vào, nhìn một cái. “Nho nhả”? Làm ơn đi, “già khú” thì có. Làm gì có cô gái hai mươi lăm tuổi nào mặc loại quần áo này? Rõ ràng chỉ có những bà ba mươi mấy mới mặc lên người để chứng tỏ cái gọi là “gu thẩm mỹ” của mình thôi!

Quan Cảnh Phong chẳng buồn nhìn cô: “Tôi chưa mặc bao giờ”.

“...”

“Nhưng Hồng Cẩm mặc rồi, cô ấy nói thế.”

“Hứ!” Hồng Cẩm, li hôn cả mấy trăm năm rồi mà còn gọi thân mật như vậy! “Thảo nào bị người khác đá, hóa ra vì toàn mặc những loại quần áo cho bà già ‘không thể lộ mặt’ như thế này.”

“Việc của người lớn, trẻ con đừng có chen miệng vào.”

“Em vẫn còn là trẻ con? Thôi đi, tối qua là ai đã cho bố em uống thuốc mê, nói em đã lớn rồi?” Thần kinh! “Hơn nữa, em đã đủ ‘lớn’ để đi xem mặt rồi, anh Quan thân mến, anh đưa em đến đây mua quần áo không phải vì chuyện này sao?”

Quan Cảnh Phong chẳng buồn để ý đến bài luận văn dài dằng dặc mà hoàn toàn có thể quy kết lại là vô nghĩa của cô. Mặc cho quyết tâm bảo vệ trận địa của Thần Tâm lớn cỡ nào, cánh tay dài của anh vẫn giơ ra, kéo lấy cánh tay của cô, lôi cô vào bên trong: “Bộ này, bộ này... Bộ này nữa, vào thử đi”.

Được thôi, cô buộc phải thừa nhận rằng những lời nói như vậy được nói ra từ miệng đàn ông, đặc biệt là người đàn ông như Quan Cảnh Phong, quả thực rất cá tính. Nếu bây giờ họ đang quay phim thần tượng Hàn Quốc, Thái Lan, Đài Loan hay phim gì đó mà đài Hồ Nam đang ghi hình theo mô típ cũ rích sẽ có nữ nhân viên cửa hàng ngây ngô xuất hiện vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị, khuyên cô nghe theo quyết tâm bá đạo không ai bằng của Quan Cảnh Phong.

Chỉ tiếc là, không có.

Haizz, họ chỉ bước đến rất chuyên nghiệp, dẫn Thần Tâm đến phòng thay đồ mà chẳng có chút hồ hởi nào, mang mấy bộ quần áo dành cho bà già chẳng có chút gu thời trang nào vào phòng thay đồ theo yêu cầu của Quan Cảnh Phong.

Thực ra gu thẩm mỹ của Quan Cảnh Phong không hề kém, tuy những bộ anh chọn lúc nào cũng gam màu đen xám, nhưng Thần Tâm phát hiện ít ra mấy bộ do anh chọn rồi vứt vào phòng thay đồ đó khi mặc lên người cô lại rất vừa vặn một cách bất ngờ, hơn nữa còn làm nổi bật lên những nhân tố nhỏ nhắn trên cơ thể mà cô rất ít khi phô bày ra. Nếu không tại sao khi cô chỉ ngẫu nhiên thử một bộ đến trước mặt Quan Cảnh Phong, anh liền lập tức nheo mắt, ánh mắt toàn là sự tán thưởng không chút nghi ngờ?

“Được rồi chứ?” Một niềm vui nho nhỏ bất giác len lén trong tim, kèm theo đó là một cảm giác hài lòng khó diễn tả thành lời, chỉ có điều, những lời nói phát ra vẫn hờ hững như thế.

“Được rồi”, Quan Cảnh Phong cúi đầu xem tiếp tờ báo trên tay, “Đi thay bộ khác đi”.

“Sao cơ?”

Giám đốc Quan không nói thêm lời nào, đến khoe mắt cũng không thèm nhếch lên, đưa ra đáp án rõ ràng với cô.

“Thật là!”

Thần Tâm chỉ còn cách quay lại phòng thay đồ. Lần này, Quan Cảnh Phong buông ra một câu: “Thực ra em mặc loại ‘quần áo cho người già’ này hợp hơn Hồng Cẩm.” Sau đó, dưới đôi mắt tròn xoe chăm chú ngắm nhìn của cô, anh chọn bộ nào cô thử bộ đó rồi lấy luôn. Trong vòng bốn mươi phút ngắn ngủi, chiến lợi phẩm của Thần Tâm đã lên đến năm bộ quần áo gam màu đen xám dành cho người già.

“Đi làm tóc thôi.”

“Đến tóc cũng phải làm sao? Quan Cảnh Phong, phong cách của em không hợp mắt của anh đến vậy sao?”.

“Em nói xem?”

“Shit...”

“Im miệng, tí nữa trên bàn ăn đừng có động một chút là phun ra những lời bóng gió này. Vậy mà em còn làm giảng viên đại học kém văn hóa đến thế là cùng.”

Doãn Thần tâm trừng mắt suốt cả quãng đường, nổi giận dưng dưng nhìn Quan Cảnh Phong đang ngồi bên cạnh.

Cuối cùng cũng đợi được đến hơn sau giờ tối, sau khi được stylish, nhà tạo mẫu tóc, nhà trang điểm do Quan Cảnh Phong chỉ định chăm sóc, đại giám đốc Quan mới hơi hài lòng “Tới nhà hàng thôi”.

Thần Tâm đã cảm thấy bụng đói cồn cào. Nhưng hai bên hẹn nhau bấy giờ, khi đến nhà hàng, đối phương vẫn chưa có mặt.

Quan Cảnh Phong chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, gọi nhân viên phục vụ mang cà phê ra trước: “Sao không hỏi lát nữa sẽ gặp ai?”.

“Có liên quan gì chứ? Dù sao thì I don’t care”. Thần Tâm lười biếng cho sữa vào cà phê.

“Anh ta rất có khả năng sẽ trở thành đối tượng kết hôn của em.”

“Thế thì sao?”.

Anh nhìn cô.

Sau khi đáp lại câu nói này, cô nhấp một ngụm cà phê đặt tách cà phê xuống, rồi cũng nhìn anh.

Vẫn còn sớm nên trong nhà hàng, mới chỉ lác đác vài người khách, khiến không gian xung quanh yên ắng vô cùng.

Thần Tâm đột nhiên nở một nụ cười, đáng vẻ không còn ngông cuồng như lúc ngồi trong xe ban nãy: “Anh Quan, nếu đối tượng kết hôn của anh không phải là người mà anh yêu nhất, thế thì kết hôn với ai có gì khác biệt sao?”.

Anh không trả lời.

“Người đàn ông có đẹp trai đến đâu hay có xấu xí đến mức độ nào đi chăng nữa. thì khi trời tối, tắt đèn đi đều giống nhau cả. Người đàn ông có giàu có đến đâu hay nghèo khổ đến mức độ nào đi chăng nữa, em đều có thể tự cung tự cấp, thậm chí có thể chi trả thêm chi phí cho một người nữa. Anh Quan, đối với em mà nói, ở bên ai có gì khác nhau sao?” Cô lười biếng cho thêm một viên đường nữa vào ly cà phê, sau đó đan hai tay vào nhau đặt lên bàn. Dưới ánh đèn, nhũ móng tay màu đỏ phát ra những tia sáng nhỏ lấp lánh.

Quan Cảnh Phong lặng thinh quan sát cô, rất lâu sau, đôi môi mỏng mới khẽ động đậy: “Thế thì em thích mẫu người như thế nào?”.

“Mẫu người như thế nào?” Không biết tại sao, nụ cười trên khóe môi Thần Tâm bỗng trở nên có chút mỉa mai, “Cái mà em cần không phải là ‘mẫu nào’, ‘loại nào’, ‘kiểu nào’. Ngài Quan, cái mà em cần là ‘người nào’. Sao anh không hỏi em xem rốt cuộc em thích người nào?”.

Cô mỉm cười nhìn anh, cố gắng nói những lời nhẹ nhàng nhất, vui vẻ nhất, nhưng mỉa mai nhất. Dám không? Anh có dám hỏi “là người nào” không?

Anh không dám đâu.

Đúng vậy, anh không dám.

Nếu mối quan hệ của hai người không bị định vị sớm như thế, nếu như cô không gặp anh sớm như thế, ngày hôm nay có lẽ mọi thứ đã khác chăng?

...

Mỗi lần nhìn thấy Quan Cảnh Phong, câu hỏi này và đáp án lựa chọn BCD luôn vụt qua trong đầu Thần Tâm.

B: Nếu như cô gặp anh vào mùa hoa năm mười sáu tuổi, thời khắc tươi đẹp nhất, thẹn thùng nhất, xúc động nhất của cô, có lẽ anh sẽ bị trúng tình yêu sét đánh của cô. Đúng vậy, tình yêu sét đánh. Bởi vì cô rất xinh đẹp, tuổi mười sáu xinh đẹp đến mức trong mười anh chàng mỹ nam đẹp trai nhất cùng trang lứa sẽ có bảy người theo đuổi cô. Mà như mọi người đều biết, mẫu người mà Quan Cảnh Phong thích luôn là những mỹ nữ trẻ trung, càng trẻ trung càng tốt, tất cả mọi người đều biết anh là mẫu người đàn ông điển hình có thể chinh phục các cô gái nhí nhảnh.

C: Nếu như cô gặp anh vào thời thành xuân năm cô hai mươi tuổi, khi cần một cơ hội thực tập, cũng đúng lúc anh có thể cho cô một vị trí thực tập, hai người gặp nhau. Lúc đó, anh vừa li hôn với Lý Hồng Cẩm, còn cô cũng vừa chia tay với Minh Tích, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, dưới sự cố tình dàn xếp của cô, họ chắc chắn sẽ có vô số khả năng phát triển thành một mối tình công sở.

D: Nếu như cô gặp anh năm hai mươi lăm tuổi, tức là bây giờ, dựa vào sự xinh đẹp, mưu trí và thủ đoạn thành thực hơn hẳn trẻ của cô, chẳng lẽ lại không địch nổi một Tả Diên Thanh nhỏ nhoi? Cô đủ tự tin có thể bước đến trước Quan Cảnh Phong, đẩy Tả Diên Thanh một phát ra xa một vạn tám nghìn dặm, sau đó đường hoàng lồng cánh tay mình vào cánh tay anh một cách dạn dàng.

Chỉ là, không có nếu như, trên thế gian này, vĩnh viễn không bao giờ có nếu như. Cô không gặp anh năm cô mười sáu tuổi, hai mươi tuổi, hai mươi lăm tuổi, cũng không gặp anh khi đã trưởng thành và có khả năng yêu người khác trong cuộc đời. Cô gặp anh năm mười hai tuổi.

Khi đó cô vẫn là một cô nhóc mới học lớp sáu, nổi đau khổ nhất trong cuộc đời không gì hơn là khi bố cô cầm bảng thành tích học tập của cô, nhìn điểm số hầu hết toàn một chữ số của môn Toán, hai hàng lông mày nhíu lên một cách dữ tợn: “Sao con ngu thế hả? Trước đây chẳng phải kiểm tra IQ được 160 sao? IQ 160 sao lại thi chỉ được mấy điểm?” Đương nhiên điều quan trọng vẫn là: “Môn Toán của con kém như vậy, bố lại không có đứa con khác, việc kinh doanh sau này biết giao cho ai đây?”.

Ông lúc nào cũng lo cho công việc kinh doanh gỗ tẩm nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ của mình không có người kế nghiệp, bởi vì nghe nói đứa con gái IQ160 học quá kém Toán, kém đến mức khiến ông lo lắng một ngày kia khi ông già đi, không còn tiếp tục kinh doanh được nữa, chẳng ai thay được mình quản lý xưởng gỗ tẩm nhỏ bé kia.

Nhưng sau đó, tất cả hiện thực đã chứng minh ông chỉ lo lắng không đâu. Bởi vì, vào một chiều đầy nắng, Quan Cảnh Phong đã xuất hiện.

Thần Tâm vĩnh viễn không bao giờ quên buổi chiều hôm đó, ánh nắng tươi đẹp lười biếng đổ dài xuống vườn. Cô vốn là người thích nắng, chỉ cần nhìn thấy gió nhẹ gió lên cao, thấy ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống nhân gian, tâm trạng liền bất giác trở nên vui vẻ. Nhưng đúng khoảnh khắc khi cô ngẩng đầu lên, một điều kinh ngạc không hề báo trước đập vào mắt cô khiến ánh mặt trời phút chốc cũng trở nên biến sắc, rốt cuộc là người như nào mà còn đẹp hơn cả nắng?

Không biết gương mặt anh tuần ấy đã xuất hiện trong vườn từ lúc nào. Anh đang mỉm cười, đôi mắt sâu rõ nét với sống mũi cao và đặc biệt. Rất lâu sau đó, Thần Tâm mới biết qua ti vi, rằng chiếc mũi như thế gọi là “mũi chim ưng”, còn cả đôi môi mỏng mà cương nghị nữa.

Cô lúc đó vẫn còn nhỏ nhưng phong cảnh đẹp nhường ấy cũng đã mạnh mẽ khắc sâu vào nơi sâu thẳm thẳm nhất trong kí ức với tư thế có một không hai!

Quan Cảnh Phong mỉm cười, lịch lãm giơ tay ra với Thần Tâm: “Xin chào, cô bạn bé nhỏ anh là anh Quan, nghe nói em tên là Thần Tâm, đúng không?”.

Ánh mặt trời nhảy múa trên gương mặt trẻ trung của anh, chiếc bóng cao lớn đổ dài trên nền đất. Rất nhiều năm sau, mỗi khi cô hồi tưởng lại ngày hôm đó, đây là hình ảnh cuối cùng còn in dấu trong trí óc của cô.

Ông Doãn nói rằng Quan Cảnh Phong là đối tác làm ăn của ông, tuy người đàn ông trẻ tuổi này ít hơn ông rất nhiều tuổi nhưng lại có sự thông minh thiên bẩm, vượt qua ông cả về kinh nghiệm phong phú mà ông vốn rất tự hào

Cả nhà ông đều rất thích Quan Cảnh Phong, đặc biệt là Thần Tâm. Chỉ có điều không lâu sau khi ông Doãn và Quan Cảnh Phong đạt được thỏa thuận hợp tác, trong tình trạng không ai có thể dự đoán trước, cuộc khủng hoảng kinh tế đã hủy hoại sự nghiệp mà họ vừa gây dựng với sức mạnh điên cuồng nhất.

Mọi tích lũy già nửa đời người của ông Doãn đã bị mất quá nửa trong cuộc đầu tư đó, Quan Cảnh Phong cũng rơi vào hoàn cảnh không một xu dính túi. Nhưng tài năng trời phú vẫn còn đó, tuổi trẻ và tinh thần không chịu khuất phục vẫn còn đó. Khi ông Doãn bị cuộc khủng hoảng kinh tế dọa cho đến mức quyết định không bao giờ kinh doanh nữa, Quan Cảnh Phong vẫn bám riết không thôi, vay ba nghìn tệ của nhà họ Doãn, tự mình sáng lập một vương quốc gỗ tấm khác.

Anh của lúc đó mới hai mươi ba tuổi, cần cù, chịu khó, không hề thỏa hiệp. Còn bây giờ, anh đã trở thành nhà kinh doanh gỗ tấm thành công nhảy khu vực Phúc Kiến. Tất cả mọi thứ đã thay đổi, tiền tài, danh vọng, địa vị, điều duy nhất không thay đổi đó là tình giao hảo giữa anh và nhà họ Doãn. Không ai hiểu tạo sao, rốt cuộc xuất phát từ lòng biết ơn hay từ “sự đối đãi bằng phẳng lẫn nhau, tình cảm yêu thương lẫn nhau khó có thể tìm được trên đời này” mà Quan Cảnh Phong đã từng nói. Bao nhiêu năm nay, anh luôn cho rằng mình phải có trách nhiệm với nhà họ Doãn đang dần lụn bại, quan tâm, chăm sóc từng ly từng tí đối với mỗi người trong nhà họ Doãn, đặc biệt là Thần Tâm.

Ông bà Doãn nhiều lần từ chối nhưng anh vẫn bám riết không thôi.

Những năm tháng tuổi thơ đó, bên cạnh Thần Tâm luôn có một bóng người bao lớn. Khi anh tan làm và cô tan học, những bài toán khó nhằn tích lũy cả một ngày chất thành đồng trước mặt anh.

Bà Doãn lúc nào cũng trách mắng cô: “Doãn Thần Tâm, anh Quan của con rất bận, phải giải quyết cả một đồng việc, con đừng có lẻo đẻo theo anh như thế được không?”.

Nhưng Thần Tâm lúc nào cũng chu môi, nũng nịu “Nhưng mà chỉ có anh ấy giảng giải con mới hiểu”.

Cô còn thêm bổ sung thêm một câu nữa trong lòng: Con cảm thấy anh Quan cũng rất thích con lẻo đẻo theo sau anh ấy. Nếu không anh ấy sao có thể cười vui được như thế chứ?

Lúc đó cô gọi anh là “anh trai” tự nhiên biết chừng nào, không chút giữ kẽ, không chút ý tại ngôn ngoại nào, chỉ gọi là “anh trai”, sau đó ngồi sát bên cạnh, để anh ấy dạy cho mình những bài toán học búa.

Thần Tâm của năm đó thường hỏi Quan Cạnh Phong: “Tại sao anh không đi làm giáo viên? Anh giảng bài còn hay hơn giáo viên môn toán của tụi em rất nhiều, em nghĩ nếu anh đi dạy học thầy ấy sẽ mất việc”.

Còn Quan Cạnh Phong cũng rất hòa theo cô, làm ra vẻ đang suy nghĩ thận trọng: “Ừm, đề nghị không tời; nhưng mà chúng ta không thể cướp chén cơm của người khác đúng không? Như vậy là thất đức”.

Cô suy nghĩ chăm chú hồi lâu, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, anh thật là một người tốt. Nhưng như thế cũng tốt, anh có thể làm giáo viên riêng cho mình em”.

Lúc đó cô thật ngốc, ngốc đến mức người ta nói gì cô cũng tin, nhưng cái ngốc đó cũng dễ dàng khiến hai bên đều rất vui vẻ.

Thế nhưng cho đến hôm nay, cô thông minh như vậy, trưởng thành như vậy, kín đáo như vậy, không còn mặt trời trăng bóng ngồi sát vào bên cạnh người đàn ông này nữa, trừ phi cố tình giễu cợt hoặc muốn nhắc nhở đối phương điều gì đó, nếu không cô không bao giờ còn gọi anh là “anh trai” nữa, cô không còn ngốc như trước nhưng tại sao lại khó có thể khiến hai bên cùng vui vẻ như vậy chứ?

Những năm gần đây, rốt cuộc đã có điều gì thâm thay đổi, khiến hai người rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?

Một người phụ trách gây lỗi, một người phụ trách sửa lỗi, như một vòng tuần hoàn, vui vẻ hoàn thành trách nhiệm mà không biết mệt mỏi.

Cô còn nhớ năm đó, vào sinh nhật lần thứ mười sáu của mình, Quan Cạnh Phong vì phải đến London tham gia đặt hàng nên bỏ lỡ buổi tiệc của cô. Vùng Phúc Kiến có một phong tục như thế này, vào ngày con cái tròn mười sáu tuổi, cha mẹ sẽ mở một buổi tiệc mừng, quy mô lớn nhỏ đều được, với ý nghĩa chúc mừng đứa trẻ bắt đầu thành niên. Ở nơi này mười sáu tuổi đã được tính là người trưởng thành.

Nhưng ngoài bố mẹ cô ra, người quan trọng nhất với cô trong cuộc đời này lại vì công việc mà không thể tham dự. Thần Tâm vốn rất thất vọng, nhưng vào đúng ngày đó, trong buổi tiệc mừng, cô nhận được gói quà Quan Cạnh Phong gửi về từ nước Anh. Vừa mở ra đã thấy một hộp nhạc cực lớn.

Cô cũng từng nhìn thấy hộp nhạc ở nhà bạn học, đặc biệt là chiếc ở nhà bạn Bảo Như vô cùng giàu có. Nhưng hộp nhạc này không giống với bất kì hộp nhạc nào mà cô nhìn thấy trước đó. Nó rất lớn, khi chiếc nắp bằng nhung màu đỏ bật ra, bên trong là một buổi tiệc khiêu vũ long trọng, cả nam cả nữ đủ một trăm người, với bản nhạc nền là khúc nhạc vui vẻ nổi tiếng nhất của Beethoven- Fur Elise.

Căn phòng bỗng rộn lên âm thanh của sự kinh ngạc, bởi bất kể người lớn hay trẻ nhỏ, chưa có ai từng nhìn thấy chiếc hộp âm nhạc nào lớn như vậy, lộng lẫy như vậy. Âm thanh tốt đến mức kì diệu, trước nay cô không hề phát hiện ra, bản nhạc được xuất hiện khắp mọi nơi, từ những buổi hòa nhạc đến phim điện ảnh, phim truyền hình, đến những đồ chơi âm nhạc cho trẻ con này lại hay đến thế. Càng khiến người khác ngạc nhiên hơn nữa là khi bản nhạc gần kết thúc, năm mươi tư cặp nam nữ xung quanh sàn khiêu vũ nô nức nắm tay nhau tản ra bốn phía, chỉ còn cặp đôi đứng ở chính giữa. Cùng lúc đó một chiếc bàn nhô lên, họ ngồi vào chiếc bàn, người đàn ông cúi đầu, chăm chú nhìn quyển sách nhỏ trên bàn, còn cô gái hơi ngấn mặt lên, ngược nhìn người đàn ông đang giảng giải.

Cảnh tượng này... thật giống từng giây từng phút suốt bốn năm qua!

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Thần Tâm ngẩn ngơ, cô chẳng còn biết nói gì, làm gì nữa. Cô quên rằng mình phải nói lời cảm ơn, quên rằng sau đó còn phải cắt bánh sinh nhật.

Khi mọi người còn đang vui vẻ và vô cùng ngỡ ngàng, cô bỗng nhiên nước mắt đầm đìa.

Bởi vì khoảng khắc đó, Thần Tâm chợt nhận ra rằng nơi sâu thẳm nhất trong lòng, ở góc khuất nhất trong trái tim, có thứ gì đó vừa hoàn toàn sụp đổ.

Đó là... năm cô mười sáu tuổi, còn Quan Cạnh Phong hai mươi bảy tuổi.

Họ đứng ở hai đầu thế giới, cách nhau hàng vạn cây số, nhưng hóa ra người đó luôn luôn ở trong trái tim cô, không bao giờ rời xa.

...

Khi Thẩm Tâm lấy từ túi xách ra một bao thuốc Trung Nam Hải, rút ra một điếu, định châm lên hút, Quan Cảnh Phong lập tức ném về phía cô một ánh mắt không vui.

“Bắt em nhin một tiếng thôi cũng không được sao?”

Cô chỉ có thể lúng ba lúng búng bỏ điếu thuốc vào lại trong hộp.

“Thể hiện tốt một chút, đừng để xảy ra điều gì nữa đấy”. Quan Cảnh Phong nhú mày nhìn bộ dáng chán ngán của cô.

Thần Tâm lạnh lùng hừ một tiếng: “ Anh muốn em thể hiện như thế nào?”

Ồ? Vậy một người xem mặt cần thể hiện như thế nào?

Dịu dàng hiền thực? Nhả nhặn lịch sự? Nói không hở lợi cười không hở răng?

Được, cô sẽ làm vừa lòng anh.

Bảy giờ, đối phương đến đúng hẹn. Khi anh ta ngồi xuống bên cạnh Quan Cảnh Phong, thấy Thần Tâm mỉm cười với mình, sự kinh ngạc lập tức hiện rõ trên nét mặt của anh ta.

“Vị này chính là cô Doãn?”

“Đúng vậy”, Doãn Cảnh Phong gật đầu.

“Lời giới thiệu của bà mới quả nhiên không cường điệu một chút nào” đối phương lộ ra nét mặt hài lòng, nhìn cô gái xinh đẹp không chê vào đâu được trước mặt. Gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, nếu nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không hề khoa trương, mái tóc đen nhánh buộc gọn sau đầu, để lộ chiếc cổ thon dài, làn da trắng hơn tuyết, đôi mắt sáng và hàm răng đều tăm tắp.

Hơn nữa nghe nói cô gái xinh đẹp như vậy lại còn là một thiên tài với IQ 160!

Bà mới đi cùng ngồi cạnh đang nói những gì anh ta chẳng còn nghe thấy nữa, ánh mắt sáng bừng một niềm vui bất tận: “Nghe nói cô Doãn là giảng viên đại học? ”

Thần Tâm mỉm cười lịch sự: “Vâng.”

“Nghe nói còn là nhà hoạch định marketing ở Tân Huy, thật không dễ dàng gì”.

“Cảm ơn anh.”

“Cô Doãn, nghe nói...”

“Anh nghe nói nhiều như vậy...” Thần Tâm nhấc tách cà phê lên, tao nhã nhấp một ngụm. Hiệu quả hoàn toàn phù hợp với Quan Cảnh Phong, cái sai duy nhất có lẽ là khi đối phương chưa nói hết, đã cắt ngang một cách bất lịch sự “...có nghe nói gần đây tôi đang vướng vào một vụ án giết người không?”

Đối phương ngó người.

Bà mới đỡ đầu.

Quan Cảnh Phong càng sững lại. Tiếp theo đó, bầu không khí xung quanh như thể có một trận cuồng phong bão táp sắp ập đến.

Doãn Thần Tâm nhìn người qua đường không có duyên trước mắt, nở một nụ cười hoàn mỹ, hoàn toàn phù hợp với không khí xem mặt.

“Nếu như lần nay bị kết tội mưu sát, rất có khả năng chúng ta sẽ không thể gặp nhau nữa. Anh Lý, anh chưa tìm hiểu điều này sao? Nhưng mà cũng tốt, rất vui khi được gặp anh, ít nhất còn có thể gặp mặt một lần.”

“Em bị thần kinh à? Anh khó khăn lắm mới át đi được việc này, bây giờ thì hay rồi, em lại tự vạch ra, xem còn có ai dám lấy em!”. Chiếc xe Quan Cảnh Phong đang lái dường như sắp bay lên, “Chẳng hiểu cho tấm lòng người khác chút nào. Phó tổng giám đốc Lý có gì không tốt? Em có biết bố anh ta là ai không? Có biết anh ta sau này sẽ thừa kế một sự nghiệp lớn đến mức nào không? Người tốt như anh ta phải kén chọn lắm mới được, đưa đến cho em, em lại ăn nói như vậy? Thậm chí còn nói những lời đó? Được, muốn sao

thì tùy em, dù sao em cũng “lớn” rồi! ” Chiếc xe kêu lên một tiếng “két”, đỗ trước tòa căn hộ cô đang ở, “Bây giờ thì xuống xe!”.

Cánh cửa xe bị mở ra một cách không hề do dự, âm thanh ầm ĩ cho thấy chủ xe hiện giờ đang giận đến mức nào.

Kể từ khi lên xe, cơn phẫn nộ của Quan Cảnh Phong bao trùm khắp khoang xe, nên Thần Tâm đã không nói một tiếng nào. Bởi vì đây chính là hậu quả mà cô dự đoán được từ trước.

Sự phẫn nộ của anh, sự trách mắng của anh, anh đã lái xe với tốc độ cao nhất, tất cả đều là những hậu quả mà cô dự đoán từ trước.

Thần Tâm im lặng bước xuống, sau đó cửa xe bị đóng “rầm” một tiếng thật mạnh. Chiếc xe thể thao màu đen lao vút đi trong màn bụi.

Cô đã khiến anh giận dữ, lần này anh giận thật rồi.

Nhưng nói cho cùng, cô có lần nào là không thách thức giới hạn chịu đựng của anh đâu?

Nhìn chiếc xe mất hút vào trong màn đêm, cuối cùng chỉ còn lại một chấm đen nhỏ bé, khóe miệng Thần Tâm bất giác nhếch lên một nụ cười tự giễu. Anh nói cô chẳng hiểu cho tấm lòng người khác chút nào. Nhưng “người ta” liệu có từng nghĩ rằng, không phải chúng ta không biết hiểu cho họ mà chỉ là nhiều khi những thứ tốt đẹp nhất mà chúng ta có thể mang đến cho họ hóa ra lại không phải là thứ họ muốn.

Bên cạnh bỗng vang lên một tiếng nói trầm thấp: “Cãi nhau với bạn trai sao?”.

Nhìn xem, đến một người lạ cũng cảm nhận thấy cô đang tự mỉa mai mình.

Nhưng Thần Tâm chẳng có chút hứng thú nào để ý đến kẻ rất vô duyên nhưng hiểu lòng người khác này. Cô lẳng lặng quay đầu, đi sang hướng khác.

“Này! Cô Doãn, cho dù tâm trạng không vui nhưng đối xử với bạn bè như vậy thì quá là vô lý đấy!”

Cô khựng lại, quay ngoắt đầu dưới ánh trăng nhạt nhòa: “Là anh?”.

“Tôi có nên buồn vì chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi mà cô không nhận ra giọng nói của tôi không nhỉ?” Chu Diên Phong đang đứng dưới cửa khu nhà, mỉm cười, một tay dút vào túi quần, thân hình cao lớn nhuốm một màu trắng thần thánh của ánh trăng.

Thần Tâm cười ngập ngừng: “Sorry, vừa nãy không chú ý. Sao anh lại ở đây?”.

Hơn tám giờ tối không phải lúc Blue bar bắt đầu đông khách sao?

“Nếu nói là tôi đợi cô, cô có tin không?” Khóe môi anh ta nhếch lên một đường cong gần như mập mờ.

Thần Tâm lạnh lùng cười: “Tôi lại cảm thấy người mà anh đang đợi là Bảo Như”.

“Ha...”, Bộ dáng nghiêm túc của cô khiến Chu Diên Phong bật cười. Chồng của bạn không thể đùa, cô gái trước mắt cũng được tính là làm rất tốt điều này. Thôi được rồi, không đùa cô ấy nữa.

“Là Bảo Như kêu tôi đến tìm cô”.

“Bảo Như?”

“Vì vụ án mà cô vướng vào đó”.

Thần Tâm hơi ngớ người. Đột nhiên não bộ với trung khu thần kinh vốn không được tốt lắm này của cô như thể tìm thấy một hộp quà chưa mở nào đó, những lời Bảo Như nói với cô ở quán bar ngày hôm đó bỗng nhiên nhảy vọt ra, mặc dù lúc đó cô lơ đãng không chú ý lắng nghe. Nhưng lúc này, chúng bỗng trở nên rõ ràng và đang nhảy múa trong đầu Thần Tâm.

Kí ức thật là một thứ đáng sợ, những năm gần đây vì nhiều lần liên tiếp lĩnh gọi được điều đó tại phòng khám của bác sĩ tâm lý Nhan Tư Na, thông qua việc thôi miên mà tìm lại những kí ức bị lãng quên hay biến mất hết lần này đến lần khác.

Còn lần này, không cần tới thôi miên, những lời nói của Bảo Như hôm đó đã hiện trong đầu cô: Thần Tâm, cậu không cảm thấy là ông trời cho chúng ta gặp được Diên Phong trong hoàn cảnh này là có ẩn ý sao? Cậu vừa vướng vào vụ án đó, vừa may anh ấy lại là một thám tử tư. Thần Tâm, chúng mình nhờ Diên Phong giúp đỡ được không?

“Cô ấy bảo anh đến giúp tôi điều tra vụ án?”

“Đúng vậy, hơn nữa...” Chu Diên Phong cười, đẩy chiếc va li phía sau lên trước, “Để phối hợp giúp đỡ cô tốt hơn trong việc điều tra vụ án, tôi định dọn đến ở tạm trong căn hộ bên cạnh nhà cô. Nhưng cô Doãn, cô phải nhớ rằng, không được tiết lộ thân phận của tôi với bất kì ai”.

Hai người cùng lên lầu, sau khi Chu Diên Phong chuyển hành lí vào căn phòng bị bỏ hoang nửa năm nay ở phía đối diện căn hộ của Thần Tâm, anh ta sang nhà cô: “Cho tôi xin một tách cà phê trước được không?”.

“Đương nhiên”, vừa hay cô cũng muốn uống cà phê.

Thần Tâm đổ hạt cà phê Ý vào máy pha cà phê tự động. Mới đó, tiếng nghiền cà phê lẫn với mùi thơm nồng đã lan tỏa khắp gian phòng. Một phút sau, trong mỗi người đã có một tách Espresso nho nhỏ.

“Mấy ngày nay, phía cảnh sát có tìm cô không?”

“Vẫn chưa.”

“Thế thì thật kì lạ.”

“A?” Thần Tâm nhướn mày, nhìn Chu Diên Phong một cách kì lạ, “Là ý gì?”.

“Cô biết tình hình tiến triển hiện nay của vụ án không?”

Cô lắc đầu.

“Theo tôi được biết”, Chu Diên Phong ngồi xuống ghế sofa, hai tay đan vào nhau, Thần Tâm chưa từng nhìn thấy anh ta nghiêm túc như vậy bao giờ, “Bây giờ cảnh sát đang bám sát ba việc: thứ nhất, cũng là điều quan trọng nhất chính là lỗi lầm mà cô đã phạm phải...”

Thần Tâm mở to mắt.

“Chính là việc cô và Phó Minh Tích cùng nhau ra biển đêm đó. Cô Doãn, cô nói với họ vì cô không thể viết được bản đề án, áp lực tinh thần lớn nên mới tìm người cùng ra biển uống rượu, cô đã nói dối cảnh sát đúng không?”.

“Đúng vậy”.

“Còn kết quả mà cảnh sát có được sau khi điều tra là bản đề án đã được gửi đến hòm thư của Bảo Như trước đó một ngày. Mà cùng ngày hôm đó, Bảo Như đã nộp bản đề án cho bố cô ấy, cũng chính là cấp trên của cô.”

“Shit!”

“Việc thứ hai, theo điều tra của cảnh sát, ngày Phó Minh Tích bị sát hại, căn hộ của anh ta, cũng chính là địa điểm xảy ra án mạng đã phát đi phát lại một bản nhạc là bản nhạc nào, tôi tin là không cần tôi nói chắc chắn cô cũng đoán ra được phải không?”

“Đúng vậy.”

Fur Elise

Sáng hôm đó, sau khi nghe bản Fur Elise cả một đêm, trở về căn hộ của Minh Tích, họ lại tiếp tục nghe bản nhạc này.

Tiếng đàn du dương bỗng nhiên vang vọng trong đầu cô một cách chẳng hề ăn nhập.

Chu Diên Phong tiếp tục nói: “Việc thứ ba, căn cứ vào kết quả kiểm tra mới nhất của cảnh sát, trong vòng một tuần trước khi chết, ngoài dấu vân tay của cô và anh ta ra, không thấy dấu vân tay của người thứ ba trong xe của nạn nhân”.

“Anh nói sao?” Lúc này, dù trong đầu toàn là bản nhạc, Thần Tâm vẫn ngăn người bình tĩnh: “Anh nói gì?”.

Trong xe của Minh Tích có dấu vân tay của cô và của anh ấy? Sao có thể như vậy được?

Chu Diên Phong nhận ra suy nghĩ của cô: “Tôi cũng cảm thấy kì lạ. Trước khi nhận vụ án này, tôi cũng đã điều tra qua, rất nhiều người đã từng nghe nói tới sự phong lưu của Phó Minh Tích. Nghe nói, kĩ lục cao nhất của anh ta là trong vòng một tuần thay hai mươi sáu cô bạn gái, một người đàn ông như vậy, xin lỗi, tôi không có ý bôi nhọ bạn cô, nhưng nói thực, người đàn ông như vậy mà nói trong một tuần không hẹn hò với người phụ nữ khác, tôi cảm thấy, khả năng không cao”.

Chu Diên Phong dùng giọng điệu hết sức khéo léo, nhưng dù có khéo léo đến đâu đi nữa, trong lời nói cũng không tránh khỏi để lộ ra sự phong lưu của Minh Tích.

Đúng vậy, Minh Tích là một người đàn ông điển trai, phong lưu lại giàu có, một người có sức hút như vậy cho dù không chủ động xuất mã, những cô gái tình nguyện ngã vào lòng anh cũng luôn nhiều như cá chép qua sông, sao có thể không hẹn hò với người phụ nữ khác trong vòng một tuần liền cơ chứ? Hơn nữa, trong tuần đó, anh và cô cũng chỉ gặp nhau đúng một lần duy nhất.

Chính là lần mà tâm trạng cô rơi xuống đáy sâu tốt cùng đó.

“Bình thường cô có đắc tội với ai không?”

“Không có.” Người Bảo Như, người nhà, Quan Cảnh Phong cùng đám học trò ở Đại học A, Thần Tâm chẳng bao giờ đặc biệt làm thân với ai hay gây thù chuốc oán với kẻ nào, sao có thể đắc tội với ai được?

“Thế thì nan giải rồi”, ngón tay cái của Chu Diên Phong cọ cọ lên cằm, bộ dáng giống hệt như Sherlock Holmes trên tivi, “Thế thì có một khả năng rất lớn, đó là hung thủ có khúc mắc với người chết, hơn nữa, thiên thời địa lợi nhân hòa, vừa hay thời gian đó cô và Minh Tích gần gũi nhất, vì vậy đã chọn cô làm vật thể thân”.

“Vậy thì chẳng phải tôi quá đen đui sao?”

“Đích thực à thế.”

“Chết tiệt!” Rốt cuộc là cục diện gì đây?

“Tôi có một người bạn, người này có lẽ đã gây áp lực với phía cảnh sát.”

“Ồ? Bảo Như? Tân Huy?”

“Không phải.”

Anh ta cười: “Thế chắc chắn cũng là người bạn có quan hệ rất tốt, lại có thể gây áp lực với phía cảnh sát, chỉ có tiền và có thể không chưa chắc đã làm được”.

“Ý anh là gì?”

Anh ta không trả lời. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Thần Tâm, Chu Diên Phong chỉ cười, lảng sang chuyện khác: “Cảnh sát không đến tìm cô, dựa vài tình thế trước mắt, bề ngoài chúng ta tạm thời dứt khoát án binh bất động. Họ không tìm chúng ta, chúng ta có thể tránh bao xa thì tránh, tất cả hành động điều tra đều phải tiến hành âm thầm”.

“Được” Thần Tâm cũng đồng ý.

Địch bất động, ta bất động. Đợi địch hành động rồi, ta mới dựa vào tình hình mà hành động, tùy cơ ứng biến chính là như thế này đây. Tuy nhiên gọi bên cảnh sát đang nhúng tay điều tra vụ án này là “bên địch” đích thực là hơi quá.

Nhưng mà kì lạ là ở chỗ, từ hôm đó trở đi, bên gọi là “cảnh sát” kia lâu lắm rồi không liên hệ với cô, nhưng chỉ vài ngày sau khi Chu Diên Phong hiến kế cho cô, họ đã lại xuất hiện trước mặt cô.

Hơn nữa đi cùng lại là Quan Cảnh Phong, người đã tức giận đuổi cô xuống xe ngày hôm đó, rồi liên tiếp mấy ngày sau chẳng đoái hoài gì đến cô.

Tối này gặp nhau ở quán cà phê của bác sĩ Nhan, tám giờ, tự đến, không được muộn. Một tin nhắn lạnh lùng được gửi đến, Doãn Thần Tâm đang họp với Bảo Như, thảo luận đề án marketing giai đoạn mới.

Bỗng nhiên, cô trở nên hơi lơ đãng.

“Thần Tâm? Thần Tâm?”

“Ừ?”

“Không.”

“Không sao thật chứ?”

“Không sao, có lẽ tại tối qua ngủ không ngon.”

Bản đề án đột nhiên bị thu hết lại, Thần Tâm cuối cùng cũng tập trung chú ý vào hạng mục trước mặt, thấy Bảo Như đã cắt tắt cả hồ sơ và đóng lại.

“Đi về đi”, cô ấy nói với Thần Tâm mấy từ ngắn gọn đó.

“A?”

“Mình nói, cậu về đi, kể từ hôm nay, công ty cho cậu nghỉ phép một tuần.”

“Sao cơ?” Câu nói bất ngờ của bảo Như khiến Thần Tâm không phải ứng được ngay, “Tại sao lại nghỉ phép?”

Hàng lông mày xinh đẹp của Bảo Như nhướng lên: “Nếu không bộ dạng cậu như thế này thì làm sao làm việc được? Về nhà nghỉ ngơi vài ngày rồi quay lại”.

“Nhưng mà...”

“Cậu là sếp hay mình là sếp?”

Đương nhiên cậu là sếp, cậu họ Hạ, là giám đốc marketing, cậu là cấp trên, công ty này là của nhà cậu. Cô có dám nói mình là sếp không?

Với thái độ kiên quyết của Bảo Như, Thần Tâm đành cung kính không bằng nghe lời, chấp nhận kì nghỉ phép từ trên trời rơi xuống này.

Nhưng như thế này cũng tốt, không phải sao? Như vậy, cô sẽ có thời gian mua sắm, trang điểm, làm đẹp, sau cuộc chia tay không mấy vui vẻ lần trước, tinh thần lại phơi phới coi như chưa hề xảy ra chuyện tồi tệ gì, ngồi đợi Quan Cảnh Phong ở quán cà phê mà anh nói.

Quán cà phê của bác sĩ Nhan, gọi như vậy thực tế là vì chủ quán cà phê này còn đồng thời là một bác sĩ tâm lý. Càng tình cờ hơn nữa, đây chính là bác sĩ tâm lý của Thần tâm.

Năm đó, không ai nhớ rõ cuộc đã bao lâu về trước, Thần Tâm và Quan Cảnh Phong lần đầu tranh cãi kịch liệt. Anh nói cô phạm sai lầm, sai lầm cực lớn, đáng hổ thẹn mà nhẽ ra người như cô vốn không nên phạm phải. Thế là, khi mọi người còn chưa phát hiện, bất chấp sự vùng vẫy của Thần Tâm, anh nhất quyết bắt cô đến một bệnh viện lớn ở Phúc Châu để bác sĩ đưa thiết bị lạnh băng vào cơ thể cô, lấy ra một số thứ.

Sau đó một thời gian, linh hồn cô như thể đã thỏa thuận với những thứ được lấy ra từ cơ thể, rời khỏi cơ thể. Mặc cho Quan Cảnh Phong dùng mọi cách, Thần Tâm vẫn không nói lời nào, cũng không hề tranh cãi gây sự với anh nữa. Cuối cùng, anh đưa cô đến trước mặt vị “bác sĩ Nhan” này.

Đó là sự việc của bao nhiêu năm trước? Thần Tâm không còn nhớ nữa, một chuyện sẽ không thể lu mờ cho dù đã trải qua bao nhiêu lần điều trị tâm lý, bao nhiêu lần được tư vấn, tâm sự, đó là trong mắt Quan Cảnh Phong, cô đã trở thành một đứa trẻ hư, hoàn toàn không giống cô nhóc trước đây mà anh biết, hơn nữa, không bao giờ có thể quay trở lại như xưa nữa.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Thần Tâm đến quán cà phê từ sớm. Vì rảnh rỗi nên sau khi ăn cơm tối cô đã tự lái xe tới.

Quán cà phê vừa hay nằm ngay phía dưới khu căn hộ mà Quan Cảnh Phong ở. Tối nay bác sĩ Nhan không có ở đó, Thần Tâm gọi một tách Mocha. Sau nửa tiếng đồng hồ ngồi ngẩn người, cô mới nhìn thấy chiếc Bugatti của Quan Cảnh Phong đi vào bãi đỗ xe qua tấm rèm cửa sổ của quán cà phê.

Tắt máy, mở cửa xe, dáng người cao lớn quen thuộc bước ra từ ghế lái. Động tác xuống xe của anh, Thần Tâm không cần nhìn cũng có thể vẽ ra trong đầu. Không biết là vô tình hay cố ý, xưa nay anh luôn hành sự như sấm rền chớp giật. Nhưng mỗi lần sau khi xuống xe, theo thói quen, anh luôn nhìn qua chiếc ghế ngồi bên cạnh, hơi khựng lại, sau đó mới khóa cửa, đi đến nơi cần đến.

Thần Tâm nhìn người đàn ông đang tiến lại ngày một gần qua khung cửa kính. Hôm nay, anh mặc một chiếc sơ mi màu đen, tay áo được xắn lên một cách tùy ý, để lộ cánh tay săn chắc, bước những bước vững chãi hướng về cửa quán cà phê, có chút ung dung, lại hơi thiếu kiên nhẫn, nhưng như thường lệ vẫn thu hút cái nhìn của những người qua đường.

Chỉ có điều Quan Cảnh Phong sớm đã quen với những điều ấy, anh thờ ơ hết thấy, bước đi với mục tiêu rõ ràng.

“Còn một người nữa”, vừa bước vào đã tìm thấy chỗ Thần Tâm ngồi, Quan Cảnh Phong ngồi xuống trước mặt cô, gương mặt không chút biểu cảm.

“Đối tượng xem mặt?” Thần Tâm vừa nghe anh nói vậy liền biết ngay mục đích của buổi gặp hôm nay.

Quan Cảnh Phong gật đầu, gọi một tách Blue Mountain: “Đến ngay bây giờ, em cũng biết anh ta đấy”.

“Em cũng biết?”

Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Đúng lúc cô dứt lời, một chiếc xe khác chạy vào bãi đỗ xe. Đền pha của nó chiếu về ghế ngồi phía này qua lớp tường kính của quán. Thần Tâm quay mặt ra, nhìn một dáng người gần giống với Quan Cảnh Phong đang bước xuống xe, nụ cười nhạt trên khóe môi theo thói quen, thân hình cao lớn, vạm vỡ, dáng đi nhanh nhẹn...

“Dư Thiệu Đình?” Thần Tâm ngạc nhiên nhìn Quan Cảnh Phong.

“Chàng thanh niên này rất có tiền đồ.”

“Nhưng không phải anh đang...” Thần Tâm nhất thời không tìm ra được bất cứ lời nào để miêu tả những chuyện mà Quan Cảnh Phong đã giúp cô làm ở đồn cảnh sát. Nhưng cô cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Quan Cảnh Phong cần có cảnh sát, Dư Thiệu Đình lại là một cảnh sát, khiến anh cảm thấy “rất có tiền đồ”, quan trọng nhất, tổn trưởng Dư “rất có tiền đồ” này vừa may lại phụ trách vụ án của cô. Vậy nên, tội gì mà không vui vẻ tác hợp, phải không?

Quan Cảnh Phong không đáp lời Thần Tâm, Dư Thiệu Đình cũng ngay lập tức phát hiện ra chỗ ngồi của họ.

“Xin lỗi, trên cục có chút chuyện nên tôi đến muộn”, nụ cười nhạt đó hướng về phía cô từ khi anh ta bước vào quán đến giờ. Dư Thiệu Đình kéo chiếc ghế bên cạnh Quan Cảnh Phong ngồi xuống: “Xin chào cô Doãn, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Thần Tâm bỗng nhiên không biết nói gì.

Xin chào?

Gặp anh ta khiến cô đây cảm thấy rất tồi tệ, có biết không?

Không, không, không, lúc này, anh ta là người Quan Cảnh Phong mời đến để giới thiệu cho cô. Huống hồ sau màn biểu diễn có một không hai của cô lần trước, đến tận hôm nay giám đốc Quan vẫn mặt lạnh như xác chết với cô, nếu cô vẫn dám trâng tráo, phạm một chút lỗi lầm nữa thì gương mặt của người họ Quan kia còn dài đến mức nào?

Hừ, hóa ra trong tiềm thức, cô vẫn để ý đến tâm trạng của anh như vậy.

Thần Tâm cười đau khổ.

“Xin chào”, cuối cùng, Thần Tâm cũng nói ra hai từ đó.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi, hơn nữa ấn tượng rất sâu sắc không phải sao?” Nụ cười nhạt đó chẳng đợi Quan Cảnh Phong giới thiệu đã chủ động làm thân với cô. Cái dáng vẻ mau mồm mau miệng kia, không đi làm nhân viên bán hàng lại chạy đi làm cảnh sát, thật đáng tiếc.

Thần Tâm lười biếng mỉm cười: “Vây sao? Không biết cái gọi là “ấn tượng sâu sắc” mà sếp Dư nói là muốn chỉ điều gì?”.

Ánh mắt không vui của Quan Cảnh Phong lập tức chiếu về phía cô. A, thái độ không đúng sao?

Thôi được rồi, cô thừa nhận, câu nói ban nãy có chút mỉa mai.

Nhưng cảnh sát Dư dường như rất khoan dung độ lượng, không hề để bụng: “Tất cả các phương diện”.

“Bao gồm cả diện mạo, tính cách, lời nói, cử chỉ? Vậy nên sếp Dư mới nghe anh Quan nói tôi cần tìm đối tượng kết hôn liền sốt sắng đến ứng tuyển ngay lập tức, đúng không?”

“Doãn Thần Tâm!” Giọng nói kiềm chế tức giận lập tức vang lên.

“Anh Quan, không sao”, Dư Thiệu Phong lại chẳng hề để bụng: “Điều mà tôi thích nhất chính là sự mau mồm mau miệng của cô Doãn”.

Ánh mắt biết cười của anh ta dừng lại trên người Thần Tâm.

Ánh nhìn nơi khóe mắt Thần Tâm dừng lại trên người Quan Cảnh Phong.

Nhưng đôi mắt Quan Cảnh Phong vẫn ánh lên sự tức giận, gương mặt lạnh băng đó như thể đang nhắc nhở cô phải ăn nói cẩn thận.

Thôi được, anh thật sự, thật sự rất muốn gả cô đi rồi. Thật sự, thật sự không thể chờ được nữa, muốn cô biến ngay rồi.

Vây thì, được rồi, cô biến đây.

Trong phút chốc, những tâm trạng xấu có liên quan đến giễu cợt, coi thường, bất mãn trên mặt Thần Tâm đều được thu dọn sạch sẽ và thay bằng diễn xuất đỉnh cao có thể sánh ngang với người đẹp miệng rộng Julia Roberts. Tiếp sau đó vị mỹ nhân này hào hứng tràn trề nghiêng người về phía trước. Tóm lại, khoảng khắc này, ngồi trước mặt cảnh sát Dư là một người rất hứng thú làm quen với anh ta: “Ồ? Tôi có vẻ rất mau mồm mau miệng sao? Sếp Dư, anh đúng là có con mắt như Bá Nhạc (*)”.

(*) Trước đây, người ta cho rằng thiên lý mã không phải là loài ngựa tốt nhất nên không đoái hoài gì đến nó, nhưng chỉ có Bá Nhạc mới nhìn ra nó là loài ngựa quý, về sau thực tế đã chứng minh con mắt nhìn ngựa của Bá Nhạc không hề sai.

“Cô Doãn, cô muốn nói mình là ngựa ngàn dặm sao?”

“Có đủ tư cách không?”

“Còn hơn cả thế.”

Cực kì dễ dàng, không khí phút chốc trở nên ấm áp. Dư Thiệu Đình và Thần Tâm ngồi đối diện nhau, bình thường như bao cặp nam nữ đi xem mặt khác, giới thiệu cho nhau biết về nghề nghiệp, lương bổng, sở thích, gia đình và cả tình sử. Nói được một nửa, Thần Tâm thậm chí còn rất ngạc nhiên khi phát hiện hóa ra cả hai còn có chung sở thích và đam mê.

“Thật sao? Rất ít khi nghe nói đàn ông cũng thích xem phim điện ảnh”, anh mỉm cười đáp.

“Thật trùng hợp, tôi cũng thế!” Cô lại ngỡ ngàng.

“Thật sao? Gần đây có một bộ phim khoa học viễn tưởng rất hay, không biết cô đã nghe nói chưa?” Anh còn ngạc nhiên hơn.

“Đánh cắp giấc mơ?”

“Bingo!”

“Tuyệt quá!”

Đúng vậy, thật tuyệt, chỉ trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi, giám đốc Quan đã bị hai người họ lạnh lùng vứt sang một bên một cách thành công, hai đối tượng xem mặt này xem ra có vẻ hợp cạ với nhau, chẳng thêm để ý gì đến “ông mối” bên cạnh.

Nhưng Quan Cảnh Phong chắc chắn cũng không phải là ông mối có kinh nghiệm. Phàm là người có kinh nghiệm, ai mà không biết rằng lúc này đã mai mối thành công và nên rời đi cơ chứ? Nhưng anh vẫn ngồi đó, uy nghiêm vững vàng, lại mang chút gì đó gượng gạo không thể nói thành lời, khiến người khác muốn làm lơ cũng không thể được.

“Vậy thì, chọn ngày không bằng gặp ngày, lát nữa chúng ta đi xem phim nhé?”

“Anh Quan, anh có đi cùng không?” Dư Thiệu Đình nét mặt vui vẻ, câu nói này được diễn dịch thành công với ngữ điệu đầy tính lịch sự.

Thần Tâm dường như đến bây giờ mới để ý đến sự tồn tại của Quan Cảnh Phong, không đợi anh trả lời, cô đã nhanh nhẹn trở thành người phát ngôn thay anh: “Không cần đâu, không biết chừng anh Quan lát nữa còn có việc, đúng không anh?”.

Cô mỉm cười nhìn anh, phát hiện gương mặt vốn dĩ chẳng có chút biểu cảm nào của Quan Cảnh Phong sau khi nghe câu nói chen ngang của mình liền tối sầm lại, giống như đang bực bội ai vậy.

Nhưng anh có thể bực bội với ai chứ? Đây không phải mục đích cuối cùng của anh khi để họ gặp nhau hay sao?

Thần Tâm quan sát gương mặt tối sầm đó của anh, lập tức điều chỉnh nét mặt của mình sang trạng thái cấp thiết không thể chờ đợi được, muốn Quan Cảnh Phong gật đầu nói câu “Đúng vậy, tôi có chút việc”, vô cùng muốn ở riêng với Dư Thiệu Đình trong thế giới chỉ có hai người.

“Đúng vậy, hai người đi đi”, cuối cùng, Quan Cảnh Phong cũng cất giọng bình thản, rồi qua sang Dư Thiệu Đình: “Thiệu Đình, tối nay phiền cậu”.

“Sao lại nói vậy chứ? Có thể cùng Thần Tâm đi xem phim là vinh dự của tôi.” Chỉ trong vòng hai mươi phút từ đầu tối giờ, cách xưng hô giữa hai người đã trở nên không thể tự nhiên hơn nữa, từ “sếp Dư”, “cô Doãn” đã thăng hoa thành “Thiệu Đình” và “Thần Tâm”.

Quan Cảnh Phong gật đầu lần nữa đứng dậy. Đến khi ra khỏi quán cà phê, đôi mắt sâu đó cũng không nhìn Thần Tâm thêm một lần nào nữa.

“Được rồi, người ta đã đi rồi”, giọng nói bên cạnh vang đến, lúc này Doãn Thần Tâm mới phát hiện hóa ra ánh mắt cô đã dán vào một chỗ nào đó bên ngoài cửa từ lâu.

Cô vội vàng bừng tỉnh, thấy gương mặt với nụ cười có chút mập mờ của Dư Thiệu Đình: “Bây giờ mới xem không sợ muộn sao?”

“Sao cơ?”

Anh ta cười, nhìn tách Blue Mountain vẫn nằm nguyên chỗ cũ: “Đặt xong vé rồi, uống xong cà phê rồi xuất phát phải không?”

Đánh cắp giấc mơ vừa được trình chiếu đã nhận được vô số những đánh giá tích cực. Thế mà sau gần hai tiếng đồng hồ ngồi trong rạp chiếu phim tối om, kết quả là ngoài cảm than việc Leonardo không bao giờ có thể quay về thời đóng chàng “Jack” ưu tú của mười năm về trước thì Thần Tâm chẳng có thêm thu hoạch gì.

Sau khi xem phim, Dư Thiệu Đình đề nghị hai người cùng nhau ra biển.

“Có vội về nhà không?”

Thần Tâm nhún vai bất cần.

Xe của Dư Thiệu Đình sớm đã bị bỏ lại ở cửa quán cà phê từ khi hai người ra khỏi đó, Thần Tâm lái chiếc xe Lotus của cô, từ quán cà phê đến rạp chiếu phim, rồi lại từ rạp chiếu phim đến bờ biển không một bóng người. Cô tắt máy, ngồi yên lặng ngắm nhìn đại dương dưới màn đêm.

Gió đêm mùa đông ở vùng biển Phúc Kiến dịu dàng đưa từng con sóng vào bờ. Dưới ánh trăng, những lớp sóng đó trở nên uyển chuyển như những chiếc váy ba lê.

Bật dàn loa trong xe, bản nhạc Fur Elise phút chốc lan tỏa. Lần này, là phiên bản được mở đầu bằng tiếng sóng biển và tiếng chim hải âu, kết hợp với tiếng sóng vỗ kè đá rì rào bên ngoài cửa sổ, vừa thật vừa giả, vừa thực vừa ảo.

“Hình như em rất thích bản nhạc này?”

“Sao?”

“Nhạc chuông và cả đĩa CD trên xe nữa.” Ban nãy, khi đang xem phim, Thần Tâm có nghe một cuộc điện thoại, có lẽ Dư Thiệu Đình đã nghe thấy nhạc chuông của cô từ lúc đó.

Cô mỉm cười thờ ơ: “Có lẽ vậy.” Chỉ là... cái gì được gọi là thích? Cái gì được gọi là không thích đây?

Cứ làm việc gì đó, làm mãi, làm mãi từ đầu đến cuối thì gọi là thích sao?

Giống như lúc nãy, trước mặt Quan Cảnh Phong, cô tỏ ra vui vẻ, nói chuyện nhiệt tình với người khác, cô lúc nào cũng thích giả vờ nói chuyện với người khác hợp gu như vậy trước mặt anh, từ đầu đến cuối, thì sẽ được gọi là thích sao

Có trời mới biết, lúc đó tại sao cô lại ấu trĩ như vậy. Gặp người khác trước mặt Quan Cảnh Phong, tỏ vẻ cả hai chỉ hận đã gặp nhau quá muộn, như thể hai người đã quen biết từ tám trăm năm trước, sau đó vừa âm thầm liếc mắt quan sát phản ứng của anh.

Để rồi cô chứng kiến anh quay lưng bước đi chẳng hề ngoảnh nhìn mình lấy một lần, rời khỏi nơi đó với khuôn mặt không chút biểu cảm như vậy. Đúng, đúng, có lẽ anh tức giận thật rồi, thực sự không vui rồi, có lẽ cô đã đạt được mục đích, nhưng chỉ có trời mới biết, tâm trạng cô lại như thể rơi từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Đúng trước mặt Dư Thiệu Đình tươi cười từ đầu đến cuối, cô bỗng nhiên không thể cười nổi.

Thế là, cô lại học tập gương mặt vô cảm của anh, đi xem Đánh cấp ước mơ, cùng người đàn ông với nụ cười khó hiểu mà đầy thâm thúy trước mặt này ra bờ biển.

Gió biển thág mười một vẫn như trước đây, dịu dàng đẩy sóng xô bờ.

“Có biết tại sao anh Quan lại chọn tôi không?” Dư Thiệu Đình đột nhiên đổi đề tài.

“Sao cơ?”

“Tại sao...”, anh ta quay mặt sang, nhìn thẳng vào mắt Thần Tâm. “Tôi nói là, tại sao anh ta lại chọn tôi là người đến xem mặt cô tối nay, cô có biết không?”

“Không biết.”

“Bởi vì, cả Cục cảnh sát chỉ có tôi tin cô không phải là hung thủ.”

“Anh tin tôi?”

“Tại sao không?”

Hừ, hóa ra Dư Thiệu Đình đứng về phía cô. Nhưng giây phút này, khi cô phát hiện ra đây là một việc đáng để vui mừng cô lại không vui vẻ chút nào.

Dư Thiệu Đình nhìn ra nét mặt không lấy gì làm vui vẻ của Thần Tâm: “Thực ra, có một việc mà tôi luôn cảm thấy rất kì lạ”.

“Việc gì?”

“Tuy nhìn từ bên ngoài, anh Quan luôn tự xưng là anh trai cô, nhưng nói một cách nghiêm túc, hai người lại không có mối quan hệ huyết thống nào. Nói thẳng thắn hơn nữa, cô không để bụng chứ?”

Cô lắc đầu.

“Thẳng thắn hơn, hai người là hai cá thể độc lập, một người đàn ông và một người phụ nữ trên thực tế chẳng có bất cứ mối quan hệ dây mơ rễ má nào.”

Khi nghe thấy câu “một người đàn ông và một người phụ nữ chẳng có bất cứ mối quan hệ nào” đó, trái tim Thần Tâm đột nhiên đập mạnh một nhịp.

Nhưng không được, không được thể hiện một cách rõ ràng như vậy, bởi vì Dư Thiệu Đình đang mỉm cười, nụ cười thâm thúy khiến người khác nổi da gà, cẩn thận quan sát biểu cảm của cô: “Hơn nữa, theo tôi được biết, hai người càng không phải mối quan hệ yêu đương”.

“Vậy thì sao?”

“Vì vậy, tại sao anh Quan lại bất chấp tất cả để giúp đỡ cô? Cho đến bây giờ, anh ấy đã thay ba luật sư, mỗi tuần đến Cục cảnh sát uống trà với Cục trưởng của bọn tôi trên hai lần. Theo tôi được biết, anh Quan cũng không phải loại người nhàn rỗi, đúng không? Công việc làm ăn lớn như vậy bỏ ở đó không làm, lại chạy đến uống trà với Cục trưởng Cục cảnh sát?”

Nói đến đây, Dư Thiệu Đình dừng lại một chút, đôi mắt đào hoa càng nhìn chăm chú vào gương mặt Thần Tâm: “Có lẽ cho đến bây giờ, cô vẫn chưa hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc, vì vậy không hiểu được anh Quan đã tốn bao nhiêu công sức để ém chuyện này xuống. Nhưng Thần Tâm, tại sao chứ? Theo lý mà nói, anh Quan cũng không phải là người quá nhân từ, đúng không?”

Dựa vào trực giác phụ nữ của Doãn Thần Tâm, người đàn ông trước mặt đang nhìn cô mỉm cười, thái độ ôn hòa, lịch sự, nhưng trong đôi mắt anh ta lại đầy dò xét và chất vấn những điều không dễ nghi ngờ.

Thần Tâm cố gắng giữ nguyên sự thản nhiên trên nét mặt: “Bởi vì, anh ấy là người cộng tác thân thiết của bố tôi, là người chứng kiến tôi trưởng thành, tuy không phải ruột thịt nhưng tình cảm giữa tôi và anh ấy chẳng khác gì người thân”.

Và loại tình cảm đó được gọi là “tình anh em”.

Tình anh em.

Bao nhiêu năm nay, cô hết lần này đến lần khác nhắc đi nhắc lại cái gọi là tình anh em đó. Mối tình mà từ đầu cô cho là rất tự nhiên đó, cuối cùng lại trở nên không còn chút tự nhiên nào. Cô không bằng lòng, không muốn thừa nhận nhưng lúc nào cô cũng phải dặn lòng mình!

Là như vậy sao?

Là như vậy sao?

Dư Thiệu Đình nhìn cô không rời mắt: “Nhưng mà Thần Tâm”, giọng anh ta trầm lắng như đang mê sảng, “Tôi cảm thấy, hình như không phải như vậy”.

Nếu không thì như thế nào? Nếu không còn có khả năng khác sao?

Trong quá trình trưởng thành mười mấy năm của mình, có rất nhiều lúc Doãn Thần Tâm cũng từng nghĩ vậy. Rất nhiều lần, cô cần một đồng minh nghe cô mô tả, sau khi mô tả xong sẽ cùng cô phân tích, nghiên cứu thảo luận, rồi nói với cô rằng: Doãn Thần Tâm, thực ra là mày nghĩ nhiều quá rồi, tư duy của đàn ông và đàn bà không giống nhau. Mày nói xem anh ấy tại sao lại quan tâm đến mày như vậy? Mày nói xem tại sao anh ấy lại nghiêm khắc với mày như vậy? Bởi vì anh ấy coi mày như em gái ruột của mình, không còn nghi ngờ gì nữa. Doãn Thần Tâm, đầu óc đôi bại của mày rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao một sự thực đơn giản, rõ ràng bày ra trước mặt như thế mà mày có thể nghĩ thiên lệch hết lần này đến lần khác chứ?

Đúng vật, cô luôn tự hiểu một cách sai lệch, sau đó lại bắt nét mặt và giọng nói như thánh nhân của Quan Cảnh Phong bề ngoài suy nghĩ của cô về con đường chân chính.

Linh hồn cô luôn không ngừng chất vấn anh: Lẽ nào anh không nhìn thấy sự thay đổi của em sao? Lẽ nào anh không biết em đã lớn rồi sao? Lẽ nào anh không nhìn thấy thân hình cao ráo, thon thả, vòng một nổi bật của em sao? Lẽ nào anh không nhìn thấy những chàng trai trẻ trung lớn vồn dưới cửa nhà em chỉ vì muốn đưa bữa sáng cho em, không nhìn thấy em đã biết yêu rồi sao? Lẽ nào anh không thấy dòng máu

không hề có chút quan hệ huyết thống nào với anh chảy trong người em đang sôi sục và nhiều lần gần như muốn nhảy ra khỏi người em, bay về hướng anh sao?

Nhưng anh coi như không thấy!

Vì vậy, đến cuối cùng, Doãn Thần Tâm không thể tìm thấy một đồng minh như vậy và cũng không hỏi được những lời đó. Bởi vì khi cô mơ tưởng quá nhiều, thực ra tất cả mọi chuyện chỉ do cô mơ mộng hão huyền mà thôi. Những phương pháp ấy không hề cố ý, mà rất tự nhiên, vô tình lộ ra, thuận theo những điều mà nội tâm muốn diễn đạt, dùng gương mặt nghiêm khắc, giọng điệu phê bình, thái độ mất kiên nhẫn của anh, và cả... biểu cảm phẫn nộ, đau lòng của người anh trai khi có đứa em gái không thể dạy nổi!

Thế mà hôm nay, người đàn ông mới gặp cô có hai lần này lại không hề nường tay, bới ra bí mật tận sâu trong tim cô. Anh ta chậm trễ, không xuất hiện lúc cô cần có người để tâm sự nhất, mà khi vừa xuất hiện đã tự động khơi gợi đề tài, thảo luận về mối quan hệ giữa cô và Quan Cảnh Phong. Mối quan hệ mà anh ta ám chỉ, đề cập đến đó, lại chính là niềm mơ ước mười mấy năm qua cô không thể nào có được, đã bị chính Quan Cảnh Phong dập tắt khi vừa mới nhen nhúm!

“Nếu không, anh cho rằng đó là gì?” Thần Tâm cũng nhìn anh ta, khóe môi khẽ nhếch lên, tỏ vẻ hơi giễu cợt.

An ta có nhận ra được không? Một người rõ ràng mang một nụ cười với ham muốn tìm hiểu cặn kẽ vấn đề nhưng lại đầy dừng dừng này, cô có thể khiến anh ta nhận ra không?

Đùa sao! Cô là ai chứ? Cô là Doãn Thần Tâm với IQ 160 đó. Cho dù EQ có kém đến đâu đi nữa cũng phải trưng bộ dạng không hề ngốc nghếch ra chứ?

Nét mặt Dư Thiệu Đình vẫn không thay đổi: “Tôi cho rằng, giữa hai người, có lẽ tồn tại yếu tố khác. Một người đàn ông hấp dẫn và một người phụ nữ xinh đẹp...”.

“Ha!” Doãn Thần Tâm như thể nghe được một câu chuyện siêu hài hước, “Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi! Có phải anh đến xem mặt tôi không? Anh không thấy anh Quan nhà tôi mong tôi sớm lấy cho người khác để anh ấy đỡ phiền phức sao? Dư Thiệu Đình, anh không thực lòng muốn kết hôn với tôi đúng không? Anh đến để làm gián điệp đúng không?”.

Giọng nói của cô đầy đùa cợt, nhưng câu nào là thật, câu nào là giả, ai mà biết được?

Dư Thiệu Đình cũng không phải là kẻ ngốc, nhưng dáng vẻ cười ngất nghêu của cô nhìn rất giống bị chọc cười. Đây quả thật không phải một người dễ đối phó.

Khóe môi lại một lần nữa nở nụ cười hững hờ, Dư Thiệu Đình cũng hòa theo: “Đúng thế, tôi chính là gián điệp đấy, thế nào, sợ không?”.

“Sợ?” Giọng nói của Thần Tâm một giây trước đó vẫn đang trong trạng thái đùa cợt nhưng sau khi nghe thấy câu nói này, đột nhiên thay đổi một cách tế nhị, “Thực ra... tôi cảm thấy rất vinh hạnh”.

“Ồ?”

“Không phải sao? Đến gián điệp ông trời cũng chọn cho tôi một người đẹp trai thế này”, cô hơi nhào người, những ngón tay thon dài đỡ khuôn mặt tinh tế bày ra trước mặt Dư Thiệu Đình với dáng vẻ khiến người ta rung động.

A...

“Thế thì tôi cũng rất vinh hạnh”, anh ta cũng đổ người tới, khoảng cách hai người gần đến mức mũi suýt chạm mũi.

“Đến đối tượng làm nhiệm vụ, ông trời cũng sắp xếp cho tôi một cô gái xinh đẹp như vậy.”

Thực ra cô cũng biết khơi gợi, đúng không?

Trên thế gian này, Bảo Như đâu phải là người duy nhất có khả năng quyến rũ đàn ông, đúng không?

Cả đêm, cô và Dư Thiệu Đình cọt nhả nói chuyện phiếm với nhau trên bờ biển. Bầu không khí rất giống với những đôi gặp mặt lần đầu tiên trong quán bar, người đàn ông muốn lên giường với người phụ nữ, vì

vậy đã gọi một ly rượu, sau đó nói hết chuyện này đến chuyện khác, từ cuộc đời đến Triết học rồi Tâm lý học. Nhưng nói cả một đêm, cho đến khi ánh sáng xuất hiện ở nơi giao nhau giữa trời và biển, họ mới từ Friedrich Wilhelm Nietzsche chuyển sang Anna Friede, mà không kịp bước vài gian phòng đã đặt trước đó.

“Một người đàn ông và một người phụ nữ ở với nhau một đêm trên bãi biển, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì sao?” Sau khi rời khỏi bãi biển, Thần Tâm lái xe đưa Dư Thiệu Đình quay lại cửa quán cà phê của bác sĩ Nhạn. Khi anh ta bước xuống, chuẩn bị về xe của mình thì Thần Tâm nói với theo một câu sau lưng.

Dư Thiệu Đình dừng lại, quay đầu.

“Thời gian một đêm, thực ra cũng trôi rất nhanh, có đúng không?”

Anh ta cười: “Đúng vậy”.

Không cần nói thêm điều gì nữa, từ nụ cười đó, Thần Tâm đã biết Dư Thiệu Đình hiểu những gì cô ám chỉ trong lời nói của mình, hơn nữa, anh ta cũng đã tin.

Sau một đêm ở trên bờ biển với anh chàng đẹp trai này, mặc dù hai người đã trở nên mập mờ, thân mật nhưng trong đáy mắt vẫn là sự lạnh lùng không chút cảm tình nào thì có sao? Ít nhất, anh đã tin, đêm đó cô và Minh Tích ngồi trong xe và không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Khi xe cô về khu chung cư, trời đã sáng. Thần Tâm đỗ xe xong, bước đến cầu thang, Dư Thiệu Đình gọi đến: “Về đến nhà chưa?”.

“Về đến nơi rồi”, cô đáp, tiện miệng hỏi thêm một câu: “Anh thì sao?”.

“Cũng về đến nơi rồi.”.

“Tốt rồi”.

“Vậy nghỉ ngơi đi.”

“Được”. Thần Tâm mỉm cười, bỏ di động vào túi xách, rồi tìm kiếm dấu vết của chiếc chìa khóa ở bên trong.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai: “Đừng nói với tôi là cả đêm qua em lang thang bên ngoài với người đàn ông trong điện thoại đó!”.

Giọng nói lạnh như băng đang cố kiềm chế phần nộ, không cần quay đầu Thần Tâm cũng biết đó là ai.

Cô vẫn tiếp tục cặm cụi tìm chìa khóa, sau khi tìm thấy liền lấy ra, mở cửa, rồi mới dừng đứng trả lời: “Người đó do anh giới thiệu, anh thích anh ta, nói người thanh niên này không tồi, không phải sao?”.

“Vậy nên em đã ở cùng người ta cả một đêm bên ngoài? Hai người rất thân thiết sao? Gặp nhau mấy lần rồi? Lần thứ hai! Mới gặp lần thứ hai em đã có thể trèo trên lang thang bên ngoài với anh ta cả một đêm sao?” Cửa vừa mở, Quan Cảnh Phong giật mạnh cánh tay Thần Tâm, đá cánh cửa đóng sầm lại đến “rầm” một tiếng. Cô chưa kịp vào phòng khác, mới ở ngay trước cánh cửa, những lời giao huấn đã bị quăng tới tấp lên mặt Thần Tâm.

Lúc này, cô mới nhìn thẳng lên mặt anh, gương mặt phần nộ không nằm ngoài dự đoán. Ngoài ra, khác với trước đây, cô nhìn thấy cả hai quầng thâm dưới mắt.

“Không phải anh đã thức trắng đêm qua đấy chứ?”

“Em nói xem?” Hai hàng lông mày của Quan Cảnh Phong nhíu lại đến mức có thể kẹp chết một con ruồi ở giữa, “Thật là càng ngày càng quá quắt, dám ở cả một đêm bên ngoài với một người mới quen!”.

Ánh mắt Thần Tâm vẫn dừng lại ở quầng thâm trên đôi mắt, hoàn toàn không chú ý tới sự phần nộ điên cuồng đằng sau những lời chỉ trích của Quan Cảnh Phong.

“Anh... đi nghỉ trước đi.”

“Đoán Thần Tâm!” Sau khi nghe thấy câu nói này, Quan Cảnh Phong tưởng rằng cô đang trốn tránh, “Đừng có đánh trống lảng, rốt cuộc bây giờ em định thế nào? Gây chuyện hết lần này đến lần khác!”.

“Em gây chuyện gì?” Thần Tâm chẳng hiểu gì cả.

“Em tự nói xem? Qua đêm bên ngoài với một người mới quen, em rất hiểu anh ta sao? Hai người rất thân thiết sao? Nếu như xảy ra chuyện gì, em định thế nào?”

“Nếu không anh nói xem em phải làm thế nào?” Cô không chịu được, trừng mắt, “Người đầu tiên anh chê em không đủ nhiệt tình. Được, em nghe lời, người thứ hai em đã đủ nhiệt tình rồi chứ? Thế là anh lại quay ra mắng em trở trên. Hừ, nói thực, anh trai à, anh không thấy anh rất khó chiều sao?”

“Em...”

“Hay anh vốn không nỡ gả em đi, nên mới hết lần này đến lần khác luẩn quẩn thất thường như vậy?”

“Doãn Thần Tâm!”

Đấy, anh xem, chính là như vậy.

Là như vậy đấy.

Câu hỏi mà cô nói ra vốn có chút giễu cợt nhưng thực ra còn có ý hỏi hớp thâm dò, nhưng một lần nữa lại dễ dàng bị Quan Cảnh Phong dùng biểu cảm “Em nằm mơ à”, “Đầu óc em có vấn đề à”, “Em bị bệnh à” kéo về thực tại.

Hừ, còn Dư Thiệu Đình kia, anh thì đang nghi ngờ điều gì? Bộ óc anh minh của anh rất cuộc suy nghĩ đi đâu vậy? Anh có biết, sự hoài nghi đáng ghét của anh thật sự sẽ khiến trái tim mà tôi luôn phải kiềm chế nhịp đập hết lần này đến lần khác càng trở nên kích động hơn, khiến nó một lần nữa nhảy nhót một cách nực cười không dừng lại được, sau đó lại kết thúc trong thất vọng không?

Những lời dạy dỗ của phụ huynh còn chưa kết thúc, thì lại giống y như lần trước, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhưng lần này là máy của Quan Cảnh Phong.

Thần Tâm thừa cơ xoay người đi vào nhà vệ sinh, táp nước lạnh lên khuôn mặt mệt mỏi để lộ nhiều cảm xúc của mình.

Quan Cảnh Phong nghe điện thoại một cách không vui: “Chuyện gì?”.

Đầu kia không biết là ai, cũng không biết đã nói những gì, khiến biểu cảm vốn đã cau có của anh trông lại càng khó coi hơn. Thần Tâm từ nhà vệ sinh đi ra, trước mặt cô là gương mặt tệ hại của anh: “Có người cướp việc làm ăn của chúng ta? Được, Vương Hữu Vi yêu cầu những gì?... Tăng cường đầu tư quảng cáo? Không thể được... Thôi được rồi, cậu gửi số điện thoại của Vương Hữu Vi cho tôi, tôi trực tiếp nói với ông ta...”.

Mây đen vây kín khuôn mặt Quan Cảnh Phong, chỉ có điều... anh vừa nói gì Vương Hữu Vi?

Cái tên quen thuộc vang lên bên tai, anh vừa cúp máy, Thần Tâm liền hỏi ngay: “Là Vương Hữu Vi của công ty Khoa Vi Như?”.

“Đúng vậy”, Quan Cảnh Phong trả lời một cách dửng dưng, bỗng nhiên lại như tưởng tượng ra điều gì đó, liền trừng mắt với cô.

Nhưng chính nhờ cái trừng mắt đó mà Thần Tâm mới chắc chắn điều vừa hiện lên trong đầu mình: “Chính là kẻ say khướt đứng bên cạnh em mà anh nhìn thấy lần ở quán karaoke?”

Quan Cảnh Phong không phủ định, chỉ ngồi xuống chiếc ghế sofa gần nhất phía sau, tiếp tục xem điện thoại của mình.

Thần Tâm cũng ngồi xuống: “Khó giải quyết lắm sao?”.

Anh không trả lời.

“Hay là để em tới nói chuyện với ông ta?”

Lần này, Quan Cảnh Phong nhượng mảy: “Em cho rằng em đàm phán với ông ta có tác dụng hơn anh sao?”

“Cái này thì không chắc, nhưng dù sao cũng là một cách, không thử ai mà biết được kết quả ra sao? Hơn nữa, tên Vương Hữu Vi đó hình như cũng khá thích em...”

“Doãn Thần Tâm!” Hiển nhiên, câu nói này đã khiến Quan Cảnh Phong vô cùng bất mãn, “Em rất tự tin về sức hấp dẫn của mình sao?”

“Cũng tạm tạm...”

“Đủ rồi, chuyên tâm dạy học cho anh! Con gái con đứa suốt ngày xuất đầu lộ diện, đến những chỗ không ra làm sao. Uống rượu cùng người khác và được người khác uống rượu cùng đều rất thú vị sao?”

Sự dạy bảo không hề nể nang trực tiếp nhằm vào cuộc gặp gỡ tình cờ ở quán karaoke lần trước.

Trên đỉnh đầu Thần Tâm như có hàng ngàn con quạ bay qua: “Thế sao? Con gái không được xuất đầu lộ diện à? Thế thì Tả Diên Thanh ăn mặc hở hang mà anh trai em ôm ấp ngày hôm đó đến đây làm gì?”

“Em...”

“Được rồi”, cô biết rằng nếu hai người còn tiếp tục tranh luận chắc chắn sẽ lại cãi nhau và khó mà dừng lại được. Cô khẽ mỉm cười, có chút tự giễu cợt, “Đã vậy em không nhúng tay, sẽ vào nữa. Ngày mai anh tự xuất đầu lộ diện đi, còn em, sẽ tiếp tục nghe theo lời căn dặn của anh trai, tiếp tục hẹn hò, gặp gỡ Thiệu Đình”.

Sắc mặt Quan Cảnh Phong nghiêm lại: “Rất cuộc em có hiểu thế nào là thẹn thùng không? Một chút đoan trang cũng không biết”.

“Anh trai, vậy anh nói xem, em muốn đi cùng anh thì anh không bằng lòng, em hẹn người khác đi chắc là được đúng không? Nhưng anh lại nói em trở trên. Thôi được...” Giọng điệu cô có vẻ rất khiêm tốn, “...anh trai có kinh nghiệm phong phú như vậy, nhờ anh nói cho em biết, rất cuộc em nên thế nào mới có thể vừa không cứng đờ như một người chết lại không trở trên như một người phụ nữ phóng đảng đây?”

“Doãn Thần Tâm! Rất cuộc ai đã dạy em mở miệng ra là nói những câu chẳng ra thể thống nào như vậy? Bây giờ em đã là giảng viên đại học rồi, em biết không? Ai cho phép em động một cái là nói những lời lẽ không hợp với thân phận như vậy?”

“...”

Tại sao chủ đề lại quay ngoặt sang nghề nghiệp của cô cơ chứ?

Thần Tâm day day trán, biểu cảm trở nên tế nhị đến bất lực, khiến Quan Cảnh Phong vừa nhìn đã hiểu được nét mặt đó muốn biểu đạt rằng “ông nói gà bà nói vịt”.

Nói đi nói lại, thực ra anh có tư cách gì mà phê bình cô như vậy?

Bạn đã bao giờ gặp một Tổng giám đốc của một công ty cổ phần trẻ trung, tài năng, bề ngoài tuấn tú, cao sang, tôn quý, nhất cử nhất động đều toát lên dáng vẻ của một vương giả, nhưng động một chút là hét vào mặt một cô gái yếu đuối: “Đầu óc em có vấn đề à”, “Em rất cuộc đang làm trò gì”. “Có phải em bị chập mạch rồi không”. Bạn đã bao giờ gặp chưa? Đã bao giờ gặp kiểu đàn ông nhìn có vẻ rất có khí chất nhưng mở miệng ra là chỉ nói tam tự kinh chưa?

Rất cuộc anh có tư cách gì đi giáo huấn người khác?

Thần Tâm rất không phục, lạnh lùng “hừ” một tiếng trong lòng, đương nhiên, cô chưa đến mức không sợ chết mà trực tiếp bật ra thành tiếng.

Quan Cảnh Phong vẫn đứng đó, chuẩn bị tiếp tục lên lớp, vì giận dữ mà hai quầng thâm càng trở nên sẫm hơn.

Bỗng nhiên Thần Tâm ngáp dài, bất luận là trực tiếp hay tiềm thức, thậm chí là sự quan tâm đáng chết không thể che giấu tận sâu đáy lòng, tất cả đều đang thôi thúc cô nhanh chóng để Quan Cảnh Phong nghỉ ngơi một chút.

Vì vậy cô vừa ngáp vừa quay về phòng: “Buồn ngủ quá! Em đi ngủ bù trước đã, muốn hẹn hò phải chuẩn bị trạng thái tốt nhất. Giám đốc Quan, xem ra anh cũng nên nghỉ một lát đi, muốn về nhà ngủ hay ngủ

luôn ở phòng khách cũng được, em không bận tâm đâu, dù gì anh cũng mới là chủ nhân của căn nhà này, không phải sao?”.

5. Chương 4: Fur Elise

Type: Thảo Thảo

Quan Cảnh Phong nhất định rất tức giận, nhưng cô mặc kệ, dù sao đi chăng nữa, mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây cô đều chọc giận anh, không phải sao?

Vừa đặt mình xuống giường, Doãn Thần Tâm gần như lập tức rơi vào giấc mộng.

Trong giấc mộng đó, ánh nắng rực rỡ, không khí trong lành, một thiếu nữ mới lớn trong khuê các nhà ai đó đang ngồi trước chiếc hộp âm nhạc, lắng nghe bản Fur Elise du dương của Beethoven.

Cô của năm ấy, mười sáu tuổi, đúng vào ngày sinh nhật đã phát hiện ra thứ tình cảm quan trọng nhất trong đời người. Cô mong ngóng người đó quay về, thậm chí đã nghĩ phải dùng cách nào để bày tỏ tình cảm của mình với anh. Thế mà anh đã quay về, nhưng không phải một mình.

Người con gái cao ráo đứng bên cạnh anh mặc chiếc áo màu trắng và chiếc quần bò màu xanh rộng rãi, mái tóc xoăn đen nhánh ngang vai, toàn thân toát lên một nét rất Tây.

Quan Cảnh Phong giới thiệu đó là con gái một vị khách hàng, người Anh gốc Hoa, nhưng rất nhanh thôi cô ta sẽ trở thành người Trung Quốc, theo quốc tịch của anh.

“Thần Tâm, đây là chị Lý.”

“Chị Lý?”

Đúng không? “Chị Lý”? Đừng nói đùa nữa! Cô ta mới mấy tuổi chứ? Rõ ràng chẳng hơn cô được mấy tuổi, nhưng Quan Cảnh Phong lại muốn đặt lên đầu người phụ nữ này chiếc vương hào quang chị dâu, chỉ vì để cho thích hợp với thân phận anh trai của mình, để tất cả mọi người đều thành tâm thành ý chúc mừng anh lấy được người đẹp sao?

Họ mới tìm hiểu được ba tháng. Đúng ba tháng sau, Quan Cảnh Phong liền tuyên bố sẽ kết hôn với cô bạn gái người Anh gốc Hoa của mình.

Doãn Thần Tâm mãi mãi không bao giờ quên ngày hôm đó. Tất cả mọi người trong phòng tiệc của khách sạn đều vui vẻ nói cười, thành tâm chúc phúc cho giám đốc Quan sự nghiệp bắt đầu có thành quả, đặc biệt là bố mẹ cô. Họ thực sự vui vẻ như thể đang tổ chức hôn lễ cho con trai ruột của mình. Chỉ có cô, giống như một con ngốc ngồi khốc lóc thảm thiết suốt hai tiếng trong nhà vệ sinh. Trong hai tiếng đó, chẳng có ai chú ý đến sự tồn tại của cô, đến bố mẹ của cô cũng đều bận giới thiệu từng vị khách mời với người phụ nữ nước Anh kia, chẳng ai phát hiện ra sự vắng mặt của cô.

Đêm đó, cô ôm chiếc hộp nhạc khổng lồ đi ngủ. Bản nhạc của Beethoven vui vẻ biết bao, nhưng đêm đó, lại buồn sầu vang lên trong phòng cô hết lần này đến lần khác.

Kể từ ngày hôm sau, người phụ nữ mang tên Lý Hồng Cầm bắt đầu xuất hiện trong từng việc nhỏ nhất giữa cuộc sống của cô.

Cô ta và Quan Cảnh Phong thường đến nhà cô ăn cơm, thế là Doãn Thần Tâm bắt đầu ăn cơm trưa ở trường.

Cô ta và Quan Cảnh Phong thường mang quà đến thăm ông bà Doãn, thế là Thần Tâm quyết định dọn đến trường ở.

Cô ta và Quan Cảnh Phong thường đến trường thăm cô, thế là Thần Tâm bắt đầu đi chơi xa với bạn bè. Trong đám bạn học đó có cả nam cả nữ, đừng nghĩ lung tung, cô chẳng có vết nhơ nào về thành tích và

cũng không hề trượt dốc. Thành tích của cô rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả trước đây. Bởi vì tới đến, cô lại buộc phải ném mình vào những bài toán khó đến đáng ghét, những đề thi khiến người khác đau đầu để chống lại những nỗi nhớ còn đáng ghét hơn.

Cô mang hộp nhạc cụ cực lớn đến ký túc xá. Vì sợ ảnh hưởng đến bạn cùng phòng, cô còn không dám mở nó lúc canh ba nửa đêm. Cô chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn lớp nhung bọc bên ngoài hộp, nhớ lại mỗi lần khi mở chiếc hộp ra, bữa tiệc khiêu vũ đó sẽ hiện ra trước mắt, cùng cặp nam nữ chăm chỉ ngồi bên bàn cả khi bữa tiệc kết thúc.

Chỉ có điều, cảnh tượng như vậy, họ không bao giờ có thể quay về được nữa.

Khi chuông báo của chiếc di động vang lên, Doãn Thần Tâm vẫn còn đang chìm đắm trong bản nhạc Fur Elise đó, nhưng tiếng nhạc càng lúc càng lớn dần, càng lúc càng thật, hơn nữa khi bị ngắt đi sẽ lại vang lên...

Bỗng nhiên, Thần Tâm mở mắt.

Ánh nắng chiều rực rỡ xuyên vào qua lớp kính cửa sổ với tấm rèm được kéo lên, ngập tràn căn phòng khiến đầu óc của Thần Tâm thần thờ mất khoảng ba giây.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng rung và tiếng chuông réo rắt của chiếc di động trên kệ đầu giường, bản Fur Elise đang vang vọng liên hồi không dứt. Thần Tâm cầm chiếc điện thoại lên, có chút hoảng hốt, trên màn hình hiện lên ba chữ “Quan Cảnh Phong”.

Thần Tâm nhất thời không phân biệt được ranh giới giữa thực và mộng, mơ mơ màng màng ấn nút nghe, đưa lên tai, liền nghe thấy giọng nói không vui của Quan Cảnh Phong: “Tại sao bây giờ mới nghe máy?”.

“Ồ... ừm?”

“Anh hỏi, em đang làm gì, sao bây giờ mới nghe máy?”

“Em... đang ngủ.”

Người kia rõ ràng vừa sững lại: “Ngủ?”.

“Vâng ạ.”

Đầu đó im lặng một cách kì quái, hồi lâu sau, giọng nói mang tính dò xét của Quan Cảnh Phong mới lại vang lên: “Ngủ một mình?”.

Oh my god! Anh nghĩ đi đâu vậy?

“Quan Cảnh Phong, em có thể đáp lễ một câu ‘Anh chết đi’ không?”

“...”

Hàng lông mày xinh đẹp của Doãn Thần Tâm nhướng lên. Cô thề là nếu giám đốc Quan đang ở trước mặt, cô chắc chắn sẽ thưởng cho anh một cái lườm mà không hề khách khí.

Và sau khi lại im lặng thêm một lúc nữa, đầu bên kia mới phát ra hai tiếng ho nghe có vẻ rất kịch.

Giọng nói của Quan Cảnh Phong nghe có vẻ đầy đủ lí do: “Tại em nói hôm nay đi hẹn hò với Thiệu Đình”.

“Phải vậy không?” Phải vậy không?

À, đúng rồi, đúng rồi, đúng rồi, chính cô đã nói vậy!

Hóa ra cô đã ngủ hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ rồi, từ sáng qua, vừa lăn lên giường đã thiếp đi luôn, ngủ đến tận hai rưỡi chiều hôm sau. Nhìn xem, đồng hồ trên tường không phải đang chỉ hai rưỡi sao?

“Ấy, may mà có anh nhắc nhở, nếu không em suýt nữa quên mất cuộc hẹn này”, đại não Thần Tâm phản ứng nhanh nhẹn, “Xem ra em phải dậy ngay, sắp xếp đến giờ hẹn. Đúng rồi, bây giờ chẳng phải anh đang ở công ty ư? Tại sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho em? Có việc gì sao?”.

Đầu kia lại rơi vào im lặng một cách khó hiểu, khiến Doãn Thần Tâm bắt đầu suy nghĩ có cần nghiêm túc nghiên cứu tốc độ nói chuyện như táo bón của Quan Cảnh Phong ngày hôm nay không, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Lại một lúc lâu sau, Quan Cảnh Phong mới chậm rãi trả lời: “Hủy cuộc hẹn hôm nay đi”.

“Dạ?”

“Buổi tối đến khách sạn với anh.”

“Làm gì?”

“Em ngủ đến ngờ ngẩn rồi sao? Đương nhiên là đi ăn tối với Vương Hữu Vi rồi!”

Quần áo quảng bữa bọn khắp phòng, trên giường, trên ghế, trên bàn trang điểm thậm chí trên nền nhà, sặc sỡ lóa mắt như thể một cái chợ buôn hàng quần áo second-hand.

Còn Thần Tâm thì đang luẩn quẩn giữa cái chợ này như một vị khách kén chọn, nhắc bộ này lên xem, màu sắc không đúng, nhắc bộ kia lên xem, không được, tùy tiện quá, thêm bộ khác, không được, gọi cảm quá.

Trời ơi, cô mắc bệnh sợ lựa chọn sao? Tại sao trong mười mấy bộ quần áo, cần kiểu gì có kiểu ấy mà cô lại không chọn ra được một bộ có thể mặc đi tiếp khách với Quan Cảnh Phong?

Từ khi thức dậy, trừ thời gian đi xuống tầng dưới sửa soạn đầu tóc thì cô đã ở trong căn phòng này lê mê hai tiếng rồi! Trời ơi, tại sao quần áo của cô nhiều như vậy nhưng lại cảm giác như không có lấy một bộ phù hợp để Quan Cảnh Phong có thể nở mày nở mặt tối nay?

Tủ quần áo bị Thần Tâm lật đi lật lại, tận khi Quan Cảnh Phong gọi đến lúc chiều muộn, cô mới vừa quyết định xong sẽ mặc bộ nào.

Anh nói: “Anh đợi em dưới nhà”.

“Anh đến rồi?”

“Nửa tiếng nữa có mặt.”

Ok, vừa đủ để cô có thời gian trang điểm long lanh.

Doãn Thần Tâm vội vàng tắt máy, lấy ra miếng bông trang điểm, bắt đầu chăm chút cho gương mặt mình.

Sau giấc ngủ một ngày một đêm, làn da của cô tốt quá thể, ngoan ngoãn hưởng thụ tất cả các sản phẩm dưỡng da, khiến gương mặt trở nên vừa tự nhiên vừa mịn màng. Mái tóc xoăn đen như mực được nhà tạo mẫu tóc dưới nhà tỉ mỉ chăm chút, buông thả xuống vai. Cuối cùng cô thay lên người bộ lễ phục màu đen đã được cất trong tủ hơn nửa năm nay.

Đó là chiếc váy năm ngoái khi đi Hồng Kông mua sắm cùng Bảo Như, cô ấy nói nó rất hợp với cô, thể là mặc kệ Thần Tâm từ chối kiểu gì, cô ấy cũng mua tặng cho cô. Bởi vì Bảo Như nói bộ lễ phục này rất gọi cảm, “Rất phù hợp với người phụ nữ có vòng một đẹp như Thần Tâm”.

Thôi được, đúng vậy, dĩ nhiên cô biết vòng một của mình nổi bật đến mức nào. Thực ra cũng không phải là “quá”, nhưng so với rất nhiều cô gái miền Nam khác, thì có thể dùng câu nói của Bảo Như: Loại phụ nữ cỡ ngực 32D như cậu còn điều gì cảm thấy không thỏa mãn chứ?

Không, có chẳng còn điều gì không thỏa mãn cả. Thực tế là, cô rất hài lòng. Dáng vẻ của một người phụ nữ tự tin được phản chiếu chân thực trên gương, khuôn mặt bắt đầu hé nở một nụ cười vui vẻ.

Bảo Như nói vòng một của cô rất gọi cảm, nhưng thực ra chiếc váy này không hề lộ ngực, chỉ vì được thiết kế vừa vặn, nên khi mặc lên sẽ khiến thân hình không thừa không thiếu, quyến rũ mà không có quá đầy đặn, ngược lại còn tạo cảm giác mỏng lung giữa một người phụ nữ trưởng thành và một cô gái tình nghịch, khiến người khác say đắm.

Ăn mặc như vậy có lẽ đã đủ để Quan Cảnh Phong mở mày mở mặt, đủ điều kiện khiến Vương Hữu Vi si mê đến mức thần hồn điên đảo, đủ để hạ gục ông ta mà không cần tốn quá nhiều công sức rồi chứ?

Thần Tâm nhắm lại trong lòng những lời chuẩn bị nói trong bữa ăn tối nay. Thời gian vụt qua rất nhanh, mới đó đã đến giờ hẹn.

Cô chỉnh trang lại dung nhan của mình một lượt cuối cùng, xúc nước hoa thoang thoang, sau đó xách một chiếc túi cùng gam màu với bộ váy đi xuống.

Chiếc xe thể thao sừng sững đứng đó, không đợi Quan Cảnh Phong quay đầu nhìn, cô đã đi thẳng đến mở cửa và ngồi vào trong xe.

Anh đang ngồi trong đó bấm điện thoại, nghe thấy tiếng mở cửa xe bèn lơ đãng nhìn sang, sau đó ánh mắt chợt khựng lại, không thể rời khỏi Thần Tâm được nữa.

Bingo! Đúng là hiệu quả mà cô cần.

Đến bộ mặt xác chết ngàn năm không đổi của Quan Cảnh Phong cũng có thể thay đổi trong chốc lát thế kia, vậy thì tay họ Vương đó càng không cần nói rồi?

Khóe môi Thần Tâm khẽ rướn lên, yên lặng quan sát sự kinh ngạc vừa vụt qua trong ánh mắt của Quan Cảnh Phong và biểu cảm của anh nhìn cô từ đầu đến cuối theo phản xạ.

Cùng với hương nước hoa khiến người khác mê mẩn là mái tóc xoăn dài được sấy gợn tỉ mỉ, lớp trang điểm tinh tế cầu kì, đôi môi hồng dùng son bóng và son nước tô điểm gợi cảm như thể đến mức đang đợi người khác đến đặt lên đó một nụ hôn, còn cả chiếc váy liền thân màu đen hoàn toàn không thể che giấu nổi thân hình bốc lửa...

Đáng chết!

Chỉ trong nháy mắt, thái độ của Quan Cảnh Phong đã thay đổi đột ngột: “Sao em lại ăn mặc như vậy?”

Nụ cười của Thần Tâm đột nhiên dờ ra.

Trong một giây nào đó, cô đã nghi ngờ phải chăng mình đã nghe lầm, bởi vì khoảnh khắc đôi mắt Quan Cảnh Phong lóe lên ánh nhìn đó, chắc chắn một trăm phần trăm rằng đó là biểu cảm kinh ngạc, tuyệt đối không thể sai được. Nhưng chưa đầy một giây sau, sắc mặt anh đã thay đổi đột ngột, hỏi cô tại sao lại ăn mặc như vậy.

Sao cô lại phải ăn mặc như vậy? Việc này chẳng phải đã quá rõ ràng ư?

Nhưng mà...

“Đến khách sạn bàn chuyện làm ăn, em có cần phải ăn mặc như vậy không? Tôi muốn em đến đó để học hỏi, cho em đi mở rộng tầm mắt, để biết thế nào là làm ăn thực sự, em tưởng rằng tôi gọi em đi tiếp rượu sao?” Đôi mắt như đang nổi khùng của Quan Cảnh Phong nhìn chằm chằm vào bộ lễ phục màu đen trên người Thần Tâm. Chết tiệt! Cô mặc như vậy là cho ai ngắm chứ? Vương Hữu Vi sao?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng người phụ nữ đáng chết này đã dờ con lợn ngu ngốc đó ở quán karaoke, cả cơ thể con lợn đó gần như ép sát vào người cô, bàn tay còn vô lễ đặt ở chỗ không nên đặt, thậm chí, đêm ấy, cô còn ăn mặc chẳng ra làm sao, giống như, giống như... giống hệt như bây giờ!

“Lên thay một bộ đồ bình thường ngay!”

“Anh nói gì?”

“Anh nói, quay về nhà, chọn đại một bộ quần áo, chỉ cần bình thường một chút, bộ nào cũng được!” Cái đầu ngu ngốc này... Nếu tiếp tục nói với cô, anh chắc chắn sẽ phát điên!

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

Tâm trạng Thần Tâm hệt hẫng như thể chơi với giữa không trung: “Cái gì gọi là ‘Chẳng tại sao cả’? Thật vô lý! Lễ nào bộ quần áo này không bình thường sao?”

“Em không tự biết sao gương à?” Quan Cảnh Phong quay mặt đi, lại tập trung nhìn lên màn hình điện thoại.

“Em đã soi cả trăm lần rồi!”

“Vậy thì soi thêm lần nữa đi, dùng ánh mắt bình thường nhìn lại một lần nữa.”

“Soi cái đầu anh ấy!”

“Đừng bao giờ để anh nghe thấy những lời nói bóng gió thiếu văn hóa như vậy nữa!” Hàng lông mày của anh hơi nhướng lên, nhưng vẫn chẳng buồn nhìn cô lấy một lần, “Bây giờ, lên thay đồ”.

Không khí lạnh lẽo ngập tràn xung quanh, nhưng không phải phả ra từ người cô.

Toàn thân Quan Cảnh Phong toát lên một sự phẫn nộ nào đó, nhưng anh tức giận cái gì cơ chứ? Chẳng lẽ anh vốn là người bận rộn cả một buổi chiều rồi uống công vô ích sao?

Doãn Thần Tâm bực bội trừng mắt nhìn gương mặt bên cạnh mình, cố kiềm chế cơn giận dữ lần cuối cùng: “Anh nói xem, em ăn mặc như vậy có chỗ nào không đúng? Tại sao em phải lên thay đồ?”.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa.”

“Đây là những lời vô nghĩa sao? Là anh bực bội vô lý thì có!”

Một cảm giác chua chát bỗng nhiên trào lên hốc mắt, Doãn Thần Tâm chợt nhớ đến một bộ phim mà rất lâu trước đây cô từng xem: Một người phụ nữ, để đi gặp người đàn ông mình yêu đã mất cả một buổi chiều để trang điểm, làm tóc, chọn quần áo, nhưng khi người đàn ông đó nhìn thấy, không những không khen cô ấy lấy một tiếng mà còn nói với cô ấy rằng lần sau không cần phải ra quân ô ạt như vậy, tự nhiên một chút tốt hơn, nhìn như vậy cảm giác rất kì quặc.

Lúc đó cô và Bảo Như đã nói câu gì nhỉ? Cô nói: Đồ con lợn, đúng là đồ con lợn, anh ta rốt cuộc có hiểu nổi lòng của cô ấy không?

Một người phụ nữ vì anh mà hao tổn biết bao tâm tư, vì anh mà trang điểm mặc đẹp, vì anh mà từ bỏ mọi hoạt động của cả một buổi chiều, chẳng phải chỉ vì một lời nhận xét tạm vừa lòng người của anh sao?

Nhưng lúc này đây, trước mắt cô lại là một con lợn ngu ngốc hơn, làm ra những việc còn đáng ghét hơn trong phim: Bắt cô lên thay đồ!

Thay đồ!

Doãn Thần Tâm quay người, mở cửa xe, bước xuống, đi thẳng về hướng khu căn hộ, chẳng buồn quay đầu lại.

Sau lưng vang tới giọng nói chẳng có chút tình cảm nào của Quan Cảnh Phong: “Động tác nhanh nhẹn lên chút, sắp đến giờ rồi”.

Cô bước nhanh về phía căn hộ, leo cầu thang một mạch lên tầng năm, cửa phòng cũng như cửa xe bị đóng cái “rầm”, phát ra một tiếng động rất lớn.

Rồi Thần Tâm đổ người xuống ghế sofa, quyết định ngồi yên.

Đúng vậy, cô biết rằng không lâu sau Quan Cảnh Phong sẽ lại mắng nhiếc cô điều gì đó. Anh sẽ nói cô cứng đầu, được thôi, anh cứ nói em cứng đầu đi.

Nhưng dù em có cứng đầu một trăm lần cũng không quá đáng bằng anh, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn đã xua người ta lên gác thay quần áo như xua đuổi một kẻ ăn mày bên lề đường vậy.

Cô ngồi trên chiếc sofa ở gần cửa, không thèm động đậy. Mười lăm phút sau, chuông di động bắt đầu vang lên.

Tiếng chuông reo hồi lâu cuối cùng cũng im lặng, sau đó tới tiếng chuông điện thoại bàn ở căn hộ réo rất.

Ring, ring, ring...

Lại mười lăm phút nữa, giọng nói giận quá mất khôn của Quan Cảnh Phong vang lên như muốn vỡ trần nhà: “Doãn Thần Tâm, em chết ở bên trong rồi sao?”.

Hung hân giống y như những lần tức giận trước đây.

“Mở cửa!”

Thần Tâm ngoan ngoãn đứng lên, bước hai bước đến mở cửa. Quan Cảnh Phong đứng bên ngoài, gương mặt xanh lét: “Em đang làm cái trò gì đấy? Đến quần áo cũng chưa thay!”.

“Em không thay nữa.”

“Em...”

“Em không đi nữa.”

“Em nói gì?!” Quan Cảnh Phong gầm lên giận dữ.

Cô nhìn anh không chút biểu cảm, nhìn gương mặt khó coi đến mức không thể khó coi hơn của anh, nhìn anh như thể đột nhiên bị người khác tát một cái bạt tai hoặc gọi cho một thùng nước lạnh giữa trời đông giá rét, lòng tự trọng vốn cao vời vọi của anh bị thách thức, đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra với anh: “Bị phê bình vài câu đã không chịu được sao? Doãn Thần Tâm, em đã hai mươi lăm tuổi rồi, em nói cho anh biết đến lúc nào em mới không bướng bỉnh như vậy nữa?”.

Thần Tâm hơi nhếch mép, như vậy mà gọi là phê bình vài câu sao? Chỉ phê bình thôi sao? Nếu đúng là như vậy, cô có thể chấp nhận mọi điều phê bình, bao gồm cả việc lúc trước cô rõ ràng chẳng làm gì nhưng đứng trước mặt người đàn ông này lại giống như phải chịu đựng cả ngàn nhát dao, cô đều có thể chấp nhận! Nhưng cô không thể chấp nhận được việc anh không hề cảm động lại còn ngang nhiên coi thường tất cả mọi nỗ lực cô đã làm vì anh.

Bộ váy này, cách trang điểm này, cả buổi chiều nay, còn trước nữa trước nữa, tất cả mọi nỗ lực ngu ngốc mà cô cố gắng vì anh!

Anh vẫn trước sau như một, ngoảnh mặt làm ngơ.

Cô có thể công kích lại, có thể toàn quyền nói ra tất cả mọi nỗi khổ trong lòng. Nhưng trong giây phút này, không hiểu tại sao, điều mà cô có thể làm lại chỉ là nhếch miệng cười, để lộ nét mặt tự mỉa mai không được thành công cho lắm: “Vâng, thực ra em cũng muốn biết, trong lòng anh, em phải làm gì mới gọi là không bướng bỉnh”.

Cô đã chọn bộ váy này, đã dành cả buổi chiều để chăm chút làm đẹp, vì muốn chia sẻ gánh nặng với anh mà cô hăng hái xung phong đi giao thiệp với kẻ đáng ghét Vương Hữu Vi kia, chịu đựng ánh mắt khiến người khác ghê tởm của hắn. Cô đã làm bao nhiêu việc cô đã tự cho là đúng như vậy, nhưng anh lại đều cho là sai.

Cô chăm chỉ học tập, nhanh chóng trưởng thành để anh không phải lo lắng cho việc học tập và sự nghiệp của mình, tự ép mình trở thành một con người ưu tú. Để có thể tự tin hơn khi đứng bên cạnh anh, dù với thân phận là phụ nữ cũng được, hoặc một cô em gái cũng được, chỉ ít khi cùng anh đi ra ngoài có thể khiến người khác nhìn thấy cô gái bên cạnh anh vừa có tài lại có sắc, khiến anh vô cùng vinh hạnh, vì vậy cô cố gắng thi đỗ Thanh Hoa, còn trẻ tuổi đã làm giảng viên đại học, rồi lại đến nhậm chức ở Tân Huy. Nhưng cô làm bao nhiêu việc như vậy đều là sai trái cả, ánh mắt mà anh ném cho cô vĩnh viễn là không hài lòng, không cho phép, không tán đồng.

Vậy thì Quan Cảnh Phong, anh nói xem, em rốt cuộc nên làm như thế nào mới không được tính là cứng đầu đây?

Cảm giác chua xót ban nãy lại một lần nữa dâng trào, Doãn Thần Tâm cố gắng kiểm soát đôi mắt mình, cuộn tay lại thật chặt, ra lệnh cho mọi cảm xúc bề bồng cách xa cô một chút, tuyệt đối không được bày ra trước mặt Quan Cảnh Phong.

Đôi bàn tay cô nắm chặt đến mức có phần run rẩy, cuối cùng không chịu được, cô phải quay người đi.

Bầu không khí đột ngột trở nên gượng gạo.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, người sau lưng cô im lặng đứng đó. Hồi lâu sau, tiếng âm bàn phím di động vang đến tai cô, tiếp đó là giọng nói lạnh lùng của Quan Cảnh Phong: “Bà Vương, hủy bữa cơm tối nay đi”.

“Anh đang làm trò gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Tại sao anh lại hủy bữa cơm tối nay? Chẳng phải đã hẹn rồi sao?”

“Anh thích thế.”

Doãn Thần Tâm nhìn người đàn ông trước mặt với ánh mắt khó tin, kinh ngạc đến mức không còn nói được gì, chỉ ngẩn người nhìn anh đi qua mặt cô, bước về phía phòng khách. Anh chọn đại một chiếc sofa và ngồi xuống, như thể hoàn toàn không ý thức được rằng mình đang ném vào thùng rác một vụ làm ăn lớn đến mức nào.

“Quang Cảnh Phong, rốt cuộc ai mới là người cứng đầu cơ chứ?” Rất lâu sau, cô mới nghiêng răng nghiêng lợi bật ra câu nói này qua kẽ răng. Nhưng anh đến nhìn cũng chẳng nhìn cô lấy một lần, tiện tay cầm tờ báo trên bàn mở ra xem. Cô đứng trước mặt anh, nhìn anh không chớp mắt, anh cũng mặc kệ.

“Được, anh không đi đúng không?”

Quan Cảnh Phong vẫn không động đậy.

Cô bước lại, cầm chiếc di động anh để trên bàn lên, ấn nút gọi cho thư ký của anh: “Alô, bà Vương à? Đúng vậy, tôi là Thần Tâm, là thế này, anh Quan nói anh ấy không được khỏe, bữa cơm tối nay tôi đi thay anh ấy”.

“Dạ?” Đầu bên kia, bà thư ký già rõ ràng rất bất ngờ.

“Bà đã hủy bữa cơm với tổng giám đốc Vương chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy được, tôi sẽ đi ngay bây giờ, ở khách sạn Lệ Tinh phải không?”

Giải quyết xong công việc một cách dứt khoát và nhanh chóng, cô tắt điện thoại, trả lại cho Quan Cảnh Phong.

Đôi mắt đang dán lên tờ báo cuối cùng cũng ngẩng đầu lên: “Em đang làm gì vậy?”.

Thần Tâm đã không còn rơi nước mắt từ lâu, cười giễu cợt: “Trang điểm cả một buổi chiều, chọn được bộ váy đẹp như vậy, không mặc ra ngoài cho người khác ngắm nhìn, cô đây không vui. Nếu như cảm thấy đi cùng em quá mất mặt thì nhờ giám đốc Quan trông nhà hộ em, cảm ơn”.

Cô cũng có thể giống anh, ngoảnh mặt làm ngơ với rất nhiều điều.

Ví dụ như, rõ ràng nhìn thấy chiếc Bugatti màu đen thân thuộc đỗ dưới nhà nhưng Thần Tâm vẫn coi như không thấy mà đi về phía chiếc Lotus kém xa của mình trong bãi đỗ xe.

Lại ví dụ như, Thần Tâm biết rõ Quan Cảnh Phong đã sầm mặt xuống đẩy cửa bước ra, đến nhìn cũng không nhìn anh, giống như việc buổi tối hôm đó ở quán cà phê, anh đã rời đi trước mà chẳng hề lưu luyến.

Thần Tâm ngồi vào xe, khởi động máy, cánh cửa bên phía ghế ngồi phụ đột nhiên bị mở ra, sau đó lại bị đóng sầm lại một cách thô bạo, một thân hình cao lớn ngồi vào trong xe, dứt khoát rút chìa khóa ra.

“Lái chiếc xe rách này đi bàn chuyện làm ăn hàng chục triệu tệ, em không ngại sao?”

Đã sớm biết những lời nói của anh chắc chắn sẽ không dễ nghe gì, Thần Tâm vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, quay đầu liếc nhìn anh: “Em nghĩ, so với việc lái xe gì, tổng giám đốc Vương sẽ chú ý đến chuyện gặp người như thế nào hơn, đúng không?”.

“Doãn Thần Tâm!”

“Sao? Em nói sao à?”

“Xuống xe ngay cho anh!”

“Anh đừng mơ”, cô nhẹ nhàng nói ra ba từ này một cách dịu dàng nhất, tao nhã nhất, chẳng buồn hét lên với anh nữa, “Đừng kéo dài thời gian nữa anh trai à, anh xem, sắp đến giờ hẹn giữa em và ông Vương rồi. Bỏ lỡ buổi đàm phán lần này, sẽ tổn thất hàng chục triệu tệ đó”.

Quan Cảnh Phong sầm mặt lại, nhất thời không biết nói gì, trừng mắt nhìn cô.

Còn cô, đáp lại cái trừng mắt đó bằng một nụ cười nhẹ nhàng. Lúc này, cô chỉ cần với sang là có thể dễ dàng rút lấy chìa khóa từ tay anh.

Cô biết bước tiếp theo anh sẽ làm gì, vì vậy cô khởi động lại máy với tốc độ nhanh nhất và lái xe đi. Dưới tình hình này, Quan Cảnh Phong còn dám rút chìa khóa xe ra không?

Chiếc xe nhanh chóng lên đường, Thần Tâm hơi liếc đồng hồ trên xe. Dưới sự tranh luận gay gắt của cô và Quan Cảnh Phong, thời gian vốn rộng rãi bây giờ chỉ còn lại mười phút.

Quan Cảnh Phong ngồi im trên ghế, không nói một lời nào, mặc dù luôn chăm chú nhìn đường trước mắt nhưng Thần Tâm vẫn dễ dàng cảm nhận được đôi môi mỏng của anh đang mím chặt, còn có hàng lông mày chau lại như có một nút thắt ở giữa nữa.

Cuối cùng, họ đã đến khách sạn Lệ Tinh.

Bước xuống xe, Quan Cảnh Phong như thể có thù với chiếc Lotus đáng thương này vậy, khi mở cửa, anh không quên xả hết mọi tức giận lên nó. Anh đóng cửa xe “rầm” một cái, bước lại gần, thô lỗ nắm lấy cánh tay Thần Tâm.

“Anh cảnh cáo em”, giọng nói của anh nghe có vẻ hung dữ ý như lúc đóng cửa xe, “Nếu khoảng cách của em và tay họ Vương kia ngắn hơn một mét thì đừng trách anh không khách sáo!”.

Phòng VIP đã được đặt trước trên tầng ba.

Khi thư ký nhìn thấy Thần Tâm và Quan Cảnh Phong cùng xuất hiện ở cửa, một sự kinh ngạc nào đó vụt hiện lên trên gương mặt bà, nhưng sự ngạc nhiên đó đã nhanh chóng được giấu nhẹm đi một cách khôn ngoan.

Chỉ thấy bà tươi cười mời Quan Cảnh Phong ngồi vào ghế chủ, sau đó bước đến cầm lấy tay Thần Tâm: “Tôi đã nói rồi mà, Thần Tâm của chúng ta đúng là đã lớn thật rồi, hôm nay trang điểm như này khiến bà già này suýt chút nữa là không nhận ra”.

Bà Vương là thư kí bên cạnh Quan Cảnh Phong kể từ khi anh bắt đầu lập nghiệp, vì vậy có thể nói, bà cũng là người chứng kiến sự trưởng thành của Thần Tâm.

Vì vậy, Thần Tâm cũng tươi cười nắm lấy tay bà, cất giọng dịu dàng: “Vậy sao? Hôm nay cháu rất xinh đẹp sao?”.

“Không chỉ xinh đẹp đâu, đẹp như tiên ấy chứ. Xem ra...”, gương mặt tươi cười hiền hậu của bà có nét cười đùa, “... vụ làm ăn hôm nay của chúng ta chắc chắn giành được thắng lợi rồi đó”.

Vừa nói hết câu, một tiếng “cạch” vang lên từ phía ghế ngồi của Quan Cảnh Phong, bà Vương ngạc nhiên, quay đầu lại thì thấy Quan Cảnh Phong đang nghiêm mặt đặt ly rượu lên bàn: “Bà Vương, sao vẫn chưa gọi rượu?”.

“Rượu? Không phải đã nói đợi giám đốc Vương đến sẽ dọn lên cùng thức ăn sao?”

“Tôi muốn ngay bây giờ.”

Bà Vương tội nghiệp, chẳng hiểu điều gì đang xảy ra, chỉ có điều bà chợt nghi hoặc quay lại nhìn Thần Tâm, rồi bỗng như hiểu ra điều gì đó.

Bà nháy mắt với Thần Tâm với bộ dạng: “Xem xem, cháu lại gây ra chuyện gì đây”, rồi tươi cười bước ra khỏi phòng VIP.

Hai kẻ sượng sùng này, rốt cuộc bắt bà Vương phải nói gì đây?

Thôi, thôi, bà vẫn cứ là một người đứng ngoài cuộc không liên quan thì hơn, dù gì cũng là chuyện của thanh niên, bà làm sao mà hiểu hết được.

Sau khi bà Vương đi ra, Thần Tâm ngồi xuống chiếc ghế đối diện Quan Cảnh Phong, vì bàn ăn hình tròn, nên dựa theo nguyên lí đường kính thì đây là vị trí cách xa chỗ ngồi của Quan Cảnh Phong nhất.

Đương nhiên, Quan Cảnh Phong theo phản xạ vốn cho rằng cô nên ngồi bên cạnh anh, hơn nữa cũng đã kéo sẵn chiếc ghế bên tay mình ra, nhưng khi nhìn thấy động tác của Thần Tâm, đôi lông mày rậm đó lại lập tức nhướng lên.

Và đương nhiên, cô vờ như không nhìn thấy.

Anh muốn tức giận cũng không kịp nữa rồi, đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài phòng ăn. Thần Tâm quay đầu lại, một giây sau, giọng nói ngạc nhiên, bất ngờ của Vương Hữu Vi vang vọng khắp phòng: “Giám đốc Doãn?”.

“Trời ơi, giám đốc Doãn, hôm nay cô đẹp quá, đẹp đến nỗi khiến Vương mỗ sắp không mở mắt ra được rồi. Sao lại có thể gặp được cô ở đây chứ? Nếu biết trước cô sẽ xuất hiện, tôi đã chuẩn bị chút quà nhỏ tặng cô rồi, sao cô không nói sớm chứ?”

Vương Hữu Vi vừa bước vào phòng đã nói liên hồi, hơn nữa lại chọn chiếc ghế gần Thần Tâm nhất, ông ta đã sớm bị người đẹp hấp hồn nên chẳng còn nhớ đến nhân vật chính nào đó nữa.

Thần Tâm nhẹ nhàng, mỉm cười, theo những lời Bảo Như nói, đây là nét mặt khiến người khác rung động nhất, à không, hấp hồn nhất của cô: “Nghe nói ông Vương và anh Quan nhà chúng tôi bàn chuyện làm ăn, nên tôi đã tình nguyện đến tham gia đó”.

“Anh Quan?” Vương Hữu Vi ngơ ngác, rồi nhìn theo anh mắt của Thần Tâm, lúc này mới nhớ ra mục đích của buổi gặp này.

Mỹ nhân kế thực sự có tác dụng như thế sao? Rất có tác dụng đấy! Còn nhớ lần đầu gặp Vương Hữu Vi, Bảo Như nói tay họ Vương này rất thích cô, lúc đó Thần Tâm không nghĩ vậy, đồ háo sắc như ông ta thì làm gì có chuyện thật lòng thích ai?

Nhưng lần này, cô thực sự bằng lòng tin vào điều đó. Bạn xem, tay họ Vương này vừa nhìn thấy cô, đôi mắt liền toát lên sự yêu mến rất tự nhiên, bất kể họ gặp nhau trong hoàn cảnh nào, đôi mắt đó đều dồn cả vào cô, đến Quan Cảnh Phong đang ngồi trên ghế đối diện mà ông ta cũng coi như không nhìn thấy.

Thần Tâm nhìn thẳng vào Quan Cảnh Phong mỉm cười: “Đúng vậy, giám đốc điều hành Quan thị chính là anh trai tôi, lẽ nào trước đây tôi chưa từng nói với ông điều đó sao?”.

Vương Hữu Vi ngạc nhiên đến mức cằm sắp rơi ra.

Nói rồi, ông ta đứng phắt dậy bắt tay với Quan Cảnh Phong, tiện thể chữa cháy do sự bất lịch sự của mình do bị người đẹp hấp hồn gây ra.

“Hân hạnh”, Quan Cảnh Phong cũng đứng lên, khước môi hơi rướn.

Mọi người trong ngành đều biết, giám đốc điều hành Quan Thị trẻ trung, có tài lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm, việc tốt xấu bày ra trước mắt, dù cho trong lòng nao núng nhưng mặt ngoài vẫn phẳng lặng như mặt hồ, vì vậy động tác hơi nhếch khóe môi này của anh khiến Vương Hữu Vi hiểu ngay đó đã là câu chào rồi.

Nhưng Thần Tâm lại không cho là vậy. Nhìn xem, đôi mắt kia đang nhìn chăm chăm vào khoảng cách hết sức thân mật giữa cô và Vương Hữu Vi. Đúng rồi, vừa rồi bên dưới cửa khách sạn anh đã nói gì với cô ấy nhỉ?

Nếu khoảng cách giữa em và tay họ Vương kia ngắn hơn một mét thì đừng trách anh không khách sáo.

Thế mà, bây giờ làm gì đến một mét? Mười phân còn chưa tới!

Thần Tâm kín đáo ngồi dịch về phía sau. Không biết bên ngoài đánh giá tính cách anh lạnh lùng thế nào, nhưng Thần Tâm luôn cảm thấy tính tình nóng giận đó của Quan Cảnh Phong có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, sợ nhất là lỡ như... lỡ như bản tính đàn ông nóng nảy không kiềm chế được nữa, lỡ như anh đập bàn đứng dậy thì cả một buổi chiều trang điểm của cô coi như mất công.

“Anh Quan hôm nay hẹn Vương mỗ ra đây là muốn bàn bạc việc hợp tác lần trước phải không?”

“Tổng giám đốc Vương thật là người thông minh”, Quan Cảnh Phong cười gượng.

Đúng lúc này, bà Vương dẫn người mang đồ ăn và rượu vào, thấy Vương Hữu Vi đã yên vị, hơn nữa lại chọn chỗ ngồi bên cạnh Thần Tâm, đôi mắt đã qua nửa thế kỉ ánh lên sự hiểu biết nào đó: “Ông Vương đã đến rồi ă? Thật là tốt quá, ban nãy Thần Tâm nhà chúng tôi còn nhắc đến ông đó”.

Doãn Thần Tâm suýt nữa thì phun ngụm trà trong miệng ra ngoài. Cái này gọi là gừng càng già càng cay? Bà Vương nói câu này mà nét mặt không hề biến sắc khiến cô rất khâm phục.

Nhưng câu nói ấy lại khiến người nghe thấy ấm áp trong lòng, hãy nghe ngữ điệu tự mãn và vui vẻ của ông ta xem: “Thư kí Vương, bà đúng là càng ngày càng biết ăn nói đó, hôm nay Vương mỗ đúng là gặp may, lại có thể ngồi ăn cơm với đại mỹ nhân và tiểu mỹ nhân”.

“Ông nói gì vậy? Tôi già rồi, xứng danh mỹ nhân ở đây chỉ có một mình Thần Tâm thôi.”

Thần Tâm vừa thích thú nhìn hai người đang nói ra những lời nói giả dối nhất thế gian với vẻ mặt thành tâm thành ý đến không ngờ, vừa cảm nhận luồng khí lạnh lẽo không hề ăn nhập đang không ngừng toát ra từ con người phía đối diện.

“Tổng giám đốc Vương, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được không?”

“Được, được.”

“Để tôi rót rượu cho ông trước”, Thần Tâm đứng dậy, đón lấy chai rượu vang từ tay người phục vụ, rót cho Vương Hữu Vi một ly, sau đó nghiêng người qua bên kia bàn, rót cho Quan Cảnh Phong một ly, “Anh Quan, ông Vương là một nhà kinh doanh vô cùng rộng rãi và hào phóng, phàm những ai từng hợp tác với ông ấy đều nói như vậy”.

“Ha, ha, cô Doãn quá khen.”

“Quá khen chỗ nào chứ?” Cô cũng học tập sự thành tâm thành ý của bà Vương, “Tôi chính là người trong cuộc đây, tôi cũng đã từng hợp tác với ông mà. Thế nào? Tôi vừa xem hợp đồng của anh trai tôi, tổng giám đốc Vương, tôi có thể nói ra ý kiến ngu muội của mình không?”

“Xin lắng nghe lời vàng tiếng ngọc”, Vương Hữu Vi vui vẻ.

Sau khi rót xong rượu cho bà Vương, Thần Tâm quay về và ngồi đúng vị trí của mình, rồi cô cũng rót cho mình một ly, rồi mời Vương Hữu Vi: “Tôi cho rằng, anh tôi quả thực hơi quá keo kiệt về khoản chi phí quảng cáo”, khéo mắt cô hơi di chuyển, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt đầy sát khí phóng đến của Quan Cảnh Phong, “Nhưng tôi cho rằng, đứng ở khía cạnh nhà đầu tư, thì điều này là hợp lý nhất. Dù gì thì tăng thu giảm chi mới là phương pháp cơ bản nhất để có được lợi nhuận, không phải sao? Hơn nữa, về mặt kinh tế và thị trường, tôi cũng đã làm một bài phân tích, chỉ số đàn hồi của sản phẩm đầu tư lần này còn chưa đến 0.3, đối với sản phẩm loại này, về mặt kinh tế học, không khuyến khích đầu tư quá nhiều cho quảng cáo. Đương nhiên, tổng giám đốc Vương, đây chỉ là chút hiểu biết hèn mọn của tôi thôi.”

“Không, không, giám đốc Doãn, tôi cho rằng cô nói rất có lý”, ánh mắt Vương Hữu Vi sục sôi, đầy sự kính nể, hơn nữa chưa nói đến thị trường, kinh tế, đàn hồi gì đó, chỉ nói đến về chuyên nghiệp khi Thần Tâm phân tích vấn đề cũng đã đủ để cho ông ta tấm tắc khen ngợi rồi. Đương nhiên, không thể thiếu gương mặt xinh đẹp tuyệt trần và thân hình quyến rũ như ma quỷ đó nữa.

“Quả nhiên là có học văn hơn, giám đốc Doãn, ý kiến mà cô đưa ra đã đi thẳng vào vấn đề, giúp chúng tôi tránh được những khoản đầu tư không cần thiết. Nào nào, Vương mỗ mời cô một ly”, Vương Hữu Vi hào sảng nâng ly.

Đúng lúc đó, bà Vương cũng thông minh lấy bản hợp đồng ra: “Vậy thì tổng giám đốc Vương, khoản đầu tư mới cho việc quảng cáo có thể miễn được không?”

“Đương nhiên, giám đốc Doãn đã nói rồi mà, phân tích còn rõ ràng như thế.”

Bà Vương nở một nụ cười ám thị, nháy mắt với Thần Tâm.

Thần Tâm cũng rất hiểu ý bà, cầm bản hợp đồng bà vừa mang ra, đặt trước mặt Vương Hữu Vi.

Mỹ nhân kể là trò hạ lưu nhất, sáo mòn nhất, khiến người khác phỉ nhổ nhiều nhất trên đời này, chỉ cần là người có chút trí thông minh đều cần biết rằng không được phép mắc lừa. Nhưng bạn còn phải xem, người cho và kẻ nhận là ai.

Khi Doãn Thần Tâm nghiêng người đưa hợp đồng về phía Vương Hữu Vi, ông ta còn có tâm trạng xem tờ giấy nữa sao?

Sau hai mươi phút, ông ta rút bút ra, kí roet tên mình lên bản hợp đồng.

“Giám đốc Doãn, hôm nào chúng ta phải ngồi nói chuyện mới được, Vương mỗ kém về Kinh tế học lắm.”

“Được, được...” Thần Tâm vừa ra hiệu cho bà Vương, vừa đồng ý một lời hứa không có ngày thực hiện.

“Thần Tâm thực lợi hại, chỉ vài câu nói đã giải quyết được vấn đề khiến chúng ta đau đầu hơn nửa tháng nay.” Sau khi tiễn Vương Hữu Vi đi, bà Vương lập tức khen ngợi cô, “Trẻ trung, xinh đẹp vẫn có lợi hơn, nhìn Thần Tâm mà xem, một câu nói của con bé bằng trăm câu nói của chúng ta”.

“Đâu có, đâu có, cháu chỉ gặp may mắn thôi mà.” Thần Tâm lập tức khiêm tốn.

“Gặp may? Lẽ nào là... May mà gặp phải kẻ háo sắc này?”

“Ấy, bà Vương, bà lại cười cháu rồi.”

“Làm gì có...”

“Đủ rồi!” Bà Vương chưa kịp nói hết câu, đột nhiên, người đàn ông im lặng cả buổi tối bên kia bàn lạnh lùng lên tiếng, “Vẫn chưa diễn đủ sao?”.

Quan Cạnh Phong đứng dậy, gương mặt lạnh lùng của anh khiến nhiệt độ trong căn phòng ảm cúng bỗng xuống ít nhất mười độ. Đôi mắt sâu liếc qua Thần Tâm, giống như nhìn thấy một thứ gì đó bỉ ổi, rồi anh đi thẳng ra khỏi phòng ăn, không nói thêm câu nào.

Chiếc xe chạy như bay về hướng khu căn hộ của Thần Tâm, yên ắng cả quãng đường.

Anh không vui, điều này đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

Nhưng, cô đã làm sai điều gì sao? Không có thì phải? Cô đã trang điểm tỉ mỉ, lên kế hoạch chu đáo, không đến nửa tiếng đã giúp anh giải quyết thành công một vụ làm ăn đau đầu một cách nhanh chóng và dứt khoát, đây chẳng phải là việc đáng để mở sâm banh ăn mừng sao?

Nhưng Quan Cạnh Phong không mở miệng, sự tức giận tràn ngập trong khoang xe một cách rõ ràng. Vì vậy, Thần Tâm cũng im lặng theo. Để phần nào phá vỡ sự im ắng kì quặc này, cô mở đài. Trong phút chốc, bản nhạc Fur Elise du dương của Beethoven vang lên.

Không biết anh còn nhớ bản nhạc này không?

Thần Tâm liếc nhìn Quan Cạnh Phong qua khóe mắt, thất vọng phát hiện ngoài đôi môi mỏng mím chặt ra, anh không còn phản ứng nào khác.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại dưới khu nhà, cô vốn định bước xuống xe theo thói quen, nhưng bỗng nhiên nhớ ra chiếc xe này thực ra là của mình.

Người phải xuống xe là anh mới đúng chứ?

“À... Ừm... Xe của anh đỗ ở bên kia.” Thần Tâm chỉ chỗ đỗ xe phía sau.

Quan Cạnh Phong không nói gì, chỉ tắt máy, rút chìa khóa, ném cho cô, sau một giây im lặng, đột nhiên anh chậm rãi nói: “Em rất thành thạo kiểu làm việc như vậy sao?”.

“Gì cơ?” Câu nói không đầu không cuối khiến cô nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Ý anh muốn hỏi, ở khách sạn, em thường ‘bàn chuyện làm ăn’ với khách hàng nam như vậy sao?”

“Không phải vậy...”

“Không phải vậy?!” Đột nhiên, bánh lái bị Quan Cảnh Phong đánh rất mạnh, gương mặt anh bỗng biến sắc: “Không phải vậy? Thế tên Vương Hữu Vi khốn kiếp kia là thế nào? Đừng nói với anh, em và hắn chỉ thuần túy là quan hệ khách hàng!”

“Em và ông ta đúng là như vậy...”

“Đúng là như vậy? Cái gì mà ‘đúng là như vậy’? Anh ngồi đối diện, nhìn thấy bộ ngực của em áp lên người hắn hết lần này đến lần khác! Bây giờ em còn dám nói với anh ‘đúng là như vậy’?!”

Thần Tâm há hốc miệng, cho dù có trăm cái miệng cũng không thể tự biện bạch cho mình.

Ngực cô áp lên người Vương Hữu Vi? Ngực cô...?! Làm gì có chuyện đó? Hoàn toàn không hề có! Cô chỉ muốn Vương Hữu Vi thần thờ nên mới hơi sát lại gần ông ta một chút, nhưng cô hoàn toàn có thể thề là cơ thể cô và ông ta không hề có một chút tiếp xúc nào, tuyệt đối không có!

Quan Cảnh Phong nổi giận đùng đùng, liếc nhìn bộ ngực được quần đàng sau chiếc váy màu đen với vẻ coi thường, ánh mắt đỏ như thể Thần Tâm đang không mảnh vải che thân ngồi trước mặt anh, mặc cho anh nhận xét vậy. Cô bỗng nhiên hối hận rằng hôm nay mình đã mặc một chiếc váy quá ôm, lộ rõ thân hình.

“Quan Cảnh Phong, em nói thật mà, em thật sự không hề chạm vào người ông ta một chút nào, thật đấy!”

“Đủ rồi!” Anh tức giận trừng mắt nhìn cô, phần nộ lên đến cực điểm.

Không khí trong xe bỗng nhiên rơi vào sự im lặng chết chóc. Đôi mắt đầy lửa giận của anh nhìn chăm chú vào gương mặt lo lắng muốn giải thích nhưng không nói được lời nào của cô, gương mặt đẹp đến mức đáng xuống địa ngục, gương mặt mà từ lúc nghe bản nhạc Fur Elise đã khiến anh thất vọng. Rốt cuộc vì sao thời gian lại khiến bản chất của người con gái trước mắt anh thoái hóa theo hướng ngược lại với sự tiến hóa của gương mặt như vậy?

“Doãn Thần Tâm!” Phải rất lâu sau, chất giọng trầm thấp của Quan Cảnh Phong mới vang lên, lần này, bộ mặt tức giận đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự bình thần khiến người khác còn kinh ngạc hơn: “Để người làm anh này dạy cho em một bài học, con người sống trên đời cần có lòng tự trọng, không thể vì làm ăn, vì tiền bạc mà bán đứng lòng tự trọng đó. Em phải hiểu, hôm nay em làm như vậy không chỉ bán đứng nhân cách của bản thân mà còn khiến anh mất mặt theo”.

Gương mặt Thần Tâm bỗng nhiên trắng bệch, “Anh... Anh có ý gì?”.

Nhưng Quan Cảnh Phong không thèm để ý nét mặt tái nhợt hắt đi của cô: “Anh không cần biết em và ‘con lợn’ Vương Hữu Vi đó rốt cuộc có quan hệ gì, anh cũng không cần biết con mắt thẩm mỹ và khả năng chịu đựng của em đáng thương đến mức nào, nhưng Doãn Thần Tâm, anh cảnh cáo em lần cuối, sau này có gây ra chuyện gì tốt nhất em hãy tự giải quyết cho ổn thỏa, đừng nghĩ rằng anh sẽ lại đưa em đến bệnh viện như lần trước, bởi vì, điều đó chỉ có thể khiến anh cảm thấy ghê tởm và buồn nôn mà thôi”.

Bốp!

Bốp bốp!

Bốp bốp bốp!

Bỗng nhiên, hàng trăm cái bạt tai tới tấp phủ lên mặt cô, trăm ngàn vạn mã xuyên qua người cô, trăm ngàn câu nói vượt qua trăm núi ngàn sông, cuối cùng đánh một nhát trí mạng vào trái tim sắp sụp đổ của cô. Lòng tự trọng của cô, sự nỗ lực của cô, điều cô tự cho là đúng, tất cả mọi thứ, dưới nhát đánh trí mạng này, đã hoàn toàn sụp đổ.

“Chuyện đó... anh vẫn chưa thể quên được, đúng không?” Lát sau, Thần Tâm mới mở miệng, giọng nói nhẹ đến mức không thể nghe hơn.

Quan Cảnh Phong không đáp.

“Bởi vì chuyện đó, nên anh luôn nhìn em bằng con mắt khinh thường ấy, đúng không?”

Chiếc cằm cá tính của Quan Cảnh Phong hơi động đậy nhưng anh vẫn không nói lời nào.

Dòng nước mắt bất chấp tất cả, lăn dài: “Thực ra bắt đầu từ lần đó, anh đã xem thường em, khinh miệt em rồi, đúng không?”

“Vì vậy, sau này, cho dù em có làm gì, có nỗ lực muốn làm một người tốt, làm một người có thể giúp đỡ anh bao nhiêu đi chăng nữa, thì cái đầu thông minh của anh luôn coi những điều em làm là giao dịch, bởi vì từ lâu anh đã sớm phán quyết em là loại con gái ti tiện, trơ trẽn, phải không?”

“Im miệng!”

“Anh im miệng thì đúng hơn!” Cô bỗng nhiên lớn tiếng hét, nước mắt đầm đìa như dê vỡ, “Em cứ nghĩ rằng mình đã làm sai điều gì, mà dù cố gắng thể hiện nhưng luôn sai lầm, luôn khiến anh mất mặt. Thì ra...” Giọng nói kích động bỗng nhiên chậm lại, trở nên tự mĩa mai không giới hạn. Cô nở nụ cười nhạt trên gương mặt đầm đìa nước mắt, “Thì ra... Loại người như em, người mới hai mươi ba tuổi đã làm phiền giám đốc Quan đưa đi phá thai, kẻ thối tha đã sớm chết đi một lần thì làm gì có tư cách làm đúng cơ chứ? Thế giới của em từ lâu đã chỉ còn hai màu trắng đen, thì làm sao còn dám hi vọng có thêm màu sắc nữa?”

Ngọn lửa giận mà Quan Cảnh Phong vốn đang kiềm chế bỗng nhiên bùng lên bởi những lời nói này, “Rốt cuộc em đang nói gì? Đây chính là thái độ mà em nói chuyện với bề trên sao?”

“Bề trên?” Thần Tâm hơi khựng lại, nhưng cái khựng lại đó chỉ là giả vờ thôi. Rất nhanh, cô lại cười, tiếng cười cuồng loạn đến mức ngay cả cánh cửa xe có khả năng cách âm tối ưu nhất cũng không thể ngăn lại được, “Anh thực sự cho rằng mình là anh trai của em sao?”

“Doãn...”

“Doãn Thần Tâm, câm miệng đi chứ gì! Anh lại muốn nói câu này đúng không? Hừ, thật là ngại quá, nhưng để cho cái miệng khốn kiếp này của em dạy cho ‘anh trai’ đây một bài học. Thử hỏi, đến sinh viên của em, anh cũng dám lên giường cùng, anh thực sự còn muốn làm ‘anh trai’ của em sao?”

“Doãn Thần Tâm! Chú ý cách dùng từ của em!”

“Em dùng từ không đúng sao?” Giọng nói của cô nhẹ hết sức, “Ồ, vậy thì thực là ngại quá, ý của em là, nói một cách đúng đắn, ‘đến học sinh của em, anh cũng dám ngủ cùng’...”

“Doãn Thần Tâm!”

“Anh định làm gì? Đừng có tỏ ra là bề trên đạo mạo trước mặt em, nói cho anh biết, em không sợ đâu!” Bỗng nhiên, giọng nói của cô lại trở nên cuồng loạn, cô giận dữ trừng mắt nhìn khuôn mặt mặc dù đang nổi giận nhưng vẫn đẹp đến khốn kiếp đó, “Làm gì có người anh trai chân chính nào nuốt nước bọt khi nhìn thấy bộ ngực cỡ 32D của em mình? Quan Cảnh Phong, ngày hôm đó, trong phòng khách, tại sao anh không dám nhìn em, lại cứ bắt em vào phòng thay đồ, anh tưởng rằng em không biết sao?! Đủ rồi! Thật là nực cười! Muốn làm anh trai của em? Anh nằm...”

“Bốp!”

Cô muốn nói “Anh nằm mơ đi!”, cô muốn hét lên với giọng nói kịch liệt nhất, bất chấp nhất, nhưng tiếc là chưa nói hết câu, mặt cô bỗng nhiên bị giáng một bạt tai. Lần này không phải là ảo giác của cô, không phải câu so sánh cũng không phải tính từ, lần này là một bàn tay thực sự, bàn tay có sức mạnh hủy diệt tất cả, một tiếng “bốp” mạnh mẽ và giòn tan.

Thần Tâm bỗng nhiên ngồi đơ ra đó.

Cô nhìn anh, thấy anh cũng bất ngờ ngẩn người rất lâu mới hoàn toàn tỉnh lại. Rốt cuộc là thứ gì vừa bạt tai cô, khiến má trái cô đột nhiên bỏng rát như vậy?

“Anh... đánh em?” Giọng nói của Thần Tâm vang lên yếu ớt, rụt rè, đầy dò xét.

Bốn bề im ắng, Quan Cảnh Phong phút chốc như bị thứ gì đó cố định lại.

“Anh thực sự... vừa đánh em?”

“Thần...” Anh muốn mở miệng, nhưng miệng mở đến mức độ nào cô đã không còn nhìn rõ nữa. Nước mắt không kiềm chế được trào lên từ hốc mắt. Giây phút này, gương mặt chỉ cách cô chưa đến mười phân đã trở nên nhạt nhòa, kí ức về việc cô chưa từng ăn cái tát nào cũng trở nên nhạt nhòa trong đầu óc cô.

Không có, hoàn toàn không có. Anh chưa bao giờ động tay với cô, cho dù trước đây anh có tức giận bao nhiêu, đến mức muốn hủy hoại cả con người cô, cho dù lần đó áp giải cô đến bệnh viện, gương mặt anh hung tợn là thế, nhưng anh cũng không hề ra tay đánh cô.

“Thần Tâm...”

“Xuống xe”, cô nhào qua người anh, cố gắng mở cánh cửa bên cạnh ghế lái xe nhưng Quan Cảnh Phong nhanh tay ngăn cô lại.

“Thần Tâm...”

“Cút xuống xe! Lập tức cút về chiếc xe thể thao cao quý đó của anh đi, biến ngay khỏi tầm mắt em!”

Cô dùng hết sức vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kìm kẹp mạnh mẽ của anh, nhưng cơ thể ấy không những bất động như một ngọn núi mà thậm chí càng ngồi càng vững...

Doãn Thần Tâm, mày lại là điều ngốc nghếch rồi. Chiếc xe này là của ai chứ? Dựa vào đâu mà người ta không được ngồi?

Bỗng nhiên, cô không còn vùng vẫy nữa, cười vào đôi lông mày đang cau có của anh: “Xin lỗi, em lại sai rồi”.

Quan Cảnh Phong chờ dẫn cả người.

Thần Tâm cầm lấy chiếc chìa khóa xe anh vừa ném cho cô, kéo bàn tay Quan Cảnh Phong lại, đặt nhẹ vào tay anh: “Chiếc xe này vốn là của anh, em nói phải trả tiền những thực tế đã lái nó hơn một năm rồi mà mới chỉ trả chưa đến một phần, đúng không? Chiếc xe này, thực ra vốn không thuộc về em, đúng không? Thế mà vừa rồi em lại bắt anh xuống xe, thực là nực cười. Người phải xuống xe là em, giám đốc Quan nói có đúng không?”.

“Thần Tâm...” Sự xa cách đột ngột của cô khiến Quan Cảnh Phong cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Đúng rồi.” Thần Tâm lại cười, như thể chợt nghĩ ra điều gì đó, “Em còn lên tầng làm gì nhỉ? Căn hộ đó cũng là của anh mà, thật ngại quá. Anh Quan, hóa ra nghĩ kĩ một hồi, tất cả những gì em có ngày hôm nay đều do anh tốt bụng ban cho, em đúng là không biết trời cao đất dày. Thế này đi, cho em một ngày nhé. Ngày mai... ngày mai em sẽ dọn đi, được không?”.

“Thần Tâm... Đủ rồi! Đừng có nói như vậy nữa!”

Thần Tâm làm như không nghe thấy gì, nhưng cô vẫn cười, một lần nữa nhìn anh chăm chăm. Đủ rồi, thực sự là đủ rồi.

Tiếp sau đó, Thần Tâm quay người, dùng chút sức lực cuối cùng đẩy xe ra.

“Thần Tâm, Thần Tâm...”

“Đừng động vào em!”

“Thần Tâm...”

“Cút đi, đừng động vào em!”

Cô ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay anh, nhưng anh lại càng dùng sức, ngả người sang ôm chặt lấy cô, không đợi Doãn Thần Tâm bước một chân ra khỏi xe, Quan Cảnh Phong đã kịp kéo đôi vai cô lại, rồi đóng mạnh cửa xe.

“Tránh ra! Tránh ra!”

Đáp lại cô là sự kìm kẹp càng mạnh mẽ hơn của ông: “Thần Tâm...”.

“Đừng động vào em!” Cô hất bàn tay đang định ôm lấy má mình, gò má giờ này vẫn nóng ran vì đau đó nhắc nhở cô người đàn ông này vừa nãy đã dùng bao nhiêu sức lực. Cô ra sức ôm chặt hai bên má, không để cho anh động vào dù chỉ một chút, “Đừng động vào em, từ giây phút này trở đi, em không cho phép anh động vào em!”.

Quan Cảnh Phong nguyên rửa một câu, không chế cơ thể đang giãy dụa kịch liệt của cô, không cho phân bua: “Doãn Thần Tâm... Còn giãy dụa nữa là anh không khách khí đâu!”.

“Anh không khách khí đi? Anh đã khách khí với em bao giờ chưa? Anh đã không khách khí từ lâu rồi, và nãy anh cũng đã không khách khí rồi... Ừm...”

Đột nhiên, chính trong khoảnh khắc đó, một sự tiếp xúc ấm áp, không hề quen thuộc khiến người khác kinh ngạc, hoang mang ép lên đôi môi cô.

Thần Tâm bất động, cảnh tượng trời đất quay cuồng bỗng nhiên dừng hẳn.

Cả thế giới trở nên im ắng, sự tiếp xúc duy nhất là đôi môi anh mà cô chưa từng chạm vào giờ đang ở trên môi cô. Còn cả tiếng nói trầm lắng, có chút hư ảo bên tai cô: “Anh điên mất rồi!”.

Giọng nói buồn bã mơ hồ vang lên bên tai cô, nhưng Thần Tâm chỉ cảm nhận được một thứ mềm mại, không hề cự tuyệt đang tách đôi môi mình ra.

“Em không biết cách hôn sao? Linh hoạt một chút!”

Nhưng có hướng dẫn đến đâu đi nữa cũng vô ích, qua từng nhịp thở, Doãn Thần Tâm chỉ có thể nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của mình trong đôi mắt của người đối diện. Cô tròn xoe mắt, bất ngờ đến chưa kịp phòng bị, mỗi dây thần kinh, mỗi lỗ chân lông trên người đều giãn ra, tim đập dồn dập, tay chân mềm nhũn, cả thế giới như im ắng hoàn toàn, chỉ còn lại duy nhất nhịp đập trái tim cô.

Trong phim thần tượng, phim của Quỳnh Dao, phim Hàn, phim Thái, khi nam chính không chinh phục được nữ chính bằng lời nói, dẫn đến cuộc cãi vã gay gắt của hai người, bí quyết dành chiến thắng của nam chính luôn là bất ngờ kéo người con gái lại gần, mạnh mẽ chiếm đoạt lấy đôi môi hồng, hôn thật mãnh liệt, đến mức đầu lưỡi như xoắn vào nhau, cô gái thì hoàn toàn không có khả năng suy nghĩ nữa, sau đó, hai người làm lành với nhau.

Hóa ra người con gái nào cũng đều khát vọng được chinh phục mãnh liệt, thật mạnh mẽ, còn những người đàn ông sinh ra là để đóng nam chính, hóa ra đều hiểu sâu sắc nguyên lý này. Vì vậy, anh ta được vinh danh là nam chính, bỏ xa nam thứ dịu dàng, nho nhã, trong người chẳng có chút nhân tố bạo lực nào, vừa ngốc nghếch lại hết sức tôn trọng phụ nữ.

Vì vậy, trong màn kịch mà cô là nữ chính, không còn nghi ngờ gì nữa, Quan Cảnh Phong đã dễ dàng trở thành nam chính. Nhưng trong tập phim mà anh đóng vai chính, Doãn Thần Tâm cô lại là diễn viên quần chúng nào?

Quan Cảnh Phong mạnh mẽ cắn đôi môi cô, khi Thần Tâm hoàn toàn không có khả năng phản ứng lại, anh cuồng nhiệt tiến vào, hung dữ quấn sự bị động, bối rối của Thần Tâm.

“Chết tiệt! Em không biết làm sao để hôn à?” Anh chửi thề nhưng mau chóng đặt môi mình lên môi cô, dưới nhịp tim dữ dội của cô, linh hoạt lật đổ thần kinh hỗn loạn của cô.

Quá nhanh! Tất cả mọi thứ đều diễn ra quá nhanh!

Cô đã hai mươi lăm tuổi, yêu anh bao nhiêu năm như vậy, nhưng từ đầu đến cuối, cô đến năm mơ cũng không dám mơ cảm giác được anh ôm vào lòng là như thế nào, cảm giác được anh nâng niu đôi gò má là như thế nào, chứ đừng nói đến cảm giác được anh hôn đến bất chấp tất cả như lúc này.

Nhưng giây phút này, đầu óc cô, nhịp tim không hề có tiết tấu của cô lại không cho cô bất kì một kẻ hở nào để cảm nhận cảm giác của mình.

Em không biết hôn sao?

Đúng vậy, cô không biết. Quan Cảnh Phong, trong tình trạng hỗn loạn như vậy, anh bảo em phải biết thế nào đây?

Thần Tâm bước đi trên thang bộ của khu nhà, từng bậc, từng bậc, từng bậc một, nhưng cô cảm giác đã đi rất lâu mà chưa đến tầng năm. Đôi chân cô lại run rẩy một cách nực cười, cô bám một tay lên tay vịn cầu thang để đỡ cơ thể mềm nhũn của mình, thậm chí, mỗi lần lên đến chiếu nghỉ ở cầu thang, cô đều quay lại nhìn xuống chỗ trống từ lâu đã không còn chiếc xe nào đỗ ở đó, sạch sẽ như thể chưa xảy ra chuyện gì.

“Em về trước đây.”

“Ừm.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt...”

“...”

“Em đi nhé!”

“Đợi một chút!”

“Dạ?”

“Em quên... cái này.”

“Đáng ghét, là anh quên chứ...”

“Điều đó không quan trọng...”

Cho đến khi tiếng nói mập mờ, tán tỉnh nhau vang đến gần, Thần Tâm rẽ lên cầu thang, cuối cùng nhìn thấy đôi nam nữ đang diễn trò tiễn biệt mặn nồng ở cửa căn hộ đối diện.

Trời ơi đất hỡi, cô vừa về đến nhà đã bắt gặp cảnh tượng lưu luyến, bịn rịn đến mức này. Hôm nay lẽ nào là Kissing day, nên trong ngày này người có thể hôn hay không thể hôn đều ôm nhau, dùng nụ hôn để tiễn nhau sao?

“A, là Thần Tâm!” Tiếng mở khóa đánh thức Hạ Bảo Như đang chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy, cô ấy vừa quay đầu đã nhìn thấy người bạn mình đã đợi cả buổi tối, “Cậu đi đâu vậy? Mình đợi cậu cả tối nay rồi...”

“Cậu có chắc chắn là cậu đang đợi mình ở đây không?” Khóe môi Thần Tâm bắt giắc nhếch lên. Cô vừa mở cửa đi vào, vừa liếc nhìn đôi môi đã bị anh hàng xóm đại nhân làm mờ mất một nửa của cô bạn thân.

“Doãn Thần Tâm!”

“Bảo Như nói thật đó”, Chu Diên Phong cũng chú ý đến hàm ý của Thần Tâm, mỉm cười bước đến, đỡ cho bạn gái một câu, “Chúng tôi quả thật có chuyện muốn bàn với cô. Bảo Như đã ở đây đợi cô cả một buổi tối rồi, gọi điện thoại cô lại không nghe máy. Thế nào, là nữa chúng ta sang căn hộ của cô hay của tôi? Chiều nay, gián điệp ở Cục cảnh sát nắm bắt được tình hình mới”.

Cô thực sự không muốn nghe. Giây phút này, điều duy nhất Doãn Thần Tâm muốn làm là bước vào nhà tắm, tắm một lúc cho đầu óc hỗn loạn của mình được tỉnh táo, sau đó về phòng, cài đặt chuông điện thoại ở mức lớn nhất, rồi vừa ngủ vừa đợi Quan Cảnh Phong gọi đến bất cứ lúc nào.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, Chu Diên Phong và Bảo Như đang đứng trước cửa căn hộ của cô, hai đôi mắt đó đang mở to, đợi câu trả lời của cô.

“Cho mình mười lăm phút?”

“Ok, đi tắm nhanh đi.” Bảo Như biết cô định làm gì, nháy mắt một cách vẻ thấu hiểu, rồi kéo bạn trai của cô ấy quay về căn hộ.

Cô ấy thì vui rồi, một tiếng hay hai tiếng sau sẽ lại được diễn màn kịch tiễn biệt nồng cháy một lần nữa.

Khi Thần Tâm sang căn hộ của Chu Diên Phong, cặp đôi trẻ đang xem một tập ảnh.

“Năm được thông tin gì mới rồi?”, Cô bước đến, ngồi xuống đối diện với họ.

Chu Diên Phong đưa tập ảnh cho cô xem: “Cô xem xem, có ấn tượng gì với hai chiếc đinh nạm này không?”

“Đinh nạm?” Thần Tâm nghi hoặc nhìn bức ảnh, trên đó ngoài hai chiếc đinh nạm giày ra thì chẳng còn gì nữa, bức ảnh nền đen, chỉ chụp hai chiếc đinh ở nhiều góc độ khác nhau một cách kỳ lạ, tổng cộng có năm tấm.

“Đây là thứ mà cảnh sát đã tìm thấy ở căn hộ của Phó Minh Tích ngày hôm qua, ở ngay dưới gầm bàn đặt máy DVD”, Chu Diên Phong nói.

“Thần Tâm, mình cảm thấy hai chiếc đinh nạm này rất quen, có phải ở trên bộ quần áo nào của cậu không? Cậu nghĩ nhanh đi, phía cảnh sát đã hướng sự nghi ngờ về phía cậu rồi, cậu nhanh nghĩ kĩ đi. Chúng mình phải có cách giải quyết trước khi họ phát hiện ra gì đó”, giọng nói của Bảo Như nghe có vẻ còn lo lắng hơn Chu Diên Phong nhiều.

Thần Tâm nhướng mày.

Đinh nạm?

“Nói thật là, mình cũng cảm thấy hai chiếc đinh nạm này hơi quen...”

“Ở trên bộ quần áo nào vậy?”

“Mình chưa nhớ ra”, cô vỗ vỗ đầu mình, “Khốn kiếp, quần áo của mình nhiều quá, không nghĩ ra là bộ nào”.

“Thế lát nữa chúng mình cùng tìm xem, được không?”

“Được!”, Doãn Thần Tâm đau đầu, “Nếu như thực sự rơi ra từ bộ quần áo nào đó của mình thì phải làm thế nào? Điều này là hoàn toàn có thể, bởi vì mình thường đến căn hộ của Minh Tích”

“Thế thì phải đón đầu người khác trước”, Chu Diên Phong nói, không phải với giọng kiến nghị mà như mệnh lệnh của một nhà trinh thám.

“Đón đầu người khác trước?”

“Gần đây không phải cô đi xem mặt với Dư Thiệu Đình sao?” Anh ta nhắc nhở.

Thần Tâm và Bảo Như lập tức hiểu ý mà anh ta muốn nói.

“Ý anh là”, Bảo Như ngồi dựa vào Chu Diên Phong, nhưng anh ta cao lớn đến nỗi cô chủ Hạ phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy gương mặt của người yêu: “Đề Thần Tâm chủ động nhắc chuyện này với Dư Thiệu Đình, ví dụ như nói với anh ta, có một hôm nào đó, khi cô ấy chăm sóc hoa cho Minh Tích, không cẩn thận đã làm rơi hai viên đinh nạm ở nhà anh ấy, sau đó tìm thế nào cũng không thấy?”.

“Nhưng... làm thế có ổn lắm không? Lợi dụng quan hệ riêng tư của bọn mình làm ảnh hưởng đến việc điều tra của cảnh sát...”

“Thần Tâm, cậu suy nghĩ kiểu gì vậy?” Bảo Như không thể chịu được, trừng mắt nhìn cô: “Cho mình xin, phương hướng điều tra của cảnh sát chính là liệt cậu vào danh sách kẻ tình nghi! Nhưng cậu có giết người không? Có không? Có không?”.

“Hơn nữa”, Chu Diên Phong cũng cười, tuy không phản ứng quá gay gắt như Bảo Như, nhưng nụ cười đó cũng khiến Thần Tâm cảm thấy rõ ràng anh ta đang muốn hỏi liệu đầu óc cô có vấn đề hay không, “Nếu cô không muốn lợi dụng cái gọi là ‘quan hệ riêng tư’, thì có thể bảo đảm rằng Dư Thiệu Đình cũng sẽ không lợi dụng mối quan hệ riêng tư không?”.

“Ý anh là gì?”

“Nếu không, cô cho rằng trong lúc nước sôi lửa bỏng này, anh ta chạy đến xem mặt cô làm gì?” Diên Phong mỉm cười nhẹ nhàng, trăm ngàn lời đều không cần nói ra vẫn hiểu.

Đúng vậy, đầu óc Thần Tâm đột nhiên tỉnh táo. Cô làm sao thế này? Cái đầu với IQ 160 này nghĩ hưu rồi sao?

Không, có lẽ... nó bị chiếc hôn ban nãy cướp đi mất chín mươi mấy phần trăm trí tuệ rồi...

“Thần Tâm? Thần Tâm?”

“Ừ?” Không biết hôn cô đã bay đi đâu mất một lúc rồi mới quay về.

Bảo Như nhìn cô khó hiểu: “Cậu không sao chứ? Sao hôm nay mình cứ thấy cậu là lạ sao đó?”

“Ồ... Không, không có gì.”

“Thế chúng mình có cần đi tìm quần áo không?”

“Ồ... Được.”

Hai cô gái đứng dậy, dưới ánh mắt khó hiểu của Bảo Như, Thần Tâm không nói lời nào, đưa Bảo Như bước về phía căn hộ của mình.

Nhưng, tìm, tìm, tìm mãi, cô chủ Hạ và cô Doãn đều có phát hiện lạ lùng, cả tủ quần áo không có lấy một bộ quần áo nệm đình nào.

“Trời ạ, mình phục cậu quá, mốt đang thịnh hành nhất hiện nay cậu lại không mua lấy một chiếc?” Ánh mắt của cô chủ Hạ đông đầy coi thường về sự lỗi thời của Thần Tâm, “VẬY mà cậu còn tự xưng là thiên tài thời trang cơ đấy, còn suốt ngày nói với mình rằng đám học trò 9x ở trường cậu sùng bái gu thời trang của cậu thể nào, đến chiếc áo nệm đình cũng không có!”

Doãn Thần Tâm không biết nói thế nào: “Chị gái à, em bây giờ nên buồn vì chị coi thường em như vậy hay nên vui vì chẳng có điểm yếu nào để đám ngu ngốc ở Cục cảnh sát tóm được?”

“Vậy thì... về sau đi.”

Chu Diên Phong nhìn hai cô gái dỏ khóc dỏ cười: “Tôi nói, hai người... chúng ta thảo luận trọng điểm được không?”

“Được! Trọng điểm chính là”, Bảo Như vui vẻ chạy đến chiếc sofa mà Diên Phong đang ngồi, tự động coi như không có người khác ở đó, cánh tay mảnh mai quàng lên cổ của Chu Diên Phong, “Thần Tâm không có chiếc áo nệm đình nào cả, một chiếc cũng không!”

“Vậy còn giày dép, quần, đồ trang sức thì sao?”

“Ồ...”

Chu Diên Phong lắc đầu ngán ngẩm: “Thôi được rồi, không trách hai người, dù sao hai người cũng không phải là dân chuyên nghiệp, tại anh không nói hết”.

“Vậy bây giờ chúng mình quay về tìm giày, quần, đồ trang sức?”

“Thôi được rồi, tìm sau đi”, Diên Phong ra hiệu ngăn cản, nhìn Doãn Thần Tâm phía đối diện, “Thần Tâm, tôi còn vài câu hỏi dành cho cô trước”.

“Anh cứ nói.”

“Cô...” Anh nhìn Bảo Như, như thể đang suy nghĩ nên nói sao cho khéo léo một chút.

“Không sao, có gì anh cứ nói thẳng.”

“Được, vậy thì tôi cũng không vòng vo nữa, sau khi chia tay, cô và Phó Minh Tích có xảy ra hành động gần gũi nào đó không? Ví dụ hôn, hoặc là ... tình cảm?”

“Không có.”

“Cô chắc chắn chứ?”

“Tôi rất chắc chắn.”

“Sau đó, anh ta lại có rất nhiều bạn gái, cô đã từng gặp họ chưa?”

“Về cơ bản thì không gấp bao giờ. Không, nên nói là có gấp tôi cũng sớm quên từ lâu, anh cũng biết đấy”, Thần Tâm mỉm cười, “Bạn gái anh ấy thực sự là quá nhiều, hơn nữa, trí nhớ của tôi trước giờ không được tốt cho lắm, Bảo Như biết rất rõ điều này”.

“Có điều, đối mặt với nhiều người phụ nữ như vậy cô có một chút cảm giác... ghen tuông nào không?”

“Làm gì có chuyện đó, tôi vui mừng còn không kịp, anh không biết tôi hi vọng Minh Tích nhanh chóng tìm được một nửa của anh ấy như thế nào đâu.”

“Ok, vậy thì tôi không còn câu hỏi nào nữa”, Chu Diên Phong nhún vai, “Tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô tìm ra căn nguyên của vấn đề. Hiện giờ, cô có thể tiếp tục quay về căn hộ kiểm tra giày dép, quần, đồ trang sức của mình... À đúng rồi, còn cả túi xách nữa”.

“Mình đi với cậu”, Bảo Như xung phong.

“Thôi được rồi, mình thấy thời gian không còn sớm nữa, mình tự về được rồi. Còn cậu, tiếp tục ở lại đây, diễn màn kịch tiễn biệt với anh yêu nhà cậu đi, mình không làm phiền nữa.”

Chu Diên Phong cảm kích vì sự hiểu biết của cô.

Thần Tâm cười lại với anh ta. Thực ra anh ta làm sao mà biết được, nguyên nhân thực sự là trái tim loạn nhịp đang đập điên cuồng của cô lúc này, là cuộc điện thoại cho đến giờ vẫn chưa gọi đến đó.

Cô lúc này chỉ muốn quay về nhà, vào phòng, cuộn người lên giường, để đầu óc nhớ lại một lần nữa tất cả những gì đã xảy ra hơn một tiếng trước. Còn về đám giày dép, quần áo, đồ trang sức, túi xách phiền phức kia thì để mai tính.

Chu Diên Phong và Bảo Như nhìn cô đi ra, cho đến khi tiếng đóng cửa ở căn hộ đối diện vọng lại, Chu Diên Phong mới thu ánh mắt về.

“Sao vậy?” Bảo Như phát hiện vẻ mặt nặng trĩu của bạn trai.

“Em không thấy hôm nay Thần Tâm rất lạ sao?”

“Có chứ”, Bảo Như gật đầu, “Nhưng vừa nãy em hỏi rồi, cậu ấy nói không sao”.

“Còn nữa, em có biết tại sao anh phải hỏi những câu đó không?” Chu Diên Phong chau mày hơn, lần này, giọng nói của anh ta khê đến mức chỉ có Bảo Như đang dính lấy mới nghe thấy, “Anh tìm được một chiếc quần lót trong phòng Phó Minh Tích. Bảo Như à, chính là chiếc mà em mặc lần trước đó. Em nói là khi đi Hồng Kông mua sắm, Thần Tâm tặng em, mỗi người một chiếc, em còn nhớ không?”.

Đôi mắt Bảo Như đột nhiên mở to.

6. Chương 5: Secret Love

Typo: Ximiiesk

Còn Thần Tâm sau khi quay về nhà thì trần trọc cả đêm không ngủ nổi. Không biết vì ngày hôm qua ngủ quá nhiều hay vì tâm trạng quá nóng, cô nằm trên giường, cả một đêm thử đếm cừu, đếm sao, đếm kim giây của chiếc đồng hồ treo trên tường phía đối diện giường ngủ đã đi được bao nhiêu tích tắc, nhưng cho dù có đếm thế nào cô cũng không tài nào chợp mắt nổi.

Cô đã kiểm tra rồi, di động không hề hỏng, điện thoại bàn ngoài phòng khách cũng không hỏng, bởi vì cô đã dùng di động gọi số bàn, sau đó dùng số máy bàn gọi vào di động, hai công cụ liên lạc đều rất bình thường, nhưng, tại sao cả một đêm mất ngủ mà di động của cô, máy bàn nhà cô đều không reo lên?

Đến tận khi trời sáng, Thần Tâm mới mệt mỏi, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên, chuông di động vang lên.

Thần Tâm gần như nhảy dựng lên khỏi giường, loạng choạng quờ lấy chiếc di động trên kệ, nhưng trên màn hình hiển thị lại không phải là cái tên Quan Cảnh Phong.

“Nghe thấy giọng tôi hình như rất thất vọng thì phải?” Giọng Dư Thiệu Đình vang đến, hơi thấp, có chút đùa cợt, khiến Thần Tâm liên tưởng ngay đến gương mặt luôn thường trực một nụ cười của anh ta.

Doãn Thần Tâm vội vàng thu lại tâm trạng hốt hắng vừa rồi, “Thế sao?”

“Không phải vậy à? Được thôi,” đầu kia vang đến một nụ cười khế, “Thế thì coi như tôi sai.”

“Anh... tìm tôi có việc gì sao?” Thần Tâm nhìn lên chiếc đồng hồ phía đối diện.

Chín rưỡi sáng. Cách đây mười tiếng, giày dép, quần áo, đồ trang sức, và túi xách mà cô hứa với Bảo Như sẽ kiểm tra vẫn còn nguyên ở chỗ cũ.

Trời ơi, đừng bắt cô phải nhắc đến chuyện đình nạm đó vào lúc này, hiện tại cô chẳng hề có chút chuẩn bị gì cả.

Lời nói của Dư Thiệu Đình khiến cô yên tâm, “‘Đối tượng xem mặt’ thân mến, lẽ nào gọi điện thoại cũng nhất định phải có chuyện gì sao? Có thể chỉ đơn thuần để chào buổi sáng không?”

Cô nhẹ lòng, “Ha ha, thật là một đối tượng xem mặt chu đáo.”

“Bây giờ mới phát hiện ra sao? Cũng tạm, cũng tạm, mắt bò mới lo làm chuông, chắc vẫn chưa muộn.” Dư Thiệu Đình đang ngồi trong phòng làm việc ở Cục cảnh sát, trên khốe môi đích thực là nụ cười mà Thần Tâm dự đoán, đôi mắt đào hoa vì nụ cười này mà trở nên nhỏ và dài hơn. Anh ta vừa nhìn vào những tấm ảnh trên bàn làm việc, vừa để cho tiếng cười khe khẽ mập mờ, khốe léo vang vào loa điện thoại.

Đầu bên này, Thần Tâm nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh ta, “Thực ra may mà ban nãy có anh Quan nhắc nhở, cô xem, đối tượng xem mặt này tắc trách quá, lại phải để tiền bối của bên nhà gái nhắc nhở mới biết cô ấy hiện đang nghỉ phép.”

“Anh nói sao?” Thần Tâm hơi ngần người, trong đầu vụt ra một ý nghĩ nào đó khiến cô không dám tin, “Anh nói Quan Cảnh Phong, à... tôi muốn nói là hôm nay anh ấy đã đến tìm anh sao?”

“Cũng không phải, anh ấy chỉ gọi điện thoại đến hỏi han tình hình tiến triển của chúng ta thôi,” giọng nói của Dư Thiệu Đình nghe có vẻ vô hại mà lại vui vẻ, “Sau đó nói cho tôi biết Tân Huy cho cô nghỉ phép một tuần, bảo tôi tranh thủ mấy ngày này cô rảnh rồi, cố gắng hơn nữa. Thần Tâm, anh trai cô quan tâm cô thật đấy.”

Gương mặt không ngủ một đêm trong gương bỗng nhiên trắng bệch.

“Anh ấy... bảo anh nên hẹn hò nhiều hơn với tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Sáng nay sao?”

“Nói một cách chính xác thì là vừa xong. Vậy nên, chẳng phải tôi đã gọi ngay cho cô đấy sao?”

“Anh ấy thật sự đã nói như vậy?”

“Có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề gì sao?

Không, không, không có vấn đề gì. Hoàn toàn không có vấn đề gì!

Dư Thiệu Đình vẫn còn muốn nói gì đó nhưng cô chẳng còn nghe thêm được câu nào. Đầu óc Doãn Thần Tâm vừa hỗn loạn vừa trống rỗng, bàn tay cầm di động của cô thô bạo ấn một cái, mặc cho người bên kia thao thao bất tuyệt, cô ấn nút tắt nguồn, rồi quẳng di động lên đầu kia chiếc giường.

Tiếng “tít tít” dài dằng dặc vọng qua loa, dường như đang khóc lóc, kể lể cuộc điện thoại này đã bị ngắt một cách thô bạo ra sao. Dư Thiệu Đình ngả người dựa vào lưng ghế một cách thoải mái, nụ cười mập mờ nơi khốe môi dường như chứng minh một việc gì đó đã sớm nằm trong dự đoán.

“Quan Cảnh Phong đâu?”

“Tổng giám đốc không có ở đây.”

“Không có ở đây?”

“Đúng vậy, mới sáng sớm hôm nay tổng giám đốc đã gọi điện nói là không đến. Mà lạ thật, Thần Tâm, sao cháu lại đến công ty tìm cậu ấy?”

“Thế anh ấy có nói là đi đâu không ạ?”

“Cái này thì cô không biết. Hay là... cháu gọi điện cho cậu ấy xem.”

Nếu như gọi được, cô có cần nổi giận đùng đùng chạy đến khu văn phòng này để bị mất mặt không?

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Dư Thiệu Đình, trạng thái đầu óc trống rỗng của cô kéo dài ba phút, sau đó cô bắt đầu gọi điện thoại cho Quan Cảnh Phong. Nhưng mặc cho cô gọi thế nào, gọi bao nhiêu lần, vẫn không có người nghe máy. Đến cuối cùng, anh thậm chí còn tắt máy luôn!

Tắt máy! Cuộc gọi của cô không đáng để nghe đến thế sao?

Doãn Thần Tâm quay người, mặc kệ nét mặt khó hiểu của bà Vương, đi thẳng ra thang máy.

Được, tắt máy đúng không? Không có ở đây đúng không? Vậy thì anh cũng phải về nhà chứ?

Doãn Thần Tâm lái xe đến phía dưới khu căn hộ của Quan Cảnh Phong, chiếc xe thể thao quen thuộc không còn ở chỗ đỗ nữa. Thần Tâm nguyên rửa một câu, đỗ xe bên ngoài quán cà phê đối diện khu nhà, xuống xe rồi bước vào tiệm cà phê, gọi một tách Mocha.

Hiện giờ là một buổi chiều, Quan Cảnh Phong, em có thể đợi, từ từ đợi, dù đêm nay anh về hay sáng ngày mai mới về, Doãn Thần Tâm em cũng sẽ ở đây đợi anh, đợi anh về nói với em, tại sao sau khi xảy ra chuyện tồi qua, anh lại đặt cái tên Dư Thiệu Đình đáng chết kia đi hẹn hò với em!

Nhạc nhẹ lan tỏa trong quán cà phê, nhưng sự du dương của tiếng nhạc đó lại chẳng thể khiến máu nóng trong người Doãn Thần Tâm bớt sôi phần nào. Cà phê phải qua rất lâu, nhưng cô không bận tâm chút nào, bây giờ cô hoàn toàn không còn tâm trí cho những chuyện khác nữa rồi. Tất cô chỉ đang nhìn chăm chăm vào bãi đỗ xe của khu nhà đối diện, chỉ sợ bỏ lỡ bất cứ cơ hội nhìn thấy ai đó.

“Vài ngày trước, tôi có đọc một quyển sách tâm lý, nói rằng người mà luôn gọi cùng một loại cà phê là người rất cố chấp. Tôi vốn đang suy nghĩ tính chính xác của câu nói này, nhưng bây giờ nhìn thấy cô, tôi hoàn toàn tin mà không nghi ngờ gì nữa.” Không biết đã qua bao lâu, một bóng trắng cao ráo chậm rãi tiến lại phía sau lưng cô. Nhan Tư Na một tay cầm khay, chiếc áo màu trắng sữa càng làm cho thân hình cao ráo của cô ấy trở nên nho nhã, lại thêm tách cà phê mang biểu tượng tiểu tư sản trên tay và dáng đi thanh thoi không tranh giành với đời nữa.

Thần Tâm quay đầu lại liền thấy một giai nhân đầy khí chất như vậy.

Nhan Tư Na đặt tách cà phê xuống trước mặt Thần Tâm, “Ở đây đợi anh Quan?”

Thực ra đây không phải là một câu hỏi, bởi vì người phụ nữ trước mắt chính là người bạn kiêm bác sĩ tâm lý của Thần Tâm nhiều năm nay, tuy bây giờ số lần mà cô đến phòng khám của cô ấy đã càng ngày càng ít đi, nhưng Nhan Tư Na biết rõ chuyện tình cảm quan trọng nhất trong đáy lòng cô nhiều năm nay vẫn không hề thay đổi.

Thần Tâm cầm tách cà phê nhấp một ngụm, mỉm cười, nhưng không trả lời câu hỏi của Tư Na, “Hôm nay phòng khám không có khách sao?”

“Đúng vậy, mọi người ở đây chỉ biết có việc gì thì gọi cấp cứu mà không biết tìm bác sĩ tâm lý, tôi đã vô số lần cố lĩnh cảm chuyện thất nghiệp rồi.”

Thần Tâm mỉm cười, nhìn người phụ nữ vừa làm bác sĩ tâm lý vừa làm bà chủ quán cà phê trước mặt.

Quan Cảnh Phong nói cô và Thần Tâm đều là những người không chịu được sự nhàn rỗi, vì vậy một người mà cứ đòi làm hai việc. Có điều anh cũng nói, người ta mạnh hơn cô nhiều, ít nhất, làm bác sĩ cũng đủ

chuyên nghiệp, quán cà phê cũng đặc sắc sinh động, còn Doãn Thần Tâm cô dường như chỉ biết làm cho cuộc sống của mình trở nên hỗn loạn mà thôi.

Xem ra trong mắt Quan Cảnh Phong, cô đúng là kẻ ăn hại.

Nhan Tư Na nói với cô vài câu rồi quay ra tiếp đãi khách hàng khác. Buổi chiều khách tuy không đông nhưng cũng không ít việc, Thần Tâm một mình ngồi ở góc tường kính, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn về cửa lớn gara ở đầu kia.

Một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua, rồi ba tiếng...

Cô gọi một tách Mocha, hai tách Mocha, ba tách Mocha...

Một chiếc gạt tàn trên bàn chỉ chít đầu thuốc lá do cô tạo ra, bị đổi một lần, hai lần, ba lần...

“Được rồi, uống thêm nữa dạ dày cô sẽ thủng đó.” Cho đến khi tách Mocha thứ bảy được giải quyết xong, cô lại gọi nhân viên phục vụ yêu cầu tách thứ tám, Nhan Tư Na không chịu được nữa, đi đến trước mặt Thần Tâm, “Tuy tôi rất vui vì cà phê Mocha của tôi đắt hàng như vậy, nhưng với lương tâm bẩm sinh của con người, tôi vẫn phải nói cho cô biết, cô Doãn, cô có đủ khả năng chi trả cho một trăm tách cà phê nhưng dạ dày của cô không thể chịu đựng được đâu.”

Cô ấy dùng mắt ra hiệu cho nhân viên phục vụ, ngăn họ mang thêm cà phê ra cho Thần Tâm, đôi mắt sâu liếc qua chiếc gạt tàn đã chất thành núi.

Thần Tâm luôn rất ngưỡng mộ đôi mắt của cô ấy, bởi vì cho đến bây giờ cô vẫn chưa gặp được người Trung Quốc thuần chủng nào có gương mặt với đường nét sắc sảo như của Tư Na, đẹp như một đứa con lai.

Thực ra, lần đầu tiên gặp mặt cô còn tưởng rằng Tư Na là con lai, đường nét sắc lại thêm chiều cao gần 1 mét 70. Chiều cao của Thần Tâm cũng được tính là cao ráo so với người miền Nam, nhưng Nhan Tư Na còn cao hơn cô. Đương nhiên, đó chỉ là chiều cao lúc cô gặp Tư Na năm mười sáu tuổi, vài năm trở lại đây, Thần Tâm đã cao thêm hai phân, cơ bản không khác Tư Na là mấy.

Thế mà lúc này đây, cô gái xinh đẹp ấy lại đang truyền đạt tới cô sự không tán thành qua đôi mắt sâu mà Thần Tâm rất ngưỡng mộ, “Đừng uống nữa, gọi thứ khác đi. Quán chúng tôi còn có loại trà sữa mà lượng tiêu thụ cũng không tồi đâu, đảm bảo không thua kém gì Mocha.”

“Thật không đó?”

“Ừm, là loại này,” Tư Na lật một trang menu, trên hình là một loại nước uống không khác trà sữa trân châu là mấy, “Secret Love, thức uống đặc biệt của cửa hàng chúng tôi, cô có thể uống thử.”

“Đằng sau còn có một câu chuyện?” Thần Tâm tò mò nhìn một đoạn văn rất dài trên menu.

“Đúng vậy, cô có thể vừa uống trà sữa vừa đọc câu chuyện này.”

“Được, vậy cô để menu lại đây.”

...

Secret Love

Đây là câu chuyện của một người bạn.

Một hôm nào đó, cô ngồi trong phòng làm việc tối om để làm kịp một hạng mục, không biết đã tới giờ nào.

Bỗng có một người gửi đến một tin nhắn từ Singapore cách đó tám nghìn cây số.

Người đó nói với cô, “Thực ra, ở Singapore có rất nhiều hoa cỏ tươi tốt kì lạ, anh xuất phát từ châu Á, đi một vòng quanh thế giới rồi quay lại về đây.

Magellan nói rằng, “Trái đất hình tròn, thực ra em có biết không, câu nói này đúng đấy.

Đi một vòng lớn, anh lại quay về đây.

Du ngoạn vòng quanh thế giới, trải nghiệm cả một quãng đường dài như vậy mới phát hiện ra rằng...

Hóa ra càng đi nhiều, sự trống vắng trong lòng anh càng trở nên sâu đậm...

Cho dù có đi hết trăm sông ngàn núi, nhưng trên thế gian này, có một nơi mà anh vĩnh viễn không bao giờ đến được...

Đó chính là trái tim em.

Cách Singapore tám nghìn cây số, trong căn phòng tối om, trước khi nhận được tin nhắn này, cô ngồi đối diện với màn hình máy tính chỉ chút con chữ, bỗng nhiên nước mắt đầm đìa.

Cô nhớ lại bản thân của rất lâu trước đây.

Cô khi đó cũng giống với con người đang cách xa tám nghìn cây số đó, cố chấp yêu một người mà vĩnh viễn không bao giờ có được.

Hai trái tim, một ở bờ trái, một bên bờ phải, nhìn nhau trong xa cách mà không biết bao giờ mới gặp lại.

Nhưng tất cả tình yêu lúc mới bắt đầu đều đẹp đẽ, cho dù có là tình đơn phương đi chăng nữa.

Chỉ có điều, khi bạn càng lún sâu vào tình yêu, bắt đầu ném trái được vị chua chát, đắng cay của nó, thực ra lúc đó, chân bạn đã ngập sâu trong bùn.

Bởi vì lúc này, sau ngọt ngào là đắng cay, nhưng thực ra nó cũng mang lại một sức hấp dẫn trí mạng nào đó.

Bạn muốn thoát ra khỏi nó, bạn muốn từ bỏ, nhưng sức hấp dẫn đó lại đưa đường dẫn lối cho bạn.

Như Shakespeare đã từng nói: Ta đi theo nàng, giống như tình yêu đang đi theo ta từng bước từng bước.

Thế là anh khoắc ba lô lên và vượt qua trăm sông ngàn núi.

Cho dù, cuối cùng cũng không đến được trái tim em.”

Secret Love – Tình yêu thầm kín

Thực ra nó giống như loại thức uống này, nhìn bề ngoài có vẻ ngọt ngào nhưng lại khiến ta tan nát con tim.

Tuy vậy, khi bạn uống hết lớp bên trên của nó, khi vị đắng không thể che giấu bên trong bắt đầu xâm nhập vào vị giác...

Bạn chợt phát hiện ra rằng, thực ra đã không thể từ bỏ được nữa...

Bởi vì có thứ còn làm tan nát trái tim hơn thế, không biết từ lúc nào, đã thấm vào trong lòng bạn.

Thần Tâm gọi ly trà sữa này chẳng qua vì câu chuyện đằng sau nó, giống như bao người khác cũng đến đây để gọi thức uống ẩn chứa cả một câu chuyện này. Cứ thế, ly trà sữa với bề mặt là đường nhưng bên trong lại là vị trà đắng chát đã trở thành đồ uống đặc biệt của quán.

Nhưng khi nhắc ly trà sữa lên nhấp một ngụm, vị đường lẫn với hương thơm nồng nàn của trà Assam tỏa ra, bỗng nhiên, những hình ảnh tận sâu trong kí ức của Thần Tâm lại hiện về.

Đây... chẳng phải là thức uống mà Minh Tích thường mua về cho cô đó sao? Trong những giờ giải lao nhàn nhẽ hay khi cô khát, khi cô tăng ca trong văn phòng ở Tân Huy, khi cô nửa đêm cuộn mình ở nhà xem những bộ phim điện ảnh tình cảm, vô số lần... trước khi anh gặp nạn.

Minh Tích, Phó Minh Tích...

Thần Tâm nhìn những dòng chữ trên menu, hoảng hốt, thất thần.

“Người mà cô đợi về rồi đó.” Khi ly trà sữa thứ ba được mang lên, Thần Tâm nghe ths6y1 Nhan Tư Na nói vậy.

Đó là chiếc BugaThần Tâm của Quan Cảnh Phong!

Đầu óc Đoãn Thần Tâm trở nên nhanh nhẹn, cô nhìn chiếc xe tiến vào gara.

“Bác sĩ Nhan, bao nhiêu tiền?”

Ba giây sau, cô đã thanh toán xong, cầm túi xách, bước ra khỏi quán cà phê.

Thực ra đoạn đường không dài, chỉ mất thêm ba giây, Thần Tâm đã qua đường, đi đến trước cửa gara. Ngồi cả một buổi chiều, tận năm tiếng rưỡi, uống bảy tách cà phê, hai ly trà sữa, giây phút này cuối cùng cũng đến.

Thần Tâm đứng trước cửa gara, gần như rất vội vã chờ đợi Quan Cảnh Phong xuất hiện, chuẩn bị chặn anh lại khi anh đi ra, giống như tất cả những cô gái gốc gác khi rơi vào hoàn cảnh tương tự, bắt anh phải cho mình một câu trả lời hợp lý.

Nhưng chỉ một giây sau, bước ra từ trong lại là một dáng người mảnh khảnh.

Cùng với giọng nói mà cô đến chết cũng không thể quên, “Cảnh Phong!”

“Em lên nhà trước đợi anh.”

“Được, vậy anh nhanh chút nha.”

“Ừm.”

Chất giọng nam tính đó mới thân thuộc làm sao, chính là giọng nói sẽ cho cô một đáp án hợp lý trong tưởng tượng. Khoảnh khắc này, người ấy đang chậm rãi tiến về phía cô từ nơi xa nhất trong gara, càng lúc càng gần, nhưng lại khiến người ta dựng tóc gáy vì quá xa lạ.

Đôi chân Thần Tâm bỗng nhiên mọc rễ, chôn chặt ở đó, không sao nhấc lên được. Cho đến tận khi bóng dáng mảnh khảnh đó dần dần xuất hiện dưới ánh sáng, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, sau đó...

...Khựng lại, “Cô giáo Doãn?”

Bóng dáng cao lớn lúc này mới chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt cô, “Em còn đứng ngẩn ra đó làm gì...”

Sau cùng, anh cũng đã nhìn thấy cô.

Thời gian như ngừng trôi, anh phải ngẩn người tới nửa giây, thế rồi, gương mặt tuấn tú lấy lại vẻ bình thường ngày, hàng lông mày rậm lại nhướng lên một cách quen thuộc, “Thần Tâm? Sao lại em ở đây?”

“Sao em lại ở đây?” Doãn Thần Tâm mở miệng, giọng nhắc lại cũng khiến người ngoài cuộc không hiểu vấn đề cảm thấy mỉa mai, “Sao em lại ở đây, lẽ nào anh không biết sao?”

Cô chậm rãi tiến về phía anh, đi qua mà không thèm đoái hoài đến người phụ nữ trước mặt Quan Cảnh Phong.

“Cô giáo Doãn, tôi và Cảnh Phong đều chưa ăn cơm, nếu cô có chuyện gì...”

“Đây là chỗ cô có thể lên tiếng sao?”

“Doãn Thần Tâm, chú ý thái độ của em,” Quan Cảnh Phong chau mày.

Nhưng đổi lại là nụ cười lạnh lùng của Thần Tâm, “Vậy em nên có thái độ như nào, anh trai, anh có thể dạy em được không? Hoặc trực tiếp, hoặc khéo léo nói cho em biết, chỉ vì người đàn bà này mà em phải chú ý thái độ, nên mới sáng sớm hôm nay anh đã gọi điện thoại bảo Thiệu Đình hẹn hò em?”

Anh không trả lời, hàng lông mày vốn cao có dần thả lỏng, gương mặt cũng trở nên không có bất cứ biểu cảm nào.

Lúc này không nói cũng như đã nói hết.

“Anh không nói gì tức là em nói đúng rồi?” Cô khẽ hỏi, mở to mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt trước mắt, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một sự phản bác cho dù là một câu hỏi.

Nhưng, không hề có.

“Thần Tâm, em nên về đi,” hồi lâu sau, đôi môi mỏng này mới lạnh lùng nói ra.

Ý của câu nói đó là “Thần Tâm, em đang làm phiền chúng tôi” đúng không?

Bàn tay xé rách túi của cô đã bắt đầu run rẩy, đôi chân cũng run bần bật... Không! Cả người cô đều đang run rất dữ dội!

Bất ngờ, Thần Tâm quay người, đi qua Tả Diên Thanh, hướng về phía bên kia đường.

Nhưng được vài bước, cô đột nhiên đứng sững lại.

Quan Cảnh hong vẫn đang đứng đó, Tả Diên Thanh cũng đang đứng ở đó, không có ai ở phía sau di chuyển.

Cô dừng bước, một giây sau, cơ thể vừa mới run rẩy lẩy bẩy này bỗng quay lại, sải những bước dài đến trước mặt Quan Cảnh Phong.

Gương mặt anh không chút biểu cảm, cũng không hiểu gì.

Bất ngờ, cô dùng hết sức lực giơ cao cánh tay...

“Bốp!” Năm ngón tay hằn dấu trên gương mặt điển trai của anh.

“Quan Cảnh Phong, cái này là để đáp lễ anh!” Giọng nói của Doãn Thần Tâm bình tĩnh đến mức hoàn toàn không hề ăn nhập với cơ thể đang run rẩy của mình.

Ban ngày, trong Blue Bar chỉ lẻ tẻ vài người khách, âm nhạc rời rạc, nhưng Thần Tâm lại thích lúc này nhất.

Ngày hôm sau, Dư Thiệu Đình lại gọi điện đến, cô cũng đã chấp nhận lời mời của anh, hơn nữa, quyết định gặp nhau ở quán bar này.

“Cô có vẻ thường đến đây đúng không?”

“Trước đây lui đến khá thường xuyên, gần đây ít hơn rồi,” Thần Tâm vừa giơ cao tay gọi bồi bàn vừa hỏi Dư Thiệu Đình, “Có cần giới thiệu cho anh không?”

“Đương nhiên rồi.”

Cô gọi hai ly Strong Love, ngồi trước quầy bar, bartender không lấy ngạc nhiên, lại kể cho họ biết nguồn gốc của loại rượu này, “Đây là loại rượu mà ông chủ chúng tôi trong một lần du lịch Singapore hai năm trước bỗng nhiên có cảm hứng, đã pha chế cho người phụ nữ mà anh ấy yêu sâu sắc. Vì vậy, đây không chỉ là một ly cocktail mà hơn thế còn là tình yêu sâu đậm.”

Anh ta chớp mắt, đặt hai ly rượu xuống trước mặt Thần Tâm và Dư Thiệu Đình, “Vừa vặn rất phù hợp với hai người đó.”

Nhìn xem, người làm ăn thật biết cách nói chuyện.

Dư Thiệu Đình xem ra có vẻ rất thích câu nói cuối cùng của anh ta, còn Thần Tâm lại lườm anh ta, “Chú em, nghe nói ông chủ cậu đã đổi người yêu khác rồi, cậu không biết sao?”

“Biết chứ, vậy nên tôi mới nói là ‘hai năm trước’”, bartender cười hì hì, “Nếu chị muốn thưởng thức tình yêu của ông chủ tôi với bà chủ hiện tại thì có thể gọi loại này,” anh ta chỉ vào ly cocktail năm màu mà vị khách bên cạnh đang cầm, “Beauty. Nghe nói, khi ông chủ tôi lần đầu tiên gặp bà chủ, đã bị sắc đẹp của cô ấy mê hoặc, vì vậy, đây không chỉ là một ly cocktail mang tên ‘xinh đẹp’ mà hơn nữa còn là cảm giác dâng trào trong lòng của đôi tình nhân khi bị trúng tiếng sét ái tình.”

“Ồ? Một ly cocktail nhỏ bé cũng có nhiều học vấn vậy sao?” Dư Thiệu Đình cười hỏi.

“Đúng vậy, đây chính là văn hóa doanh nghiệp của chúng tôi.”

“Hóa ra văn hóa doanh nghiệp của các cậu là tình yêu sao?” Thần Tâm nhắc ly Strong Love lên, nụ cười bên khóe môi có chút mỉa mai, “Yêu sâu đậm?”

Chất lỏng màu đỏ tươi bên trong sóng sánh theo động tác lắc lắc của cô, phát ra một luồng sáng tà ác dưới ánh đèn mờ ảo của quầy bar.

“Tôi cứ tưởng rằng cái gọi là ‘tình yêu sâu đậm’ thì bất kể thời gian có trôi đi ra sao, nếu là người đó thì mãi mãi là người đó,” chứ đâu thể dễ dàng thay đổi như vậy.

Dư Thiệu Đình quay đầu sang, nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng không giấu nổi sự đau khổ bên cạnh, “Cho dù người đó không thuộc về cô?”

Thần Tâm quay đầu nhìn sang, “Tôi không biết.”

“Tôi lại cho rằng, khi cô thực sự yêu một người nào đó, tình yêu sâu đậm nhất, điều tốt đẹp nhất trên thế gian này chính là khiến người đó hạnh phúc, bất luận người ấy có chấp nhận cô hay không.”

A...

“Không phải tất cả mọi người đều có tình cảm như vậy.”

“Vậy sao? Tôi quen một người, năm sáu năm như một ngày, lúc nào cũng mang trong lòng tình cảm như vậy.”

“Ồ, vậy sau đó thì sao?”

“Không đạt được bất cứ điều gì,” Dư Thiệu Đình nhún vai, một hơi uống cạn ly Strong Love, giọng đầy tiếc nuối, “Cậu ấy đã đi đến một nơi xa xôi, không bao giờ quay về nữa, mang theo cả tình yêu dành cho cô ta suốt năm, sáu năm trời. Thần Tâm, cô nói xem, người đó có phải rất nhẫn tâm không, rõ ràng người ấy yêu cô ta lâu như vậy mà cô ta lại làm tổn thương cậu ấy.”

Trong lòng Doãn Thần Tâm bỗng dâng lên một cảm giác buồn bã khó hiểu. Nỗi buồn ấy khiến cô bỏ qua chút u tối ánh lên trong đôi mắt người đàn ông ngồi bên cạnh khi anh ta nói hết câu nói này.

“Chúng ta đi thôi,” bỗng nhiên, Dư Thiệu Đình đứng dậy.

“Nhanh vậy sao?”

Khóe môi anh ta lại nhếch lên nụ cười lười biếng đó, “Nếu không thì sao? Chẳng lẽ để cô ở đây uống rượu giải sầu? Đi thôi, tôi đưa cô đến một nơi.”

Nói rồi, Dư Thiệu Đình kéo cánh tay cô một cách rất tự nhiên mà không hề chú ý đến sự ngơ ngẩn của Thần Tâm khi tay anh ta vừa nắm lấy cánh tay cô. À không, nói một cách chính xác, mặc dù anh ta nhìn thấy rồi nhưng tình nguyện coi như không thấy gì.

Dư Thiệu Đình kéo cô ngồi vào xe của mình.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Lát nữa cô sẽ biết.”

Rất nhanh, chiếc xe đi vào đường cao tốc, Doãn Thần Tâm nhìn biển chỉ dẫn trên đường, “Chúng ta ra khỏi thành phố?”

“Nội dung hẹn hò chuyển từ uống rượu sang du lịch tự lái, không phải rất thú vị sao?”

Chiếc xe đi về hướng huyện Huệ An. Vài ngày trước trên đường điều tra có đi qua, Dư Thiệu Đình tiện đường về vào thị trấn nhỏ Tụ Long mà gần đây được quảng cáo rất rầm rộ, chỉ nhìn một cái là đã choáng ngợp trước khung cảnh xinh đẹp được xây dựng hoàn toàn bằng bàn tay con người nhưng lại mang đầy hơi thở thiên nhiên này.

Một vùng rộng lớn với màu xanh ngút ngàn.

Đây cũng là cảm giác đầu tiên khi Thần Tâm bước xuống xe, vừa phóng tầm mắt đã nhìn thấy, cũng là cảm xúc lớn nhất của Dư Thiệu Đình khi đi qua nơi này ngày hôm đó.

“Đây chính là thị trấn Tụ Long sao?”

“Đúng vậy, thế nào? Cuối cùng cũng thấy có quảng cáo danh xứng với thực tế đúng không?” Dư Thiệu Đình đỗ xe, dẫn cô đi vào trong, “Đây thực ra được coi là khu dân cư, nhưng lại lấy tên là ‘vườn sinh thái’, lượng khách du lịch mà nó thu hút mỗi ngày nhiều hơn số dân cư ở đây nhiều.”

“Vậy chúng ta vào bằng cách nào?? Cư dân ở đây có chìa khóa, còn chúng ta thì không.”

“Dùng cái này,” Dư Thiệu Đình dẫn cô đến trước một dây xe điện.

Trong khu vườn sinh thái xanh mướt như ngọc này, khách du lịch thuê nhân viên làm việc ở đây, ngồi lên những chiếc xe điện do họ điều khiển, chậm chậm đi vào trong thị trấn nhỏ theo con đường mòn nhỏ.

Trước mắt hoàn toàn là khung cảnh mùa xuân như một bức tranh ký họa, nơi gần nhất là những đóa hoa không tên đầy màu sắc điểm xuyết trên nền xanh, thiên nga khi thì vỗ cánh trên mặt hồ, khi lại đột nhiên dang rộng cánh bay trên trời cao. Gọi là vườn sinh thái quả không sai chút nào.

Kể từ khi trưởng thành, Doãn Thần Tâm đã đi du lịch rất nhiều, từng đi Lệ Giang, Lư Sơn, từng qua rất nhiều danh lam thắng cảnh mà người ta ca ngợi là đẹp nhất thiên hạ, nhưng chẳng có nơi nào giống như thị trấn nhỏ Tụ Long hoàn toàn nhân tạo này, choáng ngợp màu xanh, hiệu quả cảnh quan làm mềm lòng cô.

Nhân viên cho họ xuống giữa đường, Dư Thiệu Đình đưa Thần Tâm đi thăm thú khắp nơi.

“Trong khung cảnh này, cho dù tâm trạng có tệ đến mức nào cũng có thể tạm thời quên đi, đúng không?” Doãn Thần Tâm đứng bên một vật trang trí hình ốc biển cực lớn, bất giác nở một nụ cười.

“Đây chính là mục đích mà tôi đưa cô đến đây,” Dư Thiệu Đình mỉm cười, chỉ vào con ốc biển bên cạnh cô, “Có biết đây là gì không?”

“Vật trang trí?”

Anh ta lắc đầu.

Đúng lúc đó, xung quanh vang lên tiếng nhạc nhẹ khiến người khác cảm thấy thư thái.

Doãn Thần Tâm mở to mắt, bởi vì bàn tay cô để trên mình chú ốc biển đó cảm thấy nó đang rung.

Cô vội vàng cúi người, lúc này mới phát hiện ra trên mình con ốc có từng vòng từng vòng thiết bị đặc biệt, hóa ra đây là một chiếc loa.

“Ở đây, nơi nào cũng đều là những thứ không giống như vẻ bề ngoài của nó,” Dư Thiệu Đình chỉ vào một hòn giả sơn, “Kia cũng là một cái loa đó.”

“Dùng sức người mà có thể mô phỏng thiên nhiên thuần túy đến trình độ này, quả thực không phải chuyện dễ dàng gì.” Thần Tâm tấm tắc khen ngợi.

“Nhưng so với những thứ trong cuộc sống, chẳng phải cũng đều thế sao? Có rất nhiều thứ thực ra cũng giống với chiếc loa này, nhìn thì có vẻ bình thường nhưng thực tế bên trong lại ẩn chứa vô vàn bất ngờ.” Đến đôi mắt đào hoa của anh ta cũng mang theo một nụ cười, những lời nói đó khi đến tai Thần Tâm khiến cho cô có cảm giác đằng sau còn có ý gì khác.

Hai người sánh vai bước đi trong khung cảnh êm đềm, Dư Thiệu Đình cúi đầu, nhìn thấy mây đen u ám tan dần trên mặt Thần Tâm.

“Sao cứ nhìn tôi vậy?”

“Vì tôi bỗng hiểu ra một câu thơ.”

“Hử?” Thần Tâm không hiểu gì.

“Mỹ nhân mặc bằng lan, bằng lan sơn thủy hàn*,” anh ta khẽ cười, “Lần trước khi đến đây, tôi chỉ cảm thấy cảnh sắc xung quanh thật đẹp, đẹp đến mức khiến người khác kinh ngạc, nhưng bây giờ,” bước chân anh ta càng lúc càng chậm lại, cuối cùng đi đến bên cạnh hòn giả sơn chỉ lúc này rồi dừng bước, thân hình cao lớn che khuất một mảng trắng, “Nhưng bây giờ, tôi chỉ cảm thấy, phong cảnh có đẹp đến mấy đi chăng nữa cũng không bằng một nụ cười khinh thành bên cạnh, Thần Tâm...”

*Mỹ nhân mặc bằng lan, bằng lan sơn thủy hàn: Người đẹp mà buồn thì cảnh đẹp cũng trở nên lạnh lẽo.

Bước chân của Thần Tâm cũng bất giác dừng theo, người đàn ông đang vừa nói vừa chậm chậm cúi người xuống, nụ cười nơi khóe môi pha lẫn sự mập mờ đáng kinh ngạc.

Ngón tay Dư Thiệu Đình chạm nhẹ lên má cô, sau đó nhanh chóng đặt lên vai cô, “Người đẹp như em vẫn hợp nhất với nụ cười. Người không thuộc về em vĩnh viễn không đáng để em vì anh ta mà vứt bỏ nụ cười như vậy.”

Doãn Thần Tâm thót tim. Anh ta biết rồi sao?

Cô mở to mắt nhìn anh ta, ngắm nụ cười trăm năm không hề thay đổi của Dư Thiệu Đình, nhìn ánh mắt lấp lờ không rõ ràng nhưng vẫn khiến cho gương mặt đẹp trai trở nên mê hoặc lòng người ấy.

Nhưng Dư Thiệu Đình có vẻ không muốn tiết lộ một chút chân tướng nào, “Sao vậy?”

Bàn tay đặt trên đôi vai cô lại nhấc lên, giúp Thần Tâm sửa lại mái tóc rối. Cái đầu kia rốt cuộc là không đủ thông minh hay là quá thông minh? Tóm lại là một phút sau, những lời anh ta nói khiến Thần Tâm tạm thời yên tâm.

“Đừng căng thẳng, tôi sẽ không định hôn em đâu,” giọng nói của Dư Thiệu Đình khe khẽ cất lên, đôi môi rướn lên một đường cong gian tà nhưng gợi cảm, anh ta nhẹ nhàng nói rộng khoảng cách giữa hai người, “Tôi đảm bảo, trước khi em chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ không hôn em. Tuy nhiên, tôi cũng không phủ nhận đó là việc mà tôi muốn làm nhất vào lúc này.”

Hai người đã có cả một buổi chiều thư thái ở thị trấn nhỏ Tụ Long, non xanh nước biếc, không khí trong lành khiến tất cả những đám mây đen u ám trong đầu con người ta vụt tan biến.

Trên đường trở về, Dư Thiệu Đình hỏi cô, “Có thấy mệt không?”

“Sao mà mệt được chứ? Rất thư thái.” Quả thật đây là một buổi chiều thư thái nhất đối với cô từ sau khi Minh Tích gặp chuyện.

“Vậy thì không uống rượu mà chạy đi đắm chìm trong thiên nhiên vẫn có giá trị hơn.”

Thần Tâm cười.

Ngoại trừ mối quan hệ của hai người trước khi xem mặt, người đàn ông này mà làm bạn đồng hành trong những chuyến du lịch cũng không tồi chút nào. Cao lớn, điển trai, kỳ lạ mà quyến rũ, lại có khả năng khiến người khác không bao giờ cảm thấy ngượng ngùng, thật khiến bạn đồng hành quý mến.

Khi vào gần thành phố, điện thoại của Dư Thiệu Đình vang lên. Anh ta nghe điện thoại, không biết đầu bên kia đã nói gì, Thần Tâm chỉ nhìn thấy ánh mắt thoáng qua của anh ta qua kính chiếu hậu, “Có việc đó sao? Được, tôi về ngay.”

“Sao vậy?”

“Vụ án có tình tiết mới,” Dư Thiệu Đình xoay vô lăng, giọng nói vẫn chậm rãi như trước, nhưng sau vài lần tiếp xúc với anh ta, cô vẫn nhận ra điều gì đó bất thường, “Thần Tâm, lần này có khả năng tôi cần sự phối hợp của em.”

Cả Cục cảnh sát đều chìm trong một bầu không khí kì quặc. Khi Thần Tâm cùng Dư Thiệu Đình bước vào, liền nghe thấy tiếng thảo luận rộn rang.

“Mẹ ơi, thật kì quái, đúng không?”

“Đúng vậy, lại còn mỗi tối đều đúng giờ!”

“Hai rưỡi? Thật quá tà ma, có cần tìm một đạo sĩ đến hỏi xem giờ này có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Đúng hai rưỡi hàng đêm phát ra tiếng nhạc? Mẹ ơi, không phải là bài ca địa ngục chứ?”

“Bài ca địa ngục cái đầu cậu! Không phải vừa nghe rồi sao, đó là bài Fur Elise gì đó!”

“Trời ạ, thế thì càng đáng sợ hơn! Khi Phó Minh Tích chết, trong nhà anh ta đang bật bản nhạc này!”

Một luồng không khí khiến người khác sồn tóc gáy đang trôi nổi trong không trung, tất cả mọi người vừa bàn tán câu chuyện lạ này vừa cảm thấy nổi gai ốc, cho đến khi nghe thấy Tiểu Trương quát một tiếng, “Đủ rồi đó các cậu! Bị thần kinh à? Gọi các cậu đến để thảo luận vụ án chứ không phải bảo các cậu diễn phim kinh dị, có định để cho người ta tan ca không hả? Thật là!”

Nói rồi, đôi mắt tức giận quay ra vừa đúng lúc bắt gặp Dư Thiệu Đình và Thần Tâm đi vào, “Tốt quá, tổ trưởng, anh mau quay về quản lí đám thần kinh này đi!”

“Chuyện gì vậy?”

Dư Thiệu Đình vừa bước vào, đám cảnh sát đang ba hoa xích đế đó đột nhiên không còn đùa cợt nữa.

“Tổ trưởng,” Tiểu Ngô đứng ở phía trong lên tiếng trước. “Hơn bốn giờ chiều nay tôi nhận được một cuộc điện thoại, là hàng xóm của Phó Minh Tích lúc còn sống, gọi đến nói rằng bốn ngày liên tiếp trong căn hộ của Phó Minh Tích có tiếng nhạc phát ra lúc hai rưỡi sáng, hơn nữa, âm thanh rất lớn.”

“Có chuyện này sao?” Dư Thiệu Đình bước đến bàn họp, ngồi xuống chiếc ghế chính giữa, đồng thời không quên kéo một chiếc ghế khác, ra hiệu cho Thần Tâm ngồi xuống.

Mấy viên cảnh sát nhỏ đột nhiên nhìn nhau, người này không phải là kẻ tình nghi số một trong vụ án của Phó Minh Tích ư? Nhưng tại sao bây giờ hai người này nhìn không giống quan hệ cảnh sát và kẻ tình nghi vậy?

“Đã cho người đến hiện trường điều tra chưa?”

“Điều tra rồi,” lần này người trả lời là Tiểu Trương, “Căn hộ không có gì đặc biệt, chúng tôi vốn nghi ngờ người hàng xóm báo án nghe nhầm, nhưng sau đó đến người ở tầng trên, tầng dưới đều chạy đến làm chứng, nói tiếng nhạc rất lớn.”

“Hơn nữa, mỗi đêm đều đúng giờ đó,” lại một cảnh sát khác bổ sung.

“Là bản Fur Elise?” Thần Tâm không chịu được, lên tiếng hỏi.

Thực ra ra khi vừa bước vào cửa, cô đã nghe thấy cuộc thảo luận của những viên cảnh sát này rồi, nhưng sự việc hoang đường này mặc dù có thể dễ dàng cuốn trôi tâm trạng vui vẻ của buổi chiều ở thị trấn nhỏ Tụ Long nhưng rất khó khiến cô tin.

“Đúng vậy,” Tiểu Trương liếc Dư Thiệu Đình, sau đó lại nói tiếp, “Vì vậy, tôi vừa gọi điện cho tổ trưởng, hỏi anh ấy xem có thể gọi cô đến phối hợp điều tra không.”

“Gọi tôi đến phối hợp điều tra?” Thần Tâm chỉ tay vào mình một cách khó tin, “Đại ca, không phải anh nghi ngờ tôi canh ba nửa đêm chạy đến nhà Minh Tích bật nhạc đấy chứ?”

“Cô nói xem?” Tiểu Trương nheo mắt nhìn cô, trong ánh mắt có sự khinh miệt khó hiểu, nhưng vì tổ trưởng có mặt ở đó, nên anh ta chỉ mĩa mai một cách không rõ ràng lắm, “Không có ý đó, chỉ là có một thứ muốn cô Doãn xem thôi.”

Nói rồi, Tiểu Trương đi đến một căn phòng khác, sau đó, khi đi ra, trên tay là một chiếc túi.

Thôi xong rồi! Đồng giày dép, quần áo, đồ trang sức, túi xách đó lập tức hiện lên trong đầu cô.

Trời, sao cô lại quên được chuyện này chứ! Cô đã quên sạch tài liệu đầu tiên Diên Phong khó khăn lắm mới lấy được!

Và thứ Tiểu Trương đưa đến trước mắt cô quả nhiên là hai viên đinh nam đó, được đặt trong túi vật chứng: “Cô Doãn, cô có nhận ra thứ này không?”

“Đây là gì?” Đương nhiên, cô Doãn đã từng nói cô là thiên tài với IQ 160, có thể nào cũng thể được tỏ ra là một kẻ ngốc nghếch.

Vì vậy, cô nhìn hai chiếc đinh nam với vẻ mặt không hiểu gì.

Dư Thiệu Đình nói, “Đây là thứ mà chúng tôi tìm được ở căn hộ của Phó Minh Tích. Bởi vì cảm giác giống với đồ trang sức trên quần áo của phụ nữ nên muốn hỏi cô xem đây có phải là của cô không.”

Thần Tâm vẫn tự chỉ vào mũi mình một cách không hiểu gì, “Tôi? Nhưng tôi không có quần áo đính đinh nam, tuy đây là một rất thịnh hành hiện nay, nhưng tôi không thích lắm. Nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng rất nhiều phụ nữ đều thích nó, vì vậy, tôi cảm thấy hai chiếc đinh này không có ý nghĩa đại diện. Đúng rồi...”

“Hử?”

“Tại sao các anh không đi xét nghiệm dấu vân tay, phim trên đài TVB chẳng phải toàn làm như vậy sao?”

Dư Thiệu Đình cười, Tiểu Trương cũng cười, tất cả những viên cảnh sát có mặt ở đây đều trợn mắt cười cợt, “Nếu trên đó có dấu vân tay chúng tôi đã sớm tìm ra người rồi.”

Đúng rồi, đây là điều mà Chu Diên Phong nói với cô tối hôm trước. Thực ra hai viên đinh này cũng không quan trọng đến vậy hoặc có thể nói là không có giá trị điều tra đến thế, trên đó không hề có dấu vân tay của bất cứ ai!

Thần Tâm ra vẻ không thể tin được, “Thế thì kì lạ quá?”

“Vì vậy, chúng tôi cho rằng, dấu vân tay rõ ràng đã bị ai đó cố tình lau đi, cô Doãn, cô thật sự chưa bao giờ nhìn thấy hai viên đinh này sao?”

“Tôi xin thề!”

“Thề cũng không có tác dụng gì, ở đây cần bằng chứng,” Dư Thiệu Đình lười biếng lấy ngón tay gõ mặt bàn gỗ trước mặt, đôi mắt đẹp nhìn lên bức tường trống không, “Nếu không còn câu hỏi nào nữa, tôi thấy hôm nay dừng lại ở đây đi. Tiểu Trương, cậu còn điều gì muốn hỏi cô Doãn không?”

“Không còn gì để hỏi nữa.”

“Vậy được,” anh ta đứng dậy, nhìn có vẻ nhẹ nhàng hơn cấp dưới, “Thần Tâm, tôi đưa em về trước.”

Đôi mắt của những người xung quanh mở to kinh ngạc nhìn cấp trên của họ rời khỏi Cục cảnh sát với kẻ bị tình nghi lớn nhất trong vụ án với thái độ thân mật.

“Các cậu nói xem... tổ trưởng có phải bị sốt rồi không?”

“Không.” Hồi lâu sau, trong đám người cuối cùng cũng có người lên tiếng, đó là Tiểu Trương, “Tôi thấy... tổ trưởng chắc chắn có mục đích khác.”

“Bà cô của tôi ơi, cậu như vậy là sao? Không có chuyện gì cũng tắt di động, mình lo chết được!” Bảo Như vừa nghe thấy tiếng mở cửa liền chạy ra.

Thần Tâm cầm lấy di động ra xem mới phát hiện máy hết pin, “Sao vậy?”

“Bên phía cảnh sát có tin tức mới,” Chu Diên Phong cũng đi ra.

“Tôi biết.”

“Cậu biết?” Bảo Như ngạc nhiên.

“Ừm, họ đã ‘mời’ mình đến phối hợp điều tra rồi. Diên Phong, anh muốn nói đến chuyện tiếng nhạc phát ra lúc canh ba nửa đêm đúng không?”

“Không sai!” Nét mặt Bảo Như lúc này cũng đầy kinh ngạc như gương mặt những viên cảnh sát mà cô gặp ở Cục ban nãy, “Thật là kì quái, Thần Tâm, cả câu chuyện này thật là kì quái! Cậu nói xem, làm sao mà nửa đêm lại phát ra tiếng nhạc của Beethoven? Hơn nữa, mỗi lần đều đúng hai rưỡi đêm, lại cùng một bản nhạc!”

Bảo Như mới nghĩ thôi đã thấy thật đáng sợ, ban nãy khi Diên Phong nói chuyện này với cô ấy, cô ấy chỉ thiếu nước không nhảy cẫng lên thôi, ở nhà người chết mỗi canh ba nửa đêm lại phát ra tiếng nhạc điển tấu. Cho đến bây giờ, toàn thân cô ấy vẫn đang nổi da gà.

Thần Tâm mở cửa, cùng họ đi vào căn hộ, “Mình cũng cảm thấy rất kì lạ.”

“Cậu không thấy rất đáng sợ sao?”

“Sợ? Cậu muốn nói là...”

“Có lẽ nào là...” Giọng nói của Bảo Như bỗng xuống thấp hai nốt, “Là Minh Tích...”

“Nếu là như vậy, mình càng vui.” Doãn Thần Tâm xoa xoa huyết thái dương đang bắt đầu đau, lúc này toàn bộ thần kinh não của cô đều đang đau đên mức giãn gập, cô mệt mỏi lấy thuốc lá trong túi xách ra, lấy một điếu rồi châm lửa hút, “Nếu như vậy, mình ít ra còn có thể hỏi anh ấy tất cả những điều khốn kiếp này rồi cuộc là gì, rồi cuộc ai mà tàn nhẫn đến thế, là ai đã điên rồi đi làm cái chuyện này! Nếu anh ấy nói cho mình biết, mình nhất định sẽ không tha cho kẻ khốn kiếp đó!”

“Được rồi, bây giờ nói những điều này có tác dụng gì chứ?” Người đàn ông điềm tĩnh nhất ở đó cuối cùng cũng lên tiếng, “Bảo Như, em đừng thêm mắm dặm muối nữa, anh tuyệt đối không tin tình hình giống như em nói.”

“Nhưng...”

“Mình cũng không tin.” Thần Tâm nói khẽ.

Trong căn hộ của cô, tình hình thực ra chẳng khác gì lúc ở căn hộ của Chu Diên Phong, vẫn là Bảo Như săn lấy Chu Diên Phong trên ghế sofa, còn Thần Tâm ngồi đối diện với hai người họ, khói thuốc uốn lượn trong một góc phòng khách, rất nhanh, Thần Tâm đã hút hết một điếu, cô lại mở hộp thuốc.

Vừa nhắc đến vụ án, thần kinh của Chu Diên Phong liền trở nên nặng nề, “Bây giờ quan trọng nhất là trước khi cảnh sát bắt tay điều tra, chúng ta phải điều tra cho rõ trước.”

“Điều tra bằng cách nào?”

“Hàng xóm đã nói đúng hai rưỡi đêm căn hộ đều phát ra tiếng nhạc, tôi tin là chắc chắn có người đã đến căn hộ của Phó Minh Tích mở dàn DVD.”

“Chúng ta ôm cây đợi thỏ?” Thần Tâm hiểu ý anh.

Diên Phong gật đầu, “Nếu có thể bắt được con thỏ này, tôi tin là tình hình vụ án sẽ trở nên sáng tỏ hơn.”

Ba người bắt đầu thảo luận kế sách, nói là làm, sau khi lên đường đi mua những đạo cụ cần thiết, đêm đó liền bắt tay vào hành động.

Họ phân công rất cụ thể, vì Thần Tâm có chìa khóa căn hộ của Minh Tích, vì vậy nhiệm vụ của cô là trốn ở cửa lớn, đợi đến hai rưỡi xem có ai đi vào từ cửa lớn không, nếu không có, cô liền mở cửa đi vào kiểm tra cho rõ. Còn nhiệm vụ của Diên Phong là đưa Bảo Như trèo cửa sổ vào, trốn trong căn hộ của Minh Tích, quan sát động tĩnh mọi lúc.

Khu căn hộ cao cấp mà Phó Minh Tích ở được thiết kế rất có mỹ quan, tại cửa lớn mỗi hộ gia đình đều có vài bồn cây cảnh cao lớn, vừa vặn trở thành nơi ẩn nấp của Thần Tâm.

Cô trốn ở đó trước một tiếng, nhìn từng ngọn đèn ở khu căn hộ tắt dần. Chiếc đồng hồ đeo tay vẫn chạy tích tắc, tích tắc...

Đã đến hai rưỡi!

Một trận gió thổi qua, lay động bồn cây cảnh đang giúp cô ẩn nấp trong bóng đêm. Thần Tâm giật bắn người, những giọt mồ hôi như hạt đậu rơi xuống.

Nhưng... chẳng có một bóng người.

Bốn bề im lặng đến mức chỉ có tiếng gió thổi lay động lá cây cảnh trong bồn, cô nấp sau đó, cố gắng kìm chế nhịp tim đang đập điên loạn của mình, vừa nhìn chiếc kim đồng hồ đang chạy không ngừng.

Đã đến hai rưỡi rồi.

Hai giờ ba mươi lăm phút rồi.

Hai giờ ba chín phút.

Hai giờ bốn mươi ba phút rồi!

Tiếng nhạc trong phòng sao vẫn chưa vang lên?

ti m cô đang đập “thình thịch, thình thịch” càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lớn. Đến lúc kim đồng hồ sắp chỉ ba giờ...

Không, không thể đợi thêm được nữa.

Bỗng nhiên, Thần Tâm đứng dậy, chìa khoá cầm chắc trong tay, tiếng về phía cửa lớn...

“Đứng im!”

Đột nhiên, tất cả đèn điện dọc hành lang đều sáng trưng.

“Tại sao nhìn tôi với vẻ mặt đó? Không phải tôi!”

“Đừng có nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu đó! Không phải như các anh nghĩ đâu!”

“Được rồi, im lặng đi!” Người tên Tiểu Trương đó trợn mắt nhìn cô không hề khách khí.

Đêm nay, chính anh ta mang theo một nhóm người đợi đến khi cô định mở cửa liền bao vây lấy cô, sau đó, không nghe cô giải thích, mặc kệ cô giãy giụa, bắt Thần Tâm đưa về Cục cảnh sát.

“Bị bắt quả tang rồi cô còn nói gì được nữa?” Ánh mắt lạnh lùng không chút khách khí của Tiểu Trương hướng đến, “Thật nực cười, không biết tối qua ai còn nói ‘lẽ nào người mà anh nghi ngờ là tôi’. Cô giáo Doãn, bây giờ cô còn gì để nói nữa không?”

“Thật sự không phải như các anh nhìn thấy đâu! Tôi chỉ là muốn vào xem rốt cuộc tất cả những điều này là gì thôi, tôi cũng giống như các anh, ẩn nấp ở cửa lớn rất lâu rồi, mục đích của chúng ta là như nhau.”

“Được rồi, ai có cùng mục đích với cô chứ?” Tiểu Trương đứng thẳng người, mở ngăn kéo lôi ra một xấp ảnh ném xuống trước mặt Thần Tâm, “Mở to mắt nhìn cho rõ, cô và tôi ‘mục đích giống nhau’ đến thế nào!”

Doãn Thần Tâm vội vàng cầm xấp ảnh lên xem, nền mỗi bức ảnh đều như nhau, lối đi hành lang sáng lờ mờ, một người phụ nữ đan nhét chiếc chìa khoá vào ổ khoá chống trộm ở cửa lớn. Thân hình cô ta cao ráo, mảnh khảnh, tóc xoăn dài để xõa sau lưng, kiểu tóc đó, thân hình đó, quần áo đó, bóng lưng đó...

“Không! Không thể nào! Đây không phải là tôi!” Doãn Thần Tâm lập tức hiểu ra ý của anh ta.

Tiểu Trương lạnh lùng cười, “Có biết không, thực ra tôi đã sớm tìm người đến điều khiển camera quan sát của khu căn hộ này, những bức ảnh này được cắt ra từ camera đó. Vốn dĩ, nếu tối qua cô trực tiếp thừa nhận, nói cho tôi biết cô vì quá nhớ Phó Minh Tích hoặc nguyên nhân tình cảm dạt dào nào đó, tôi đều có thể hiểu được. Nhưng vấn đề là, cô lại hoàn toàn phủ nhận, hơn nữa lại diễn sống động như thật! Cô giáo Doãn, dựa vào sắc đẹp của cô lại thêm khả năng diễn xuất nữa, tại sao không đi làm diễn viên chứ? Phúc Kiến của chúng ta lại có một Diêu Thần, nếu cô chen được một chân vào không khéo lại được làm diễn viên chính đó.”

“Diễn viên chính cái đầu anh!” Đủ rồi, rốt cuộc là sao? “Tôi đã nói với anh hàng trăm lần rồi, đó thật sự không phải do tôi làm! Dư Thiệu Đình đâu? Gọi anh ta đến đây, tôi phải nói chuyện với anh tá”

“Tôi khuyên cô tiết kiệm sức lực đi, bây giờ có gọi Cục trưởng cũng không có tác dụng gì đâu.”

“Khốn kiếp...”

Bên ngoài phòng thẩm vấn bỗng nhiên vọng đến một tiếng tranh cãi, thu hút sự chú ý của Thần Tâm lúc này đang phân nộ tột cùng.

Đó là giọng nói của cô chủ Hạ mà cô vô cùng quen thuộc, với âm điệu tiểu thư từ xưa đến nay, “Cút ra! Anh là cái thá gì mà lại dám ngăn cô đây? Đứng sang một bên, gọi sắp các anh đến đây nói chuyện với tôi!”

“Cô Hạ, cô Hạ...”

“Thần Tâm!” Cánh cửa phòng thẩm vấn bị mở ra cái “rầm”, Doãn Thần Tâm ngớ người quay đầu lại, liền nhìn thấy người bạn thân khiến người khác cảm động của cô đưa theo bạn trai thân mến đẩy cửa đi vào, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào Tiểu Trương đang giận nổ đom đóm mắt, “Mình nói mà, tại sao đợi trong căn hộ bao lâu mà không thấy người đâu, hóa ra là bị kẻ thần kinh này bắt đi rồi! Anh có bị bệnh không đấy? Không thấy chúng tôi đang phối hợp trong ngoài đợi kẻ tình nghi xuất hiện sao? Nhấn nại thêm một

chút, có chuyện gì cũng phải đợi qua ba giờ rồi nói không được sao? Bây giờ không những không đợi được người, mà còn rút dây động rừng, tôi thấy đồ ngốc các anh đừng bao giờ mơ bắt được kẻ phạm tội thật sự!”

Bố của Bảo Như có quan hệ rất tốt với bên công an, viện kiểm sát và tòa án, thường hay uống trà, đánh golf với các sếp ở đây, vì vậy, người trong cục ăn cây nào rào cây ấy, trước nay cũng rất cung kính với Bảo Như.

Bảo Như vừa bước vào, sự tức giận trên mặt Tiểu Trương quả nhiên giảm đi không ít, “Nhưng cô Hạ, chúng tôi cũng có nguyên tắc làm việc của chúng tôi.”

“Cái gì mà nguyên tắc làm việc? Bắt người bữa bãi cũng gọi là nguyên tắc sao?”

“Cô Hạ, xin cô hiểu cho.”

“Tại sao tôi phải hiểu cho?” Bảo Như bắt đầu diễn vai người phụ nữ chanh chua với bài “rượu mừng không uống, lại thích uống rượu phạt”, “Bây giờ bạn tôi bị các anh bắt bữa đến đây, anh còn bảo tôi hiểu làm sao? Tôi mà hiểu cho thì không phải sẽ thành cháu các anh sao? Không được, tôi muốn bảo lãnh cho Thần Tâm ngay bây giờ!”

“Cô Hạ...”

“Tôi-muốn-bảo-lãnh-cho-Doãn-Thần-Tâm!”

“Nhưng cô Hạ...”

“Thả cô ấy ra.” Cuộc tranh cãi trong phòng thẩm vấn không có hồi kết, Tiểu Trương lửa giận ngùn ngụt nhưng cố gắng kiềm chế một cách gượng ép, Bảo Như trừng mắt đến mức đôi mắt sắp long ra, đúng lúc đó, một tiếng mở cửa lại vang lên, tiếp theo đó, là giọng nói lười biếng của Dư Thiệu Đình bay vào, “Bắt nhầm người rồi.”

Cục cảnh sát náo loạn cả lên, ba rưỡi sáng đáng lẽ ra phải yên tĩnh tốt độ, nhưng lại vì vụ án khó hiểu này khiến cảnh sát trực an ai cũng căng thẳng.

“Tổ trưởng, ý của anh là đã bắt được người đó rồi sao?”

“Đúng vậy vậy, ở phòng thẩm vấn bên cạnh,” Dư Thiệu Đình vừa bước vào, Tiểu Trương lập tức đứng dậy nhường chỗ cho anh.

“Tôi đã nói các anh bắt người bữa bãi các anh còn không tin!” Giọng nói của cô chủ Hạ nghe vẻ còn đắc chí hơn người trong cuộc, “Bây giờ thì hiểu rồi chứ? Xin lỗi đi! Tôi muốn anh xin lỗi Thần Tâm!”

“Thôi được rồi, Bảo Như,” Thần Tâm ngăn hàng động ngang ngược của cô ấy lại, “Bây giờ không phải lúc tranh cãi vấn đề này, Triệu Đình, anh nói đã bắt được người đó rồi?”

“Đúng vậy.”

“Là ai?”

Dư Thiệu Đình bỗng nhiên im lặng nhìn cô, nhìn đôi lông mày hơi nhướng lên, cấp thiết muốn biết sự thật của Thần Tâm. Một lúc sau, anh điềm đạm cất lời, “Tả Diên Thanh. Nghe nói, đó là học sinh của em?”

Doãn Thần Tâm chưa bao giờ nghĩ rằng vụ án lại phức tạp, phạm vi lại lớn như vậy, vì vậy khi Dư Thiệu Đình nói cho cô biết người mà mỗi đêm đứng hai rưỡi đến nhà Phó Minh tích bật nhạc chính là Tả Diên Thanh, Thần Tâm ngỡ người ra.

“Hơn nữa...” Khi anh ta cất tiếng nói ra sự thật, giọng điệu đó nghe có vẻ hình như đến bản thân anh ta cũng muốn cười, “Không phải do cô ta cố tình, đúng hai rưỡi đến đó hàng đêm. Là Tả Diên Thanh bị mộng du.”

“Sao cơ? Mộng du?” Thần Tâm và Bảo Như không hẹn mà đồng thanh, không tưởng tượng nổi, không thể tin nổi, không thể hiểu nổi. “Cô ta bị bệnh sao? Cô ta quen với Minh Tích sao? Thần Tâm, cái cô Tả gì đó, học sinh của cậu, cô ta quen Minh Tích sao? Không phải là một người bạn gái nào đó của Minh Tích đấy chứ?”

“Không thể nào.” Thần Tâm bình tĩnh phủ nhận, giọng nói cực khẽ.

“Vậy, vậy Tả gì đó, sao lại đến mộng du cũng chọn đến nhà Minh Tích? Không, không đúng, không đúng, không đúng, vấn đề quan trọng hơn nữa là, tại sao cô ta lại có chìa khóa nhà Minh Tích?”

“Bởi vì cái này,” Dư Thiệu Đình mở lòng bàn tay, đập vào mắt mọi người là một sợi dây thép, “Còn ngón nghề này học được từ đâu, thì tôi nghĩ phải đợi đến lúc Tả Diên Thanh tỉnh lại mới hỏi được. Bây giờ bác sĩ tâm lý của chúng tôi đang chỉ dẫn cho cô ta hồi phục nhận thức.”

“Trời ạ! Tất cả những chuyện này thật hoang đường?” Bảo Như gần như muốn ngất, kết quả của một đêm không ngủ lại là một màn biểu diễn kinh hãi chẳng có liên quan gì đến phim kinh dị.

Nhưng bạn thân của cô ấy đồng thời cũng là người trong cuộc rốt cuộc không biết có phải bị choáng váng hay vì nguyên nhân nào khác, mà gương mặt gầy trắng bệch đó là chẳng hề có chút kinh hãi nào.

Sau một câu kinh ngạc phát ra khi nghe tình hình, gương mặt Thần Tâm liền bắt đầu cứng đờ, “Tôi có thể đi thăm cô ấy không?”

“Đương nhiên, anh Quan cũng ở bên cạnh đó,” Dư Thiệu Đình mỉm cười, nhìn đôi mắt bỗng càng trở nên u tối của Thần Tâm.

Đoàn người vội vã sang phòng bên cạnh, Dư Thiệu Đình khẽ mở khóa, lọt vào tầm mắt mọi người chính là tdt đang ngồi quay lưng lại với họ, bên cạnh bàn thẩm vấn, đối diện là vị bác sĩ đang từ từ dẫn dắt cô.

“Oa, nhìn từ phía sau cô ta quả thật rất giống cậu,” Bảo Như không nhịn được nói khẽ. Thảo nào dám cảnh sát ngu ngốc đó nhận nhầm người.

Thần Tâm không trả lời, tập trung mọi sự chú ý vào trong phòng.

Ở đó, còn có một người đàn ông với đôi lông mày rậm cau có, người đàn ông thân thuộc nhất, quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Nhưng nét mặt như vậy không phải chỉ xuất hiện trên gương mặt anh mỗi lần cô gây chuyện sao?

Từ lúc nào mà cô còn tưởng rằng đó là nét mặt chỉ thuộc về cô, cho rằng khi nào đối diện với chính mình, hàng lông mày rậm đẹp đẽ đó mới nhướng lên vì căng thẳng, vì tức giận hoặc vì lý do nào khác nữa.

Nhưng hóa ra, đó không phải là cảnh đẹp thuộc về một mình cô.

“Cô Tả,” vị bác sĩ tâm lý ngồi đối diện với Tả Diên Thanh hỏi cô, “Nói như vậy tức là cô hoàn toàn không biết gì về việc làm của cô?”

“Tôi thực sự không biết!”

“Vậy cô biết căn hộ của Phó Minh Tích ở đâu sao?”

Cái đầu quay lưng lại với mọi người bỗng nhiên vì hổ thẹn mà cúi gằm xuống, hồi lâu sau, mới khe khẽ trả lời, “Đúng vậy.”

“Cô có quen anh ta?”

“Không quen.”

“Nhưng mà, bên cạnh cô có người có quan hệ rất thân thiết với anh ta đúng không? Nào, nói cho tôi biết người đó là ai?”

“Vâng, là... cô giáo Doãn.”

“Vì cô giáo Doãn mà cô chú ý đến địa chỉ nhà pmt? Tại sao? Cô có biết rằng hành động của cô có thể làm tổn hại đến cô giáo của cô không...”

“Tôi không biết! Tôi thực sự không phải cố tình làm thế! Tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ đến...”

“Chưa bao giờ nghĩ đến? Vậy thì, tại sao lại có thể đi làm chuyện này trong cơn mộng du được chứ?”

“Tôi...”

“Thật ra, sâu trong tiềm thức của cô có suy nghĩ này, chỉ vì luôn kiểm chế không dám thể hiện ra, đúng không?”

Đủ rồi Cô không muốn nghe tiếp nữa!

Doãn Thần Tâm đột nhiên quay người.

“Em đi đâu?” Dư Thiệu Đình kéo cô lại.

“Về nhà.”

Ba người trong phòng lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của những người khác. Đặc biệt là Quan Cảnh Phong, khi đôi mắt sâu đó liếc nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sự thất vọng của Thần Tâm, anh hơi bất ngờ, “Thần Tâm? Sao em lại ở đây?”

Sao cô lại ở đây ư?

Hừ, sao cô lại ở đây?

Cần gì anh phải quản?

Anh còn quan tâm sao?

Quản lý người của anh đi!

Trong khoảnh khắc, vô số câu trả lời xuất hiện dồn dập trong đầu cô như những con thiêu thân lao vào lửa, ABCDEFG... Nhưng cuối cùng, cô lại chọn im lặng, không bất cứ lời nói nào có thể diễn đạt được tâm trạng cô lúc này. Bởi vì lúc này đây, trong lòng cô hận đến thế, hận đến thế...

Trong đôi mắt to long lanh, vô số biểu cảm vụt qua trong nháy mắt, cuối cùng đều chỉ hóa thành chiếc miệng khê hé mở, nhưng cuối cùng vẫn không thốt lên được lời nào. Cô chỉ nhìn anh, sau đó, quay người bước đi.

“Thần Tâm, Thần Tâm...”

“Tôi tiễn cô ấy,” Dư Thiệu Đình ngăn cản Bảo Như, “Tôi có cách, yên tâm.”

Anh ta nở một nụ cười ấm áp khiến Bảo Như yên tâm, quay lại, gật đầu chào Quan Cảnh Phong.

“Thiệu Đình,” khi anh ta đi ra, Quan Cảnh Phong lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Phiền cậu quá, gần đây tâm trạng cô ấy không được tốt lắm.”

“Không sao,” anh ta quay người, lịch sự, nho nhã nở một nụ cười đầy hàm ý với Quan Cảnh Phong, như thể đang mang trên mình một gánh nặng đường xa, “Đây là trách nhiệm của tôi, không phải sao?”

“Anh đi theo tôi làm gì? Quay về làm việc của anh đi!”

Người phía sau im lặng, bám sau cô với một khoảng cách một mét.

“Dư Thiệu Đình, anh không phải lo chuyện trong Cục nữa đúng không?” Doãn Thần Tâm quay phắt lại, trừng mắt nhìn nụ cười trăm năm không đổi trên mặt Dư Thiệu Đình.

Anh ta chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào bởi cái trừng mắt này, tiếp tục những bước đi ban nãy một cách thảnh thơi, cho đến khi đến trước mặt cô, “Tôi lại nghĩ là nhiệm vụ quan trọng hơn cả công việc ở Cục bây giờ là làm ‘đối tượng xem mặt’.”

“Nhiệm vụ tầm phào! Nhìn tôi giống nhiệm vụ của ai đó lắm sao?”

“Giống,” Dư Thiệu Đình dịu dàng nói, nhìn đôi mắt mở to của Thần Tâm khi cô nghe thấy câu trả lời này của anh, “Trong mắt tôi, bất luận nhìn thế nào em cũng giống nhiệm vụ.”

Đôi mắt đào hoa ánh lên sự mập mờ rất đúng lúc, nhắc nhở cho cô biết hàm ý sâu xa hơn trong câu nói này.

Nhưng lúc này, Thần Tâm chẳng muốn nghe gì cả, “Đủ rồi, đủ rồi, đừng nói những lời chẳng ra làm sao này với tôi!”

“Chẳng ra làm sao?”

“Dư Thiệu Đình,” Cô bỗng nhìn anh ta rất chăm chú, “Tôi nói thật với anh, có thể anh sẽ không tin, nhưng tôi xin đảm bảo một trăm phần trăm bằng lương tâm của tôi, bằng lương tâm của bố tôi, bằng lương tâm của mẹ tôi rằng Minh tích không phải do tôi giết, được chứ? Anh lãng phí thời gian với tôi là anh không điều tra được gì đâu, tôi đảm bảo...”

“Em cho rằng tôi xem mặt với em là vì vụ án này sao?” Giọng nói của Dư Thiệu Đình vẫn dịu dàng.

“Lẽ nào không phải?”

“Em nghĩ rằng... tôi phải dùng việc đại sự cả đời để báo đáp Tổ quốc sao?”

“...”

Thần Tâm mở to mắt, nhìn nụ cười quen thuộc của người đàn ông này dần biến mất, sự mập mờ vốn có trong đôi mắt cũng dần biến mất, dần dần, dần dần, có một thứ gần như “nghiêm túc” hiện ra.

“Thần Tâm, là em quá xem nhẹ bản thân hay quá đề cao chí hướng nghề nghiệp của tôi?”

Câu hỏi này quá khó trả lời, Doãn Thần Tâm nhất thời không biết nói gì, sau đó, bất giác, đúng lúc cô đang ngẩn ngơ, Dư Thiệu Đình kéo cánh tay cô giống như anh ta kéo cô ra khỏi Blue Bar lúc chiều nay, để Thần Tâm ngồi vào xe mình.

“Trời sáng rồi, về nhà ngủ một giấc đi. Đừng nghĩ gì cả, dù trời có sập xuống thì cũng là chuyện sau khi tỉnh giấc.”

Dư Thiệu Đình đưa Thần Tâm về nhà, suốt quãng đường, cô im lặng không nói, đôi mắt có quá nhiều cảm xúc chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Khi Dư Thiệu Đình về đến nhà mình, trời đã sáng trưng. Anh ta mở đầu DVD, đặt băng camera lấy được từ phòng bảo vệ trước khi rời khỏi căn hộ của Phó Minh Tích vào.

Đôi mắt anh ta nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trên màn hình, gương mặt đã không còn sự lười biếng mà anh ta hay tỏ ra trước mặt người khác nữa. Sau đó, Dư Thiệu Đình lấy điều khiển, tua video về đoạn trước, đoạn trước nữa... dừng lại, nét mặt đột nhiên biến sắc.

7. Chương 6: Trong Mắt Anh Không Còn Ai Được Nữa, Chỉ Vì Em

Type: Quinn

Freud nói: Mong du là một loại tâm trạng bị ức chế trong tiềm thức, sẽ phát bệnh khi gặp được thời cơ thích hợp, khi sức mạnh bản ngã quy tụ đến một mức độ nhất định, chúng sẽ phá vỡ cảnh giới của cái tôi thường trực.

Bác sĩ tâm lý mãi lâu sau mới gọi điện đến, báo cho Dư Thiệu Đình biết tất cả đã được làm sáng tỏ. Thông qua sự dẫn dắt từng bước chuyên nghiệp, thế giới nội tâm của Tả Diên Thanh đã được mở ra. Nói một cách ngắn gọn, cô ta mộng du đến nhà Phó Minh Tích thật ra không phải hoàn toàn là do vô thức, trên thực tế, nơi sâu thẳm tận đáy lòng, cô ta có ý nghĩ như vậy nhưng trong cuộc sống thực tế, cô ta sẽ không bao giờ làm, bởi vì một khi làm như vậy tức là lại một lần nữa khiến Thần Tâm vướng vào vụ án này.

Cô ta việc gì phải đi làm cái chuyện vô nhân đạo khiến Doãn Thần Tâm trở thành kẻ bất nghĩa này?

Cái đầu tỉnh táo của cô ta hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện này, nhưng cuộc sống vốn không lường trước được, cô ta lại đi làm như vậy. Và nguyên nhân chỉ vì đồ kỵ, một người phụ nữ vì một người đàn ông mà nảy sinh sự đồ kỵ với một người phụ nữ khác.

Còn người đàn ông đó, chính là Quan Cảnh Phong, người hết mực yêu thương Doãn Thần Tâm khiến cô ta, người “sắp trở thành bạn gái” ghen tuông lồng lộn.

Đây là kết luận mà bác sĩ tâm lý ở Cục cảnh sát đưa ra đối với vụ bê bối này.

Tuy nhiên, mười tiếng sau, Doãn Thần tâm lại nhận được cuộc điện thoại từ Dư Thiệu Đình.

“Tôi đang ở dưới nhà em.”

“Hả?” Lúc đó, cô vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ mười tiếng theo lời dặn dò của cảnh sát Dư và đang đánh răng rửa mặt với gương mặt ngái ngủ.

Nhưng ý của Dư Thiệu Đình rất rõ ràng: “Tôi đang ở dưới nhà đợi em, em cho rằng tôi nên lên nhà em? Hay em đến chỗ tôi?”

Tuy là thái độ thỉnh giáo nhưng trong từng câu chữ lại là sự kiên quyết không cho phép chối từ.

Thần Tâm chỉ còn nước thỏa hiệp: “Đợi tôi năm phút”.

Cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, sau đó xuống dưới nhà, đưa Dư Thiệu Đình lên.

Thực tế, rất ít người đến căn hộ của cô, ngoài Quan Cảnh Phong, Bảo Như, Chu Diên Phong ra, căn hộ gần như không có khách nào khác.

Nhưng anh khách họ Dư này lại chẳng có hứng thú ngắm nhìn căn hộ của cô, vừa vào cửa đã hỏi ngay: “Đầu đĩa DVD đâu?”.

“Ở kia.” Thần Tâm chỉ vào góc tường.

Anh ta lấy ra một chiếc đĩa, đặt vào, vừa chỉnh điều khiển từ xa, vừa nói: “Em đóng hết cửa ra vào và cửa sổ vào trước đi đã, rồi đến xem đoạn video này.”

“Là cái gì vậy?” Thần Tâm nghe theo lời Dư Thiệu Đình đóng hết cửa sổ lại, bước đến trước màn hình tivi, cái mà cô nhìn thấy chính là hành lang quen thuộc bên ngoài căn hộ của Phó Minh Tích.

Cô lập tức hiểu ý: “Cho tôi xem cái này làm gì, không phải là bắt được người đó rồi sao?”

Dư Thiệu Đình không trực tiếp trả lời cô: “Em cứ xem hết đoạn video này trước đã”.

Một đoạn ghi hình không dài không ngắn hiện lên trên màn hình.

“Đây là đoạn băng ghi lại cảnh cánh cửa bị người khác mở ra được ghi lại liên tiếp ba lần trong phòng bảo vệ, một lần trước khi chúng tôi nhận được cuộc điện thoại báo án, một lần em mở cửa rồi bị bắt, còn một lần là Tả Diên Thanh mộng du đến mở cửa sau khi em bị bắt.”

Hóa ra sau khi Thần Tâm bị bắt, Dư Thiệu Đình và vài người đồng nghiệp khác ở lại xử lý hiện trường. Nhưng không ngờ, khi đến gần ba giờ, cánh cửa thanh máy mở ra.

Đúng lúc đó, tất cả mọi người đều ngạc nhiên mở to mắt, nhìn cô gái cao ráo mặc quần áo gần giống với Doãn Thần Tâm bước lại gần như thể không có ai, không màng đến ánh mắt của một nhóm người đang nhìn mình, lấy ra một sợi dây thép, khéo léo mở cánh cửa lớn căn hộ của Phó Minh Tích.

Ba phút sau, tất cả mọi người mới hiểu ra rằng cô gái này đang mộng du.

Sau đó, cô ta bước vào, một nhóm người cũng đi theo, nhìn cô gái tóc dài hình như hoàn toàn vô thức đi đến trước đầu đĩa DVD, đặt chiếc DVD bên trên vào, rồi ấn nút “Play”.

“Nhìn rõ chưa?” Dư Thiệu Đình ấn nút “Stop”, trong ánh mắt không hiểu gì của Doãn Thần tâm, lại lật ba tấm ảnh, “Đây là những bức ảnh mà tôi cắt ra từ đoạn video đó, đây là cảnh ba lần mở cửa, em xem cho kỹ”.

Doãn Thần Tâm không hiểu gì, nhìn ba tấm ảnh gần như giống hệt nhau đó, trong màn đêm u tối, ba dáng người phụ nữ giống y hệt nhau đang cầm thứ gì đó chuẩn bị mở khóa. Vì góc độ ghi hình, sợi dây thép Tả Diên Thanh cầm giống như một chiếc chìa khóa thật sự.

“Giống nhau mà, anh muốn tôi xem cái gì?”

“Nhìn kỹ lần nữa.”

“Nhưng đúng là ba tấm ảnh giống hệt...”

“Nhìn kỹ đi!”

Doãn Thần Tâm đành cẩn thận nhìn kỹ ba tấm ảnh giống y hệt nhau đó, trong lòng lại so sang một lần nữa: Phía trên là ba mái tóc giống hệt nhau, ăm mặc giống hệt nhau, động tác giống hệt nhau... Đợi đã! Động tác giống hệt nhau?

Động tác? Không!

Tấm ảnh thứ nhất, tấm ảnh thứ hai...

Trời ơi!

“Dư Thiệu Đình...” Đôi môi Thần Tâm lập tức nhộp nhạp.

Bây giờ Dư Thiệu Đình mới lên tiếng: “Nhìn rõ rồi chứ? Tôi điều tra rồi, Tả Diên Thanh là người thuận tay trái, nhưng hai cô gái trong ảnh đều dùng tay phải mở cửa”.

Trời ơi!

Trời ơi, trời ơi, trời ơi!

“Không phải tôi, Thiệu Đình, đó thật sự không phải tôi!”

“Tôi biết”, anh nói điềm đạm, bước đến bên cạnh cô, cùng nhìn ba tấm ảnh có vẻ không hề có bất cứ sơ hở nào.

“Tôi đang nói thật mà!”

“Tôi biết.

“Khốn khiếp, ý tôi là sự nghi ngờ trong đầu các anh bây giờ đều là không đúng! Tôi chỉ đến có một lần, tôi thề là người phụ nữ đầu tiên tuyệt đối không phải là tôi! Tôi thề tôi chỉ đi đúng một lần!”

“Tôi biết.”

“Dư Thiệu Đình!”

Anh ta biết? Anh ta biết thì tại sao lại có nét mặt bình tĩnh như vậy chứ? Anh ta đưa ra ba tấm ảnh này chứng minh người đến trước đó không phải là Tả Diên Thanh không phải là để bắt cô sao? Tại sao anh ta lại có thể có nét mặt bình tĩnh đến vậy. anh ta có biết cô đang nói gì không?

“Ý của em là, cho dù người phụ nữ trong bức ảnh đầu tiên không phải là Tả Diên Thanh, thì tuyệt đối cũng không phải là em, em chỉ đi có một lần, đó là bức ảnh thứ hai, đúng không?”

“Đúng! Thiệu Đình, hãy tin tôi đi! Tôi thề...”

“Suyt...” Ngón tay thon dài đột nhiên đặt lên đôi môi cô, cái chạm hơi lạnh khiến Thần Tâm bất giác run lên, “Đừng hơi động chút là thề có ông trời, ông ấy rất bận, không có nhiều thời gian như vậy để nghe em thề đâu”.

“Nhưng mà Thiệu Đình...”

“Tôi tin một trăm phần trăm.”

Cô mở to mắt.

Anh ta lại cười títt mắt: “Xem ra, Thần Tâm của chúng ta vẫn không đủ tin tưởng tôi, tôi đã nói rồi, tôi luôn cho rằng em không phải là người đã sát hại Phó Minh Tích”.

Doãn Thần Tâm không nói được lời nào.

Anh ta thật sự tin sao?

Anh ta thật sự tin! Cho dù nhìn vào cái gọi là “sự thật” đang bày ra trước mắt, anh ta vẫn tin sao?!

“Tại sao?”

“Vì cái này”, Dư Thiệu Đình móc một chiếc chìa khóa từ trong túi ra, “Đây là thứ mà tôi tìm thấy trên xe của em, còn nhớ hôm xem mặt chúng ta đã ở cả một đêm trên bờ biển không? Đêm đó, tôi thấy chiếc chìa khóa căn hộ của Phó Minh Tích trên xe của em, đúng vào chiều ngày hôm đó, đồng nghiệp ở Cục gọi điện đến nói rằng phát hiện hai viên đinh nam trong nhà Phó Minh Tích, vậy nên tôi đã âm thầm mang chiếc chìa khóa về Cục”.

Thần Tâm trợn tròn mắt. Anh ta làm chuyện này từ lúc nào? Sao cô hoàn toàn không hề phát hiện ra?

Nhưng động tác mỉm cười của Dư Thiệu Đình đã ngăn cản cô tiếp tục trừng mắt: “Đừng giận vội, nghe tôi nói hết đã. Tôi vốn dĩ chỉ định mang về xét nghiệm dấu vân tay, xem có giống với dấu tay trên đinh nam không, nhưng khi tôi đưa chiếc chìa khóa cho đồng nghiệp xét nghiệm dấu vân tay, anh ấy nói, trên đó chỉ có mình dấu vân tay của tôi”.

“Sao cơ?” Doãn Thần Tâm ngạc nhiên, lần này, cô mở to mắt hoàn toàn chỉ vì không thể tưởng tượng nổi: “Sao mà thế được? Chiếc chìa khóa đó tôi đã dùng đến cả N lần, trước đó, Minh Tích cũng đã dùng cả N lần, sao lại chỉ có dấu vân tay của anh chứ?”

“Vì vậy, vấn đề nằm ở đây”, lúc này nét mặt Dư Thiệu Đình giống hệt như thám tử Conan, “Có người đã động vào chiếc chìa khóa mà em hoàn toàn không biết”.

“Ý anh là...”

“Người phụ nữ trên bức ảnh đầu tiên”, tay anh ta chạm nhẹ lên bức ảnh thứ nhất, ở chỗ tay của người phụ nữ nhìn không rõ rệt cuộc là chìa khóa hay dây thép. Có lẽ cô ta có chiếc chìa khóa này, chính là đem chiếc chìa khóa của cô đi đánh. Bên trên, đương nhiên không thể để lại bất cứ dấu vết gì.”

“Trời ơi!” Thật lẩn quẩn! Thật chẳng ra làm sao? Thật phức tạp! Đúng là...”

“Giống y hệt cách làm với hai chiếc đinh nam, đúng không?”

“Đúng!” Doãn Thần Tâm vỗ tay, đến đây Dư Thiệu Đình thực sự càng lúc càng hiểu cô đang nói gì rồi, nhưng...

Có điều...

“Trời ơi!”

“Sao vậy?”

Một kí ức mơ hồ nào đó vụt qua trong đầu cô, chỉ trong vòng một giây, cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Đinh nam! Đúng, đinh nam!”.

“Sao vậy?”

Cô bỗng chạy đến tủ giày, vội vàng lấy ra từng đôi giày bên trong: “Đinh nam, đinh nam... Đúng rồi, tôi nói àm, sao lại nhìn quen mắt đến vậy, hóa ra là cái này!”.

Doãn Thần Tâm lấy ra một đôi giày Roma ba phân, Dư Thiệu Đình bước tới, nhìn đôi giày trong tay cô.

“Anh còn nhớ lần đầu tiên tôi đến Cục cảnh sát không? Hôm đó, tôi đã đi đôi giày này, tôi nhớ hôm đó còn mặc một chiếc váy liền thân ngắn mới mua, trông giống như đi nghỉ ở Hawaii, nhìn xem...” Cô đưa đôi giày đến trước mặt Dư Thiệu Đình, bên trên rơi mất hai chiếc đinh nam, còn những chiếc đinh nam khác trên giày giống hệt hai chiếc mà Tiểu Trương đưa cho cô xem hôm đó, “Nhưng khi tôi đi đôi giày này ngày hôm đó, nó vẫn chẳng làm sao. Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không đi nó ra ngoài, đây là nguyên tắc ăn mặc của tôi. Nhưng sau đó tôi không còn đi nó nữa, bởi nó không hợp với quần áo tôi mặc sau này. Vấn đề quan trọng hơn nữa là, ngày hôm đó tôi hoàn toàn không đến căn hộ của Phó Minh Tích. Anh còn nhớ không? Cách một ngày sau đó tôi mới đến, ngày hôm đó chúng ta còn gặp nhau ở nhà anh ấy mà”.

Dư Thiệu Đình hơi nheo mắt, nhìn những chiếc đinh nam khác trên đôi giày.

Xem ra, sự việc xảy ra đúng như anh ta dự đoán.

“Thần Tâm”, không biết từ lúc nào trên tay anh ta xuất hiện một thứ gì đó, “Cầm cái này lắp trên xe của em, nếu có tình hình gì, tôi sẽ liên lạc với em bất cứ lúc nào”.

“Đây là gì?”

“Máy theo dõi loại nhỏ. Chiếc chìa khóa kia không qua tay em mà được đặt vào trong xe, cho thấy người đó chắc chắn đã từng lên xe em. Hơn nữa, rất có khả năng sẽ còn lên xe em lần nữa.”

Thần Tâm lắp chiếc áy theo dõi loại nhỏ bên dưới chỗ kệ đặt nước hoa trên xe, vì chiếc máy theo dõi rất nhỏ, thêm vào đó là thiết kế và màu sắc của kệ đặt nước hoa, trừ khi mắt vô cùng tinh hoặc là người khác nhắc nhở, nếu không hoàn toàn không có ai chú ý đến vật nhỏ bé đó.

Sau đó vài ngày, những nội dung mà chiếc máy theo dõi ghi lại được không có bất cứ điều gì khác thường, ngược lại điều bất thường lại là hai người gọi là đối tượng xem mặt này, bỗng nhiên từ sự đối đầu lúc ban đầu nay lại trở nên thân thiết vô cùng.

Làm việc gì cũng dính lấy nhau, ăn cơm cũng dính lấy nhau, có bất cứ điều gì cần chú ý một cái là anh sẽ lập tức gọi điện cho cô. Tóm lại là, thời gian gần đây, trong thế giới của Thần Tâm, ngoài tình hình vụ án và chiếc máy theo dõi ra, thì chỉ còn bóng dáng vững chãi của Dư Thiệu Đình.

“Thích ăn cơm trộn không? Tôi đưa em đến nhà hàng Hàn Quốc chính thống.” Một hôm, sau khi xem xong video theo dõi mà không có bất cứ thu hoạch nào, Dư Thiệu Đình đề nghị.

“Thật không?” Thần Tâm mắt sáng lên ngay tức thì.

Cô trước nay không thích đồ của người Nhật và người Hàn, nhưng lại duy nhất yêu thích món cơm trộn trong nồi đá. Còn nhớ sở thích này là do Phó Minh Tích đào tạo nên, khi còn học đại học, khi hai người còn đang yêu nhau, anh thích đưa cô đến nhà hàng này ăn cơm, nhà hàng kia uống rượu.

Phó Minh Tích là con nhà giàu điển hình, còn hành động điển hình của con nhà giàu ở Phúc Kiến chính là học hành dăm dớ, dựa vào cha mẹ chạy tiền để có được thành tích học tập giả, điểm số kém nhất nhưng lại học ở trường đại học tốt nhất, bạn gái cực xinh đẹp, lại xe cực xin, mỗi ngày đến nhà hàng cực ngon.

Khi đó, Thần Tâm nhờ có anh mà biết được rất nhiều nhà hàng bản địa không có danh tiếng nhưng trên thực tế đồ ăn lại ngon đến mức khó diễn tả thành lời, trong đó khiến cô khó quên nhất chính là một nhà hàng do người Hàn mở, địa điểm rất nhỏ và khá khuất nhưng đồ ăn lại ngon cực kì.

Chỉ tiếc là sau đó cô và Phó Minh Tích chia tay, trong thời gian học cao học ở Bắc Kinh, nhà hàng đó cũng bị giải phóng mặt bằng, Thần Tâm không còn được ăn món cơm trộn trong nồi đá chính thống như vậy nữa. Dư Thiệu Đình dẫn cô rẽ hết ngõ này ngách kia. Hai người không lái xe, bởi vì con ngõ này xe không đi vào được, vì vậy hai người đi bộ vào.

Dư Thiệu Đình gọi hai suất cơm trộn trong nồi đá, một đĩa cơm trộn, nói rằng đó là món đặc biệt của nhà hàng này.

Đợi đến khi cơm trộn được đặt lên bàn, Thần Tâm lấy thìa trộn lên, sau đó nếm một miếng, hương vị quen thuộc lập tức khiến cô mở to mắt: “Ông chủ của nhà hàng này là ai?”

“Một người Hàn Quốc, nhà hàng này mở rất lâu rồi. nhưng trước đây mở gần khi đại học, mấy năm nay mới chuyển về từ đây.”

Doãn Thần Tâm ăn chậm lại, hương vị vừa miệng chính thống khi vào trong miệng cô lại trở thành một vị khác.

Có rất nhiều chuyện, tại sao sau khi không còn kịp nữa, chúng ta mới phát hiện ra? Giống như nhà hàng này, nếu như không phải bây giờ cô mới phát hiện ra, có lẽ cô còn có thể cùng Minh Tích đến thưởng thức? Cô còn có thể nói với anh, hóa ra nhà hàng mà hai người thường hay lui tới khi còn yêu nhau đã chuyển đến đây, họ còn có thể cùng ngồi trên chiếc ghế băng thấp nhỏ, cô đưa thịt lợn trong cơm trộn cho anh, anh gấp nắm hương cho cô, giống như những lần trước đây.

Nhưng mỗi lần nhớ lại, cô đều sợ hãi phát hiện ra rằng đã không còn kịp nữa rồi.

“Sao vậy?” Dư Thiệu Đình phát hiện ra sự bất thường của cô.

“Nhớ đến Minh Tích”, Thần Tâm cũng không giấu giếm.

“Anh ta quả là một người không tồi, không phải vậy sao? Bất luận là người yêu hay làm bạn.”

“Sao anh biết?”

Dư Thiệu Đình nhìn cô, mỉm cười. Lúc muốn lên tiếng trả lời, ánh mắt Thần Tâm đã bị sự việc bên đối diện gây sự chú ý.

“Sao vậy?” Anh ta quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của cô, liền thấy một đôi nam nữ đang bước vào cửa nhà hàng. Một thân hình cao lớn dẫn theo một bóng dáng mảnh mai, bước vào duvois ánh trắng hắt hiu bên ngoài.

Đó là Quan Cảnh Phong và Tả Diên Thanh, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Và đương nhiên, anh ta cũng đã nhìn thấy họ. Vừa bước vào, đôi mắt sâu của Quan Cảnh Phong lướt qua một lượt nhà hàng, rất nhanh, ánh mắt dừng lại chỗ hai người đang ngồi.

“Hi!” Dư Thiệu Đình vui vẻ chào hai người họ.

Quan Cảnh Phong gật đầu, liếc nhìn Thần Tâm có vẻ đang chuyên tâm ăn cơm.

“Có cần ngồi cùng luôn không?” Thiệu Đình nhiệt tình đề nghị.

Còn Quan Cảnh phong dường như không có ý phản đối.

“Em phải về rồi”, đang chăm chú ăn cơm, Thần Tâm chợt lạnh lùng nói.

Tả Diên Thanh đang định ngồi xuống bỗng khựng lại.

“Ấy, xem này, đầu óc tôi thật chẳng ra làm sao”, Dư Thiệu Đình đột nhiên vỗ trán, “Thần Tâm vừa nói chỗ này nhỏ quá muốn về nhà ăn. Kết quả tôi vừa nhìn thấy anh Quan đây, vui quá lại quên mất. Thật ngại quá, anh Quan anh cũng biết, gần đây vụ án cứ loạn lên, khiến tôi bận đến độ đầu óc cũng không được tỉnh táo nữa rồi”.

“Không sao”, Quan Cảnh Phong nhếch mép cười gượng, ngồi xuống bên cạnh Thần Tâm, cô chẳng hề nhìn anh, còn tả Diên Thanh ngồi xuống bên Dư Thiệu Đình.

Hai người nhìn thấy rõ ràng cô ta dùng tay trái lấy khăn ăn, lau bát đĩa cho Quan Cảnh Phong.

“Cô Tả thật là chu đáo”. Dư Thiệu Đình gọi người phục vụ đến gói thức ăn lại, ngưỡng mộ nói: “Thần Tâm à, đến lúc nào em mới lau bát đĩa cho tôi đây?”.

Doãn Thần Tâm không hề khách khí lườm anh ta một cái khiến Dư Thiệu Đình cười ha hả: “Được rồi, được rồi, tôi đùa thôi mà. Em không làm cho tôi thì tôi làm cho em được chưa?”.

Anh ta đứng dậy, đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn đang đặt trên bàn của Thần Tâm, hơn nữa hai bàn tay đan vào nhau rất tự nhiên trong ánh nhìn chăm chú của mọi người: “Anh Quan, vậy chúng tôi về nhà trước nhé, chúc hai người ngon miệng”.

“Được”, Quan Cảnh Phong gật đầu, cũng chẳng thèm nhìn Thần Tâm, nhưng bàn tay đặt dưới bàn lại cuộn chặt thành nắm đấm.

Doãn Thần Tâm chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bị người khác hút cạn trong chốc lát, Dư Thiệu Đình nắm chặt tay cô, cô cũng nắm chặt tay anh ta vì cô cần được chống đỡ để có thể bước những bước vững vàng nhất, điềm nhiên nhất rời khỏi nhà hàng.

“Xin lỗi.” Đến tận khi về đến nhà, mở cửa, hai người bước vào trong cô mới khẽ lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Làm anh phải đến nhà ăn cơm.”

Dư Thiệu Đình cười, nhìn cô cúi người, đặt cô ăn lên bàn, mở từng hộp ra. Sau đó, anh đưa tay, nâng chiếc cằm nhỏ nhấc trước mắt: “Em không biết là tôi lúc nào cũng mong có thể ở riêng với em hai tư trên hai tư sao? Đương nhiên, chọn địa điểm ngay tại nơi ở của em tuyệt đối có thể khiến cho cảm giác này ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn”.

Nói xong, không đợi cho Thần Tâm có bất kì phản ứng nào, ngón tay thon dài lại buông ra. Dư Thiệu Đình lùi lại để cô tiếp tục sắp xếp bàn ăn.

Hành động lấp lửng khiến Thần Tâm khựng lại hồi lâu.

Còn anh ta lại đi thẳng đến sô pha ngồi xuống, khi đang nhìn ngó xung quanh, ánh mắt bị thu hút bởi một chiếc hộp âm nhạc cực lớn đối diện với sô pha.

“Đây là...” Dư Thiệu Đình đứng dậy, đi đến chỗ chiếc hộp nhạc.

“Một hộp nhạc”, Thần Tâm lạnh nhạt giải thích.

“Anh có thể xem được không?”

“Tùy anh.”

Vừa nói, anh ta đã mở nắp của chiếc hộp nhạc ra, xâm nhập vào cảm quan của Dư Thiệu Đình là bản nhạc Fur Elise du dương, vui vẻ vang lên trong một buổi tiệc khiêu vũ lộng lẫy.

Bỗng nhiên, anh ta khe khẽ nói một câu.

“Gì vậy?” Thần tâm không nghe rõ.

“I can’t see anyone also just because of you” Là chủ đề của hộp nhạc này.”

1 Trong mắt anh không bao giờ còn có người khác được nữa, chỉ vì em.

“A?”

“Em không biết sao?”

Rõ ràng, cô không hề biết.

“Vậy em có biết gì về câu chuyện của chiếc hộp âm nhạc này không?”

Đương nhiên, cô biết câu chuyện của hộp nhạc này, sao cô có thể không biết được cơ chứ?

Chín năm trước, trong ngày sinh nhật của cô, chiếc hộp quý giá này đã được bọc lại, vượt qua trăm sông ngàn núi để đến với cô.

Nhưng câu chuyện mà Dư Thiệu Đình muốn nói lại không phải là chuyện này.

Hộp nhạc này ra đời trong ngày kỉ niệm một trăm bảy mươi lăm ngày mất của Beethoven, trên thế giới chỉ có hai chiếc.”

“Sao cơ?” Doãn Thần Tâm ngó người, “Ý anh là... đây là hộp nhạc sản xuất giới hạn?”.

“Đúng.”

“Có phải anh nhìn nhầm không?”

“Không thể nào”, Dư Thiệu Đình lắc đầu một cách rất chắc chắn, “Khi đó, báo chí toàn thế giới đều có bài viết về hộp nhạc này, năm 2002, đúng không?”

“2002?”

Đúng, chính là năm đó. Năm đó, cô mười sáu tuổi.

Nhưng hộp nhạc này từ năm cô mười sáu tuổi xa xôi đó đến bây giờ, từ trước đến nay không ai nói cho cô biết nó lại có giá trị như vậy.

“Khi đó, cả thế giới chỉ có hai chiếc, chính là ở London nước Anh, nghĩ cũng biết có bao nhiêu người đua tranh muốn mua nó. Nhưng điều khiến rất nhiều người ngạc nhiên là, hai hộp nhạc này, một chiếc rơi vào

tay một nhà kinh doanh giàu có người Hà Lan, một người Trung Quốc đã mua được chiếc còn lại. Năm đó, báo chí trong nước còn đăng chuyện này, chính vì người Trung Quốc đó là người Phúc Kiến chúng ta.”

“Ý anh là...”

“Không sai, chính là người tặng em hộp nhạc này.”

Doãn Thần Tâm kinh ngạc. Cô luôn biết hộp nhạc này nhất định có giá trị rất lớn, nhìn chất liệu, nhìn cách làm, nhìn chất lượng âm thanh của nó là biết, nhưng ai mà biết được hộp nhạc này lại được sản xuất với số lượng ít ỏi, cả thế giới chỉ có hai chiếc!

Quan Cảnh Phong lại tặng nó cho cô?

Dường như nhìn ra điều Thần Tâm đang nghĩ, Dư Thiệu Đình lên tiếng đúng lúc: “Em có biết người đó làm sao mà giành thắng lợi trong cuộc cạnh tranh với bao nhiêu người như vậy không?”

Cô lắc đầu.

“Bởi vì trong buổi đấu giá, thương nhân Trung Quốc giàu có đó đã nói một câu: Tôi muốn tặng hộp nhạc này cho học trò của tôi, vì tuần sau chính là sinh nhật của cô ấy.”

Chẳng cần nghĩ cô cũng biết, người học trò mà anh nói đến là ai.

“Sau đó... Anh ấy đã giành được hộp nhạc này như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?” Cô không hiểu

Dư Thiệu Đình mỉm cười: “Lẽ nào em không biết sao? Nghe nói, bản nhạc này là bản nhạc Beethoven viết tặng cho học trò của ông ấy”.

“À?”

“Lúc đó, ông ấy đã lớn tuổi, có tình cảm sâu sắc với người học trò xinh đẹp đó của mình nhưng không dám bày tỏ, thế rồi ông ấy đã viết bản nhạc này tặng cho cô ấy. Thần Tâm, em không biết sao, Fur Elise là bản nhạc đại diện cho tình yêu đó.”

Fur Elise là bản nhạc đại diện cho tình yêu.

Doãn Thần Tâm đứng trước mấy hộp cơm, đối diện với hộp nhạc cực lớn và gương mặt nghiêm túc của Dư Thiệu Đình. Dáng vẻ không cười của anh ta thật sự rất ra dáng một vị cảnh sát nhân dân, ánh mắt như chất chứa rất nhiều ẩn ý đang chăm chú nhìn gương mặt thần thờ của cô.

“Bây giờ, trong đầu em đang nghĩ đến điều gì?”

Bỗng nhiên, Thần Tâm hoàn hồn, suy nghĩ hoảng loạn vụt lên trong đầu cô, còn cô dường như muốn giấu diếm điều gì đó nhưng lại biết rằng đã không còn kịp nữa.

Không còn kịp nữa rồi.

Không còn kịp nữa rồi, người đàn ông thôn minh trước mắt đã nhìn ra hết.

“Doanh nhân người Trung Quốc giàu có tặng hộp nhạc cho em chính là Quan Cảnh Phong, đúng không?”

Cô ngẩn người nhìn anh ta.

Dư Thiệu Đình mặt cũng không chút biểu cảm: “Bởi vì cho đến bây giờ, tôi không nghĩ ra người nào bên cạnh em có đủ khả năng kinh tế mua được hộp nhạc này ngoài Quan Cảnh Phong và Phó Minh Tích. Nhưng Phó Minh Tích...” Giọng nói của Dư Thiệu Đình bỗng nhiên thấp xuống, nhưng từng câu từng chữ vẫn rất rõ ràng, “Theo tôi được biết, ba năm trước anh ta mới mua lại được chiếc hộp còn lại từ tay người thương nhân Hà Lan giàu có đó, và cái giá mà anh ta phải trả chính là một năm làm ăn ở Hà Lan của công ty Hưng Tiến”.

“Anh nói sao cơ?” Lúc này, Doãn Thần Tâm càng ngẩn người.

“Một hộp nhạc khác đang ở nhà của Phó Minh Tích.”

“Không thể thế được!” Thần Tâm lập tức phản bác, “Em đến đó nhiều lần như vậy, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy”.

Tuy nhiên, Dư Thiệu Đình đã cười: “Có cần tôi đưa em đi xem không?”.

Khoảng khắc này, anh ta bỗng nhiên không còn giống người đàn ông mập mờ vừa nâng cằm cô ban nãy nữa.

Đột nhiên, Dư Thiệu Đình tiến về phía cô, nắm lấy bàn tay cô với một lực rất nhẹ, nhưng lại không hề dễ dàng phản kháng: “Nào, Thần Tâm, tôi đưa em đi xem hộp nhạc còn lại”.

Dư Thiệu Đình mở cửa nhà Phó Minh Tích, tay trai bật công tắc đèn ở cửa ra vào, dẫn Thần Tâm đi qua phòng khác vào phòng ngủ.

“Thứ mà tôi muốn đưa em đi xem ở trong phòng anh ta, em đã bao giờ vào phòng anh ta chưa?”

Trong đầu Thần Tâm toàn là sự nghi vấn.

Lúc này, hình như có thứ gì đó trên người anh ta âm thầm thay đổi, bao gồm cả dáng vẻ quen thuộc của anh ta khi dẫn cô vào phòng ngủ của Phó Minh Tích mà theo lí luận thì đáng lẽ ra cô mới là người quen thuộc hơn.

“Vào một lần”

“Vậy nên em chần chẫn không rõ lắm.” Thiệu Đình bật đèn phòng ngủ. Ánh đèn sáng trưng lập tức chiếu sáng khắp căn phòng, khi Thần Tâm còn chưa kịp thốt lên rằng cho đến tận hôm nay phòng Minh Tích vẫn giữ được sự sạch sẽ không hạt bụi nào, Thiệu Đình đã lên tiếng: “Thứ đó ở đằng kia”, ngón tay anh ta chỉ về phía tủ quần áo, “Mở cánh cửa thứ ba, ở ngăn tủ cuối cùng, mở ra, bên trong có một chiếc két sắt”.

“Sao anh lại biết tường tận như vậy?” Thần Tâm lấy làm lạ.

Nhưng anh ta không hề trả lời câu hỏi của cô, vẫn tiếp tục nói: “Mật mã két sắt là 19871230”.

Người mà vốn dĩ định làm theo lời anh ta, tiến về phía chiếc tủ đó bỗng nhiên dừng lại, vóc dáng cao ráo đi trước anh ta có mấy bước đột nhiên đứng sững, quay đầu lại.

“Mật khẩu này, Thần Tâm, có lẽ em thấy rất quen phải không?”

Đâu chỉ quen? 19871230, 30 tháng 12 năm 1987, đó là... sinh nhật của cô.

Nhưng tại sao lại là mật mã của chiếc két sắt này? Tại sao Minh Tích lại lấy ngày sinh nhật cô làm mật mã của chiếc két sắt này?

Một cảm giác lạ lẫm và không thể gọi thành tên, từ khi Thiệu Đình nói đưa cô đến xem hộp nhạc khác, cảm giác rùng mình lạ lẫm đó liền thấp thoáng hiện lên trong đáy lòng cô, lúc này, cảm giác đó càng dâng lên một cách rõ ràng hơn trong lồng ngực cô.

Doãn Thần Tâm quay đầu lại, nhìn anh ta với nét mặt phức tạp không thể hình dung được: “Làm sao anh biết?”.

“Không cần biết làm sao tôi biết, Thần Tâm, không phải em muốn xem hộp nhạc sao? Có lẽ, trong đó sẽ còn có thứ gì đó khiến em ngạc nhiên đấy.”

Giây phút này, cô cuối cùng cũng đã phát hiện ra cảm giác rùng mình không thể gọi thành tên đó đến từ đâu. Đúng vậy, chính là thái độ bỗng chốc thay đổi của anh ta.

“Nhanh lên.”

Doãn Thần Tâm cảm thấy rất rõ ràng không khí xung quanh trở nên khác thường, bước chân của anh đột nhiên vang lên rõ mồn

một bên tai cô.

“Anh rốt cuộc muốn tôi xem cái gì?”

“Chính là hộp nhạc đó.”

“Chỉ có hộp nhạc thôi sao?”

Gương mặt trước mắt bỗng nở một nụ cười mỉa mai: “Em đang sợ điều gì?”

“Em...”

“Không dám mở tủ quần áo ra phải không?”

“Không phải...”

“Rốt cuộc ai còn nói là nhớ thương Minh Tích, lưu luyến Minh Tích? Mới đây thôi mà đã không dám mở di vật mà anh ta để lại sao?”

“Không phải thế!”

“Vậy thì là gì?” Giọng nói của Dư Thiệu Đình cực khẽ, nhưng lại mang sự giễu cợt rõ rệt, “Em không dám mở ra, phải không, vậy để tôi mở nhé”.

Nói rồi đôi chân bước một bước dài, trước khi Thần Tâm vẫn chưa kịp phản ứng lại, anh ta đã đi đến bên chiếc tủ quần áo, mở cánh cửa thứ ba, một chiếc kết sắt lù lù hiện ra trước mặt hai người.

“Để em mở”. Đột nhiên, Thần Tâm cũng ngồi xổm xuống, sau khi nhìn Thiệu Đình một cái, đưa ngón tay, ấn vào từng nút số trên kết.

1-9-8-7-1-2-3-0

“Đinh!”

Chiếc kết sắt được mở ra một cách nhanh chóng, một thứ bằng nhung màu đỏ quen thuộc hiện ra trước mắt.

Màu sắc giống y hệt nhau, chất liệu cũng y hệt nhau.

Doãn Thần tâm mở to mắt ngạc nhiên.

“Mở ra xem có phải đến âm nhạc cũng giống nhau không”, Dư Thiệu Đình khẽ đề nghị.

Trong lúc cảm giác được sự bất thường, ngón tay cô đã vô thức đặt lên mép hộp nhạc, nhẹ nhàng mở nắp...

Bản nhạc Fur Elise quen thuộc!

Buổi tiệc khiêu vũ trăm người quen thuộc!

Một tờ phiếu khám bệnh lạ lẫm nhưng lại thấp thoáng một sự quen thuộc xa xăm.

Bỗng nhiên, Thần Tâm mắt cắt không còn giọt máu, cơ thể vốn đang ngồi xổm cuối cùng đã mất hết tất cả sức lực, ngã phịch xuống chiếc thảm trên nền nhà.

IQ 160, thị lực cực tốt, cô lướt qua mấy chữ trên tờ phiếu khám bệnh...

22 tháng 7 năm 2005

Sự im lặng khiến người khác ngột ngạt ngang tàng xâm chiếm toàn căn phòng này, càng lúc càng chặt, càng lúc càng chặt...

Cuối cùng, trước khi bị sự im lặng bức bách dồn ép đến ngạt thở, người phụ nữ trên nền nhà lên tiếng một cách khó khăn: “Anh... Anh đã biết từ lâu rồi sao?”.

“Đúng vậy”, Dư Thiệu Đình ngồi xổm xuống, sát lại gần cô, chỉ có điều giọng nói đều đều vang lên khác xa với sự yếu ớt của cô, “Hộp nhạc đó, tôi đã biết từ lâu. Có điều tờ phiếu khám bệnh khi em đi phá thai kia, vào ngày Minh Tích chết, khi lục soát phòng anh ta, tôi mới phát hiện ra”.

Doãn Thần Tâm mở miệng, vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu cô, nhưng lúc đó, chúng quá chật chội quá hỗn loạn, đến lưỡi cũng bắt đầu cứng đờ lại mà không nghe theo não bộ điều khiển.

Dư Thiệu Đình nhìn khuôn mặt với hàng trăm biểu cảm phức tạp của cô. Dưới ánh đèn, Doãn Thần Tâm với gương mặt mộc, chất lượng giấc ngủ quá kém và áp lực tinh thần đã khiến quầng thâm xuất hiện trên mắt, đôi môi cũng trắng bệch đến phát sợ.

Đôi lông mày rậm của anh ta khẽ chau lại, cuối cùng anh ta cũng không thể nhẫn tâm, đỡ cơ thể gần như không còn chút sức lực nào của cô đứng dậy, để cô ngồi trên giường: “Em muốn hỏi tôi điều gì?”

Ánh mắt Thần Tâm dờ dẩn nhìn anh ta.

Cô muốn hỏi anh ta điều gì?

Cô muốn hỏi quá nhiều điều. Nhưng bao nhiêu câu hỏi như vậy lại ngập ngừng, run rẩy, điên cuồng chen chúc trong đầu cô, cuối cùng câu hỏi khiến cô thắc mắc nhất, khiến cô sợ hãi nhất thoát ra khỏi miệng: “Minh Tích biết từ khi nào?”.

“Ngày mà em đi phá thai.”

“Sao cơ?” Câu trả lời không thể ngờ đến bất ngờ đập vào mặt cô, cơ thể Doãn Thần Tâm đổ nhào, lúc này chiếc dạ dày trống rỗng, cả ngày nay chưa ăn gì quặn thắt lại.

“Em tưởng rằng anh ta không biết gì sao?” Dư Thiệu Đình ân cần đưa tay đỡ cơ thể đang đổ nhào của cô, nhưng những lời nói ra từ miệng anh ta vẫn không có chút nhiệt độ nào, “Thực ra anh ta biết tất cả mọi việc, chỉ vì em luôn cố gắng giấu giếm, vì vậy anh ta chỉ có thể phối hợp với em, giả vờ như không biết gì hết”.

“Cảm giác đó, tôi nghĩ chắc em cũng rất hiểu. Giống như em biết tất cả, ví dụ như tình cảm của anh ta dành cho em, chỉ có điều em giả vờ không hề hay biết, thế là điều mà anh ta có thể làm chỉ là giả vờ tưởng rằng em không biết gì.”

“Anh nói sao?” Đột nhiên, Doãn Thần Tâm bừng tỉnh, nhìn người đàn ông dường như thoát cái đã thất đối vai diễn trước mắt mình, “Anh đang nói gì? Anh đang nói vớ vẩn gì vậy?”.

Dư Thiệu Đình cười nhạt. Lúc này, anh ta lại bước đến, Thần Tâm cuối cùng cũng nhìn thấy mặt anh ta và cả nụ cười tức giận trên đó nữa.

“Thần Tâm.” Anh ta cúi người, chiếc mũi cao gần như chạm vào mặt cô, “Em nói là tại vì thuốc lá của em làm cháy mất một phần ba chiếc chăn điện, OK, anh tin, bởi vì sự thực chính là như vậy, thực tế chính là vì điều thuốc đó làm cháy chiếc chăn điện, vì vậy Minh Tích cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra em muốn chia tay với cậu ấy đến mức nào, em đã không từ bất cứ thủ đoạn nào, đến chiều trò nực cười đến mức này cũng đem ra dùng”.

“Không...”

“Không phải sao?”

Cô ngẩn người. Không phải sao?

Lẽ nào không phải sao?

Cô... Tại sao cô đột nhiên không phản bác lại được?!

“Thần Tâm”, giọng nói của Dư Thiệu Đình khê khàng đến mức không thể khê hơn được nữa, “Khi đó, em dùng mọi thủ đoạn để có thể chia tay với Minh Tích, ngoài tâm trạng do việc phá thai mang lại ra, thì nguyên nhân chủ yếu nhất là năm đó, Quan Cảnh Phong và Hồng Cẩm li hôn, đúng không?”.

“Anh, anh... Anh nói gì...”

Dư Thiệu Đình khẽ cười, chính là nụ cười khi nói trúng được mọi điều mà đối thủ vẫn chối cãi: “Thấy Quan Cảnh Phong và Lý Hồng Cẩm có đôi có cặp, vì vậy mà em đau khổ muốn chết. Đúng lúc đó lại có một kẻ ngốc mà nhìn có vẻ là con nhà có điều kiện theo đuổi em, vì vậy em đã chấp nhận kẻ ngốc đó cho xong, lợi dụng cậu ấy lấp chỗ trống tình cảm, tiện thể chọc tức Quan Cảnh Phong, sau đó, thỉnh thoảng lại tận hưởng bộ dạng ngu ngốc của hai người đàn ông vì em mà tranh giành, ghen tuông. Và cho đến khi người

mà em muốn có được kia cuối cùng cũng độc thân, thế là, em mong cho kẻ thể thân kia cút sớm đi, tôi nói có đúng không?”

Đôi môi nhợt nhạt của Doãn Thần Tâm không thể cử động, không nói được bất cứ lời nào nữa.

“Chuyện thứ hai”, Dư Thiệu Đình lại đứng thẳng người lên, nét mặt đầy mỉa mai: “Hộp nhạc kia, Minh Tích giành được khi đi đàm phán làm ăn ở Hà Lan ba năm trước. Cậu ấy nhìn hộp nhạc đó ở nhà lão người Hà Lan đó, đề nghị mua lại. Kết quả là lão người Hà Lan thông minh đó nhất quyết không đồng ý bán, ngược lại nói là muốn tặng cậu ấy. Đương nhiên, trên đời chẳng có gì là cho không, điều này bọn em học Kinh tế học chắc hiểu rõ hơn ai hết, đúng không?”

Anh ta nhìn cô một cái: “Lão người Hà Lan đó thấy Minh Tích quyết tâm có được hộp nhạc, vì vậy đã đề nghị tặng hộp nhạc cho cậu ấy với điều kiện là để lão ta làm đại lý độc quyền cho sản phẩm của Hưng Tiến ở Hà Lan với giá thấp nhất. Bất kì ai rơi vào hoàn cảnh như vậy cũng sẽ đều mắng lão Hà Lan kia là kẻ thần kinh đúng không? Anh nghĩ, Thần Tâm, em có lẽ cũng sẽ như vậy... Một năm lợi nhuận đổi lấy một thứ hàng second-hand? À, nhưng điều thần kinh hơn nữa là, Phó Minh Tích lại đồng ý”.

Anh ta chậm rãi nói, bước đi cũng chậm chậm, lúc cách xa, khi lại rất gần cô: “Thần Tâm, tại sao Minh Tích lại muốn có được hộp nhạc kia, tôi tin là em rõ hơn tôi, đúng không?”.

Sắc mặt của cô kém đến mức không thể kém hơn được nữa, cơ thể run rẩy muốn ngã xuống như thể không thể chịu đựng thêm bất cứ sự công kích nào. Nhưng Dư Thiệu Đình vẫn không dừng lại.

“Chuyện thứ ba”, anh ta vẫn dùng giọng điệu chậm rãi nói tiếp. “Chính trong khoảng thời gian mà em và Minh Tích chia tay đó, tên ngu ngốc họ Phó kia vì không kiềm chế được nổi nhớ đã chạy đến dưới nhà em, ngồi một đêm. Kết quả là, em có biết đã xảy ra chuyện gì không?”.

Doãn Thần Tâm không còn nói được bất cứ lời nào nữa.

Anh ta dừng lại một chút, giọng nói lạnh lẽo: “Kết quả là, anh ta bị Quan Cảnh Phong sai người kéo vào ngõ đánh cho một trận phải nằm viện, hơn nữa...”.

Cô không chịu đựng được hít một hơi thật mạnh. Trời ơi!

Nhưng Dư Thiệu Đình vẫn không động lòng: “Hơn nữa, anh trai thân mến vĩ đại nhà em, ngày hôm sau còn đích thân đến phòng bệnh, cảnh cáo Phó Minh Tích, nếu còn đến động đến một sợi tóc của Thần Tâm, anh ta tuyệt đối sẽ khiến cho kẻ ngốc Phó Minh Tích đó không bao giờ còn nhìn thấy mặt trời nữa. ‘Cậu chắc biết rất rõ khả năng của tôi rồi đấy, hơn nữa, bản thân tôi trước nay không thích đùa’. Nếu như nhớ không nhầm, anh trai em đã nói như vậy đấy. không sót một từ nào”.

Đôi mắt Thần Tâm mở ra cực to, nhìn Dư Thiệu Đình lại quay người, từng bước từng bước quay lại, từng bước từng bước tiến đến gần cô, từng bước từng bước, khiến cô thấy trên amwjt anh ta là sự căm hận mãnh liệt, rõ ràng, không hề che giấu!

“Em có hiểu ý tôi nói không?” Giọng anh ta nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn, đôi môi mỏng kề sát bên tai cô, rót vào tai cô từng câu từng chữ. “Có hiểu không? Đối tượng xem mặt thân mến?”

Cô hoàn toàn đổ ra giường.

Nhưng anh ta lại không buông tha cho cô, ngả người lên trên người cô, đôi mắt nhìn cô cực gần. sự căm hận mãnh liệt, lòng quyết tâm bi thương mà không gì có thể sánh được, tất cả đều lọt vào mắt cô.

“Tôi nói cho em biết, người đẩy Phó Minh Tích đến cái chết đó, cho dù anh ta quyền cao chức trọng đến mức nào, tôi cũng sẽ khiến anh ta chết còn khó coi hơn cả Minh Tích.”

Những từ sau cùng được anh ta thổi vào tai cô.

Cơn run mình thấm đẫm tứ chi, xương thịt cô, cô sắp không thể thở được nữa...

Nhưng mà.... Không! Cô nhất định phải thở! Vì cô phải nói cho anh ta biết...

“Không thể nào! Tuyệt đối không phải như anh nghĩ đâu! Tuyệt đối!”

“Hừ”, Dư Thiệu Đình lại cười, giọng nói khê khàng đến mức không thể khê hơn. “Tuyệt đối? Em cho rằng mình hiểu Quan Cảnh Phong được bao nhiêu? Thực sự cho rằng anh ta có thể nghĩ cho em mọi lúc mọi nơi thì cũng có thể yêu thương chúng sinh với tấm lòng bồ tát như vậy sao? Doãn Thần Tâm, Quan Cảnh Phong có thể tay không gây dựng được sự nghiệp như ngày không nay, anh ta đã phải bước qua bao nhiêu xương máu, bao nhiêu tiếng kêu than dậy đất trời! Vì vậy, muốn xử lý một Phó Minh Tích nhỏ bé, em thấy có khó không?”

“Không thể nào! Quan Cảnh Phong không phải loại người đó!” Đột nhiên, không biết lấy sức lực từ đâu, cô bỗng đẩy anh ra. “Hơn nữa, anh ấy chẳng có lí do gì để sát hại Minh Tích?”

“Lí do là hai người đã ở cả một đêm trên bờ biển với nhau!”

“Nhưng không hề xảy ra bất cứ chuyện gì cả!”

“EM nói không xảy ra chuyện gì là được sao? Quan Cảnh Phong có tin không? Hả?!”

Cô ngẩn người.

Quan Cảnh Phong có tin không? Anh ấy có tin không?

Đúng, anh không tin! Từ đầu đến cuối anh không tin!

“Nhưng cũng không đến mức giết Phó Minh Tích như vậy! Động cơ không đủ, hoàn toàn không đủ! Anh làm cảnh sát không lẽ không nghĩ đến điều này sao?”

“Động cơ không đủ?” Dư Thiệu Đình như thể nghe thấy câu chuyện vô cùng nực cười, “Động cơ không đủ? Doãn Thần Tâm, Phó Minh Tích cả gan động vào người phụ nữ mà anh ta yêu nhất, em còn dám nói với tôi là động cơ không đủ sao?! Anh ta là người có tham vọng chiếm hữu lớn như vậy, em dám nói với tôi là động cơ không đủ?!”

Bùm!

“Anh nói sao cơ?”

“Em còn giả vờ với anh sao? Đã nói đến mức này rồi, chúng ta không thể nói thẳng được sao?”

Anh nói người phụ nữ anh ấy yêu nhất... là tôi?” Nhưng Thần Tâm không hề nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Dư Thiệu Đình.

“Lẽ nào một người với IQ 160 như em lại không đủ để hiểu vì lí do gì mà một người đàn ông không thân không thích lại vì em mà đến Cục cảnh sát bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu tiền để tạo mối quan hệ, rồi mỗi lần em phạm lỗi lầm lại đi đằng sau thu dọn hậu quả cho em sao?”

“Đó là bởi vì anh ấy và bố tôi...”

“Đừng nói đến bố em! Doãn Thần Tâm, em rốt cuộc muốn lừa tôi hay muốn lừa chính bản thân mình?” Anh ta lại nhào người xuống, hơi thở hùng hực phủ tưởi lên mặt cô.

Không còn có thể nói gì được nữa, không còn giải thích được bất cứ điều gì nữa, tất cả giải thích từ năm cô mười hai tuổi đến năm cô hai mươi lăm tuổi, anh ta đều không tin nữa!

Nhưng...

“Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại phản nộ như vậy?”

Dư Thiệu Đình cười, nhưng trong đôi mắt đào hoa nhỏ dài kia lại tràn đầy nỗi đau đến độ không thể ngoài.

“Thần Tâm, Phó Minh Tích, là... đứa em trai duy nhất của tôi trên thế gian này.”

Cô sững sờ, nhưng...

“Nhưng... anh, anh ấy...”

“Cùng mẹ, khác cha.”

Đúng khoảng khắc đó, cô cảm thấy một chất lỏng nóng đến rợn người rơi xuống trên hàng mi cô.

Thần Tâm ốm, sốt cao ba mươi chín độ rưỡi, truyền nước hai ngày rồi mà không hề hạ sốt.

Sau khi nghe cuộc điện thoại của Dư Thiệu Đình, Bảo Như vừa gác lại công chuyện, vừa mắng nhiếc anh ta không biết bạn gái. Nhưng khi cô ấy đến nhà Thần Tâm, thấy anh cảnh sát rần rởn trong trí nhớ của mình lại vừa thay nước truyền, vừa sắc thuốc, sắc xong thuốc lại đưa đến trước mặt Thần Tâm, thối nguội rồi đút cho cô từng thìa, Hạ Bảo Như cảm thấy nếu cô ấy còn mắng nhiếc người đàn ông này thì thật là vô lương tâm.

“Ấy, thật là bạn trai hai mươi tư tốt, người đàn ông tốt của thời đại mới. Thần Tâm, xem ra anh trai cậu lần này không giới thiệu nhầm người rồi.”

Vừa nhắc đến ba chữ nhạy cảm đó, theo phản xạ, Thần Tâm liếc nhìn Dư Thiệu Đình đang đút thuốc cho cô, nhưng nét mặt anh ta lại chẳng có chút gì bất thường, vẫn là nụ cười quen thuộc đó, thậm chí còn đáp lại Bảo Như: “Không làm được bạn trai hai mươi tư tốt thì làm sao xứng đáng với sự yêu mến của anh Quan chứ?”.

“Anh thực sự cho mình là con rể nhà họ Doãn rồi sao?”

“Nếu không cô thấy còn có người nào phù hợp hơn sao?”

Bảo Như cười ngất nghèo nhưng Thần Tâm lại chẳng thấy buồn cười chút nào, cô ngoan ngoãn uống thuốc Dư Thiệu Đình đút cho, nhưng ánh mắt dò xét lại vẫn nhìn chăm chăm lên khuôn mặt không hề có chút sơ hở nào của anh ta.

Nếu như không phải vì tờ phiếu khám bệnh còn ở trong túi nhắc nhở cô, cô gần như cho rằng tất cả mọi thứ đêm qua chỉ là một giấc mơ.

“Đúng rồi, cô Doãn có biết Thần Tâm bị sốt không?”

“Biết, tôi qua đến sáng nay bác gái đều ở đây chăm sóc Thần Tâm, tôi sợ bác ấy mệt nên bảo bác ấy về nhà nghỉ ngơi rồi.” Đương nhiên, hành động này của Dư Thiệu Đình khiến anh ta dễ dàng vinh quang ngồi vào vị trí con rể tương lai trong lòng bà Doãn.

“Còn Quan Cảnh Phong thì sao?”

“Ồ, việc này tôi lại quên mất rồi.” Dư Thiệu Đình dường như đến bây giờ mới nhớ ra, nét mặt đó, động tác đó, giọng nói đó thật là tự nhiên, trong ánh mắt với hàm nghĩa khác nhau của Thần Tâm và Bảo Như, anh ta đặt chiếc bát lên bàn, đứng lên lấy điện thoại ra.

Tiếp đó, giọng nói không chút sơ hở nào vang đến tai họ: “Anh Quan phải không? Vâng, Thần Tâm bị sốt, anh có cần đến thăm không... Nặng lắm, gần bốn mươi độ... hai ngày rồi mà vẫn chưa hạ sốt...”

Cô gái nằm trên giường quay gương mặt nhợt nhạt lại, cô nhìn chăm chăm nụ cười anh tuấn trên gương mặt người đàn ông ngồi ở cuối giường đó.

Nụ cười như vậy, đôi môi mỏng như vậy, đáng vẽ chuyện gì cũng bốn cột được đó... Tại sao, tại sao cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đem những điều này liên hệ với Minh Tích nhỉ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì làm sao có thể làm như vậy? Ai mà nghĩ rằng...

Giọng nói ôn tồn vẫn tiếp tục vang đến bên tai cô: “Anh rất bận sao? Ồ, vậy thì thôi... Ừm tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy... Anh đừng khách sáo thế, đây là điều tôi nên làm mà... Ừm?”.

Trái tim cô treo lên đến cổ họng, rõ ràng sợ anh sẽ đến đối diện với Dư Thiệu Đình nhưng khi nghe thấy những lời nói như vậy, trái tim cô lại thất vọng đến mức không kiềm chế được.

“Được, tôi hiểu, tôi hiểu... Xem ra tôi còn phải chúc mừng anh Quan rồi, cô Tả thực sự là một mỹ nhân đó, nhưng nói thực lòng, tôi vẫn thấy Thần Tâm của chúng ta còn đẹp hơn, ha ha...”

“Được rồi, nói nhiều thế làm gì, không đến thì thôi.” Bảo Như không kìm chế được trợn trừng mắt, vừa nghe những điều Dư Thiệu Đình nói đã biết Quan Cảnh Phong không định đến rồi.

Thật là một người đàn ông xấu xa điển hình, trước đây còn coi Thần Tâm là bảo bối, như thể em gái ruột của mình, bây giờ có người phụ nữ mới xuất hiện liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, chiều chuộng cô ta hết mực, đến người em gái bên này bị sốt cao cũng mặc kệ.

Hừ, đàn ông!

“Được rồi, hai người nói chuyện đi nhé, tôi sang nhà Diên Phong một chút, hai người tối nay muốn ăn gì, tôi mang lên cho.”

“Sủi cảo nhân thịt nạc của tiệm A Phì”, Dư Thiệu Đình gác máy, bước đến, mỉm cười nói.

“Sao cơ? Bạn gái anh ốm thế này rồi mà anh còn cho cô ấy ăn sủi cảo nhân thịt nạc sao?! Có cần tiết kiệm tiền cho tôi như vậy không?”

“Không phải muốn tiết kiệm tiền cho cô, vấn đề là bạn gái tôi bây giờ chỉ ăn được thứ này”, Dư Thiệu Đình nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nhưng bộ dáng đó lại khiến Bảo Như khen ngợi: “Được, càng nhìn càng giống bạn trai hai mươi tốt, vậy tôi đi trước nhé. Thần Tâm, cho mình mượn chìa khóa xe một chút, mình không lái xe đến”.

“Ở chỗ Diên Phong, tối qua anh ấy lái ra ngoài.”

“Ok, vậy mình đi tìm anh ấy”, nói rồi cô chủ Hạ nhanh chóng xách túi xách rồi đi.

Không khí phút chốc lại quay trở về sự im lặng chết chóc, Thần Tâm nhìn khoảng không trống rỗng trước mắt trong đầu vẫn vang vọng cuộc điện thoại vừa này.

“Em thường cho người khác mượn xe sao?” Mãi lâu sau, Dư Thiệu Đình mới lên tiếng, đôi mắt đào hoa không để lộ ra bất kì tâm trạng nào.

Thần Tâm quay đầu lại: “Thỉnh thoảng thôi, sao vậy?”

“Thời gian này, anh thấy chúng ta phải chú ý một chút.” Anh ám chỉ việc gắn chiếc máy theo dõi.

“Chắc không sao đâu, giấu ở chỗ lọ nước hoa không ai chú ý đến đâu.”

Không khí đầy mùi thuốc, Dư Thiệu Đình đứng một bên nhìn cô, nhìn mãi, rất lâu sau, đột nhiên ngồi xuống bên mép giường, lấy tay đặt lên trán cô.

“Hình như hạ sốt một chút rồi.”

“Thiệu Đình...” Cô bỗng nhiên nắm lấy tay anh ta, mặt cũng quay sang, nhìn anh ta, “Thiệu Đình...”

“Tôi biết em định nói gì”, Dư Thiệu Đình nét mặt vô cảm, nhắc tay cô lên, đặt lại trong chăn. Động tác nhẹ nhàng vô cùng, nhưng đó lại là sự cự tuyệt rõ ràng.

“Thiệu Đình, sao anh có thể hoàn toàn khẳng định đó là Quan...”

“Được rồi, bây giờ em đang ốm, đừng nói đến những điều này.”

“Dư Thiệu Đình!” Thấy anh ta bỗng nhiên đứng dậy, Thần Tâm gần như dùng hết sức lực để lên tiếng, “Nếu không phải anh ấy thì sao? Một khi không phải anh ấy, thì bây giờ anh đang hành động sai lầm, như vậy không phải sẽ khiến cho hung thủ thật sự nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật sao?”

“Em biết tôi sẽ không ngu ngốc đến mức đó”, anh ta dừng bước, hơi quay đầu, “Trừ phi có được bằng chứng chắc chắn, nếu không tôi sẽ không nông nổi, lơ là, càng không hại người vô tội.”

Và đây, hóa ra mới là nguyên nhân thực sự khiến anh ta đồng ý đến xem mặt cô.

Sau khi Dư Thiệu Đình rời đi, anh ta không quay lại nữa. Sau khi Bảo Như mang bữa tối về, cô ấy bị Thần Tâm đuổi sang căn hộ bên cạnh. Cả căn phòng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn âm thanh Thần Tâm đang tự ăn tối. Sau khi ăn tối xong, cô vứt hộp giấy vào trong thùng rác rồi lại nằm trên giường.

Không biết có phải ban ngày đã nằm quá lâu hay không, sau khi màn đêm buông xuống, bầu trời càng lúc càng tối, nhưng đầu óc cô lại càng lúc càng trở nên tỉnh táo. Tư duy hoạt động liên tục không chịu nghỉ ngơi, cô nằm trên giường, nhìn vầng trăng treo lơ lửng trên cao bên ngoài cửa sổ.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng, sau khi cô biết chắc chắn rằng mình không ngủ được, Doãn Thần Tâm ngồi bên giường một lúc, sau đó xuống giường, mở cửa đi ra.

Phòng khách tối om, tĩnh lặng như phòng ngủ. Rèm cửa ở phòng khách màu tối, chỉ cần màn đêm buông xuống không bật đèn, không kéo rèm cửa lên, cả không gian sẽ trở nên tối đen như mực. Mặc dù không nhìn rõ thứ gì, nhưng cô vẫn có thể bước đến bên cạnh xô pha, bởi vì ở đó đặt hộp nhạc quan trọng nhất với cô.

Thần Tâm đến bên cạnh nó. Hộp nhạc y hệt ở căn hộ của Minh Tích ngày hôm đó, bao nhiêu năm nay, lớp nhung bọc bên ngoài chiếc hộp tạo cảm giác được nâng niu, trân trọng cùng với sự bền vững của thời gian.

Cô co người lại ngồi bên cạnh hộp nhạc, trong bóng đêm, cô chạm vào lớp nhung bọc bên ngoài hộp, sau đó nhẹ nhàng mở nắp hộp nhạc ra.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng quen thuộc phút chốc tràn ngập trong căn nhà.

Thiệu Đình nói chủ đề của hộp nhạc này là I can't see anyone else just because of you, trong mắt anh không bao giờ còn có người khác nữa, chỉ vì em.

Cô lặng lẽ nghe, chiếc cầm thon gầy tựa lên viền chiếc hộp, cô giờ một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào từng đôi nam nữ đang lướt mình khiêu vũ ở chính giữa buổi tiệc.

Rốt cuộc đã bao lâu rồi? Từ lần đầu tiên cô vui mừng ngất ngây khi nhận được hộp nhạc này, mở nó ra, xúc động đến mức lệ rơi nhạt nhòa, nhìn buổi tiệc khiêu vũ cho đến bây giờ, rốt cuộc đã bao lâu rồi?

Nhưng thời gian đó, rốt cuộc là bị làm sao, lại khiến bộ dáng của cô và anh trở nên gượng gạo như bây giờ.

Lần đầu cô gặp mặt, anh đứng trong ánh nắng ấm áp, đưa tay ra nói với cô thân thiện, đầy yêu thương “Xin chào, cô bạn nhỏ”.

Nhưng lần gặp mặt một tháng trước, anh đã nghiễm nhiên trở thành một người đàn ông lạnh lùng, nhượng mảy một cách mất kiên nhẫn, đón lấy chiếc bạt tai đau đặng mà cô dùng hết sức lực mà tát anh.

“Bốp” một tiếng, như thể ân đoạn nghĩa tuyệt, hai bên chẳng ai nợ ai.

Cùng với chiếc bạt tai đó, những năm tháng rộng dài mà hai người cùng nhau trải qua trước đó đã không còn là gì nữa. Nếu không thì sao trong lần gặp nhau trong Cục cảnh sát đó, anh lại lo lắng cho một người phụ nữ khác chứ không phải là cô như trước đây? Đến việc cô chẳng nói lời nào mà chạy đi, anh cũng không đuổi theo.

“Nhiều năm như vậy rồi mà chất lượng âm thanh của nó vẫn tốt như vậy”, một giọng nói quen thuộc bắt ngờ vang lên trong tiếng nhạc.

Thần Tâm giật mình, bóng tối khiến cô hoàn toàn không chú ý đến còn có người khác trong phòng, chỉ có điều khi giọng nói quen thuộc đó vang lên trong tiếng nhạc, cô phút chốc gần như tưởng rằng mình đang hoang tưởng.

Một giây sau, chiếc đèn nhỏ bên cạnh xô pha được bật lên, trong ánh đèn mờ mờ, trên chiếc ghế xô pha đối diện là dáng người cao lớn từng từng có quan hệ mật thiết với hộp nhạc.

“Anh... Sao lại đến đây?” Thần tâm lạ lùng hỏi.

Quan Cảnh Phong nhượng mảy, không phải vì lời nói quá xa cách này, mà là...

Trong ánh đèn mờ mờ, cơ thể gầy gò co lại bên cạnh hộp nhạc đó đã hoàn toàn trở thành một bộ dạng gầy gò xương. Cô cúi đầu, từ cổ đến đôi vai trần toàn là xương nhô ra, không có lấy một chút thịt nào.

Tên Dư Thiệu Đình đó không cho cô ăn cơm sao?

Hàng lông mày chau lại, nhượng lên mắt tự nhiên, anh nói: “Dư Thiệu Đình nói em sốt cao, mãi không hạ sốt”.

“Đã đỡ nhiều rồi”, Thần Tâm quay mặt đi, ánh mắt anh quá sắc bén nhìn chằm chằm lên gương mặt cô như thể phải bới ra tất cả mọi bí mật khiến cô sợ hãi.

“Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.”

“Thuốc thì sao?”

“Cũng uống rồi.”

“...”

Quan Cạnh Phong ngồi đối diện nhìn cô, đôi mắt sâu nheo lại không vui lắm, hồi lâu sau bỗng nhiên đứng dậy: “Vậy anh đi trước đây, còn có chút việc”.

“Được”, cô ngồi co ro trên chiếc sofa đối diện, cơ thể gần như hơi run rẩy, đôi tay đỡ hộp nhạc vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch, “Tắt đèn hộ em”.

“Được.”

Cô không nói thêm được câu nào, bởi vì không biết còn có thể nói điều gì nữa.

Giữa anh và cô, chỉ như vậy thôi. Trong không gian tối om này, cô nỗ lực đến độ điên cuồng lực lợi cả bộ não nhưng cuối cùng lại phát hiện ra rằng, ngoài hai câu nói này ra, không còn có thể tìm ra câu nói khác nữa.

Anh có phải cũng như vậy không? Bởi vì chẳng có gì để nói với nhau nên chỉ có thể quay người bước đi?

Tiếng bước chân vững vàng vang đến bên tai cô, tiesp theo là “tách” một tiếng tắt đèn.

Nước mắt Thần Tâm đột nhiên không thể kìm chế được, rơi xuống.

Nhưng tiếng bước chân phía sau vẫn vững vàng vang lên, tiết tấu không nhanh không chậm, từ đầu đến cuối...

“Đợi đã!” Đột nhiên, cô lên tiếng, hàng loạt ý nghĩ hỗn độn bỗng vọt lên trong đầu cô, cô cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao, chỉ là trong khoảng khắc, gương mặt gần như vùi vào chân bỗng động đậy rồi quay ra.

Nhờ ánh trăng bên ngoài, Thần Tâm chỉ nhìn thấy đường nét rõ rệt trên khuôn mặt anh, khẽ nói: “Có một chuyện, có người nghi ngờ người giết Minh Tích là anh”.

Bước chân của Quan Cạnh Phong dừng lại, nhưng có vẻ như không phải vì ngạc nhiên trước câu nói này.

“Anh không hỏi tại sao sao?”

“Tại sao?” Anh hỏi một câu theo ý cô, chỉ có điều giọng nói đó rõ ràng là không bận tâm.

Một cảm giác gượng gạo không gọi thành tên hiện lên trên mặt cô. Cảm giác đó, giống y như lúc trước khi cô nghĩ nát óc chuyện ăn mặc để cùng anh đi đối phó với Vương Hữu Vi còn anh lại coi thường những nỗ lực của cô. Nỗ lực như vậy nhưng hóa ra trong mắt người khác chẳng là cái gì cả, chỉ là sự lãng phí vô ích.

Cô nhìn gương mặt mơ hồ đó qua ánh mắt đắm lệ, lần cuối cùng, cô thề đây là lần cuối cùng, hết lần này, cô đảm bảo sẽ không bao giờ có bất cứ sự ám chỉ ngầm hay rõ ràng nào nữa: “Bởi vì anh ta nói, anh đã vì em... Anh ta nói.... Anh yêu em, vậy nên...”.

“Đừng nghe những lời nói vớ vẩn!” Quan Cạnh Phong đột nhiên ngắt lời cô với giọng nói cứng cỏi.

Tất cả mọi lời nói của Thần Tâm đều dừng lại.

Trong bóng đêm, cô nhìn gương mặt quen thuộc này, gương mặt với đường nét rõ ràng mà cô nhìn từ năm mười hai tuổi cho đến bây giờ, anh đứng xoay ngang, vì vậy cô có thể nhìn rõ đôi mắt sâu, chiếc mũi chìm ửng cao, còn có cả đôi môi mỏng đang mím chặt phía dưới nữa.

Đột nhiên, Thần Tâm cười: “Quan Cạnh Phong, anh thấy em đã điên tới mức này rồi, mà vẫn không muốn nói một câu tốt đẹp khiến em vui sao?”

“Anh không muốn em tưởng tượng vô nghĩa.” Giọng nói đó vẫn vang đến lạnh băng, không chút tình cảm.

“Tưởng tượng vô nghĩa?” Cô cười một tiếng, dùng sức đỡ mình dậy, chậm rãi đến chỗ anh: “Tưởng tượng vô nghĩa?”

Cô chậm chậm lại gần anh, gần đến mức khoảng cách giữa hai người không đến nửa mét: “Vậy còn nụ hôn đó thì sao? Lần Anh hôn em đó thì sao, cũng là em ‘tưởng tượng vô nghĩa sao’ sao?”

“Thần Tâm...”

“Nói cho em biết!”

Đôi môi mỏng của Quan Cảnh Phong mím chặt, trong bóng tối, cô nhìn thấy hàng lông mày nhướng lên của anh, nhìn có vẻ rất mất kiên nhẫn.

“Thần Tâm”, giọng nói của Quan Cảnh Phong rất khê, nhưng cũng rất vững vàng, “Em đã là người lớn rồi, tự mình động não nghĩ xem, ngày hôm đó em ăn mặc như vậy, lại nói ra những lời như thế, người đàn ông bình thường nào trong hoàn cảnh như vậy lại không có hành động như anh?”.

Trái tim cô bỗng nhiên rơi từ nơi cao hai ngàn dặm xuống tận cùng.

Cô còn có thể nói gì được nữa?

Sự giải thích khiến người khác ngượng ngùng, khiến người khác nhục nhã hơn cả việc không giải thích. Xin hỏi cô còn có thể nói gì được nữa?

Cô thẫn thờ nhìn anh, trong đầu không nghĩ ra mình còn có thể có biểu cảm gì nữa ngoài nét mặt ngu ngốc này.

Còn người đàn ông đứng trước cô đây cũng chẳng hứng thú tận hưởng nét mặt ngu ngốc này của cô, nói xong, không muốn ở thêm một giây nào nữa, anh quay người, mở cánh cửa căn hộ.

Bên ngoài lại là một bữa tiệc long trọng, lộng lẫy mà tất cả mọi người đều biết.

8. Chương 7-1: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (1)

Type: THANH TRÚC

Thần Tâm ốm cả một tuần mới đỡ, trong thời gian này, Dư Thiệu Đình đều ở bên cô. Tuy chuyện kia đã để lại những chấn động không nhỏ cho Thần Tâm, nhưng chỉ cần không nhắc đến Minh Tích, không nhắc đến Quan Cảnh Phong, Dư Thiệu Đình vẫn là Dư Thiệu Đình của trước kia, vẫn mang nụ cười ma mị, quyến rũ, quá dồi dào cũng quá sức ghê tởm khi dùng mọi thủ đoạn “hỗ trợ” cô uống thuốc bắc, uống thuốc tây và truyền nước, cuối cùng, dưới sự “hỗ trợ” như vậy, cô Doãn dù có ốm nữa cũng chỉ còn cách phải khỏe lên.

Bà Doãn vui hơn hở, có con rể như vậy, bà còn lo gì nữa chứ? Trong mắt bà Doãn, Dư Thiệu Đình sớm đã trở thành chàng rể tốt nhất rồi. À không, là chàng rể tương lai duy nhất của bà. Vì vậy, khi Thần Tâm vừa khỏi bệnh, bà đã lập tức gọi điện cho cô, bảo cô đưa Dư Thiệu Đình về nhà, chính thức gặp mặt người lớn.

“Cảnh Phong cũng đưa người ta đến đó, xem ra lần này nhà chúng ta coi như song hỉ lâm môn rồi”, trong lời nói của bà Doãn lộ rõ niềm vui khôn xiết.

Trái tim Thần Tâm đột nhiên nghẹn lại: “Quan... Anh Quan cũng sẽ đến sao?”.

“Đúng vậy, vì vậy con nhất định không được đến muộn đâu nhé, đương nhiên, đương nhiên, cái chính là nhớ nhắc Thiệu Đình đừng đến muộn”, nói rồi, hoàn toàn không đợi cô phản bác, bà Doãn liền gác máy.

Đầu dây bên này, Doãn Thần Tâm cầm chiếc điện thoại vừa bị ngắt máy, trong đầu toàn là cảnh tượng của buổi tối sượng sùng đó.

Nhưng ngoài những điều sượng sùng đó ra, để Quan Cảnh Phong và Thiệu Đình cũng ở trong một căn phòng...

Không! Cô tuyệt đối không thể khiến mình trở thành kẻ đồng lõa để Dư Thiệu Đình tiếp cận Quan Cảnh Phong!

Hai ngày sau, khi bà Doãn chỉ thấy con gái mình xuất hiện ở cửa nhà, hai hàng lông mày lập tức nhướng lên: “Thiệu Đình đâu? Không phải đã nói là cùng nhau đến sao?”.

“Ồ Cục có việc đột xuất, anh ấy phải tăng ca.”

“Không phải chứ?”

“Vâng ạ, công việc của anh ấy vốn như vậy, chẳng có cách nào khác”, Thần Tâm nói ra lí do đã chuẩn bị sẵn trong đầu một cách lưu loát, vừa bước vào phòng khách.

Lát sau, tiếng cười nói tổng phòng dội lại.

“Anh Doãn, anh nói như vậy thật là thú vị, cái nào đi với cái nào đây?”

Cô khựng lại, giọng nói này...

Anh Doãn?

Thần Tâm rẽ qua tấm bình phong, bước vào phòng khách, liền nhìn thấy cô gái trẻ trung đang cười ha ha đó, cô ta vừa khoác cánh tay của Quan Cảnh Phong vừa vờ nói với bố cô điều gì đó, rồi quay mặt lại...

Tả Diên Thanh.

“Thần Tâm về rồi sao?” Cùng lúc đó ông Doãn cũng nhìn thấy cô, lập tức tươi cười gọi cô đến: “Nhanh lại đây, chuẩn bị ăn cơm. Bố thật sự là lâu lắm rồi không vui như vậy, con nói xem bố có được tính là song hỉ lâm môn không? Cảnh Phong cũng đưa người ta về, Thần Tâm nhà ta cũng đưa người về ra mắt... Ủa? Cậu ấy đâu?”.

Doãn Đông Lâm mở to mắt, nhìn về hướng tấm bình phong, nhưng con gái ông đã đi đến trước mặt ông, còn người cần xuất hiện ở sau lưng cô lại chậm trễ không xuất hiện.

“Nói là phải tăng ca”, bà Doãn – Từ Mỹ Vân bước theo sau, vẻ mặt rất lấy làm tiếc.

“Thật là tiếc quá.”

“Chứ sao nữa? Vốn dĩ tưởng rằng cả nhà có thể đoàn tụ ăn bữa cơm, thì Thiệu Đình lại phải tăng ca”, Từ Mỹ Vân trừng mắt nhìn Thần Tâm một cái, rồi quay mặt sang nhìn thầy Tả Diên Thanh trên ghế sofa, lại lập tức cười tươi như hoa: “Diên Thanh vẫn là tốt nhất, nói đến là đến, nào nào, đến đây ngồi bên cô, nghe Cảnh Phong nói, cháu là học sinh của Thần Tâm đúng không?”.

Đầu óc Doãn Thần Tâm hỗn loạn, trăm ngàn tâm trạng lẫn lộn, nhìn cảnh tượng được gọi là hạnh phúc trước mắt.

Ông Doãn vui vẻ ngồi ở một bên ghế sofa với Quan Cảnh Phong: “Vẫn là cậu có bản lĩnh, tìm được một cô gái còn nhỏ tuổi hơn cả Thần Tâm...”, vừa nói vừa dùng mắt mà chỉ có đàn ông với nhau mới hiểu được để ra hiệu.

Còn bà Doãn nhiệt tình hơn nữa, bà kéo Tả Diên Thanh vào nhà bếp, vừa nhờ cô ta mang thức ăn ra, vừa tò mò nghe ngóng lịch sử tình yêu của hai người.

Giọng nói của Từ Mỹ Vân kéo Thần Tâm từ suy nghĩ mĩ mài này trở về với thực tế: “Thần Tâm, con còn ngần ngại ra đây làm gì? Nhanh vào bếp giúp mẹ đi, nhiều thức ăn lắm. nhanh vào đây!”.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên. Thần Tâm đang lạc lõng giữa không khí hạnh phúc này như trút được gánh nặng, vội vàng chạy ra mở cửa.

Trời ơi, chỉ cần cô không phải đứng trong bầu không khí khiến người khác ngột ngạt này, cho dù là một giây thôi cũng được.

Nhưng khi cô mở cửa, tâm trạng không thể tốt lên được nữa.

“Ai vậy?” Giọng nói của Từ Mỹ Vân từ trong bếp vọng ra, còn gương mặt cô đang đối diện với một gương mặt với nụ cười thành thật đó.

Còn ai có thể ngày nào cũng treo một nụ cười ma mị, quyến rũ trên khóe môi như vậy chứ?

“Không hoan nghênh anh sao?”

“Là Thiệu Đình sao? Tốt quá, tốt quá, cô vừa nhắc sao cháu không đến đó, nhanh lên, nhanh lên!” Từ Mỹ Vân đang bê thức ăn lên phòng khách ngó ra, nhìn thấy người đứng ở cửa chính là con rể tương lai mà bà vừa nhắc tới, gương mặt vốn dĩ vui tươi nay lại càng thêm phần rạng rỡ.

“Anh... sao anh lại đến đây?” Phản ứng của Thần Tâm lại hoàn toàn khác với sự hoan hỉ của mẹ.

“Doãn Thần Tâm! Con nói gì đấy? Thiệu Đình đến được không phải chuyện tốt sao?” Từ Mỹ Vân trừng mắt nhìn cô, vừa bận tít tít kéo Dư Thiệu Đình vào, “Thiệu Đình à, Thần Tâm nhà cô đúng là không biết ăn nói, cháu đừng so đo với nó nhé”.

“Không có đâu cô ạ”, Dư Thiệu Đình vẫn nở nụ cười ngàn năm không đổi trên mặt, bước vào, đưa ra một bó hoa lớn đến trước mặt bà Doãn, không ngoài dự kiến, đã nhận được sự khen ngợi không ngớt từ bà Doãn, Thiệu Đình lại kéo tay Thần Tâm, “Chỉ tại cháu không tốt, hai hôm trước đã khiến Thần Tâm tức giận, đang dỗi với cháu, nên bây giờ vẫn không cho cháu đến gặp cô chú”.

Doãn Thần Tâm mở to mắt, suýt chút nữa phải than lên rằng sắp Dư sao không đi nhận giải Oscar mà lại ở đây, nhưng anh ta chẳng thèm để ý đến cô, đôi mắt đào hoa quay lại, cười tít mắt nói với Thần Tâm: “Vẫn còn giận sao? Đừng dỗi nữa, mọi người đều ở đây đó”.

“Dư Thiệu Đình...”

“Ngoan, muốn cãi nhau lát nữa chúng mình về nhà cãi sau nhé.”

Doãn Thần Tâm trừng mắt. Anh ta lại dùng thái độ dạy dỗ trẻ con, cúi đầu xuống hôn lên đầu mũi cô một cách hết sức tự nhiên, sau đó, mặc kệ quyết tâm bảo vệ trận địa của cô, âm thầm dùng sức, kéo Thần Tâm đi vào phòng khách.

“Anh Quan cũng đến sao? Xem ra tôi là người đến muộn nhất rồi”, vừa ngồi vào bàn, anh ta đã ăn rất tự nhiên, nhiệt tình hồ hởi với tất cả mọi người: “Chú à, hôm nay nhìn tinh thần chú có vẻ rất tốt”.

“Vậy sao?”

“Song hỉ lâm môn phải không ạ?”

“Ha, ha...” Doãn Đông Lâm cười tít mắt.

Cảnh tượng quả thật là tràn đầy hạnh phúc. Duy chỉ có Thần Tâm ngồi bên trái chẳng nói lời nào, lặng lẽ gẩy cơm trong bát.

“Có ăn thịt bò không?” Giọng nói đáng ghét vang lên bên tai.

Cô “hừ” một tiếng.

Thịt bò tự động được bỏ vào bát của cô.

Cô biết biểu hiện của bà Doãn nhà cô lúc này là như thế nào, dùng đầu ngón chân cũng đoán được, bà chắc chắn đang lặng lẽ ra hiệu với ông Doãn, và nội dung là “Nhìn xem, Thiệu Đình thật là hiểu chuyện”.

Nhưng cô đã sai rồi, giây phút này, Từ Mỹ Vân đang nhìn cô với ánh mắt tức giận: “Doãn Thần Tâm, ngẩng đầu lên”.

“Sao ạ?” Thần Tâm miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của bà Doãn, thì thấy Tả Diên Thanh đang ngồi đối diện với cô.

“Con xem Tiểu Thanh biết điều biết bao, con còn là cô giáo của người ta đấy, có ai như con không?”

Tả Diên Thanh bên đó đang hiền thực múc một bát canh đưa cho Quan Cảnh Phong, dáng vẻ chu đáo đó khác hẳn với thái độ không thèm bận tâm, không thèm đoái hoài của Thần Tâm.

“Ha, ha, cô à, có lẽ cô không biết”, giọng nói của Dư Thiệu Đình vang lên rất đúng lúc, “Thần Tâm trước nay đều có số được người khác phục vụ”.

Cô trừng mắt nhìn anh ta.

“Nhưng mà, cháu cũng tình nguyện phục vụ cho cô ấy, không phải vậy sao?” Đôi mắt đào hoa cười tít nhìn vào mắt cô, mặc cho người đẹp đang vì anh ta mà lửa giận ngút trời, anh ta vẫn có cách thể hiện một sự ngọt ngào kiểu tình nhân nào đó giữa hai người, “Được rồi, đừng giận nữa, không phải anh đang mức canh cho em đây sao?”.

“May mà Thần Tâm gặp được Thiệu Đình, chứ nếu như gặp phải người khác, với cái tính khí đó thì... đúng rồi, Cảnh Phong”, bà Doãn lại cười tít mắt quay sang Quan Cảnh Phong, “May mà nhờ có con đây, con mắt của con thật là biết nhìn người, vừa nhìn đã biết Thiệu Đình là chàng trai tốt”.

Quan Cảnh Phong nhếch mép, cầm bát canh mà Tả Diên Thanh mức cho, không nói gì cả.

“Thực ra đáng lẽ là tôi phải cảm ơn anh Quan mới đúng”. Dư Thiệu Đình lại tiếp lời, “Nếu như không phải được anh Quan nâng đỡ, tôi nghĩ tôi chắc chắn không có cơ hội tìm được cô gái hợp với tôi như Thần Tâm”.

Đôi mắt cười của anh ta nhìn Quan Cảnh Phong đang ngồi phía đối diện.

Vừa đúng lúc Quan Cảnh Phong cũng đưa mắt lên nhìn anh ta: “Đừng nói như vậy, tôi chọn cậu xem mặt với Thần Tâm, đương nhiên cũng là xem trọng năng lực của cậu”.

“Ồ?” Một nụ cười hiện lên trên khóe môi của Dư Thiệu Đình: “Nói thật, hôm đó tôi còn thấy rất nghi ngờ, một cô gái xinh đẹp như Thần Tâm biết bao người mong mà không được, sao anh Quan lại ‘chịu’ giao cô ấy cho tôi...”.

“Cho dù có không nở đến thế nào”, Quan Cảnh Phong lưu loát đáp lời, gần như chẳng suy nghĩ giây nào, “Con cái rốt cuộc cũng có ngày rời xa cha mẹ. Người làm anh như tôi đây sao có thể không lo lắng cho việc lớn cả đời của Thần Tâm được?”.

“Thật là một người ‘anh trai’ tốt, chẳng trách người ngoài đều nói Thần Tâm trẻ tuổi như vậy mà đã có được thành tích như ngày hôm nay, chắc chắn là do sự ‘đào tạo’ của anh Quan.”

Một đôi dũa nào đó đột nhiên bị đập mạnh lên bàn “cạch” một tiếng, Dư Thiệu Đình vừa nói hết câu, cô gái bên cạnh đã đứng phắt dậy.

Ánh mắt của tất cả mọi người ở đó ngay lập tức đều tập trung lên người cô, bầu không khí vốn dĩ nhìn có vẻ tràn ngập hạnh phúc phút chốc đã bị phá vỡ bởi tiếng động đó.

“Con ăn no rồi.”

“Doãn Thần Tâm, con đang làm gì đây?”

Cô không thèm để ý đến nét mặt khó hiểu của bà Doãn, chẳng thèm nhìn vào ai, cũng chẳng để ý đến sự chất vấn của bất kì ai, quay lưng, cầm lấy túi xách, nhanh chóng rời khỏi buổi được gọi là “bữa cơm đoàn tụ của gia đình” này.

“Thần Tâm...”

“Thần Tâm...”

Dư Thiệu Đình không biết đã giải thích với những người khác như thế nào, tóm lại, với sự cao tay và diễn xuất điêu luyện của mình, không lâu sau khi Thần Tâm đóng cửa cánh cửa lại đi ra, anh ta cũng giống như tất cả những nhân vật nam chính trong phim truyền hình, chạy theo cô với gương mặt đầy lo lắng.

“Tôi đưa em về”, anh ta đuổi kịp cô, kéo cánh tay nói.

“Cút ra!”

“Thần Tâm...”

“Cút ra!”

“Doãn Thần Tâm, em rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

Cô đứng sững lại nhìn anh ta, muốn cười mà cười không nổi: “Thật là quá hoang đường, thật là quá nực cười! Anh lại hỏi tôi rốt cuộc tôi bị làm sao? Rốt cuộc là như thế nào, chẳng lẽ sếp Dư thông minh vậy mà không biết sao?”.

Anh ta đóng kịch trước mặt bao nhiêu người, tranh giành lẫn nhau với Quan Cảnh Phong trước mặt bao nhiêu người. Đúng vậy, tranh giành lẫn nhau, bây giờ thì cô đã rõ rồi, chính là đánh tranh giành lẫn nhau!

Cô đã nói rồi mà, đêm đó khi cô nói cho Quan Cảnh Phong biết có người nghi ngờ anh giết hại Minh Tích, sao anh lại có thể bình tĩnh đến vậy, hóa ra anh đã biết từ lâu rồi! Anh đã sớm biết Dư Thiệu Đình nghi ngờ anh!

Nhưng trong lòng anh biết rõ mồn một như vậy mà vẫn đẩy cô đến bên cạnh Dư Thiệu Đình, đẩy cô đến bên cạnh người mà anh biết rõ rằng đang nghi ngờ mình, căm hận mình. Sau đó, hai người đàn ông thông minh này lại âm thầm, ngấm ngầm dùng sức, biến cô trở thành một tấm bia đỡ đạn! Còn cô, kẻ ngốc nghếch luôn tự cho rằng IQ của mình rất cao này, cho đến bây giờ mới hiểu được vai trò của mình!

“Cút ra”, cô lạnh lùng ra lệnh một lần nữa.

Nhưng Dư Thiệu Đình vẫn không nhúc nhích.

Thần Tâm đột nhiên dùng hết sức lực đẩy anh ta, đồng thời cầm lấy chìa khóa xe, chỉ về hướng chiếc Lotus của cô, chiếc xe như có thần giao cách cảm, lập tức phát sáng.

Giây phút này, chỉ có nó là trung thành với cô, chỉ có nó mới không trêu đùa cô!

Thần Tâm nhanh chóng ngồi vào trong chiếc xe của mình, nhanh chóng khởi động máy, phóng xe đi với tốc độ nhanh nhất.

Xe của Dư Thiệu Đình bám sau xe cô suốt cả quãng đường, cô lái nhanh bao nhiêu anh ta cũng lái nhanh bấy nhiêu, bám sát sau cô. Cho đến khi cô đỗ xe trong gara của khu căn hộ, bước xuống xe, anh ta mới dừng xe chạy đến, kéo lấy cánh tay cô.

“Bỏ tôi ra! Khốn kiếp! Bỏ tôi ra!”

“Bỏ ra em lại chạy mất!”

“Chạy mất thì làm sao? Tôi không thể chạy sao? Tôi phải kẹp giữa sự tranh giành lẫn nhau của hai người như vậy mới được sao?”

“Thần Tâm...”

“Tránh ra! Đừng lợi dụng tôi để tiếp cận Quan Cảnh Phong, điều tra Quan Cảnh Phong nữa! Dù sao hai người cũng biết rõ nhau như vậy rồi, muốn điều tra gì thì anh tự đi tìm anh ấy mà điều tra!” Cô hất tay anh ta ra, mạnh như thể hất đi một thứ vi rút có độc và đúng lúc này, điện thoại của Dư Thiệu Đình cũng vang lên.

Anh ta chưa bao giờ kém nho nhả như vậy, vừa vội giữ người phụ nữ này lại vừa phải nghe cuộc điện thoại khốn kiếp đó, nhưng khi vừa nghe điện thoại, bàn tay đang kéo lấy cánh tay Thần Tâm bỗng nhiên buông ra: “Có tiến triển rồi? Cậu chắc không? Được, tôi đến ngay đây”.

“Đi đến Cục cảnh sát với anh”, Dư Thiệu Đình cất điện thoại, “Chiếc máy theo dõi trên xe của em có tác dụng rồi”.

“Anh nói sao? Có tiến triển rồi sao? Nhanh vậy sao?”

“Nhanh? Đã hai tuần rồi đấy, có phải em bị ốm đến mức trở nên ngốc nghếch rồi không?”

“Anh mới ngốc!”

Lúc này, Thần Tâm ngoan ngoãn lên xe với anh ta, chỉ vì một câu nói của Dư Thiệu Đình: “Người được ghi lại trong máy theo dõi không phải là Quan Cảnh Phong”.

“Vậy thì là ai?”

Anh ta không trả lời trực tiếp: “Muốn biết đáp án thì lên xe”.

Khốn kiếp!

Chiếc xe đến Cục cảnh sát với tốc độ nhanh nhất, Dư Thiệu Đình kéo Thần Tâm đi vào từ cửa sau, đi qua một dãy hành lang tối om không một bóng người, rồi vào một căn phòng cũng tối om như vậy.

Thần Tâm đột nhiên có cảm giác dựng tóc gáy, giống như xem phim gián điệp ngày nhỏ, nhân vật quan trọng “sống phải thấy người, chết phải thấy xác” đang được cả thế giới đặt cược đó, tay chân nhanh nhẹn vượt qua hết những con đường tăm tối như vậy hết lần này đến lần khác, sau đó, mở ra một cánh cửa, bước vào cuộc hẹn chết chóc.

“Đây là văn phòng làm việc mà tôi thường dùng khi điều tra bí mật, vì khu này có rất ít người lui tới, hơn nữa, ở đây thiết bị rất đầy đủ.” “Tách” một tiếng, Dư Thiệu Đình bật đèn, dường như cảm thấy sự căng thẳng của Thần Tâm, tay anh ta với ra sau, nắm lấy tay cô, lòng bàn tay ướt đẫm không ngoài dự đoán.

“Đừng sợ, ở đây không nguy hiểm”, không biết có phải cô nghe nhầm không, trong giọng nói của Dư Thiệu Đình đột nhiên mang một nụ cười, “Từ khi điều tra ra Tả Diên Thanh là người thuận tay trái, tôi bắt đầu chuyển vụ án sang tiến hành điều tra bí mật, điều tra công khai quá gây sự chú ý, tôi ở trong tối, dịch ở ngoài sáng, không có lợi cho chúng ta. Vừa nãy là tâm phúc của tôi gọi điện báo, nói xe của em có điều bất thường”.

Anh ta kéo Thần Tâm đi đến trước một chiếc máy chiếu, chiếc máy giống y như chiếc máy chiếu mà Thần Tâm dùng khi lên lớp ở phòng học lab.

Dư Thiệu Đình nhấn chiếc điều khiển, ấn vài nút, sau đó màn hình đối diện với hai người xuất hiện hàng loạt hoa tuyết, vài phút sau, hoa tuyết biến mất, thay vào đó là cảnh tượng quen thuộc với Thần Tâm nhất, hình ảnh bên trong chiếc xe Lotus của cô.

Dư Thiệu Đình giảm độ sáng của bóng đèn, thế là những hình ảnh trên màn hình đi vào tầm mắt của hai người với hiệu quả tốt nhất. Sau một hồi tĩnh lặng, có người mở cửa xe. Người đó không phải là Thần Tâm.

“Em thường cho Chu Diên Phong mượn xe sao?” Giọng nói với ẩn ý sâu xa vang lên.

Doãn Thần Tâm lập tức hiểu ra ẩn ý trong lời nói của anh ta: “Anh nghi ngờ anh ấy?”.

“Xem hành động của anh ta.”

“Không thể nào, quả thật Diên Phong có lúc mượn xe của tôi, nhưng đều là để đi chở Bảo Như, lẽ nào anh muốn nói anh ấy câu kết với Bảo Như để hãm hại tôi sao?”

Cô còn muốn tìm lí lẽ có sức thuyết phục hơn nhưng Dư Thiệu Đình chẳng hề có chút hứng thú nào, bảo cô ngậm miệng lại: “Trật tự”.

“Dư Thiệu Đình!” Quá đáng! Cô kích động đến mức gần như nhảy lên, nhưng Dư Thiệu Đình chẳng hề hấn gì, bàn tay ấn lên chiếc cổ thon dài của cô, hơi dùng sức đã khiến ánh mắt Thần Tâm quay trở lại màn hình: “Xem hết đoạn video này rồi phát biểu ý kiến được không? Tôi thực sự càng lúc càng cảm thấy em không có chút kiên nhẫn nào, chắc chắn không làm nên việc lớn”.

“Anh...” Kể gì có thể chết chứ không thể chịu nhục! Thần Tâm rất muốn tặng cho anh ta một cái lườm nhưng bàn tay anh ta ấn trên cổ cô không cho phép cô làm thế. Đến nước này, cô chỉ còn cách ngậm miệng, im lặng nhìn màn hình đối diện. Ít nhất cũng phải cho tay họ Dư này biết cô là người có kiên nhẫn.

Trên màn hình, Chu Diên Phong khởi động, lái xe ra khỏi nhà để xe, tất cả có vẻ rất bình thường. Cho đến mười phút sau, anh ta dừng xe, cánh cửa bên kia mở ra, người lên xe chính là người mà Thần Tâm vừa nhắc đến, Bảo Như.

“Tất cả đều bình thường! Hết sức bình thường! Dư Thiệu Đình, anh bảo tôi đến đây chỉ để xem thứ này thôi sao?”

“Yên lặng”, gương mặt anh ta bỗng trở nên nghiêm túc, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn lên nhất cử nhất động của hai người trên màn hình.

Tất cả đều bình thường, sau khi lên xe, Bảo Như giống như mọi lần đều ôm Chu Diên Phong một cái. Nhưng đột nhiên, sau khi cái ôm đó kết thúc, không khí vốn ấm áp biến mất, không biết Chu Diên Phong nói gì, gương mặt xinh đẹp của Bảo Như trên màn hình biến sắc.

Sau đó, cô ấy mở to mắt, mở to mắt nhìn...

Hai người bên ngoài màn hình cũng mở to mắt nhìn...

Chu Diên Phong mở chiếc ba lô mang theo người, lấy ra một thứ màu đen, sau đó, lại lấy ra một vật nhọn nhỏ, dài, sáng loáng và dính vết máu.

Đúng lúc này, màn hình bị ấn tạm dừng, Doãn Thần Tâm mở to mắt nhìn, nhìn Dư Thiệu Đình đứng dậy, đi đến phía sau một chiếc máy tính để bàn, cùng với động tác của bàn tay anh ta, thứ đồ Chu Diên Phong cầm trên tay trên màn hình được khoanh lại, sau đó phóng to, lại phóng to hơn nữa.

Cho đến khi người bị cận nặng cở ở đây cũng có thể nhìn rõ thứ trên màn hình đó, anh ta cuối cùng cũng dừng lại: “Thần Tâm, nhìn rõ rồi chứ?”

Đúng vậy, cô đã nhìn rõ.

Thứ mà Chu Diên Phong cầm trên tay rõ ràng là một chiếc quần lót màu đen. Chiếc quần mà đối với cô không thể thân thuộc hơn được nữa, chính là chiếc mà lần trước khi cô và Bảo Như đi Hồng Kông mua sắm, mỗi người một chiếc, và một con dao gọt hoa quả, một con dao... dính máu!

Tất cả mọi lời giải thích phút chốc trở nên thừa thãi.

Nhưng Dư Thiệu Đình vẫn lên tiếng, lần này, nụ cười theo thói quen lại xuất hiện bên khóe môi: “Thần Tâm, anh và em vẫn chưa phát triển đến mức độ đó, vì vậy không rõ chiếc quần lót này rốt cuộc có phải của em không. Nhưng cái này”, ngón tay thon dài chỉ lên vết sáng dài trên màn hình, “Con dao dính máu, anh nghĩ chính là con dao gọt hoa quả đâm vào bụng dưới của Minh Tích, gây tử vong mà bên cảnh sát không thể nào tìm thấy ở hiện trường xảy ra vụ án”.

“Dư Thiệu Đình, bây giờ anh có ý gì? Anh nghi ngờ Bảo Như? Nghi ngờ Chu Diên Phong?”

“Như em nhìn thấy đấy.”

“Khốn kiếp! Như tôi nhìn thấy đấy! Còn Quan Cạnh Phong thì sao? Trước đó không phải anh nghi ngờ Quan Cạnh Phong sao? Khốn kiếp! Anh xem, tất cả mọi thứ rốt cuộc bị anh làm đảo lộn thành ra thế nào rồi?”

Anh ta im lặng, đôi mắt đào hoa lúc này đang nhìn cô mà không có bất cứ tình cảm nào.

Thần Tâm đột nhiên xót xa bất lực: “Tôi đã hiểu tâm trạng của anh, bởi vì tôi cũng đau khổ như anh, cũng phần nộ như anh, Minh Tích là em trai anh, nhưng anh ấy cũng là người bạn tốt nhất của tôi! Tôi xin anh đừng vì đau khổ quá mà trở nên điên cuồng éo tất cả những người quan trọng bên cạnh tôi xuống nước!”.

Đầu tiên là Quan Cạnh Phong, sau đó là Bảo Như và Chu Diên Phong, sau đó thì sao? Sau đó sẽ còn ai bị anh ta lôi vào?

“Tôi vì đau khổ mà trở nên điên cuồng?” Nhưng Dư Thiệu Đình dường như nghe thấy một từ hoàn toàn không hề ăn nhập, bất giác cười, “Nếu như tôi vì đau khổ mà trở nên điên cuồng thì đã đâm Quan Cạnh Phong một nhát rồi, em tưởng tôi có cơ hội sao? Cơ hội nhiều lắm! Em cho rằng tại sao tôi phải đợi đến tận bây giờ? Chính là vì phải tìm được bằng chứng xác thực nhất và tình hình chân thực nhất! Doãn Thần Tâm, em nói tôi vì đau khổ mà trở nên điên cuồng? Em nhìn xem, nhìn xem người bạn tốt nhất của em đang làm gì? Sự thực đã bày ra trước mắt rồi mà em vẫn không sáng mắt ra, rốt cuộc là vì tôi đau khổ mà trở nên điên cuồng hay em có mắt không trông, trốn tránh hiện thực?”.

Gương mặt cô trắng bệch, mặc kệ cho Dư Thiệu Đình quay mặt cô hướng về màn hình.

Trên đó, gương mặt Bảo Như cũng trắng bệch, những ngón tay thon dài mà không thể quen thuộc hơn của cô ấy giờ lên trong không trung, dường như dùng hết sức lực toàn thân, rất lâu sau mới để tay mình với đến bên đối diện, đón lấy chiếc quần lót ren màu đen, đón lấy... con dao gọt hoa quả dính máu đó!

Sau đó, Bảo Như trên màn hình bỗng lao vào lòng Chu Diên Phong, khóc như một đứa trẻ.

“Tình hình vụ án hiện nay có chuyển biến rất phức tạp”, cô nhìn chăm chăm lên màn hình còn anh ta chăm chăm nhìn cô, “Thần Tâm, em có đồng ý cùng tôi tìm cho ra chân tướng sự việc không?”

Nghe thấy những lời nói này, Doãn Thần Tâm cuối cùng cũng bừng tỉnh: “Nói cho tôi biết, nếu như trước đây anh nghi ngờ hung thủ một trăm phần trăm là Quan Cảnh Phong, thì bây giờ... có phải chỉ còn tám mươi phần trăm không?”

Khóe môi anh ta hơi động đậy.

Nhưng hai mươi phần trăm còn lại anh ta lại đặt lên người cũng rất quan trọng với cô.

“Triệu Đình, tôi tin rằng, tình hình chắc chắn không giống như những gì mà chúng ta đang nhìn thấy.”

“Vì vậy... em có muốn cùng tôi điều tra đến cùng không?”

“Trước khi tìm ra chân tướng sự việc, anh có chắc chắn không làm tổn thương bất kì ai không?”

Anh ta cười: “Em nghĩ tôi là ai?”

Vì một chút lợi cá nhân mà lạm dụng công quyền? Không phân biệt phải trái, không rõ tình hình vụ án đã là những việc thất đức?

Hừ, đối tượng xem mặt của anh ta thật sự là không hiểu rõ về anh ta cho lắm.

“Thần Tâm, cho dù anh có trách đến mấy, thì ít ra anh cũng biết mình là một cảnh sát nhân dân.”

“Cho đến bây giờ, chúng ta có được những manh mối như sau: thứ nhất, chìa khóa và đinh nam không có dấu vân tay; thứ hai, nội dung mà máy theo dõi ghi được trên xe của em, cũng chính là bộ đồ lót và con dao gọt hoa quả mà Bảo Như đang cầm trên tay; thứ ba, em và Minh Tích ở trên biển với nhau cả một đêm, và lời cảnh cáo sáu năm trước của Quan Cảnh Phong.” Dư Thiệu Đình tắt chiếc máy tính xách tay, sắp xếp lại các manh mối một cách rõ ràng cho người phụ nữ ngồi trên ghế sofa đối diện, chỉ có điều người phụ nữ đối diện đang co mình lại, đôi mắt trống rỗng thẫn thờ nhìn bức tường cũng trống rỗng.

“Doãn Thần Tâm...”

“Nói thế nào tôi cũng không tin là bất kì ai trong hai người ấy.”

“Tôi không bắt em phải tin”, Dư Thiệu Đình đứng dậy, thân hình cao lớn chậm chậm đi về phía cô, cho đến khi đứng trước mặt Thần Tâm, anh ta mới cúi người xuống, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô, “Tôi chỉ đang điều tra. Điều tra vụ án của Minh Tích, lần theo manh mối điều tra đến những điểm đáng nghi liên quan đến vụ án. Không phải em đã đồng ý cùng tôi điều tra đến cùng sao?”

Đôi mắt trống rỗng cuối cùng cũng chậm chậm nhìn về người đàn ông trước mặt.

Nét mặt nghiêm túc của Dư Thiệu Đình sát ngay gần kề: “Vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề có thể trở thành manh mối bất cứ lúc nào. Lần này, tôi muốn em phải thành thật trả lời. Doãn Thần Tâm, lí do đêm đó em hẹn Minh Tích đến bờ biển uống rượu rốt cuộc là gì? Đừng bịa ra với tôi là vì áp lực công việc quá lớn nữa”.

Doãn Thần Tâm ngẩn người, hoàn toàn không ngờ anh ta lại hỏi câu này.

“Trả lời tôi, không được sót một từ nào, phải nói thật.” Nét mặt Dư Thiệu Đình cực kì nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chú, anh ta vẫn giữ nguyên khoảng cách, không hề xê dịch chút nào.

Ánh mắt Doãn Thần Tâm càng trở nên ngẩn ngơ, lông mày bất giác nhướng lên, nhìn thẳng vào mặt anh ta.

Lí do cô hẹn Minh Tích ra biển uống rượu đêm đó? Lí do ban đầu mà cô hẹn Minh Tích sau đó gây ra hàng loạt bi kịch... Cô có thể nói cho anh ta biết không?

“Doãn Thần Tâm!”

“Được, tôi nói cho anh biết.” Rất lâu sau, khóe môi cô khẽ động đậy, Doãn Thần Tâm như thể hạ quyết tâm cực lớn: “Dù sao thì anh cũng đã biết nhiều chuyện như vậy, vậy tôi nói thẳng cho anh biết. Bởi vì, một cuộc điện thoại, mà nội dung cuộc điện thoại đó có liên quan đến việc phá thai năm 2005”.

9. Chương 7-2: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (2)

Thần Tâm không bao giờ có thể quên buổi tối tháng 11 lạnh giá năm 2010, không bao giờ quên được cuộc điện thoại làm thay đổi cuộc đời cô đêm đó.

Hôm đó, cô hoàn thành bản đề án mà Tân Huy giao cho, và gửi bản đề án cho Bảo Nhe qua thư điện tử, rồi đến viện thẩm mỹ hưởng thụ một lần spa êm ái, sau đó hoàn toàn thư thái trở về nhà.

Tiếng chuông điện thoại bàn trong nhà réo rất đến lộng óc, trước khi bên kia ngắt điện thoại, Thần Tâm kịp đi vào và nhắc máy nghe. Khi đó, cô không để ý đến số điện thoại hiện lên trên màn hình, không để ý cuộc điện thoại rốt cuộc được gọi đến từ đâu. Chỉ đến khi áp tai nghe lên, một giọng nói lạ lẫm nhưng dường như quen thuộc vang lên lập tức nhắc nhở cô người gọi đến là ai.

“Doãn Thần Tâm! Đồ đàn bà dê tiên!” Cô không bao giờ quên được câu nói đầu tiên vang lên, trong trạng thái say sưa, câu nói đó vang lên với giọng nói như đang khóc, “Cô hủy hoại cuộc đời tôi! Cô hủy hoại gia đình tôi, cô có biết không?”.

Là Lý Hồng Cẩm!

Cô cảm ổng nghe mà không hiểu gì, ánh mắt nhìn lên màn hình hiển thị của điện thoại, lúc nào mới chú ý đến dãy số điện thoại với mã vùng London.

“Chị...” Cô rất ngạc nhiên, “Có phải chị uống say rồi không?”.

Từ mấy năm trước sau khi Lý Hồng Cẩm và Quan Cảnh Phong kí tên li hôn, cô ta đã quay về London, nghe nói được chia gần một nửa tài sản của Quan Cảnh Phong, hơn nữa, còn trở thành tổng giám đốc công ty con ở khu vực London. Kể từ đó, ngoài công việc, cô ta gần như không còn liên quan đến cuộc sống của Quan Cảnh Phong nữa, hưởng hồ là liên lạc với Thần Tâm. Nhưng sau vài năm, khó khăn lắm mới gọi được một cuộc điện thoại, lại nói ra những lời chẳng ra làm sao như vậy.

“Em là Thần Tâm ...” Cô nói chậm, nhắc nhở, “Có phải chị tìm nhầm người rồi không, em không phải là Quan Cảnh Phong”.

“Khốn kiếp! Tôi không say, cũng không phải tìm nhầm người!” Tâm trạng của Lý Hồng Cẩm bị kích động, nhưng giọng nói lại rõ ràng, mạch lạc vang lên bên tai cô, “Tôi không say, nếu như say tôi còn có thể nhớ rõ mọi thứ như vậy sao? Đều tại cô! Tất cả đều tại cô!”.

“Chị đang nói gì?”

“Cô còn giả ngốc sao? Giả vờ trước mặt Quan Cảnh Phong vẫn chưa đủ sao? Cô biết rõ tôi có thai với Quan Cảnh Phong còn đi quyến rũ Quan Cảnh Phong! Cô không phải đã sớm có bạn trai rồi sao? Tại sao còn đi quyến rũ anh ấy?”

“Chị nói sao cơ?” Cô vẫn không hiểu gì.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc lóc thảm thiết: “Là cô biết tôi có thai rồi, nên mới không chờ đợi được liền quyến rũ anh ấy, đúng không? Cô rõ ràng biết đó là lúc tôi cần Cảnh Phong nhất, vì vậy cô mới quyến rũ anh ấy đúng không? Là cô đã cố ý gọi Quan Cảnh Phong đến Phúc Châu đúng hôm tôi ngã từ cầu thang xuống, làm cuộc phẫu thuật khốn kiếp gì đó, khiến tôi ngã từ cầu thang xuống, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa, hại tôi mất con, cuối cùng mất cả Quan Cảnh Phong, cô chính là như vậy, cô mưu mô, xảo quyệt như vậy để đối phó với tôi phải không? Hả? Tôi nợ cô sao? Tôi và Quan Cảnh Phong kết hôn ngang đường cô sao? Hả?”.

Sau khi nghe Lý Hồng Cầm kêu gào xả giận xong, cuối cùng cũng nắm bắt được một chút đầu mối: “Chị nói là... lúc đó chị đang mang thai?”

“Đừng giả vờ ngốc nữa! Cô không biết sao? Cô không biết gì sao? Hả? Chính vì cô biết tôi có thai rồi mới dùng hết mọi cách thu hút sự chú ý của Quan Cảnh Phong! Bị bệnh gì? Làm phẫu thuật gì? Nhất thiết phải đi Phúc Châu sao? Tôi nói cho cô biết, tôi bị sảy thai đúng vào cái hôm mà hai người đi Phúc Châu đó! Chính cô đã hại chết con tôi! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, có làm gì đi nữa cũng sẽ không tha thứ cho cô...” Tiếng khóc lóc đầy kích động, tiếng hét phẫn nộ, tất cả đều dội vào tia cô, bàn tay Thần Tâm run rẩy đến mức gần như không cầm nổi tai nghe, nhưng câu nói cuối cùng của Lý Hồng Cầm mới khiến cô hoàn toàn sụp đổ: “Cô cho rằng tại sao tôi lại đồng ý li hôn với anh ấy? Bởi vì cặp đôi nam nữ khốn nạn là hai người thực sự khiến người ta quá đau khổ”.

Nói xong, không biết rốt cuộc là vì cô say đến mức ngủ quên hay là không muốn nói tiếp nữa, bên kia tắt máy, nhưng ở bên này, Thần Tâm đã đổ người xuống nền nhà.

“Đây chính là nguyên nhân khiến đêm đó tâm trạng em không tốt?”

“Đúng.”

“Em không biết Lý Hồng Cầm đã từng mang thai với Quan Cảnh Phong?”

“Không biết.”

“Có thể là chị ta đang bịa chuyện thì sao?”

“Không phải”, ánh mắt xa xăm của cô nhìn chỗ này, chỗ kia trong phòng khách, cuối cùng dừng lại trên gương mặt tuần tú trước mắt: “Đêm đó tôi đã gọi điện về nhà. Hóa ra tất cả mọi người đều biết sự việc này, ngoài tôi ra”.

“Còn nguyên nhân Quan Cảnh Phong và Lý Hồng Cầm li hôn lại không phải do tính cách không hợp như bên ngoài đồn đại, mà là đúng lúc khi chị ta sảy thai vì ngã xuống cầu thang, Quan Cảnh Phong đang ở cùng tôi, làm phẫu thuật phá thai ở Phúc Châu.”

Một sự im lặng kéo dài bao trùm cả phòng khách, chẳng ai lên tiếng để phá vỡ sự im lặng này. Dư Thiệu Đình nhìn cô, còn ánh mắt cô lại dừng lại trên bức tường trống không.

“Thiệu Đình, tôi tội nghiệt đầy mình, hại biết bao nhiêu người không được hạnh phúc. Thực ra có thể trực tiếp phán quyết tôi án tử hình, cho tôi xuống làm bạn với Minh Tích cũng được...”

“Đừng nói với vấn!”

“Nhưng tôi thật sự cảm thấy...”

“Đủ rồi!” Đột nhiên, anh ta cắt ngang lời nói tự trách bản thân của cô. Cánh tay dài giờ ta, không hề báo trước, kéo cái đầu gần như không được tỉnh táo của cô vào trong lòng: “Đừng nói nữa...”.

Giữa anh ta và cô, đây là lần đầu tiên hai người có sự tiếp xúc thân mật.

Nhưng gương mặt bị vùi bên lồng ngực vững chãi này của cô ngoài đau thương, nước mắt đầm đìa thì chẳng còn cảm thấy một thứ tình cảm nào khác.

Dư Thiệu Đình nói, kẻ sách trước mắt chỉ còn cách ra tay với hai thứ đồ trong tay Bảo Như, dù gì đây mới là bằng chứng trực tiếp nhất.

“Em nghĩ cách nghe ngóng tông tích của hai thứ đó, hoặc là ngấm ngấm dò hỏi cô Hạ xem cô ấy cảm những thứ đó rốt cuộc là có dự định gì.”

“Tôi không biết nên làm...”

“Sử dụng IQ 160 của em”, Dư Thiệu Đình dễ dàng cắt ngang suy nghĩ muốn trốn tránh của cô.

Thần Tâm mông lung, rõ ràng mấy tháng trước đây, cô còn cùng với Bảo Như, Diên Phong thảo luận làm thế nào để đối phó với những kẻ ngốc nghếch phía bên cạnh sát. Nhưng bây giờ, sau vài tháng, lại là cô cùng đám ngốc nghếch này thảo luận làm thế nào để giải được câu đố của bên kia.

Hừ, cuộc sống của cô có thể kịch tính thêm một chút nữa không?

“Thần Tâm? Thần Tâm?” Giọng nói của Bảo Như đưa cô về với thực tại.

À, đúng rồi, cô làm sao thế này? Lúc này cô đã ở văn phòng giám đốc marketing của Tân Huy nhưng đầu óc vẫn đang nhớ lại cuộc đối thoại tồi qua với Thiệu Đình.

“Cậu cứ tiếp tục thế nào thực sự không được đâu”, Bảo Như nhìn cô đầy lo âu, hàng lông mày xinh đẹp hơi nhíu lên, “Thần Tâm, thế này đi, cậu coi như đang nghỉ phép, về nhà nghỉ ngơi đi. Công việc gác lại một thời gian được không? Tình trạng của cậu như vậy khiến mình thực sự sợ hãi...”.

Nói được một nửa, Bảo Như bỗng nhiên không nói tiếp nữa, đôi mắt to kia rõ ràng là sau khi đấu tranh khó khăn một hồi, quyết định từ bỏ một điều gì đó, chỉ còn đầy ắp sự bất đắc dĩ và lo lắng.

“Cậu sợ gì?”

“Sợ...” Đôi môi hồng của Bảo Như hơi động đậy rồi lập tức bị răng cắn chặt, như thể không biết nên diễn đạt lời nói trong lòng ra như nào, cuối cùng quyết định lên tiếng ở một góc độ khác: “Thần Tâm, nghe mình, về nhà nghỉ ngơi một thời gian được không? Gác lại tất cả mọi chuyện...”.

“Mình không có chuyện gì.”

“Nhưng vụ án của Minh Tích vẫn đang điều tra, trong tình hình căng thẳng như bây giờ cậu không thể xảy ra thêm bất cứ chuyện gì được, biết không?”

“Mình sẽ xảy ra chuyện?”

Hạ Bảo Như hơi ngẩn người, như thể bỗng nhiên ý thức được mình lỡ nói ra điều không nên nói.

“Bảo Như, cậu cũng cho rằng mình là người giết Minh Tích sao?”

“Cậu nói gì vậy?”

Giọng nói của cô rất khẽ, vốn dĩ chỉ là một câu nói vô ý, cô muốn từ cái chết của Minh Tích dẫn dắt đến con dao gọt hoa quả dính máu.

Nhưng gương mặt Bảo Như bỗng trắng bệch, điều này không nằm trong dự đoán của cô: “Cậu đang nói gì vậy?”.

Thần Tâm hơi ngẩn người, nhìn gương mặt trắng bệch, không tự nhiên rõ rệt của Bảo Như, cô bỗng nhiên không biết nói gì nữa.

Đột nhiên, tất cả dũng khí của cô biến mất, bởi vì cô không biết gương mặt phút chốc trở nên trắng bệch của Bảo Như rốt cuộc đang nói lên điều gì. Cô chỉ còn cách nói một câu hết sức khê khàng một cách không có thuốc chữa “mình đi trước đây”, sau đó ra khỏi công ty, ngồi vào xe.

Không biết tại sao bầu trời bỗng tối sầm lại, thực ra bây giờ mới hơn bốn giờ, nhưng khi cô lái xe ra khỏi Tân Huy, một tia sáng vốn dĩ ở phía bên kia bầu trời bỗng nhiên bị che khuất, mây đen ùn ùn kéo đến.

Chuông di động reo lên hết lần này đến lần khác, từ sau khi cô rời khỏi công ty, Bảo Như điên cuồng gọi điện thoại đến nhưng cô không hề muốn nghe máy chút nào.

Đột nhiên, cô không còn muốn điều tra gì nữa, không muốn hỏi gì nữa, cô hoàn toàn từ bỏ nhiệm vụ Dư Thiệu Đình giao cho cô. Rốt cuộc ai là người giết Minh Tích, còn có ý nghĩa gì nữa? Cho dù có ý nghĩa thì cô cũng còn có dũng khí để đi điều tra nữa không?

Dư Thiệu Đình cũng gọi đến mấy lần, nhưng cô cũng không bắt máy. Bầu trời bên ngoài xe phút chốc trở nên tối sầm như thể không bao giờ còn có thể tươi sáng trở lại, cô lái xe trên đường, dòng người dẫn trở nên thưa thớt, chiếc xe của cô lao đi vô định.

Nhan Tư Na nói lựa chọn mà con người đưa ra trong trạng thái vô thức mới trung thành với nội tâm nhất, vì vậy, thuật thôi miên mới được sử dụng rộng rãi, mục đích chính là để con người nói ra những điều sâu kín nhất tổng lòng.

Cho đến tận giây phút này, khi Thần Tâm dừng xe lại, khi căn biệt thự quen thuộc đập vào mắt, cô mới phát hiện câu nsoi đó hóa ra lại có độ chính xác cao đến như vậy. Nếu không, trong lúc mông lung như vậy, sao cô lại lái xe đến đây? Đến nơi đã vô số lần xảy ra bi hoan li hợp, nóng lạnh đan xen này?

“Thần Tâm? Trời ơi, thật sự là cô sao, tôi còn đang nghĩ sao chiếc xe này nhìn lại quen đến thế”, tiếng gõ cửa xe vang đến tai cô, Thần Tâm kéo tấm kính cửa xe xuống, tiếp đó là gương mặt và giọng nói của Nhan Tư Na rơi vào tầm mắt của cô: “Cô đỗ xe ở đây làm gì? Không biết đây kaf khu vực cấm đỗ sao, nhanh đi về phía kia đi!”.

Nhan Tư Na chỉ về phía cửa quán cà phê.

Trong ngày mà Cục khí tượng thủy văn mới sáng sớm đã thông báo về tin tức trận bão này, người dân biết được tin tức đều ùn ùn trở về nhà, vì vậy quán cà phê không một bóng người. Nhan Tư Na cũng rất nhàn nhã, pha một tách cà phê, ngồi bên tường kính nhìn dòng người vội vã bên ngoài, thật tình cờ, cô ấy lại nhìn thấy bóng dáng chiếc xe rất quen mắt.

Cô ấy vốn dĩ còn đang khó hiểu. Đó không phải là xe của Thần Tâm sao? Lẽ nào cô lại chạy đến đây tìm Quan Cảnh Phong?

Vì lo lắng nên cô ấy đến xem xem, cô Doãn đang ngồi sau vô lăng, thần thờ nhìn căn biệt thự phía đối diện.

Ông trời ơi, đó là ánh mắt gì vậy? Lẽ nào trời sắp xếp xuống sao?

“Đi nào, vào quán cà phê ngồi một lúc”, Nhan Tư Na vừa nhìn dáng vẻ Thần Tâm đã biết chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Cô ấy quá hiểu Thần Tâm, hai người là bác sỹ và bệnh nhân lâu năm, tâm trạng của Thần Tâm cô ấy hiểu như lòng bàn tay, “Nào, đúng lúc tôi đang nhàm chán, vào uống một ly cà phê với tôi, tâm sự cùng tôi”.

Cô ấy đưa Thần Tâm vào quán cà phê, ngồi vào vị trí vừa nãy, giơ tay ra hiệu cho người phục vụ pha cà phê.

“Sao tâm trạng lại tồi tệ như vậy?”

Doãn Thần Tâm không nói gì, ánh mắt vẫn dừng lại ở phía đối diện, căn biệt thự mà cô nhìn chăm chăm kể từ khi còn ở trên xe.

Nhan Tư Na khẽ thở dài: “Đừng nhìn nữa, anh ấy vẫn chưa về đâu”.

“Sao cô biết?” Giọng nói của Thần Tâm mông lung.

Tư Na hơi khựng lại: “Bởi vì mấy ngày này anh ấy đều đúng bảy giờ đưa một cô gái sang nhà hàng bên cạnh ăn cơm, ăn xong cơm mới cùng nhau về nhà. Mà bây giờ chưa đến bảy giờ”.

“Người phụ nữ đó trông như thế nào?” Thần Tâm lại nói khê khàng, nhưng lời nói vừa phát ra, Thần Tâm như thể bỗng ý thức được mình vừa hỏi điều gì đó ngu ngốc, bất ngờ bùng tỉnh, không biết là đang cười với Tư Na hay với chính mình, “Hừ, trông như thế nào thì liên quan gì đến tôi chứ?”.

Dù sao thì người này đi người khác đến, không cần hỏi cô cũng biết thời gian gần đây người phụ nữ ở bên anh là ai.

“Một cô gái cao cao, gầy gầy...”

“Không cần nói nữa đâu”, cô cười khẩy, “Tôi không quan tâm”.

Nhan Tư Na nhìn cô.

Thật sự không quan tâm sao?

Nhưng nhìn đôi mắt đầy đau thương không thể xóa nhòa kia mà xem, đau đến mức gần như trở thành thói quen, trở nên tê liệt rồi.

Rất nhiều bệnh nhân của cô ấy đều như vậy, bởi vì một việc gì đó trong đầu, người ta thường nói đau thương không quá trăm ngày, nhưng lại có những người ôm lấy đau thương hết ngày này qua ngày khác mà không chịu bỏ xuống, lâu dần, chứng trầm cảm bắt đầu hình thành.

“Thần Tâm...”

“Không cần nói gì nữa đâu.”

“Tôi không định khuyên cô”, Tư Na nhấp một ngụm cà phê, sau khi đặt xuống mới chậm rãi lên tiếng: “Tôi chỉ muốn hỏi cô, còn nhớ lại trà sữa lần trước cô uống không?”.

Sự chú ý của Thần Tâm bị thu hút một chút: “Secret Love?”.

Nhan Tư Na lấy làm lạ: “Với trí nhớ của cô mà vẫn có thể nhớ được cái tên đau miệng như vậy thật là hiếm hoi”.

Thần Tâm cười nhạt.

Sao có thể không nhớ chứ? Loại trà sữa mà cô vừa uống đã nhớ ngay đến Minh Tích, làm sao cô có thể quên được?

“Tại sao đột nhiên cô lại nhắc đến loại trà sữa đó?”

“Bởi vì tôi đột nhiên nhớ tới câu chuyện đằng sau nó, chính là câu chuyện mà lần trước tôi bảo cô vừa uống vừa đọc đó, còn nhớ không?”

“Ừm.” Cô gật đầu, trong đầu hiện ra cảnh tượng buổi tối ngày hôm đó, ngồi ở đây đọc câu chuyện ấy, “Đó là câu chuyện của cô sao?”.

“Coi như vậy đi”, Nhan Tư Na, đặt thuốc lá lên bàn, không hề khách khí, với tay rút một điếu.

Thần Tâm tiện tay giúp cô ấy châm thuốc, nhìn Tư Na hài lòng rít một hơi, lúc sau: “Nhưng câu chuyện này không phải do tôi viết, là một người bạn của tôi viết”.

“Ồ?” Thần Tâm lơ đãng hút thuốc của mình.

“Anh ấy viết câu chuyện này tặng tôi.”

“Anh ta yêu thầm cô.” Đây không phải là một câu hỏi.

10. Chương 7-3: Thừa Nhận Yêu Em, Khó Đến Thế Sao? (3)

“Nhưng cuối cùng, người khiến tôi quyết định đưa đồ uống này bào thực đơn lại không phải anh ấy, mà là một người khách của tôi.”

“Ồ?”

Nhan Tư Na lại hút một hơi thuốc, thấy Thần Tâm có vẻ không hứng thú với câu chuyện này lắm, nhưng cô ấy đột nhiên lại có suy nghĩ bỗng bột, muốn nói câu chuyện này ra: “Vị khách đó nhìn rất đẹp trai”, không nằm ngoài dự tính, cô gái trước mặt hơi nhếch mép, cô ấy cũng cười theo, “Tôi nghĩ mức độ đẹp trai cũng không thua kém gì anh Quan nhà cô đâu”.

“Sau đó thì sao? Có suôn sẻ phát triển mối quan hệ cùng anh ta không?” Giọng nói của Thần Tâm hơi trêu chọc.

“Tôi cũng muốn thế, tiếc là trong lòng anh ta đã sớm có người khác rồi.”

“Cô chưa nghe câu ‘Chỉ cần công phu thâm hậu, thỉ kết hôn rồi cũng có là gì’ sao?”

“Đây chỉ là đối với người bình thường thôi”, Tư Na lắc đầu, “Anh ấy không giống họ, rất không giống, bởi vì người tổng lòng anh ấy đã ở trong đó rất nhiều năm, anh ấy nói muốn cô ấy trả phòng thực sự có chút khó khăn”.

“Thời này còn có người đàn ông như vậy sao?” Trong ngữ điệu của Thần Tâm không giấu nổi sự nghi ngờ.

Nhan Tư Na nhìn cô, âm thầm thở dài. Bây giờ đích thực vẫn còn người đàn ông như vậy, hơn nữa, đương nhiên cũng có người phụ nữ tương tự, trước mắt không phải là một ví dụ điển hình nhất sao?

Nhưng cô ấy không vạch trần Thần Tâm, chỉ tiếp tục kể câu chuyện của mình: “Anh ấy nsoi với tôi những chuyện về người phụ nữa kia, nghe xong câu chuyện của anh ấy, tôi lập tức để Secret Love vào trong thực đơn. Cô có muốn nghe câu chuyện này không?”

“Đương nhiên rồi.”

Được rồi, câu chuyện bắt đầu.

“Mới đầu, tôi chú ý đến anh ấy vì mỗi lần anh ấy đến quán cà phê là đều đưa những người phụ nữ khác nhau theo. Sau đó, tôi tìm cơ hội nói chuyện với anh ấy, anh ấy nói với tôi, hành động của anh ấy nhìn có vẻ đào hoa, thực ra chỉ vì muốn kìm chế nỗi cô đơn tận sâu trong đáy lòng, anh ấy nói anh ấy yêu một người đã bao năm nay không hề thay đổi, nhưng người đó lại không yêu anh ấy.”

Doãn Thần Tâm không kìm được, cười nhẹ thành tiếng: “Thật cũ rích”.

“Đúng vậy, nhưng những tình yêu thầm kín không phải đều bắt đầu như vậy sao?” Nhan Tư Na cũng cười, “Khi mới gặp cô ấy, anh ấy hai mươi tuổi, đang học đại học năm hai. Cô ấy là sinh viên năm nhất, trong buổi tiệc chào mừng sinh viên mới, anh ấy đã bị trúng tiếng sét ái tình, thế là đã theo đuổi cô ấy cả một học kì”.

“Năm hai mươi một tuổi, anh ấy đã theo đuổi được ô ấy, cứ tưởng rằng hạnh phúc bắt đầu, nhưng không ngờ sau đó xảy ra rất nhiều chuyện không vui, bao gồm người phụ nữ đó giấu anh phá thai, bỏ đi đứa con của mình, lại tìm mọi cách ép anh chia tay...”

Thần Tâm ngẩn người, vốn đang lơ là nghe câu chuyện bỗng nhiên lại tập trung: “Cô muốn nói là...”.

Nhưng Tư Na không để ý đến cô: “Năm hai mươi hai tuổi, anh ấy tốt nghiệp đại học, bắt đầu tiếp quản việc kinh doanh của gia đình. Gia đình anh ấy là về ngoại thương, dù lúc đó hau người đã chia tay và trở thành bạn nhưng anh ấy vẫn hi vọng có thể có chút thời gian ở bên cạnh cô ấy, vì vậy đã từ chối rất nhiều chuyện làm ăn của gia đình”.

“Năm đó, anh ấy nói, nhà dương cầm nổi tiếng mà cô ấy thích đã đến Trungg Quốc biểu diễn, ở trường Đại học Khoa học tự nhiên Đại Liên. Hôm đó, anh ấy đáng lẽ phải đi tiếp một khách hàng người Nhật, nhưng cuối cùng, mặc cho bố mẹ phản đối, anh ấy mua vé máy bay đến nơi buổi biểu diễn, chì vì muốn ghi lại bản dương cầm mà người phụ nữa kia thích nhất.”

“Năm hai mươi ba tuổi, người phụ nữ đó đi học cao học ở Bắc Kinh, anh ấy mới bắt đầu chấp nhận sự sắp đặt của gia đình, đi đến các quốc gia khác nhau làm kinh doanh. Nhưng bất kể anh ấy đi đến đâu, anh ấy để vô thức đi tìm mua đĩa DVD mà người phụ nữ đó yêu thích, nói là đợi đến sinh nhật lần thứ hai mươi tư sẽ tặng cho cô ấy. Thậm chí vì món quà này, anh ấy hi sinh cả một năm lợi nhuận của gia đình ở Hà Lan, chỉ để lấy được hộp nhạc mà anh ấy cho rằng người phụ nữ đó chắc chắn sẽ rất thích. Bởi vì khi cô ấy hai mươi tư tuổi chính là lúc hai người quen nhau tròn năm năm, cũng là năm thức năm mà đứa con chung của hai người ra đi...”

Hoàn toàn không có dự báo trước, tiếng khóc đột nhiên vang lên giữa quán cà phê, Nhan Tư Na bình tĩnh, phát hiện ra tiếng khóc chính là của người phụ nữ mà ban đầu còn lơ đãng với câu chuyện.

Nhưng Tư Na dường như hoàn toàn hiểu được nỗi đau của cô, vì vậy không có ý định an ủi: “Thần Tâm à, cô có biết tại sao tôi lại kể câu chuyện này với cô không? Thực ra tôi chỉ muốn nói cho cô biết, tình yêu có rất nhiều hình thức, không phải là nhất định phải ở bên nhau mới gọi là tình yêu. Cô thấy người đàn ông trong câu chuyện rất đau khổ, rất nhỏ bé sao? Nhưng anh ấy cho tôi biết, thực tế anh ấy rất vui vẻ, bởi vì khi chúng ta yêu một người, vui chính là nhìn thấy người ấy hạnh phúc. Thần Tâm...” Nói đến đây, Nhan Tư Na đứng dậy, đi qua chiếc bàn cà phê giữa hai người, đến bên cạnh cô, “Đây mới chính là tình yêu đích thực. Tại sao chúng ta không thay một góc độ để suy nghĩ chứ? Cuộc đời thực ra có rất nhiều khi chỉ vì chúng ta quá cố chấp, quá kiên trì với những thứ không phải của chúng ta nên chúng ta mới đau khổ, giống như cô đối với anh Quan...”.

“Đủ rồi!” Bỗng nhiên, bàn tay Tư Na bị hất ra, người phụ nữ vốn đang khóc bất ngờ đẩy cô ra, “Đúng vậy, đây mới chính là tình yêu đích thực, đây mới chính là tình yêu vĩ đại! Nhưng bác sĩ Nhan, cô có biết người đàn ông vui vẻ này cuối cùng thế nào không?”.

Nước mắt trào ra từ đôi mắt cô, như thể cơn mưa xối xả đang rơi xuống không hề nể nang bên ngoài. Doãn Thần Tâm đột nhiên đứng dậy, quay mặt, bợ phờ nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt cô.

“Cô chắc chắn không biết đúng không? Được, để tôi nói cho cô biết”, đến giọng nói của cô cũng trở nên run rẩy, “Người đàn ông âm thầm cho đi đó, người đàn ông mà cô cho rằng cô rất hiểu anh ấy, anh ấy lâu lắm không đến quán cà phê này rồi đúng không? Ít nhất cũng phải nửa năm nay rồi đúng không? Cô có biết tại sao không? Bởi vì anh ấy chết rồi! Chết trong một tình không có hi vọng với người phụ nữ đó, kết cục của anh ấy là chết rồi, cô có biết không?! Anh ấy muốn tặng quà cho người phụ nữ đó trong ngày sinh nhật hai mươi tư tuổi, nhưng sinh nhật hai mươi tư tuổi của người đó vào ngày 30 tháng 12 năm 2010, còn anh ấy đã chết vào ngày 23 tháng 11 năm 2010 rồi, cô có biết không?!”.

Nhan Tư Na ngẩn người: “Thần Tâm...”.

“Người đàn ông đó là ai cô có biết không?” Cô tuyệt vọng nhìn thế giới mơ hồ trước mắt, tuyệt vọng phát hiện ra giây phút này cái đầu khốn kiếp của cô lại không thể nào lắp ghép ra được gương mặt tuần tú khi gặp nhau lần cuối cùng của người đàn ông vô tội, si tình đó nữa, “Anh ấy chính là Minh Tích, người đã từng là bạn trai duy nhất của tôi cho đến hôm nay, Phó Minh Tích”.

Chiếc Lotus màu đen lại một lần nữa lao đi trên con đường ngày một thưa bóng người, trước mắt cô mơ hồ, đôi tay không ngừng run rẩy, chiếc xe chạy xiên vẹo trên con đường cao tốc như thể một kẻ say mềm.

Khi Nhan Tư Na chạy ra khỏi quán cà phê để đuổi theo thì đã không kịp nữa rồi, chiếc xe đã lao đi. Cô ấy thẫn thờ nhìn chiếc xe không còn bất cứ dấu vết nào trong màn mưa, gương mặt trước nay luôn nho nhá, đầm đìa giây phút này chỉ còn sót lại đau thương.

“Alo, anh Quan phải không? Tình trạng bây giờ của Thần Tâm rất nguy hiểm...”

Hừ, rõ ràng là một đôi bạn tâm đến nhau biết bao, nếu không tại sao người đàn ông ở đầu kia vẫn chưa nghe xong đã ngắt luôn điện thoại, lòng dạ như lửa đốt, chiếc xe vừa đi đến cửa căn biệt thự đã quay đầu, lao vào trong màn mưa?

Chuông di động của Thần Tâm không ngừng vang lên, nhưng cô chẳng buồn nhìn.

Giây phút này, đã chẳng còn tin tức gì đáng để cô phải nhìn nữa cả.

Trong cơn mưa càng ngày càng nặng hạt, chiếc xe được lái đến bên bờ biển. Tất cả vẫn là hành động tự chủ trong vô thức, trái tim cô muốn đến đây, đến bên bờ biển mà cô và Minh Tích lần cuối cùng cùng nhau uống rượu, cùng nhau nghe bài Fur Elise, nơi mà lần cuối cùng hai người suýt nữa đã hôn nhau.

Mưa dội vào cửa kính xe càng mạnh càng lớn, tiếng nhạc trong xe mở đến mức lớn nhất, bản Fur Elise được phát đi phát lại, vang vọng trong xe hết lần này đến lần khác. Đó là bản nhạc mà Minh Tích đã mang về cho cô, bản nhạc mà anh ấy dùng tình cảm của mình trong năm năm tròn, cho dù phải chết cũng phải mang về cho cô, nhưng anh ấy lại không đợi được đến ngày đó.

Tiếng còi gáp gáp từ xa vọng lại, đến rồi gần, nhưng tiếng mưa quá lớn, tiếng nhạc quá lớn, cô hoàn toàn không nghe thấy gì. Đến tận lâu sau, kính xe bị đập mạnh không ngừng, “Rầm, rầm, rầm, rầm, rầm, rầm”, cô mơ mơ màng màng kéo kính xe xuống trong nước mắt, đập vào mắt lại là gương mặt bị mưa đập gió vùi của Quan Cảnh Phong.

“Doãn Thần Tâm, em bị điên rồi sao? Em bị điên rồi sao?!” Tiếng hét lớn phẫn nộ lại có chút run rẩy, mạnh mẽ hơn cả tiếng sấm chớp vang đến bên tai cô, kính cửa được kéo xuống, mưa gió điên cuồng lập tức hất vào dữ dội: “Mở cửa! Mở cửa ra ngay! Lập tức! Ngay bây giờ! Doãn Thần Tâm!!!”.

Cô như thể bị ai đó điểm huyết, thẫn thờ nhìn gương mặt như thể chưa từng nhìn thấy cả thế kỷ này, đầu có trống rỗng.

“Doãn Thần Tâm! Khốn kiếp! Mở cửa ra ngay cho tôi!”

Tiếng đập cửa xe còn dữ dội hơn cả cơn bão ngoài kia, cuối cùng cô mới từ từ phản ứng lại, đặt tay lên nút điều khiển.

Cô vừa ấn, cửa xe liền mở ra, tiếp đó là bàn tay của Quan Cảnh Phong nhanh như chớp với tới, nắm lấy cánh tay cô, lôi ra.

“Quan Cảnh Phong?” Mãi đến khi cơn mưa xối xả làm đầu óc cô bừng tỉnh, Doãn Thần Tâm mới bừng tỉnh: “Quan Cảnh Phong?”.

Hóa ra, tất cả những điều vừa rồi không phải là ảo giác, hóa ra anh thật sự đã đến!

“Rốt cuộc em đang làm gì? Không thể khiến anh bớt lo lắng đi sao?” Bài lên lớp phần nộ y như mọi lần trước vang đến tai cô nhưng lại càng phần nộ hơn bất cứ lần nào trước đây.

Quan Cảnh Phong bế xốc cô lên, vừa đứng lúc đầu óc Thần Tâm bừng tỉnh, anh bế cô đi về hướng xe của mình.

“Anh làm gì vậy?” Đột nhiên, Thần Tâm giãy giụa, “Quan Cảnh Phong, anh đang làm gì vậy? Anh định đưa em đi đâu?”.

“Đương nhiên là đi về!”

“Không! Em không về!”

“Em bị bệnh hả? Đang có bão đó!”

“Anh mặc kệ em!”

Xe của anh đỗ ở gần đó, Quan Cảnh Phong bước nhanh về phía xe, mở cánh cửa xe bên cạnh ghế ngồi trước, ném cô vào trong.

Nhưng anh chưa kịp ngồi vào ghế sau vô lăng, cô đã nhanh chóng lao ra khỏi xe.

“Doãn Thần Tâm!” Mưa trút xuống điên loạn, gió càng lúc càng lớn, anh sắp tức điên vì người phụ nữ này rồi, “Có chuyện gì em không đợi được về đến nhà nói sao? Em bị thần kinh sao, gió bão như vậy chạy ra bờ biển làm gì?!”.

“Không cần anh phải lo!” Thần Tâm hùng hổ hét lại, “Không phải anh đã đẩy em cho Dư Thiệu Đình sao? Anh không phải đã vất vả bỏ đi được gánh nặng này rồi sao? Anh còn chạy đến lo cho em làm gì?”.

“Im lặng! Những chuyện này về nhà rồi nói!”

“Em không về!” Mư gió cuồng bạo đập lên mặt cô, nhất thời mang theo tất cả những ngượng ngùng, gượng gạo và nhục nhã của buổi tối hôm nay, “Em như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ? Người yêu em nhất đã chết rồi, người mà em yêu không bao giờ em có được, còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Còn ý nghĩa gì nữa chứ?”.

“Doãn Thần Tâm!”

“Anh về trước đi, Quan Cảnh Phong, em thực sự... không còn tìm thấy lí do để tiếp tục sống nữa”, nước mắt cô tuôn trào cùng với nước mưa, đầm đìa trên gương mặt.

Cô lùi về sau từng bước, từng bước, đối mặt với anh, từng bước lùi về phía biển, đột nhiên, cô quay người lao về phía sóng biển hung hãn.

“Khốn kiếp!” Quan Cảnh Phong lập tức chạy theo, “Doãn Thần Tâm! Đứng lại!”.

Sức gió cực mạnh khiến bước chân anh trở nên khó khăn, nhưng người phụ nữ trước mắt lại chạy như điên, quyết tâm từ bỏ tất cả, một sức mạnh muốn hủy hoại mọi thứ nào đó kéo cô về phía trước.

“Thần Tâm!” Đột nhiên, một cảm giác hoảng hốt nào đó trào lên tóm chặt cổ Quan Cảnh Phong khiến tiếng hét của anh bỗng trầm xuống, vang đến bên tai cô, đã không còn phần nộ, không còn chỉ trích, chỉ còn sự đau thương nguyên thủy nhất.

Là ảo giác sao?

Cô nghe nhầm sao?

Nhưng cho dù nghe nhầm, bước chân cô đột nhiên chậm lại, chỉ để quay đầu, nhìn người đàn ông này xem có phải anh đang dùng aasnh mắt dịu dàng mà cô tưởng là ảo giác nhìn cô không.

Cho dù là một phần trăm, một phần nghìn, một phần vạn cũng đáng để quay đầu nhìn.

Quan Cảnh Phong không bỏ lỡ thời cơ, đuổi kịp cô. Vừa tóm được cô, anh lập tức ghi chặt cô vào lòng: “Đừng chạy nữa, anh xin em, coi như anh cầu xin em!”.

Mưa to gió lớn vùn vù xung quanh anh và cô, quét mạnh lên trái tim hoảng loạn của hai người qua lớp quần áo đã ướt sũng.

Trái tim của anh, của cô... của họ!

“Quan Cảnh Phong...” Cô cố gắng ngẩng đầu lên khỏi cái ghi chặt của anh, nhìn gương mặt phờ phạc vì bị mưa đập gió vùi của anh, trên đó, hai hàng lông mày đang chau lại thật sâu, “Quan Cảnh Phong...”.

“Đừng gọi nữa!” Sự sợ hãi, hoảng hốt vì tìm lại được thứ vừa mất đi khiến cơ thể dường như vĩnh viễn cương nghị của anh cũng đang run lên lập cập.

“Quan Cảnh Phong”, giọng nói của cô thật khê, “Anh đang lo lắng cho em sao?”.

“Nói thừa thôi!”

“Nhưng... Anh có yêu em không?”

Cơ thể run rẩy của anh chợt khựng lại.

“Anh có yêu em không?” Cô lại hỏi lại một lần nữa.

Bốn bề chỉ có tiếng mưa gió.

Thần Tâm lại cười: “Không trả lời được sao?”.

Thừa lúc anh đang ngẩn người, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra một lần nữa, lùi từng bước về phía sau: “Thật sự không trả lời được sao? Quan Cảnh Phong? Quan Cảnh Phong, yêu em thực sự khó đến thế sao? Thừa nhận yêu em thực sự cần phải nghĩ đi nghĩ lại, cẩn thận suy xét, quyết định khó khăn đến thế sao? Tình yêu chẳng phải là thứ tình cảm xuất phát từ nội tâm mà bản thân không thể làm chủ được sao? Nhưng anh thì sao?”.

Nhưng cô thì sao?

Trong cơn mưa giạt gió vùi, sấm chớp đan xen... Còn cô thì sao? Trong hoàn cảnh như vậy, cô lại bức bách người đàn ông hoàn toàn không bằng lòng cho mình tình yêu nói yêu mình.

Doãn Thần Tâm, mày có thể vô sỉ đến thế, trơ trẽn đến thế sao?

“Thần Tâm...”

“Đủ rồi... Thứ mà em cần anh vĩnh viễn không thể cho em, vậy thì dừng lại đi, coi như em xin anh, thả lỏng một chút, kết thúc với em được không? Đừng bao giờ dùng những hành động quá nhiệt tình như vậy để cho em niềm hi vọng căn bản không bao giờ xảy ra, được không? Anh dứt khoát một chút, đừng dày vò em như vậy nữa, được không? Luôn là những khi em tràn trề hi vọng lại cho em một cái bặt tai, Quan Cảnh Phong, đủ rồi, em thực sự chịu đủ rồi!”

“Bây giờ không phải là lúc cứng đầu!”

“Vậy khi nào mới là lúc cứng đầu? Em không phải là trẻ con, trong mắt anh, đến khi nào em mới có thể hết cứng đầu?”

Giọng nói của cô nghe thật đau thương, trong giây phút không hề ăn nhập này, trong giây phút trước khi cơn bão đổ bộ đến, họ nên lên xe về nhà tránh bão ngay...

Đúng vậy, về nhà trước khi cơn bão đến.

Đây mới là điều cần làm ngay bây giờ. Anh bị làm sao thế này? Anh cũng lây bệnh từ người phụ nữ này rồi sao?

Quan Cảnh Phong bất ngờ giơ tay, khi Thần Tâm vẫn chưa quay trở lại với hiện thực, anh bế thốc cô lên. Lần này, sức mạnh của anh dùng để bế cô mạnh mẽ đến đáng sợ. Anh không cho phép người con gái ngốc nghếch này có cơ hội trốn khỏi anh, trốn khỏi xe anh!

Anh ném cô vào ghế ngồi phía trước, thắt dây an toàn, đóng sầm cửa xe, khóa lại, sau đó trở về ghế lái nhanh như bay.

Chiếc xe thể thao được khởi động với vận tốc nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ một giây sau, đã lái ra khỏi bờ biển.

“Quan Cảnh Phong! Quan Cảnh Phong!”

“Đừng có gọi nữa!” Anh sắp tức đến nổ tung rồi.

Mưa càng lúc càng lớn, lớn đến mức chẳng nhìn thấy gì, cả thế giới trước mắt trở nên trắng xóa, cần gạt nước mưa được bật đến mức lớn nhất cũng như thể không bật. Anh đã chẳng nhìn rõ thứ gì rồi mà người phụ nữ đáng chết này vẫn đang giận dỗi trong xe!

“Quan Cảnh Phong, cho em xuống xe!”

Anh lại dùng sức đạp chân ga lên mức cao nhất lần nữa, nhưng chiếc xe vẫn di chuyển khó khăn trong cơn gió mạnh. Cần gạt nước không thể bật to hơn được nữa, cả thế giới trở nên mờ mịt, nhưng đột nhiên, trong màn nước trắng xóa bỗng xuất hiện một thứ quái gở gì đó màu đỏ mà không rõ là thứ gì, thứ đó đang lao về phía anh với vận tốc tối đa.

“Quan Cảnh Phong!”

Hai người mở to mắt cùng lúc, nhìn thứ màu đỏ đó chỉ một giây nữa thôi là đâm sầm vào họ, chiếc vô lăng trong tay anh được quay hết cỡ sang bên phải một cách vô thức.

“Rầm!” Một âm thanh cực lớn vang lên.

Đây là âm thanh cuối cùng mà Doãn Thần Tâm nghe thấy trước khi ngất đi.

11. Chương 8-1: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (1)

Type: Thùy Miên

“Cô Doãn không có gì đáng lo nữa, chỉ là sợ quá ngất đi thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh.”

“Được, được, ơn trời ơn đất...” Giọng nói quen thuộc với tiếng khóc vang đến tai cô. Tất cả trở lại trạng thái bình lặng, không còn tiếng gió to, tiếng sóng lớn nữa, cũng không còn tiếng dạy dỗ phần nộ đó nữa, trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng sput sput khe khẽ lúc có lúc không.

Đau đầu quá!

“Thần Tâm, Thần Tâm... Ông ơi, Thần Tâm tỉnh rồi!”

“Thần Tâm, Thần Tâm, con có sao không?”

...

Vừa mở mắt, trước mắt cô là hai gương mặt đầy lo lắng, Thần Tâm đỡ cái đầu đau đến mức sắp nổ tung, lạ lùng hỏi: “Con đang ở đâu đây?”

“Ở bệnh viện.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trước khi ông Doãn, bà Doãn lên tiếng, nơi phát ra âm thanh đã bị gương mặt quá gần của hai ông bà che khuất.

Doãn Thần Tâm chau mày, Doãn Đông Lâm và Từ Mỹ Vân mới lùi lại, để cô nhìn ra chỗ vừa phát ra âm thanh đó.

Không hề hợp thời, hợp cảnh, khi cô vừa mở mắt ra nhìn, gương mặt không chút biểu cảm nào của Tả Diên Thanh lọt vào tầm mắt cô.

Thần Tâm tối sầm mặt lại: “Cô đến đây làm gì?”

“Tôi đến làm gì?” Cô ta hừ một tiếng, mặc cho lúc đó Doãn Đông Lâm và Từ Mỹ Vân đều ở đó, hai người mà trong lần gặp mặt trước đây, Quan Cảnh Phong dặn dò cô ta phải để lại ấn tượng tốt đẹp với họ, bây giờ họ đều đang ở đây, nhưng cô ta không còn nghĩ được nhiều như thế nữa.

Tả Diên Thanh rời khỏi cánh cửa, đi đến trước mặt Thần Tâm.

Chẳng có ai có thể biết được cô ta định làm gì, không hề có chút báo trước, hoàn toàn bất ngờ, cô ta đột nhiên giơ tay, tát mạnh lên gương mặt nhợt nhạt của người phụ nữ đang nằm trên giường.

“Bốp!”

“Tiểu Thanh...”

“Tiểu Thanh!” Từ Mỹ Vân hét lên, cho dù trong lòng bà cũng buồn chuyện con gái mình cứng đầu, nhưng dù sao cũng là máu mủ của mình, lại bị người khác cho một cái bạt tay ngay trước mặt mình khiến bà không thể chịu được, “Đừng như vậy, nói thế nào đi nữa Thần Tâm cũng là cô giáo của cháu...”

“Cô ta có giống cô giáo không?” Ánh mắt nghiêm khắc của Tả Diên Thanh nhìn thẳng vào bà Doãn, dưới cái nhìn ngắc ngờ như khúc gỗ của Thần Tâm, Tả Diên Thanh nghiêm khắc nhìn Từ Mỹ Vân: “Trong hoàn cảnh như vậy còn chạy đến bờ biển, để Cảnh Phong phải chạy theo, chết theo, cô ta làm như vậy có giống một cô giáo không? Doãn Thần Tâm...”

Ánh mắt nghiêm khắc lại quay sang nhìn cô: “Sao cô lại có thể cứng đầu đến như vậy?! Cô biết rõ Cảnh Phong lo lắng cho cô đến mức nào, vậy mà cô còn làm như vậy! Bây giờ thì tốt rồi, anh ấy nằm ở phòng bệnh bên cạnh, cô vui chưa? Hả?”

Gương mặt trắng bệch của Doãn Thần Tâm vẫn chưa phản ứng lại, cô nhìn miệng Tả Diên Thanh đang động đậy.

Cô ta chưa bao giờ kích động như vậy, bất kể là trong lớp học hay những lần ở bên cạnh Quan Cảnh Phong trước kia, cho dù không hay nói chuyện với Thần Tâm nhưng ít nhất cũng giữ dáng vẻ tôn sư trọng đạo, nhưng giây phút này, Tả Diên Thanh đang trừng mắt nhìn cô như thể mong là có thể rút ra một thứ vũ khí sắc nhọn khiến Thần Tâm vạn tiền xuyên tim.

Bỗng nhiên, trong đầu cô vụt hiện lên cảnh tượng, mưa to gió lớn trắng trời, tiếng hét phẫn nộ và cả thứ màu đỏ lẫn cuối cùng hiện lên trong mắt cô và cả tiếng “rầm” đó nữa.

“Quan Cảnh Phong!” Đột nhiên Doãn Thần Tâm ngồi bật dậy, “Cô nói anh ấy bị làm sao? Anh ấy đang ở đâu? Anh ấy rốt cuộc làm sao rồi?”

“Cô có còn quan tâm không?” Tả Diên Thanh trừng mắt nhìn cô, “Đừng có mè nheo chuột giã từ bi nữa, nếu như cô có lòng, thì có thể giận dữ với anh ấy trong hoàn cảnh như vậy không?”

“Anh ấy rốt cuộc làm sao rồi?!”

Tả Diên Thanh không trả lời, ánh mắt vẫn dính chặt lên người Thần Tâm.

Thần Tâm nhìn cô ta.

Phòng bệnh bỗng trở nên yên tĩnh, Doãn Đông Lâm và Từ Mỹ Vân đứng bên cạnh nhưng dường như đã bị hai ánh mắt đang nhìn nhau này cách li sang một thế giới khác.

“Anh ấy bị thương.” Hồi lâu sau, giọng nói lạnh lùng mới vang lên, sự phẫn nộ trong ánh mắt Tả Diên Thanh không biết tại sao bỗng nhiên biến mất, “Có còn đồ kị, có còn ghen tuông nữa không? Có còn muốn hỏi anh ấy rốt cuộc có yêu cô nữa không?”

Hai người ở bên ngoài thế giới đó cùng lúc kinh ngạc bởi vì hàm ý rõ ràng trong lời nói của Tả Diên Thanh.

“Cô có biết không? Nhân viên cứu hộ nói rằng vào giây phút cuối cùng, anh ấy đã đánh vô lăng sang bên phải. Bây giờ, cô có còn muốn hỏi anh ấy rốt cuộc có yêu cô nữa không?”

Thần Tâm vẫn còn nhớ năm mười sáu tuổi khi cô học lái xe, thầy giáo dạy cô lái xe trong lúc rảnh rỗi đã nói với cô một thói quen của con người mà không có bằng chứng khoa học nào chứng minh.

Ông ấy nói khi gặp nguy hiểm trong khi lái xe, người lái xe sẽ vô thức đánh vô lăng sang bên trái để tránh nguy hiểm xảy ra trước mặt. Đây là phản ứng trực giác của con người, hoặc là có thể nói đây là một phản xạ vô điều kiện, cho dù người ngồi bên cạnh là cha mẹ hay vợ mình đi nữa.

Rất nhiều năm sau, khi Thần Tâm trở thành giảng viên đại học, vào mười phút cuối cùng của một giờ lên lớp, cô đột nhiên nhớ lại câu chuyện này và kể cho học sinh nghe về phản xạ vô điều kiện này. Lần đó, họ còn dùng mười phút cuối cùng của giờ học thảo luận về phản ứng trực giác của con người mà kết luận được đưa ra là, mỗi một người từng trải qua tai nạn xe hơi đều đồng ý với quan điểm này, cho dù không có bằng chứng khoa học chứng minh, nhưng những người tài xế mà họ đã từng gặp, khi gặp phải nguy hiểm, đích thực đều đánh vô lăng sang bên trái... để bảo vệ mạng sống của chính mình, phản ứng trực giác.

Nhưng không cần Tả Diên Thanh nhắc nhở, cô cũng nhớ rất rõ khi thứ màu đỏ đó lao về phía họ, Quan Cạnh Phong dứt khoát đánh vô lăng về phía bên phải... để bảo vệ mạng sống cho cô.

Trong phòng bệnh, người mà mỗi lần nhìn thấy cô đều nhượng mày theo thói quen, rồi hét vào mặt cô một bài lên lớp bây giờ lại im lặng một cách bất ngờ, anh nằm ở đó, dưới ánh nắng chói mắt hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, gương mặt như thiên lôi này khó khăn lắm mới có được giờ phút êm đềm như vậy, hàng lông mày đó không còn nhượng lên theo thói quen, đôi mắt khép lại, hơi thở khe khẽ, đều đều như thể một đứa trẻ ngoan ngoãn.

“Xin lỗi”, cô ngồi trên chiếc ghế thấp bên cạnh giường bệnh, khẽ cầm tay anh lên, nắm chặt, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Giờ phút đó, trăm ngàn lời nói hóa thành hai chữ nặng nề khê khàng vang vọng trong phòng. Cô nắm bàn tay anh trong hai tay mình rồi áp lên má, đen giòn và nhợt nhạt, cương nghị và mỏng manh, sự đối lập rõ nét hiện lên trước mắt cô, những giọt nước mắt bồi rối lẫn dài trên má.

Thứ màu đỏ lao về phía họ vào đêm mưa gió đó hóa ra là một chiếc ô tô, dưới màn mưa trắng trời và sự giận dữ của cô, Quan Cạnh Phong đi vào đường ngược chiều mà không biết, chiếc xe màu đỏ đó cũng bị bao vây trong cơn mưa bão như họ, thế là lao thẳng đến phía họ. Bác sĩ nói thực sự là đại nạn mà không chết, trong tình hình như vậy mà anh ấy còn đánh lái sang bên phải, trong lúc phanh gấp, đầu anh đã đập vào kính xe của chính mình.

Chỉ là!

Chỉ là, anh đã hôn mê cả một ngày trời rồi mà vẫn chưa tỉnh.

“Quan Cạnh Phong, em thực sự... thực sự không bao giờ như vậy nữa, xin anh mở mắt ra được không? Em thực sự biết lỗi rồi...” Đôi vai Thần Tâm rung lên đau khổ.

Cô gái đứng ở cửa phòng bệnh khép cửa lại.

“Cô ấy khóc như vậy xem ra đầu óc đã tỉnh táo trở lại rồi”, cô ta khép cửa lại, khẽ nói với người đàn ông đứng phía sau, nhưng đôi mắt nhìn trên cửa bỗng nhiên trở nên thần thờ.

“Đúng vậy, vậy nên tôi nghĩ không cần vào làm phiền họ nữa, cô Tả?”

“Ừm?”

“Hay là đi uống với tôi một tách cà phê?”

“Có phiền nếu tôi hút một điếu thuốc không? Tôi biết mục đích anh hẹn tôi xuống đây, nhưng trước khi tôi suy nghĩ một vấn đề nào đó, có thói quen hút một điếu thuốc.”

“Thói quen này giống như Thần Tâm”, Dư Thiệu Đình nhún vai tỏ vẻ không để bụng, sau khi lịch sự kéo ghế cho cô gái đi cùng, anh ta ngồi xuống đối diện. “Vậy tôi không vòng vo nữa nhé, cô thông minh như vậy rồi”.

“Thông minh?” Tả Diên Thanh nhếch môi, “Không, nếu muốn nói đến thông minh, anh nên đặt hai từ đó lên người Cạnh Phong. Đương nhiên, chúng tôi biết anh định hỏi điều gì, về chuyện mộng du đúng không?”.

Đôi mắt đào hoa nhỏ dài của Dư Thiệu Đình ánh lên một nụ cười: “Đương nhiên, đây là một trong những vấn đề đó. Anh Quan đã đoán được rồi?”.

“Anh nói xem? Hơn nữa, anh ấy đoán được anh cũng đoán được rồi.”

Câu nói lòng vòng khiến Dư Thiệu Đình cười: “Anh ta để lại quá nhiều sơ hở, nhiều đến mức khiến tôi hơi nghi ngờ có phải anh ta cố ý không. Nhưng nếu anh ta sớm đã biết tôi sẽ đoán ra không phải là cô, tại sao anh ta lại muốn đẩy cô ra?”.

“Anh nói xem?” Nhân viên phục vụ đặt cà phê lên bàn, Tả Diên Thanh nhắc tách cà phê lên nhấp một ngụm, “Khi đó, tất cả mọi người đều dồn lên phía cô giáo Doãn”, cô ta mỉm cười, đột nhiên nghĩ lại Quan Cạnh Phong vì lo lắng mà gần như phát điên lần đó, đáng vẻ mà cô ta chưa bao giờ nhìn thấy ở người đàn ông lạnh lùng ấy, “Thực ra nói ra cũng không sao, anh đã biết hết rồi, hơn nữa nói thực là Cạnh Phong cũng dự đoán là anh biết rồi. Không phải anh ấy cố tình để lại sơ hở đâu, chỉ là việc theo dõi qua camera quá đột ngột, anh ấy trở tay không kịp mới bảo tôi làm như vậy”.

“Thu hút sự chú ý của cảnh sát, giữ được lâu bao nhiêu hay bấy nhiêu?”

“Đúng vậy”, cô ta gật đầu.

Hừ, Quan Cạnh Phong lạnh lùng, bình tĩnh.

Quan Cạnh Phong người mà cho dù núi Thái Sơn có sập xuống trước mắt cũng không hề biến sắc.

Quan Cạnh Phong người mà đến mất đi đứa con vẫn có thể kí đơn li hôn với vợ như không có chuyện gì xảy ra.

Ai có thể tin người đàn ông như vậy lại vì một cô gái nhỏ bé mà vất óc suy nghĩ đến mức này?

“Tôi biết anh đang nghĩ gì”, Tả Diên Thanh dụi đầu thuốc sắp cháy hết, gương mặt mỉm cười nhìn Dư Thiệu Đình. “Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, dùng nhân cách của tôi cũng được, dùng cái đầu của tôi cũng được, tôi đều có thể bảo đảm với anh rằng Phó Minh Tích tuyệt đối không phải do Cạnh Phong giết”.

Dư Thiệu Đình cười khẩy, nghe có vẻ mỉa mai.

“Tôi biết anh không tin”, cô ta lại rút ra một điếu thuốc, dường như dự đoán được phản ứng của Dư Thiệu Đình nên không bận tâm, “Dựa vào tính cách của anh ấy và sự bảo vệ mà anh ấy dành cho cô giáo Doãn, đích thực là hoàn toàn có khả năng đi làm chuyện này. Nhưng tôi phải nói cho anh biết, anh ấy không kịp, anh hiểu không? Anh ấy chưa kịp ra tay đã có người nhanh chân đến trước rồi. Ý của tôi là: Đúng vậy, Quan Cạnh Phong đích thực từng muốn xử lí Phó Minh Tích. Ai bảo anh ta dám động vào Thần Tâm bảo bối của anh ấy chứ. Nhưng rất tiếc, cách tư duy của sếp Dư hoàn toàn không sai nhưng vấn đề là sự thực đã sai rồi, sự thực là có người đã nhanh chân đến trước”.

Cô ta mỉm cười, hài lòng nhìn đường cong trên môi Dư Thiệu Đình sau khi nghe cô ta nói hết những lời này: “Tôi không thể tìm ra bất cứ bằng chứng nào để chứng minh cho những lời nói vừa rồi, tôi cũng không thể nói cho anh biết người nhanh chân đến trước kia là ai. Nhưng tôi muốn nhắc nhở sếp Dư hai việc: Thứ nhất, nếu chuyện này là do Quan Cạnh Phong làm thì Cục cảnh sát tuyệt đối không có cơ hội công bố chuyện Phó Minh Tích bị ám sát. Người làm ăn như Cạnh Phong sẽ khiến công chúng đọc được trên tờ báo ngày hôm sau dòng tít Thiếu gia công ty Hưng Tiến vì làm ăn thất bại, không chịu được áp lực, tự sát ở căn hộ riêng vào sáng sớm ngày nào đó. Làm như vậy không hấp dẫn hơn sao?”.

Nét mặt Dư Thiệu Đình đanh lại.

Thế là Tả Diên Thanh biết rằng lời nói của mình đã có tác dụng: “Thứ hai, những chuyện còn con giữa Quan Cạnh Phong và Doãn Thần Tâm, phàm là người có mắt đều nhìn ra. Tôi tin là sếp Dư cũng đã đoán được mười phần chắc chắn rồi đúng không? Thử hỏi, cô giáo Doãn của chúng ta bảo bối như vậy, Cạnh Phong sẽ chọn hành động vào đúng lúc đó, sau đó để tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về cô ấy sao? Hừ, thế thì đúng là như truyện nghìn lẻ một đêm đó”.

Cô ta nhếch môi cười, nói đến đây, dường như cảm thấy mình nói đã đủ liền đứng dậy.

“Người mà nhanh chân đến trước kia là ai, nói thực tôi cũng rất muốn biết. Vì vậy, nhờ sếp Dư vận dụng bộ não thông minh của mình nhanh chóng phá án để mọi người đều được giải thoát.”

Nói rồi, Tả Diên Thanh dúi đầu thuốc vào gạt tàn, quay người bước đi, để lại Dư Thiệu Đình đang đăm chiêu phía sau.

12. Chương 8-2: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (2)

Ngày thứ ba bị đưa vào bệnh viện, cơn bão đã đi qua, mặt trời xinh đẹp giữa hạ đang vươn mình chói chang, nhưng Quan Cảnh Phong vẫn chưa tỉnh.

“Đầu anh ấy bị va đập dẫn đến hôn mê bất tỉnh, nhưng không nghiêm trọng lắm, tôi tin là anh ấy sẽ tỉnh sớm thôi”, đây là lời giải thích của bác sỹ. Nhưng hết ngày này qua ngày khác, những giỏ hoa mướp có thắm hỏi bệnh tình để tạo mối quan hệ đã chất kín đầy hành lang bên ngoài phòng bệnh rồi mà anh vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Trong quãng thời gian đó, ông Doãn bà Doãn đến thăm mấy lần, bà Vương cũng đến hai lần, đa số thời gian còn lại đều là Doãn Thần Tâm và Tả Diên Thanh ở đây. Thần Tâm gần như biến thành một bức tượng ngồi bên giường bệnh nắm tay Quan Cảnh Phong, còn Tả Diên Thanh phần lớn thời gian ngồi bên cạnh cửa sổ đọc sách, hoặc là đi đi lại lại, rót nước pha trà, phụ trách đuổi khéo những người không biết được tin tức từ đâu mà đến thăm bệnh.

“Cô về nhà nghỉ ngơi một chút đi, mấy đêm liên cô không chợp mắt rồi”, khi màn đêm của ngày thứ ba buông xuống, Tả Diên Thanh đứng sau khuyên nhủ cô.

“Tôi không buồn ngủ.”

“Cơ thể không chịu được đâu.”

“Không đâu”, cô nắm chặt bàn tay Quan Cảnh Phong, như thể sợ hãi sẽ bỏ lỡ bất cứ một dấu hiệu tỉnh lại nào, “Tôi nhất định phải ở lại đây đợi đến khi anh ấy tỉnh dậy”.

Cô nhìn anh, cuối cùng cũng quay đầu lại: “Cô về trường học trước đi, tiện thể đến phòng chủ nhiệm khoa xin cho tôi nghỉ phép thêm hai ngày nữa”.

Vì vụ tai nạn xe này, trường học có rất nhiều người chủ động đề nghị cho cô nghỉ phép ba ngày, nhưng đã hết ba ngày rồi mà Quan Cảnh Phong vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Đúng vậy, cô không sao, đầu óc cô vẫn tỉnh táo, cô hoàn toàn có khả năng về trường lên lớp, nhưng vấn đề là người đàn ông trước mắt cô vẫn bất động nằm ở đây, thử hỏi cô nỡ lòng nào để anh ở đây mà đi?

Tả Diên Thanh cũng không cố chấp nữa, khẽ gạt đầu, đáp lại một tiếng rồi xách túi rời đi.

Căn phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hai người. Quan Cảnh Phong vẫn nhắm mắt, hơi thở đều đều, khe khẽ, yên bình như hai ngày trước mà không hề có lấy một giây khác thường nào.

Hàng lông mày như vậy, đôi mắt như vậy, đẹp trai như vậy.

Cô không kiềm chế được, giơ một bàn tay đang nắm lấy tay anh lên phía trước, lấy ngón tay di chuyển nhẹ nhàng trên đôi mắt và chiếc mũi đẹp của anh.

Đêm đã về khuya, theo lí mà nói đáng lẽ phải có y tá bước vào bảo cô về phòng bệnh của mình. Nhưng thật kì lạ, những cô y tá này không biết nghe lời ai, chỉ yên lặng ở bên ngoài phòng bệnh.

Cả tầng này chỉ có sáu phòng bệnh VIP, họ cũng không có ý bao trọn tầng, nhưng thực tế, vì chi phí đắt đỏ mà cả tầng lầu chỉ có hai phòng của anh và cô là có người. Các y tá vẫn ở bên ngoài chờ đợi, nếu bên trong không có tiếng chuông hay tiếng gọi, tất cả bọn họ đều đợi bên ngoài, sau đó, khi đến giờ thay thuốc

lúc nửa đêm, họ rón rén đi vào phòng, không ngạc nhiên khi nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Thần Tâm áp lên bàn tay cô và anh đang nắm chặt, ngủ quên mất.

Canh ba nửa đêm, khi Quan Cạnh Phong tỉnh dậy từ giấc ngủ say dài đằng đặc, khi khó khăn mở đôi mắt khô rát, anh chợt nhìn thấy cảnh tượng này.

Đầu anh đau như muốn nổ tung, như thể bị hàng nghìn chiếc xe tải cùng lúc nghiền qua, hàng lông mày nóng tính nhướng lên theo thói quen thì nhìn thấy người phụ nữ đang gục lên người anh.

Đến ngủ rồi mà đôi tay cô ấy vẫn nắm chặt lấy tay anh, một thứ gì đó êm ái tràn lên trong lồng ngực mà không hề báo trước.

Suy nghĩ của Quan Cạnh Phong trống rỗng, nhất thời không nhận ra mình đang ở đâu. Dưới ánh trăng từ bên ngoài rọi vào, anh vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn yên tĩnh này, ánh mắt liên không thể rời đi được nữa.

Đây là gương mặt mà bao năm nay anh đã nhìn vô số lần. Từ mười ba năm trước cho đến bây giờ, gương mặt ấy từ thanh thoát, trong sáng ban đầu dần trở nên xinh đẹp, nghiêng nước nghiêng thành như bây giờ, hơn nữa, không biết bắt đầu từ khi nào, gương mặt đó trải qua bao nhiêu sự gia công tinh tế của phấn, son, đường kẻ mắt, chuốt mi mới bằng lòng không chút vết nào rơi vào mắt anh.

Giây phút này đây, gương mặt trước mắt này bỗng nhiên trở về với đúng những gì nó có. Không phấn son, nước da hơi nhợt nhạt, hai hàng mi như chiếc quạt mỏng manh để lại hai vệt bóng trên mặt cô dưới ánh trăng nhàn nhạt, hoàn toàn che lấp đôi mắt sáng dưới hàng mi.

Đôi mắt trong trí nhớ đó, từ mười ba năm trước cho đến giờ, mặc dù cho thời gian đưa thoi, vẫn sáng long lanh như ban đầu, giống như bầu trời sao lấp lánh mà anh nhìn thấy ở London năm nào, phía trên buổi đấu giá ngoài trời của hộp nhạc.

Điều mà cô không bao giờ biết được là, vào đêm diễn ra buổi đấu giá đó, sau khi anh chậm rãi nói: “Tôi muốn tặng nó cho học trò của tôi, sắp đến ngày sinh nhật của cô ấy rồi”, phía nhà tổ chức cảm động đến mức muốn khắc dòng chữ “Honey, Happy birthday” lên chiếc hộp.

Nhưng khi đó anh đã ngăn họ lại, sau khi suy nghĩ rất lâu, anh chỉ yêu cầu họ viết vài chữ “Em là ngôi sao sáng nhất của anh” vào một góc khuất không gây chú ý nhất trên hộp nhạc.

Thần Tâm, em là ngôi sao sáng nhất của anh.

Trong suốt mười ba năm nay.

Bàn tay còn lại không bị cô nắm bắt giác gờ ra, khẽ chạm vào gương mặt xinh đẹp rồi đặt lên hàng mi dài như chiếc quạt mỏng manh đáng yêu đó.

“A, anh Quan, anh tỉnh rồi sao?” Cô y tá đẩy cửa bước vào, vốn dĩ định rón rén để không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người đẹp, ai ngờ vừa nhìn thấy động tác của Quan Cạnh Phong, vừa nhìn thấy đôi mắt mở ra của anh, cô y tá kinh động, khẽ hét lên.

Quan Cạnh Phong muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. Tiếng gọi khẽ đó vang đến bên tai cô gái ngủ không say giấc, thêm vào đó là ba từ quen thuộc nhất.

Thần Tâm lập tức mở mắt.

“Quan Cạnh Phong?” Cô tưởng rằng mình đang nằm mơ, lấy tay dụi dụi đôi mắt ngái ngủ...

“Trời ơi! Quan Cạnh Phong! Anh thật sự đã tỉnh rồi, Quan Cạnh Phong!”

Tiếp sau đó, anh ngăn người nhìn cô đột nhiên hét lên, nhảy lên như bị điên, cũng không thềm chú ý đến người khác đang ở trong phòng, phần khích ôm lấy cổ anh: “Quan Cạnh Phong, anh mà không tỉnh lại em sẽ bị điên mất! Em thực sự sắp điên rồi, anh có biết không?!”

“Cô Doãn, cô Doãn, chú ý dây truyền nước!”

Lúc này Thần Tâm mới khựng lại, rồi lập tức nới lỏng vòng tay một cách cẩn thận, nhẹ nhàng lùi cơ thể vừa quá kích động về phía sau một chút: “Đầu còn đau không?”

“Đầu?” Quan Cạnh Phong có chút mơ hồ, nhìn ánh mắt Thần Tâm đang tập trung trên trán mình, đột nhiên, kí ức như thể của mấy trăm năm trước ùa về...

Mưa như trút nước, cơn gió to gần như muốn hất chiếc xe lên cao nhảy múa, chiếc cần gạt nước không thể gạt được hết nước mưa, thứ màu đỏ đỏ lao vào... Người phụ nữ không chịu hợp tác bên cạnh!

Anh bỗng bừng tỉnh, nhanh tay kéo cô gái vừa lùi lại lại gần, “Có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”.

“Không, không, em không sao.”

“Làm sao có thể không sao chứ? Em đừng có lừa tôi, chiếc xe đã bay đi rồi, còn nói em không sao?!”

“Thật mà!” Doãn Thần Tâm gạt đầu rồi rít để chứng minh, “Em không sao, không bị thương chút nào, thật đấy. Nhưng mà anh...”.

Cô giơ tay, run rẩy chạm nhẹ vào lớp băng cuốn quanh trán anh. Nước mắt rơi lã chã: “Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, xin lỗi hàng vạn lần...”.

Cô hối lỗi đến mức chỉ còn thiếu nước quỳ xuống dập đầu nhận tội, buồn bã, hối lỗi, căm hận, tất cả đều hiện lên trên mặt không chút che giấu, khiến Quan Cạnh Phong bỗng nhớ lại cảnh tượng cuối cùng ngày hôm ấy...

Chính vào khoảnh khắc đó, anh gần như không suy nghĩ, một giây cũng không, 0,0001 giây cũng không, liền dùng hết sức mình đánh vô lăng sang bên phải.

Thần Tâm nói, người thầy dạy cô lái xe năm mười sáu tuổi đã từng nói, con người rất ích kỉ, bất luận người thân yêu nhất ngồi bên cạnh, khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ đánh vô lăng sang bên trái theo phản xạ vô điều kiện, để bảo toàn tính mạng của mình.

Nhưng đúng giây phút đó, anh lại không hề đắn đo mà đánh vô lăng sang bên phải, để bảo toàn tính mạng cho cô.

Còn vô điều kiện hơn cả phản xạ vô điều kiện.

Bàn tay to lớn của anh giơ ra, bàn tay rắn rỏi màu đồng, gần như có thể ôm hết gương mặt cô. Quan Cạnh Phong nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Có còn muốn tự sát không?”.

Không ngờ anh lại đột nhiên hỏi như vậy, Doãn Thần Tâm hơi ngẩn người, nước mắt lại một lần nữa vì câu nói này mà tràn ra: “Không...”.

Cô hối hận, xấu hổ, ngượng ngùng, coi thường chính mình, hơn nữa còn căm hận chính mình.

“Còn coi thường mạng sống không?” Anh lại lên tiếng.

“Không...”

“Còn nói không còn ai yêu em nữa không?”

“Không...” Cô khóc không thành tiếng.

“Còn muốn anh cút đi không?”

“Không... Đáng ghét! Đừng hỏi nữa!” Đột nhiên, Thần Tâm vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn xông lên, lấy tay chặn đôi môi đang không ngừng động đậy kia, nhưng đồng thời cô cũng lại rất hối hận đến mức gần như chỉ muốn đào một cái lỗ cho mình chết luôn trong đó, vĩnh viễn không bao giờ bước ra nữa, “Đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa được không?”.

Ánh mắt của Quan Cạnh Phong đã hoàn toàn không còn sự mơ màng như khi mới tỉnh dậy nữa, chăm chăm nhìn gương mặt xấu hổ, giận dữ muốn chết của cô: “Có còn...”.

“Đừng hỏi nữa! Em biết lỗi rồi!” Đột nhiên gương mặt xấu hổ, giận dữ muốn chết của cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào anh, như thể sợ hãi đôi môi này lại phát ra một câu gì đó khiến cô chỉ còn nước đi đập đầu vào tường...

Cô y tá mở to mắt.

Quan Cảnh Phong cũng mở to mắt.

Còn Thần Tâm nhoài người, khép mắt lại, giơ hai tay ôm lấy gương mặt cho dù vừa bị thương mới tỉnh dậy nhưng vẫn tuấn tú như vậy, cô nghiêng người lên phía trước, dùng đôi môi mình chặn lại những lời nói sắp thoát ra từ đôi môi người đàn ông kia.

“Đừng hỏi nữa, được không?”

...

“Thật mạnh mẽ!”

“Thật bùng nổ!”

“Cũng thật là cảm động!”

“Lại bỏ mắt!”

“Đúng vậy! Oa! Anh ấy thật đẹp trai!”

“Cô gái ấy cũng không tồi mà.”

“Nhưng mà quãng thâm nặng quá.”

“Cậu không thấy là cô ấy tức trực ở đây mấy ngày rồi sao?”

“Cũng đúng.”

Ngày hôm sau, các cô y tá bên ngoài phòng bệnh VIP đều đang thì thầm với nhau mấy câu nói này cả một buổi sáng, đến mức Dư Thiệu Đình cũng rất đẹp trai như vậy và Tả Diên Thanh nhìn cũng không tồi mà không có quãng thâm ở mắt đang đi lại gần mà đám y tá đó không hề phát hiện ra.

“Xem ra đã tỉnh lại rồi.”

“Hơn nữa, có lẽ cảnh tượng cũng rất hào hùng.”

Khóe môi Dư Thiệu Đình nhìn cô ta với nụ cười không bao giờ thay đổi đó, giọng nói có chút trêu chọc: “Lời nói này lại được nói ra từ miệng cô thật sự là rất kì lạ đó. Sao? Không định đi vào một khúc hai giận hờn, ba treo cổ sao?”

Cô ta hừ nhẹ một tiếng: “Sếp Dư là đối tượng xem mặt còn không tính toán gì, huống hồ tại hạ chỉ là ‘một trong những cô bạn gái’ nhỏ bé thì làm gì có tư cách nói gì?”

Hai người vốn đang sánh vai bước đi, khi đến cửa phòng, Tả Diên Thanh rất tự nhiên đi lên trước anh ta một bước, lưng đối diện với anh ta, để Dư Thiệu Đình không nắm bắt được chút chua chất vụt hiện lên rồi lập tức biến mất trên mặt cô ta.

Sau khi mở cửa, gương mặt xinh đẹp lại quay về trạng thái bình thường: “Anh tỉnh rồi sao?”

Người phụ nữ trong phòng bệnh đang cho người đàn ông không hề hợp tác uống thuốc, vừa nghe tiếng, hai đôi mắt quay lại, thì nhìn thấy Tả Diên Thanh và Dư Thiệu Đình bước vào.

“Xem ra khí sắc không tồi”, Dư Thiệu Đình vừa vào mỉm cười liếc qua Quan Cảnh Phong rồi ánh mắt dừng lại trên người Thần Tâm.

“Hai người sao lại đến cùng nhau?”

“Gặp nhau ở dưới tầng. Tôi đến thăm em, cô Tả đến thăm anh Quan.” Anh ta mỉm cười nhìn thìa thuốc mà Thần Tâm đưa lên miệng Quan Cảnh Phong, trên đó đen sì, nhìn có vẻ là thứ thuốc mà có thể dùng “ghê tởm” để hình dung mùi vị của nó, “Xem ra anh Quan không thích uống thuốc cho lắm”.

Quan Cảnh Phong lập tức ngại ngùng ho khê một tiếng, dùng mắt ra hiệu cho Thần Tâm đặt thuốc xuống.

“Không được, uống thìa thuốc này rồi nói.”

Anh trừng mắt nhìn cô.

Quan Cảnh Phong vẫn là Quan Cảnh Phong, cho dù đầu bị va đập mới tỉnh dậy, bản tính nóng nảy bùng phát ra mà không hề lãng phí thời gian, không chọn hoàn cảnh, qua hàng lông mày đang chau lại, đôi mắt và cả đôi môi mím chặt gần như muốn nuốt chửng ai đó.

Nhưng Thần Tâm không sợ chiêu này: “Bác sỹ nói anh nhất định phải uống thuốc, anh tưởng rằng em thích ở đây vòng vo với anh sao?”.

Đôi mắt sâu vẫn trừng lên nhìn cô, hoàn toàn không muốn phối hợp.

“Nếu không uống, em sẽ bảo Thiệu Đình đến phục vụ anh, xem anh muốn em cho anh uống thuốc hay để Thiệu Đình ra tay.”

Nghe vậy, Tả Diên Thanh đứng bên cạnh khẽ lên tiếng, nghe có vẻ vừa giống như cười, vừa giống như lạnh lùng hừ một tiếng: “Để tôi”.

Cô ta bước lên trước, không nhìn phản ứng của Thần Tâm liền đón lấy công việc trên tay cô ta: “Sếp Dư có việc tìm cô”.

“Ồ?” Cho dù là không vui, đương nhiên là vì cô không muốn công việc thân mật như vậy để Tả Diên Thanh làm hộ, nhưng Dư Thiệu Đình đứng ngay sau cô, đang nhìn chăm chăm hành động trên tay cô: “Sao vậy?”.

Lúc này, ánh mắt Dư Thiệu Đình mới nhìn lên mặt cô: “Tôi đến đưa em đi ra ngoài một chuyến”.

“Đi ra ngoài? Nhưng tôi vẫn còn có việc, Quan Cảnh Phong mới tỉnh...”

“Có liên quan đến vụ án, chúng ta phải đi ngay bây giờ”, anh ta ngắt lời cô, nhìn đồng hồ đeo tay: “Sắp đến giờ rồi”.

“Việc này...” Thần Tâm nhìn anh ta rồi lại quay đầu nhìn Quan Cảnh Phong.

Quan Cảnh Phong gật đầu với cô: “Đi đi, Diên Thanh ở đây là được rồi”.

Chính vì cô ta ở đây mới không được!

Cô nhìn Quan Cảnh Phong, đôi mắt mở to, ánh lên ánh nhìn mà chỉ có hai người mới hiểu.

Quan Cảnh Phong cười, gật đầu ra hiệu với Dư Thiệu Đình: “Đi cẩn thận”.

“Tôi sẽ cẩn thận”, Dư Thiệu Đình cũng gật đầu.

“Xem ra hôm nay tâm trạng em không tồi”, chiếc xe đi vào đường cao tốc với tốc độ cực nhanh, khi con đường trước mắt khá êm ái, Dư Thiệu Đình mới quay đầu nhìn cô.

Từ khi ra khỏi bệnh viện cho đến giờ, à không, nên nói là từ khi anh ta vào phòng bệnh nhìn thấy cô cho đến giờ, nụ cười luôn ngự trị trên khóe môi Thần Tâm, cho dù là không rõ ràng, nhưng sự vui vẻ như vậy cũng hoàn toàn khác hẳn với người phụ nữ lúc nào cũng buồn rầu, mấy lần vô cùng kích động dạo trước.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Doãn Thần Tâm càng trở nên rõ ràng hơn: “Vậy sao? Cũng tạm thôi”.

“Bởi vì anh ấy tỉnh rồi?”

“Không chỉ vậy đâu.”

“Ồ?”

“Nhưng...” Cô quay mặt lại, lè lưỡi với Dư Thiệu Đình đang chăm chú lái xe: “Tôi không nói cho anh biết đâu”.

Anh ta chỉ cười, khẽ hừ một tiếng: “Không nói cho tôi biết thì thôi, nhưng tôi lại có chuyện phải nói cho em biết, tuy chuyện này có thể hủy hoại tâm trạng vui vẻ của em chỉ trong một phút”.

“Chuyện gì cơ?”

“Em có biết bây giờ chúng ta đang đi tìm ai không?”

Cô ngẩn người.

Dư Thiệu Đình nói: “Hạ Bảo Như, Chu Diên Phong”.

Quả nhiên, không đến một phút, trong xe lại trở về không khí trầm lắng như trước đây.

“Lần trước khi xem xong băng ghi hình, tôi liền cho người ngầm theo dõi bọn họ, sáng nay cấp dưới gọi điện cho tôi, nói Chu Diên Phong đặt một phòng ở khách sạn, chúng ta đi xem xem sao”.

“Đặt phòng? Có thể anh ấy định đặt phòng hẹn hò với Bảo Như thì sao, chúng ta đi như vậy có thích hợp không?” Chiếc xe của Dư Thiệu Đình như bay đi với tốc độ cao nhất, nét mặt Thần Tâm cũng bắt đầu trở nên nhợt nhạt, nhưng tiềm thức vẫn đang loại trừ ẩn ý trong lời nói của anh ta.

Từ lần nói chuyện với Bảo Như lần cuối cùng ở Tân Huy, có một khả năng tồi tệ nhất nào đó sinh sôi trong lòng Thần Tâm như một tế bào ung thư, nhưng cô không muốn nghĩ, những việc xảy ra liên tục mấy ngày nay cũng khiến cô không có thời gian để suy nghĩ, thế là cô tưởng rằng tế bào ung thư đó vẫn chỉ là một thứ bệnh lành tính nằm trong cơ thể cô, có lẽ, có lẽ nó sẽ không trở thành ác tính.

Nhưng Dư Thiệu Đình lúc này lại trở thành người bác sĩ giỏi đáng ghét đó, nhất thiết phải đưa ra khả năng tồi tệ nhất để đề phòng: “Có gì mà thích hợp hay không thích hợp? Người anh điều đi theo dõi nói hành động có anh ta có vẻ đáng nghi, trong túi còn giấu thứ gì đó. Em không nghi ngờ sao? Có nhà có cửa không ở lại chạy đến khách sạn hẹn hò. Hừ, lẽ nào ông chủ quán bar lại rất lãng mạn?”.

Thần Tâm bị anh ta đáp lời như vậy, phút chốc không biết nói gì.

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh VIP, vì Quan Cạnh Phong không hề phối hợp nên Tả Diên Thanh cuối cùng đành phải để bát thuốc sang một bên.

Đứng dậy bước đến bên cửa sổ, ở một góc độ mà người đàn ông đó không nhìn thấy, cô ta nhếch mép tự mỉa mai mình, cũng đứng thôi, đến Doãn Thần Tâm còn không ép được anh ta uống thuốc huống hồ một người không liên quan như cô ta?

“Chỉ một cơn bão đã khiến anh thay đổi kế hoạch ban đầu rồi sao?” Giọng nói nhàn nhạt từ cửa sổ vang đến.

Quan Cạnh Phong đang nhìn chăm chăm bức tường trống rỗng phía đối diện, tư duy trong đầu và ánh mắt đều sắc bén như nhau: “Đúng vậy”.

“Hừ.” Tiếng hừ nhẹ đến nỗi gần như chỉ có cô ta mới có thể nghe thấy, đương nhiên, chỉ là “gần như” thôi, “Không nằm ngoài dự đoán của anh, Dư Thiệu Đình đến tìm em rồi”.

“Vì chuyện mộng du sao?”

“Vâng.”

Ánh mắt anh trở nên suy tư.

“Cạnh Phong, Dư Thiệu Đình rất thông minh.”

“Đây chính là lí do ban đầu khi anh sắp xếp cho anh ta đến bên Thần Tâm.”

“Tiếc rằng nhân tính không bằng trời tính, kết quả là chữa lợn lành thành lợn què.”

Hàng lông mày của anh bỗng nhiên chau lại nặng nề, khi nói đến người ấy, giống như đã trở thành thói quen, nhưng lần này, trong cái nhướng mày đó lại có một sự lo lắng chưa từng có trước đây.

Hừ, cô nhóc xấu xa...

Rốt cuộc anh phải làm thế nào với cô mới được đây?

“Có lẽ Dư Thiệu Phong đưa cô ấy đi lần này chính là để đi tìm chân tướng sự việc”, Tả Diên Thanh nói từng chữ một. Câu nói của cô lại khiến hàng lông mày của anh ta chau càng chặt hơn: “Có lẽ vậy”.

“Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo?”

Quan Cạnh Phong thở dài nặng nề, đôi mắt vẫn trân trân nhìn mảng tường trống rỗng.

Lâu sau: “Ít nhất còn có anh”.

Tả Diên Thanh yên lặng nhìn anh.

Khoảnh khắc này, có lẽ tất cả mọi chân tướng sẽ được phơi bày, còn trong khoảnh khắc anh không còn đủ sức để ngăn cản nữa, tất cả mọi quyết tâm trong ánh mắt anh đều là lời hứa.

Xe của Dư Thiệu Phong rất nhanh đã đến cầu thang bộ phía sau khách sạn.

Có lẽ cấp dưới đã sắp xếp mọi thứ, xe vừa dừng lại, ở cửa lập tức có nhân viên khách sạn đến đón: “Sếp Dư, phòng 406”.

“Được, đưa khóa phòng cho tôi”, Dư Thiệu Đình cầm khóa phòng, kéo Thần Tâm đi lên.

Bước chân vội vàng nhưng rất khẽ. Phòng 406 ở tầng bốn, họ không đi thang máy mà đi theo thang bộ lên tầng bốn, bước chân cực khẽ của hai người hoàn toàn biến mất qua tấm thảm dày, hành lang im ắng không một tiếng động.

Nếu không phải trước mặt cô là cảnh sát Dư, Doãn Thần Tâm nhất định tưởng rằng mình đang xem phim cảnh sát bắt trộm của đài TVB.

Phòng 406 là căn phòng thứ ba rẽ từ đầu cầu thang sang, Dư Thiệu Đình áp lưng vào bức tường bên cạnh cánh cửa, sau khi ra hiệu cho Thần Tâm im lặng, cho khóa phòng vào.

Chiếc chìa khóa đã được xử lý đặc biệt, nên khi mở cửa không hề phát ra tiếng động, tất cả im ắng như thể không hề có chuyện gì đang được âm thầm tiến hành. Khi cánh cửa phòng được mở ra, giọng nói khe khẽ của một cô gái ở trong phòng bay ra: “Em cũng cảm thấy phải nhanh chóng giải quyết. Hôm đó, trong phòng làm việc, Thần Tâm đột nhiên nhắc đến chuyện này, nét mặt rất lạ, em lo cậu ấy đã bắt đầu nghi ngờ rồi...”.

Doãn Thần Tâm ngẩn người, giống như hồi còn bé đứng bên ngoài cửa phòng cha mẹ, nghe trộm cha mẹ nói chuyện, nhưng khi đôi tai nghịch ngợm vừa áp sát vào cánh cửa lại nghe thấy tên mình, tiếp theo đó là tin tức cực tồi tệ vang đến bên tai.

Gương mặt Thần Tâm phút chốc trở nên trắng bệch. Còn Thiệu Đình, lúc đó suy nghĩ trong đầu anh ta chắc chắn cũng y như suy nghĩ của cô, nếu không làm sao lại có nét mặt như vậy.

Tiếng nói quen thuộc của cô gái vừa cất lên không lâu, một giọng đàn ông cũng quen thuộc như vậy cũng trầm lắng vang đến tai họ.

“Chúng ta nên đánh nhanh thắng nhanh, cứ kéo dài như vậy hậu quả sẽ khôn lường.”

Đây là... giọng nói của Chu Diên Phong!

Cuộc đối thoại trong phòng khi dứt quãng khi tiếp tục, mỗi một câu nói đều rất khẽ, nhưng dường như cũng rất nặng nề.

“Ừm.” Lâu sau giọng nói của Bảo Như lại vang lên.

“Bắt đầu từ con dao này trước đi.”

“Đợi đã...” Đột nhiên, trong giọng nói yếu ớt điển hình của đại tiểu thư Bảo Như lại lẫn một tiếng nấc khe khẽ, “Để em nhìn nó thêm một lần nữa”.

Trong phòng, gương mặt cô gái đỏ bừng, lớp trang điểm nhạt khi ra khỏi nhà lúc sáng sớm đã bị nước mắt rửa trôi đi mất hơn một nửa, cô ấy lấy tay bịt miệng khóc một cách kìm nén: “Đây chính là... con dao đã giết hại Minh Tích? Minh Tích, Minh Tích...”.

“Bảo Như...”

“Diên Phong, chúng ta làm như vậy thật là có lỗi với Minh Tích, anh ấy chết thật oan uổng...”

“Cậu ấy sẽ hiểu thôi.”

“Em biết...” Tiếng khóc kìm nén lọt qua kẽ tay, “Nhưng... Em cũng thật sự không còn cách nào khác, xin lỗi, Minh Tích, anh sẽ hiểu cho em, đúng không?”.

“Đúng vậy, anh ấy sẽ hiểu...”

Cửa phòng bỗng vang lên một tiếng nói khe khẽ, âm thanh một tiếng gì đó rơi xuống đất vang đến qua cánh cửa được mở ra, Bảo Như ngẩn người, Chu Diên Phong ngẩn người.

Anh ta ngẩng đầu cảnh giác, ngay sau đó, toàn thân cứng đờ.

“Đây chính là con dao đã giết chết Minh Tích?” Giọng nói khe khẽ đến mức gần như không còn nhận ra được nữa vang đến từ phía sau Hạ Bảo Như, khiến cô ấy không dám quay đầu, cũng khiến cô ấy lập tức hiểu được nguyên nhân tại sao Chu Diên Phong đờ người ra.

“Hạ Bảo Như, cậu quay đầu lại nhìn mình!” Một sức mạnh to lớn đột nhiên đổ ập lên người Bảo Như khiến cơ thể dễ dàng bị xoay lại.

Trước mặt cô ấy, Thần Tâm đang lắc đầu không dám tin những điều vừa nhìn thấy.

Thứ đồ sắc nhọn dính một vết máu ngay lập tức đập vào mắt cô.

Doãn Thần Tâm không dám tin, mở trừng mắt nhìn nó, cho đến tận giây phút này, thứ đồ sắc nhọn bị phóng to hết cỡ trên màn hình ngày hôm đó bây giờ đang ở ngay trước mắt cô với khoảng cách không quá mười phân, cô mở to mắt nhìn, vẫn không dám tin tất cả mọi thứ hỗn loạn trước mắt.

“Hạ Bảo Như...” Giọng nói của cô yếu ớt gần như không nghe thấy, “Đây... chính là con dao đã giết chết Minh Tích?”

“Thần Tâm...”

“Sao cậu lại như vậy?”

“Thần Tâm...” Cô ấy đau khổ bịt chặt miệng, giống như vừa rồi, vừa kiềm chế vừa đau khổ khóc lóc.

Còn Thần Tâm chỉ còn biết lắc đầu, không thể chấp nhận được hiện thực, ngoài ra, cô không thể phát ra bất cứ âm thanh hay động tác nào khác nữa.

Mười tiếng trước, khi Quan Cảnh Phong tỉnh lại mang đến cho cô hân hoan, vui mừng, hạnh phúc, kích động, thì bây giờ cảnh tượng hỗn loạn như được tường thuật trực tiếp này khiến cho những hân hoan, vui mừng, hạnh phúc, kích động đó hoàn toàn tan biến như chưa từng tồn tại. Cơn bão cô từng trải qua khiến cô suýt nữa bỏ mạng nơi hoang tuyền bốn ngày trước đó, bây giờ, mắt bão đã ở cách cô trăm sông ngàn núi. Khoảnh khắc này, trước mắt cô chỉ còn lại gương mặt đang khóc lóc đau khổ, bàn tay thả đang nắm thứ đồ sắc nhọn dính máu.

Bàn tay đã từng nheo nhả nâng ly Strong love và nói “Cạn ly” với cô.

Nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng được, ai mà có thể tin được, ai mà thực sự sẽ liên hệ con dao này và cô thiên kim tiểu thư trong sáng, dường như chẳng biết làm gì này với nhau?

Giây phút này, tay phải cô ấy đang cầm con dao gọt hoa quả thậm chí vẫn còn dính máu, chiếc bàn bên cạnh còn để lù lù một lọ axit.

Tất cả dường như đã rõ ràng như bụi trần ai, nhưng lại rơi xuống một cách nặng nề như vậy.

“Thần Tâm, mình xin lỗi, Thần Tâm...”

“Cậu không có lỗi với mình”, cô đau đớn nhìn Bảo Như nhưng cô gái trước mắt này dường như đau đớn hơn cô, “Người cậu có lỗi là Minh Tích, cậu có lỗi với Minh Tích!”

Thần Tâm lùi lại từng bước, từng bước, chậm chậm lắc đầu, lùi về phía sau như thể không thể chấp nhận được hiện thực, cho đến khi ngã khụy vào lòng Dư Thiệu Đình.

Tiếng khóc kìm nén của Bảo Như cuối cùng cũng không thể kiểm soát được nữa, cô ấy kêu khóc thảm thiết, cô ấy không thể nói ra được bất cứ câu nào nữa.

Cuối cùng, Chu Diên Phong người mà từ đầu đến cuối không nói một lời nào cuối cùng cũng lên tiếng: “Thần Tâm, chuyện này không trách Bảo Như được”, giọng nói của anh ta điềm tĩnh, nhưng lại cũng đau đớn như vậy, “Muốn trách thì đều trách tôi lắm chuyện đi điều tra những chuyện đó”.

Hàng lông mày của Dư Thiệu Đình nhướng lên, nụ cười thường trực bên khóe môi đã không còn đó từ lâu: “Ý anh là gì?”.

Chu Diên Phong nhìn anh, rồi lại nhìn Thần Tâm, cuối cùng cũng nhìn người bạn gái đã khóc không thành tiếng, như thể đã hạ một quyết tâm rất lớn.

“Thần Tâm, con dao này tôi tìm thấy trong căn hộ của cô.”

Cả căn phòng đột nhiên trở nên im ắng.

“Anh nói sao?”

Sự im lặng kéo dài rất lâu, rất lâu. Tiếng khóc trong phòng khách sạn gần như dừng lại tấp lự, sự im lặng chết chóc bao trùm, rất lâu sau, Doãn Thần Tâm và Dư Thiệu Đình lên tiếng gần như cùng một lúc.

Bảo Như nước mắt đầm đìa, không nói ra được lời nào, chỉ có gương mặt đỏ bừng đang nhìn cô đau đớn.

Giọng nói Chu Diên Phong trầm xuống, nghe có vẻ như vạn bất đắc dĩ: “Còn nhớ đợt cô bị ốm không? Bữa nào cũng chỉ muốn ăn sủi cảo, có một lần Bảo Như bảo tôi pha cho cô một cốc sữa để cô tăng cường thể lực. Tôi không có thói quen uống sữa, nhà tôi cũng không có sữa, vì vậy tôi vào bếp nhà cô tìm. Nhưng lần đó, thứ mà tôi tìm được không phải là sữa, mà tìm được con dao này trong tủ bếp nhà cô”.

Ánh mắt anh ta quét về phía vết đỏ trên tay Bảo Như, màu đỏ chói mắt đó khiến không khí trong căn phòng lớn trở nên kì quái.

Doãn Thần Tâm như thể vừa nghe được câu chuyện nghìn lẻ một đêm: “Anh nói... con dao này được tìm thấy trong nhà tôi?”.

Anh gật đầu.

“Ý anh là... nó là của tôi?”

Chu Diên Phong im lặng, lần này đến lắc đầu cũng không có.

Nhưng trong im lặng dường như lại phát ra âm thanh, trăm ngàn lời nói như thể nghẹn lại trong cổ họng, còn nước mắt càng tuôn trào trên gương mặt Bảo Như đã trả lời cho câu hỏi của cô.

Thần Tâm như thể nghe được câu chuyện vô lý nhất trên đời: “Hai người cũng thật là biết nói dối! Ở nhà tôi?” Cô nhìn Chu Diên Phong rồi lại nhìn Bảo Như, gương mặt cô không rõ là đang cười hay đang khóc, “Nếu con dao được tìm thấy ở nhà tôi thì tại sao tôi lại không hề biết? Tại sao tôi lại chưa nhìn thấy bao giờ? Diên Phong, tìm một lí do thích đáng hơn được không? Muốn bịa chuyện thì cũng phải bịa cho hay một chút chứ? Thiệu Đình đâu có phải kẻ ngốc, đúng không? Hả?!”

“Thần Tâm, Thần Tâm...”

“Đừng động vào tôi!” Cô hất bàn tay Bảo Như, “Làm chuyện như vậy mà cậu vẫn còn muốn bịa chuyện, Hạ Bảo Như, lương tâm của hai người bị chó gặm rồi sao? Là ai vừa nãy vẫn còn nói có lỗi với Minh Tích? Anh ấy sẽ hiểu?”. Bỗng nhiên, đoạn hội thoại mà cô vừa nghe được khi đứng ở cửa ban nãy lại hiện lên trong đầu cô một lần nữa, “Anh ấy mà hiểu thì mới là lạ! Tôi nói cho cậu biết, anh ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!”.

“Đừng nói như vậy! Thần Tâm, đừng nói như vậy! Đây hoàn toàn không phải là cố ý...”

“Không phải cố ý thì tại sao phải tiêu hủy bằng chứng?”

“Bởi vì sợ cậu xảy ra chuyện!” Bảo Như dùng hết sức lực hét lên, bàn tay run rẩy, “Thần Tâm, mình sợ cậu không chịu đựng được! Ai mà muốn tin trong cơ thể mình lại còn có một người khác? Ai mà muốn tin cái chuyện đáng sợ như vậy? Huống hồ là cậu, người mà trước nay lúc nào cũng cao ngạo như cậu?!”.

“Cậu nói sao cơ?” Như tiếng sét đánh ngang tai, Thần Tâm ngẩn người.

Dư Thiệu Đình phút chốc cũng ngẩn người, nhưng so với phút ngẩn ngơ ban nãy, lần này anh ta phản ứng lại rất nhanh: “Ý cô... Thần Tâm là người đa nhân cách?”.

Bảo Như đã không còn chút sức lực nào, cô ấy ngã khụy xuống nền nhà.

Người trả lời lại là Chu Diên Phong: “Đúng vậy”.

Câu trả lời ngắn gọn nhưng lại nặng nề rơi xuống trong lòng tất cả mọi người.

“Anh nói láo!” Đa nhân cách? Chu Diên Phong lại nói rằng cô là người đa nhân cách? “Để trốn tránh trách nhiệm, anh lại bịa ra như vậy sao?!”

“Không! Đó không phải là do anh ấy bịa ra!” Bảo Như ngồi trên nền nhà lên tiếng một cách buồn bã, thăm thiết, “Mình biết cậu không tin, nói thực, ban đầu mình cũng không tin, ai mà tin được chứ? Chỉ có phim truyền hình, phim điện ảnh mới có kiểu tình tiết như vậy, không phải sao?” Không biết có phải tiếng hét ban nãy khiến cô ấy không còn sức lực không, mà trong giờ phút khi nói ra những lời nói quan trọng nhất này, Bảo Như lại không thể nâng cao âm lượng được nữa, “Nhưng những chuyện xảy ra vô lý đó, những chuyện vô lý đến cậu cũng không có cách nào giải thích được... Không, những chuyện mà đến bản thân cậu cũng hoàn toàn không biết lại xảy ra hết lần này đến lần khác... Thần Tâm, cậu có biết không? Hóa ra người đến nhà Minh Tích bật DVD không phải là Tả Diên Thanh, thực sự không phải. Lần đó, sau khi cảnh sát bắt được Tả Diên Thanh, cậu có biết không? Tối nào ở nhà Minh Tích cũng có người đến bật nhạc. Những lần sau này, hàng xóm láng giềng không ai còn dám đi báo cảnh sát nữa, bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng đó là hồn ma của Minh Tích quay về. Nhưng Thần Tâm à, người mà Diên Phong mang máy quay ghi đi ghi lại được... lại là cậu”.

“Cậu nói gì cơ?” Tất cả sức lực trong người Thần Tâm trong khoảnh khắc trôi đi hết. Nếu như không phải Dư Thiệu Đình đứng sau đỡ cô, khoảnh khắc đó người mà ngã khụy trên nền nhà không chỉ có mình Bảo Như, “Cậu nói gì cơ? Sao có thể thế được? Mình hoàn toàn không hề đi bật nhạc, tại sao lại có thể chụp lại được chứ?”.

“Đó là nhân cách thứ hai trong con người cậu làm.”

Gương mặt cô cắt không còn giọt máu, đến đôi môi cũng trở nên trắng bệch.

13. Chương 8-3: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (3)

“Thần Tâm, cậu có biết không? Diên Phong tìm được đồ lót của cậu trong phòng Minh Tích, chính là bộ mà lần trước chúng mình cùng mua mỗi người một bộ khi ở Hồng Kông, bọn mình vốn dĩ tuyệt đối không nghĩ theo hướng đó, cho dù có nghĩ đến việc đó cũng sẽ tuyệt đối không tin, nhưng... con dao đó lại ở trong căn hộ của cậu, Thần Tâm...”

Cơ thể cô lạnh đột ngột rồi lại nóng, nóng bừng lên đột ngột, nóng lạnh đan xen khiến cô gần như không thể kiềm chế được cơ thể đang run bần bật của mình.

Bàn tay Dư Thiệu Đình vốn chỉ đỡ cô, bây giờ lại đang ghì chặt cô trong lồng ngực của mình, bởi vì nếu như không ghì chặt cô một chút, người phụ nữ trong lồng ngực anh ta chắc chắn sẽ không trụ được mà ngã xuống.

“Cô muốn nói là...” Giọng nói của Dư Thiệu Đình căng thẳng, như thể không phải do chính anh ta phát ra, “Thần Tâm, mới là sát thủ giết chết Minh Tích?”.

“Không! Không phải!” Bảo Như lắc đầu nguầy nguậy, “Không phải là ý của Thần Tâm! Là ý của một nhân cách khác!”.

“Nhưng tóm lại, vẫn là chính tay Thần Tâm làm hại Minh Tích?”

Căn phòng đột ngột trở nên im lặng đến ngột ngạt.

Giây phút này không hề có một chút âm thanh nào, nhưng dường như đầy âm thanh.

“Anh có tin không?”

Anh ta im lặng.

“Tôi không tin.”

Anh ta không lên tiếng.

Chiếc xe chậm chậm đi ra khỏi cửa sau khách sạn, chỉ trong phút chốc, giọng nói của cô như thể già đi mấy chục tuổi, giống như chiếc xe anh ta đang điều khiển phút chốc chậm đi mấy chục dặm so với lúc lái đến đây.

Con đường cao tốc rộng rãi, xe cộ nườm nượp. Tất cả mọi chiếc xe đều bật xi nhan xin vượt, anh đạp nhẹ ga, không, anh hoàn toàn không đạp ga, chỉ là bỏ chân khỏi phanh xe, để cho chiếc xe tiến về phía trước với tốc độ chậm nhất trên con đường cao tốc thênh thang.

Giọng nói bên cạnh lúc có lúc không: “Anh có tin không? Tôi không tin... Anh có tin không? Tôi không tin... Tôi không tin... Tôi không tin...”

Đột nhiên, Doãn Thần Tâm im lặng, không, Doãn Thần Tâm nói khác đi, như thể đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô nắm cánh tay Dư Thiệu Đình: “Về nhà! Tôi phải về nhà! Quay đầu xe về nhà tôi ngay lập tức!”

“Về nhà làm gì?” Giọng nói của Dư Thiệu Đình nghe có vẻ mông lung như thể anh ta đang ở trên mây.

“Về nhà kiểm chứng tất cả mọi điều khốn kiếp đó! Không phải Chu Diên Phong nói tôi là người đa nhân cách sao? Tôi phải về nhà xem nhân cách thứ hai khốn kiếp đó có để lại bất cứ dấu vết nào không!”

Sau đó, chiếc xe quay đầu lao như bay. Những điểm bắn tốc độ trên đường, nhấp nháy, nhưng ai mà để ý chứ? Ai còn để ý chứ?

Chiếc xe Dư Thiệu Đình lái như muốn bay lên, như thể bị lấy nhiễm tâm trạng điên cuồng của Doãn Thần Tâm, chỉ trong vòng năm phút, anh ta đã đỗ xe dưới căn hộ nhà cô, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn Bảo Như và Chu Diên Phong, hai người đi thẳng từ khách sạn về nhà.

Phòng khách, bếp, phòng ngủ, phòng tắm... Căn hộ một trăm mét vuông bị lật tung lên kiểm tra, cảnh tượng như thể vừa bị trộm vào nhà lục lọi, nhưng họ chẳng tìm được gì.

“Anh có tin không?” Thần Tâm mệt mỏi đổ người xuống ghế sofa, đôi mắt không chớp, mở to nhìn người đàn ông cũng mệt mỏi trước mặt.

Dư Thiệu Đình không trả lời.

“Anh có tin là tôi giết em trai anh không?”

Hàng lông mày của anh ta cuối cùng cũng nhướng lên như Quan Cạnh Phong.

“Anh... tin lời của Chu Diên Phong, cho rằng tôi biến thái đúng không?”

“Không phải biến thái...” Cuối cùng, anh ta lên tiếng, nhưng giọng nói lại khàn khàn.

“Nhân cách phân liệt rồi không phải là biến thái thì là gì?” Doãn Thần Tâm không màng gì nữa, hét lên, nước mắt trào ra như vỡ đê. Nhưng tiếng hét này khiến cô đột nhiên bình tĩnh, phản ứng lại, câu nói vừa rồi của anh ta có ẩn ý gì đó...

“Anh tin sao?”

Đôi môi mỏng của anh ta hơi mím, khó khăn muốn nói mình không tin.

Nhưng anh ta không thốt nên lời. Bởi vì giây phút này, tất cả mọi việc xảy ra bỗng nhiên đều có lời giải thích hợp lý nhất.

“Anh đã sớm đoán ra đúng không?”

“Đ đoán ra gì cơ?”

“Đ đoán là Thần Tâm.”

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

“Không hiểu?” Giọng nói mĩa mai mang theo cả sự phẫn nộ đang bị kìm nén vang lên từ đầu bên kia, “Nếu không hiểu thì tại sao anh lại cho Tả Diên Thanh đi đóng giả mạo du? Cản trở sự điều tra của cảnh sát là phạm pháp, anh có biết không? Anh thông minh như vậy làm sao có thể mạo hiểm thế chứ? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nếu không phải đã sớm đoán được có thể là Thần Tâm, nếu không phải đã biết căn bệnh của Thần Tâm từ lâu, thì anh có cho Tả Diên Thanh làm rối loạn phương hướng điều tra của cảnh sát không?”.

Hừ, thông minh như người đàn ông đó lại có lúc ngu ngốc như vậy!

Quan Cảnh Phong là ai chứ? Một người sáng suốt như vậy, chỉ trong mười ba năm ngắn ngủi đã gây dựng nên đế quốc Quan Thị hùng mạnh, có sóng to gió lớn nào là chưa gặp chứ? Nếu như không phải lo lắng người quan trọng nhất với mình một khi bị tóm được điểm yếu sẽ lập tức bị hàng vạn kiếp nạn dày vò thì Quan Cảnh Phong có ngu ngốc đến mức cho một người thuận tay trái đi đóng giả mạo du không? Một người có tình cảm sâu đậm với Thần Tâm như vậy, nếu như không phải lo cho sự an nguy của cô, thì làm sao có thể kiên quyết đẩy cô đến bên Dư Thiệu Đình mặc cho cô tỏ tình với mình hết lần này đến lần khác?

Hiểu rồi, cho đến giây phút này, Dư Thiệu Đình cuối cùng cũng hiểu ra tất cả.

“Quan Cảnh Phong, anh sớm đã biết Thần Tâm bị bệnh này, khi vụ án DVD vừa mới xảy ra, anh đã biết trước tất cả mọi người rằng đó là cô ấy, vì vậy, mới để cho Tả Diên Thanh làm lẫn lộn thị giác, thính giác của người khác chỉ vì muốn ngăn cản cảnh sát chú ý đến hành động kì quặc của Thần Tâm, từ đó mà suy luận ra bệnh của cô ấy, đúng không?”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Quan Cảnh Phong vẫn nằm trên giường bệnh, đêm đã về khuya mà Thần Tâm vẫn chưa quay về, Tả Diên Thanh vẫn ngồi bên cạnh anh chăm sóc anh, nhưng giờ đây, hai người trong phòng bệnh đều biết rằng, sự suy đoán mà hai người nói hồi sáng đã trở thành sự thật.

“Thiệu Đình, tôi để cho cậu và Thần Tâm tìm hiểu nhau là để cậu giúp cô ấy. Bây giờ không bằng không chúng, cậu lại muốn lôi cô ấy đi lập hồ sơ vụ án? Hừ, xem ra, giao cô ấy cho cậu đúng là chẳng ra sao.”

“Quan Cảnh Phong, đừng hòng đánh trống lảng.”

“Đánh trống lảng?” Giọng nói của Quan Cảnh Phong nghe không bận tâm, “Hừ, đợi cậu tìm được bằng chứng thực sự hãy đến nói chuyện”.

Nói rồi, không đợi Dư Thiệu Đình lên tiếng, anh dứt khoát ngắt điện thoại, rồi quay mặt sang bên cô gái đang ngồi bên cạnh giường: “Diên Thanh?”.

“Ừm?”

“Giúp anh liên hệ với bác sỹ Nhan.”

Dư Thiệu Đình cứng đờ người, tay nắm chặt điện thoại, tiếng “tút, tut” vẫn thấp thoáng bên tai.

Sau khi đứng ở ban công căn hộ của Thần Tâm gọi xong cuộc điện thoại này, anh ta đứng đó rất lâu.

Màn đêm càng lúc càng sâu, từ sau khi về đến căn hộ, hai người không hề ra khỏi đó.

Nhưng rất lâu sau, khi anh ta quay người trở về phòng khách thì thấy Thần Tâm đứng ở bên cạnh cửa ra vào ban công, nước mắt đầm đìa trên gương mặt trắng trẻo.

Đêm đó, đợi tới lúc trời đất hoang tàn mà Quan Cảnh Phong không hề gọi điện đến. Chiếc di động không ngừng reo lên lại hiển thị số điện thoại của Bảo Như và Diên Phong, họ gọi hết cuộc này đến cuộc khác, tiếng gọi cửa, tiếng chuông cửa vang lên khắp tầng nhà, nhưng Thần Tâm không hề trả lời.

Cuối cùng, họ gọi điện cho Dư Thiệu Đình.

“Để cô ấy yên tĩnh một mình đi”, anh ta mệt mỏi đề nghị.

Đã không còn tìm ra cách nào tốt hơn, hai người đang lo lắng bên ngoài đành rút lui.

Cả một đêm, họ ngồi trong phòng khách của căn hộ. Thần Tâm co chân ngồi ở một góc trên sofa đối diện với cô. Không bật đèn, cả căn hộ tối dần theo màn đêm bên ngoài, ánh trăng ảm đạm chiếu vào, nhưng chỉ chiếu đến bên cửa sổ, nhưng không thể nhìn rõ nét mặt của hai người đang ngồi trên sofa.

Đột nhiên, bản nhạc Fur Elise của Beethoven vang lên không hề báo trước.

Dư Thiệu Đình giật mình, gương mặt thất thần cả buổi tối ngẩng lên mới phát hiện cô gái co chân ngồi trên ghế đối diện không biết đã biến mất từ lúc nào.

Một ý nghĩ vụt hiện lên trong đầu anh ta, khoảnh khắc đó như thể thời cơ ngàn cân treo sợi tóc, động tác nhanh nhẹn, anh ta bật đèn bên cạnh.

“Tách!”

Căn phòng sáng trưng, ánh sáng bất ngờ khiến anh ta không mở mắt được. Nhưng Dư Thiệu Đình ép mình không được nhắm mắt, anh ấy nhìn xung quanh với tốc độ nhanh nhất.

“Tôi ở đây”, bỗng nhiên, giọng nói khe khẽ vang lên từ bên cạnh chiếc sofa.

Anh ấy vừa cúi đầu đã nhìn thấy gương mặt Thần Tâm vừa ngẩng lên.

“Tại sao đột nhiên căng thẳng như vậy?” Cô nhìn anh ta, chưa hết, cô khẽ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người khác đau lòng hơn cả khóc lóc, “Tưởng nhân cách thứ hai lại xuất hiện rồi đi bật DVD sao?”.

Dư Thiệu Phong như thể bị ai đó đấm mạnh một phát, anh ta ngượng ngùng trốn tránh ánh mắt của cô.

“Ha ha, không phải nhân cách thứ hai gì đó đâu”, Thần Tâm lườm anh ta cười, rồi cúi đầu, để mặc cho nước mắt lăn dài xuống, “Chỉ là tôi tự nhiên nghĩ đến hộp nhạc này, muốn đến xem xem”.

Không biết cô đã co mình ở đó bao lâu, cô nhào người ngồi bên cạnh hộp nhạc cực lớn, mở nó ra, để cho tiếng dương cầm vang lên trong căn phòng tĩnh mịch này, cầm cô khẽ tựa lên bên hộp nhạc.

Đúng vậy, cô nói đúng rồi, khoảnh khắc đó, suy nghĩ vụt hiện trong đầu anh ta đích thực là...

Dư Thiệu Đình nặng nề ngồi xuống ghế sofa: “Tôi xin lỗi”.

“Không phải lỗi của anh”, giọng nói của cô khe khẽ vang lên, nhỏ đến nỗi gần như lẫn vào với tiếng nhạc du dương, “Thiệu Đình?”.

“Ừm?” Nhưng giọng nói của anh ta lại lớn và trầm.

“Anh... có hận tôi không?”

Anh ta ngẩn người ra.

“Cho dù chỉ là nghi ngờ, chỉ là có khả năng, chỉ là... Anh có hận tôi như mới ban đầu anh nghi ngờ Quan Cảnh Phong không? Vì đứa em trai duy nhất của anh trên đời này?” Giọng nói của cô thật khẽ, nhưng hai người có mặt ở đó đều biết rằng vấn đề này nặng nề đến mức nào.

Nhưng Dư Thiệu Đình cuối cùng cũng không trả lời. Anh ta im lặng ngồi đó cả đêm.

Không biết Thần Tâm đã tắt đèn lúc nào, tắt đèn có lẽ anh ta có thể ngủ một lúc trên sofa. Nhưng cả đêm đó, Dư Thiệu Đình không hề chớp mắt mà chỉ mở mắt nhìn bầu trời sáng dần.

Đúng tám giờ sáng điện thoại Dư Thiệu Đình vang lên.

Nghe xong điện thoại, nét mặt anh ta còn khó coi hơn cả tối qua, Doãn Thần Tâm như hiểu ra: “Cục cảnh sát gọi đến?”.

Anh ta gật đầu: “Tin tức đã bị lộ, chết tiệt!”.

Cô ngẩn người nhìn.

Còn Dư Thiệu Đình phút chốc cũng hiểu ra mình vừa nói gì, cũng dờ ra như Thần Tâm.

“Nếu không bị rò rỉ tin tức, lẽ nào anh không định áp giải tôi về đồn cảnh sát điều tra sao?”

Anh ta đột nhiên sa sầm nét mặt, nét mặt đó trước nay toàn xuất hiện trên mặt Quan Cảnh Phong, nhưng giây phút này lại xuất hiện một cách không hài hòa cho lắm trên gương mặt người đàn ông mà lúc nào cũng mỉm cười ma mị, bất cần đời này.

“Đã biết rồi thì nói gì cũng vô dụng”, Dư Thiệu Đình cầm chìa khóa xe, đi thẳng ra cửa.

Doãn Thần Tâm đi theo sau.

Chiếc xe không nhanh không chậm đi trên đường như thể chỉ là đang chuẩn bị đi ăn một bữa sáng rất bình thường.

Dư Thiệu Đình đích thực dừng xe ở cổng khu thị trấn Tập Tập.

Thần Tâm ngạc nhiên: “Không phải đến Cục cảnh sát sao?”

“Ăn cơm trước đã, từ tối qua đến giờ em chưa được hạt cơm nào vào bụng.”

Lúc này cô mới phát hiện ra hóa ra toàn thân cô đã suy nhược không còn sức lực, anh ta vừa nói vậy, bụng cô đã sôi réo “ục ục”.

Hai người thong thả ăn sáng, Dư Thiệu Đình gọi hai bát sữa đậu nành, hai suất cơm mặn, một suất sủi cảo trong suốt, một suất bánh bao nhỏ, thậm chí còn gọi thêm hai suất mì trộn, hai tách cà phê. Hai người tuyệt đối ăn không hết, nhưng Dư Thiệu Đình lại bảo cô cứ từ từ mà ăn.

“Từ từ mà ăn? Cục cảnh sát không vội sao?”

“Không vội.”

Nhưng di động của anh ta rõ ràng lại reo hết lần này đến lần khác. Dư Thiệu Đình mặc kệ, bình tĩnh thong thả như thể vừa tập thể dục với bạn gái về đến đây, vì vậy nên để cho thời gian trôi chậm lại, tận hưởng bữa ăn ngon trước mắt.

“Tôi không ăn được nữa, đi thôi.” Chín rưỡi, Doãn Thần Tâm cuối cùng gác đũa, lại một cuộc điện thoại khác gọi đến, “Cấp dưới của anh chắc lo lắng rồi, chúng ta đi thôi”.

Lần này cô cầm chìa khóa xe của anh ta, đi ra khỏi nhà hàng trước.

Cục cảnh sát vẫn như mọi khi, Dư Thiệu Đình vừa xuất hiện, cấp dưới liền lập tức vây quanh như thể có việc gấp cần báo cáo.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy cô gái phía sau anh ta, không hện mà gặp, tất cả mọi ánh mắt đều ánh lên một ánh nhìn khác thường nào đó.

Mọi người đều nhìn ra hôm nay tổ trưởng có điều gì đó khác thường. Trước đây, đừng nói là trước mặt con gái, ngay cả khi xung quanh anh ta toàn là người cùng giới, đôi mắt đào hoa kia cũng luôn chứa đựng một nụ cười, khóe môi lúc nào cũng khẽ cong lên. Nhưng hôm nay, gương mặt nghiêm túc trăm năm mới gặp một lần lại bày ra trước mắt mọi người, giọng nói nghiêm túc trăm năm mới gặp một lần hạ lệnh: “Tiểu Trương, đưa cô Doãn đến phòng thẩm vấn. Tiểu Lý, mang tài liệu đến phòng làm việc của tôi báo cáo”.

Hiếm khi thấy cảnh sát ở đây làm việc có hiệu quả như vậy, không đến hai phút, Thần Tâm đã bị đưa đến phòng thẩm vấn, tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này, Tiểu Trương không còn ngang tàng như lần trước nữa. Mấy lần Thần Tâm ngẩng đầu đều thấy ánh mắt thương hại của anh ta, sau đó ánh mắt hai người gặp nhau, anh ta lại vội vàng thu lại ánh mắt đó.

“Cô Doãn, vẫn là vụ án lần trước.”

Thần Tâm gật đầu.

Tiểu Trương đặt một chiếc túi vật chứng lên bàn, trong đó, một con dao nhọn gọt hoa quả dính máu nằm yên lặng, giống như khi nhìn thấy nó ngày hôm qua, vẫn là con dao yên lặng nằm trong tay Bảo Như.

“Cô Doãn...” Tiểu Trương dường như có chút bối rối không biết nên mở miệng thế nào. Đích thực, hôm qua sau khi tổ trưởng và Doãn Thần Tâm rời khỏi hiện trường, một nhóm người mới đến nơi, thì thấy cô chủ Hạ đang khóc như một đứa trẻ, sau khi biết được mọi việc qua người bạn trai của cô, tất cả mọi người có mặt ở đó đều yên lặng.

“Cô Doãn, cô đã từng nhìn thấy con dao này bao giờ chưa?”

“Đã từng nhìn thấy”, Thần Tâm nhìn chăm chăm lên vết máu đỏ thẫm dính trên con dao, giọng nói lại bình thản như thể không hề có chút sóng gió nào.

“Nhìn thấy ở đâu?”

“Sáng qua, khách sạn Kahla phòng 406.”

“Ngoài chỗ đó ra thì sao?”

“Không có.”

“Cô chắc chứ?”

“Tôi rất chắc chắn”, cô khẳng định.

Phòng thẩm vấn lại bị mở ra lần nữa, đúng lúc khi Thần Tâm đang nói ra mấy từ này một cách khẳng định, Dư Thiệu Đình bước vào.

Tiểu Trương đứng dậy nhường chỗ cho anh ta, Dư Thiệu Đình khua khua tay: “Cậu tiếp tục đi”.

Anh ta đứng bên cạnh bàn, đôi mắt đào hoa nhỏ dài nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Thần Tâm.

Tiểu Trương tiếp tục hỏi: “Vụ sự kiện DVD lần trước, có nguồn tin cho hay là có liên quan đến cô, cô có giải thích gì không?”.

“Tuyệt đối không liên quan.”

“Nhưng bạn tốt của cô, Chu Diên Phong nói anh ta nhìn thấy.”

“Vậy thì chắc chắn anh ấy nhìn nhầm rồi.”

“Nhưng cô chủ Hạ nói...” Nói đến đây, Tiểu Trương hơi ngập ngừng, “Cô ấy nói, có lúc cô không biết mình đang làm gì”.

“Nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy”, khi nói câu nói này, giọng nói của cô càng dứt khoát hơn ban này.

“Vì vậy cô ấy mới nói là, cô hoàn toàn không biết mình đang làm gì.”

“Anh có tin không?” Lúc này, gương mặt Thần Tâm không còn đối diện với Tiểu Trương mà quay sang nhìn người đàn ông im lặng không nói gì bên cạnh bàn, “Sếp Dư, anh thực sự tin sao? Tôi lớn từng này rồi, chưa bao giờ nghe nói mình mắc bệnh tâm thần phân liệt gì đó, anh có tin không? Sếp Dư, chỉ dựa vào những lời nói nghe được ở khách sạn ngày hôm đó mà bắt tôi thừa nhận mình bị bệnh nhân cách phân liệt, sếp Dư, tôi thật sự không làm được”.

Cô nhìn anh ta tha thiết, bỗng nhiên, cô ngượng ngùng phát hiện ra đôi mắt có một thứ chất lỏng đáng ghét nào đó đang trào ra không hợp với hoàn cảnh chút nào.

Thần Tâm cố gắng kiềm chế: “Anh thực sự tin sao?”.

“Không phải là vấn đề anh tin hay không, ở Cục cảnh sát, mọi chuyện đều phải có bằng chứng”, Dư Thiệu Đình hơi nhướng mày, giây phút này, những lời anh ta nói ra bỗng chốc đúng là công tư phân minh, anh ta bây giờ và người đàn ông lúc trước như thể hai người khác nhau.

“Chứng cứ?”

“Đúng vậy”, anh ta gật đầu, “Lát nữa tôi sẽ sắp xếp bác sỹ tâm lý cho em...”.

“Tôi không cần bác sỹ tâm lý!” Thần Tâm đột nhiên đứng dậy, dáng người cao ráo cố gắng đứng thẳng ngang hàng với anh ta, để có thể nhìn đôi mắt phất chốc trở nên lạnh lùng của người đàn ông này gần hơn. Đúng vậy, trong phút chốc, chỉ trong một cái nháy mắt, đã trở nên lạnh lùng như vậy: “Tôi có bác sỹ tâm lý, bao nhiêu năm nay lúc nào cũng có, tại sao tôi còn cần bác sỹ khác? Anh cần tài liệu gì chỉ cần đến tìm bác sỹ tâm lý của em là được, đúng không? Cô ấy tên là Nhan Tư Na, đồng thời cũng là bà chủ quán cà phê. Quán cà phê đó chính là nơi mà chúng ta lần đầu tiên xem mặt. Anh đến thẳng đó hỏi cô ấy đi, bác sỹ không nói dối đâu, anh đi tìm cô ấy đi!”.

“Cô ấy không có ở đó”, trái ngược với sự kích động của cô, Dư Thiệu Đình lại vô cùng bình tĩnh: “Vừa nãy, cấp dưới của tôi báo cáo, cô ấy đi Hồng Kông rồi, điện thoại không đăng kí chuyển vùng quốc tế, không liên lạc được”.

Thần Tâm ngồi phịch xuống ghế, ngoài hành động đó, bộ não hỗn loạn khiến cô không biết mình còn có thể làm những gì.

Phòng thẩm vấn lại bị mở ra, một viên cảnh sát bước vào: “Tổ trưởng, anh Quan nói muốn bảo lãnh cho Thần Tâm.”

“Bảo với anh ta, Cục trưởng nói sự việc lần này tình tiết nghiêm trọng, trong vòng hai mươi tư tiếng không được bảo lãnh.”

“Ai nói thế?” Giọng nói chắc nịch vang lên ở cửa, Doãn Thần Tâm quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông giờ này lẽ ra đang nằm trên giường bệnh. Đúng lúc anh nghiêng mặt sang nhìn cô, đúng một ngày không gặp, ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung.

Cô nhận ra anh biết hết rồi. Vì vậy không cần nói nhiều, Quan Cảnh Phong đi thẳng vào phòng thẩm vấn, chỉ hai ba bước đã đến trước mặt Thần Tâm.

Cho đến khi ngón tay ấm áp của anh chạm lên mặt cô, Thần Tâm mới phát hiện mình đang khóc.

Nước mắt không hợp thời hợp cảnh bị cô kìm nén trước mặt Dư Thiệu Đình ban nãy vào khoảnh khắc vừa nhìn thấy anh đã rơi lã chã đến chính bản thân cô cũng không hề hay biết.

14. Chương 8-4: Em Là Ngôi Sao Sáng Nhất Của Anh (4)

Quan Cảnh Phong nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, dưới ánh mắt kì lạ của Tiểu Trương và những người khác, anh ngồi xổm xuống, bàn tay còn lại áp nhẹ lên má cô: “Ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi.”

“Ăn gì?”

“Ăn ở khu thị trấn nhỏ.”

“Bây giờ còn đói không?”

Thần Tâm lắc đầu, giọng nói dịu dàng của anh khiến nước mắt cô lại trào ra một lần nữa.

Dưới ánh mắt của mọi người, Quan Cảnh Phong dùng ngón tay cái chặn lại hai hàng nước mắt trên mặt cô: “Đừng khóc nữa, không sao đâu”.

“Em biết.”

“Lát nữa chúng ta sẽ đi ăn ở nhà hàng đồ Tàu mà em thích, đợi anh giải quyết xong công chuyện đã.”

“Nhưng em muốn ăn bít tết bò.”

“Vậy chúng ta đến Quý Tộc Thế Gia.”

“Vâng.”

“Nhưng thật xin lỗi, Thần Tâm không thể đi đâu được.” Một giọng nói không thuộc thế giới của hai người đột ngột xen vào, phá vỡ không khí mập mờ đang bày ra trước mắt mọi người.

Ngoài Dư Thiệu Đình ra thì tất cả mọi người đều mở to mắt, nhìn người đàn ông tự xưng là anh trai Doãn Thần Tâm.

Quan Cảnh Phong đứng dậy: “Tôi muốn bảo lãnh cho cô ấy”.

“Rất tiếc”, Dư Thiệu Đình, người duy nhất có mặt ở đó không hề mắt tròn mắt dẹt như những người khác, trả lời, “Lần này tình tiết nghiêm trọng, Cục trưởng có lệnh, trong vòng hai mươi tư tiếng không được bảo lãnh”.

“Nếu tôi nhất định phải bảo lãnh thì sao?” Giọng nói này khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống một cách thành công.

“Vậy xin hãy đưa ra bằng chứng chứng minh Thần Tâm không cần tiến hành điều tra tâm lý,”

“Ví dụ?”

“Lời khai của bác sỹ Nhan.”

Đôi mắt Quan Cảnh Phong bắn ra tia nhìn phần nộ không hề giấu giếm.

Thằng nhóc họ Dư này vì biết Nhan Tư Na đang ở Hồng Kông, tạm thời không liên lạc được nên mới cố tình làm khó đây mà.

“Sếp Dư, có vẻ như cái ghế này cậu ngồi không được thoải mái, muốn để Quan mỗ giúp cậu điều chỉnh sao?” Sự uy hiếp không hề che giấu thoát ra khỏi miệng Quan Cảnh Phong.

Không đợi Dư Thiệu Đình trả lời, cô gái bên cạnh đã nắm lấy cánh tay anh: “Không được!”.

Anh nhìn cô không vui.

Nhưng đôi mắt ngấn lệ của Thần Tâm lại ngược lên nhìn anh, bộ dạng đáng thương chưa từng có khiến sự tức giận của anh tan biến trong phút chốc.

“Quan Cảnh Phong, giúp em tìm bác sỹ Nhan về, được không? Còn những việc khác không phải làm nữa.”

Cách chúc, trả thù gì đó cô đều không thích. Huống hồ là cách chúc Dư Thiệu Đình, người bạn tốt của cô, người anh ruột của Minh Tích?

Hàng lông mày của Quan Cảnh Phong chau mày càng chặt hơn, đôi môi mỏng nóng nảy động đậy, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ đáp: “Được”.

Anh quyết định, bắt đầu từ giờ phút này, sẽ cho nhân viên công ty con bên Hồng Kông nghỉ phép, để họ nghỉ cách tìm cho ra Nhan Tư Na. Cho dù có phải đào ba tấc đất hay lật tung cả Hồng Kông cũng phải tìm cho ra Nhan Tư Na.

“Vậy em ở đây đợi anh.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn trả lời, nhìn bàn tay mạnh mẽ của Quan Cảnh Phong chạm vào má cô, sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng thẩm vấn, trên vai như gánh vác một sự mệnh trọng đại.

“Quan Cảnh Phong...” Cho đến khi anh bước ra đến cửa, Thần Tâm đột nhiên lên tiếng.

Anh quay người lại nhìn cô.

Nhưng vừa lên tiếng, Thần Tâm lại im lặng. Cô hoàn toàn không biết mình tại sao lại đột nhiên gọi anh như vậy, hơn nữa, gọi anh đứng lại như vậy, cô muốn nói gì chứ?

Nhưng anh lại hiểu, điều khiến cô lấy làm lạ là anh hiểu ngôn ngữ cơ thể cô hơn cả chính cô.

Doãn Thần Tâm vẫn đứng đó, nét mặt mông lung, bối rối. Nhưng đôi chân dài của anh bước đến, theo con đường ban nãy quay lại trước mặt cô.

“Đừng sợ”, cánh tay to lớn quen thuộc giơ ra, ôm cô vào lòng một cách tự nhiên, tựa cảm lên đầu cô, “Ở đây ngoan ngoãn đợi anh, anh sẽ sớm đến đón em về nhà”.

Kể từ khi biết tin này từ tối qua, cô sợ hãi và hoảng loạn không ngừng, nhưng khoảnh khắc này, nỗi sợ hãi và hoảng loạn đó lại êm đềm biến mất.

Giây phút này, hai cánh tay của anh ôm cô thật chặt vào lồng ngực ấm áp của mình, cô hít thở hương nước hoa EDC không hề thay đổi bao nhiêu năm nay, tất cả giống như rất lâu trước đây...

Rất lâu trước đây, mỗi lần cô sợ hãi cầm bảng thành tích không đạt đứng trước cửa nhà, anh cũng như bây giờ, nói với cô bằng giọng nói khiến cô yên lòng: “Đừng sợ, ở đây ngoan ngoãn đợi anh”. Sau đó anh bước vào phòng khách nói chuyện với bố cô đang ngồi uống trà đọc báo trên ghế sofa một lúc rồi vẫy tay gọi cô vào, một cơn bão tố vì thành tích học tập đã bị áp chế khi mới bắt đầu mạnh nha.

Còn hôm nay, anh vẫn dùng giọng nói như vậy, cách thức như vậy, ôn tồn nói với cô rằng anh sẽ giúp cô giải quyết tất cả mọi vấn đề nan giải.

Cho dù vấn đề hiện giờ đã không còn là con số nhỏ hơn sáu mươi nữa, nhưng được cuộn mình trong vòng tay ấm áp này khiến cô mỉm cười, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên lưng anh, ôm thật chặt, thật chặt đáng người cương nghị này.

Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, ngoài Dư Thiệu Đình thì tất cả mọi cảnh sát ở đó đều mắt tròn mắt dẹt.

Nhân viên bên Hồng Kông của Quan Cảnh Phong không tìm ra được Nhan Tư Na, bởi vì khi anh quyết định để bọn họ ra đường tìm người, Nhan Tư Na đã hết kì nghỉ, đáp máy bay về nước.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Thần Tâm bị làm sao?” Vừa xuống máy bay Nhan Tư Na đã bị cảnh sát chặn lại, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, hành lí của cô ấy vẫn chưa xếp xong đã bị đưa về Cục cảnh sát. Trên đường đi, tuy Tiểu Trương đã nói cho cô biết tình hình đại khái nhưng rất rời rạc, câu trước không ăn nhập câu sau khiến Nhan Tư Na càng trở nên mơ hồ.

Trong phòng thẩm vấn, Doãn Thần Tâm mà cô ấy biết bao năm nay đang ngồi đối diện với cảnh sát Dư, im lặng không nói gì. Gương mặt xinh đẹp cho dù không có phấn son vẫn trắng đến mức khiến người khác sợ hãi, chứ đừng nói gì đến đôi môi gần như không còn giọt máu.

Nhan Tư Na vừa vào phòng thẩm vấn liền đến bên Thần Tâm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bác sỹ Nhan”, Dư Thiệu Đình ra hiệu cho Tiểu Trương mang một chiếc ghế ra cho cô ấy ngồi, “Tôi muốn mời cô giúp đỡ bên cảnh sát điều tra vụ án của Phó Minh Tích”.

“Phó Minh Tích?” Nhan Tư Na như thể nhất thời không nhớ ra cái tên này, cô ấy lục lại trong đầu mắt một lúc mới nhìn Thần Tâm: “Là... là người mà lần trước chúng ta nói đến trong quán cà phê? Bạn trai cũ của cô?”.

Thần Tâm không nhìn cô ấy, chỉ nói khẽ: “Đúng vậy.”

“Nhưng tôi và anh ta không thân thiết với nhau lắm.”

“Không sao, điều mà chúng tôi cần cô làm là cung cấp tài liệu về tình trạng tâm lý của cô Doãn.”

“Tình trạng tâm lý?”

“Đúng vậy”, Dư Thiệu Đình gật đầu, “Bởi vì vụ án này có liên quan đến trạng thái tinh thần của cô Doãn, vì vậy bên cảnh sát mời cô Nhan đến để phối hợp điều tra, chính là hi vọng cô có thể cung cấp cho chúng tôi bằng chứng có tính thuyết phục nhất”.

Anh ta nói, gương mặt không chút biểu cảm, dáng vẻ công tư phân minh khác hẳn với bất cứ một lần điều tra nào trước đây. Lần này, trong ánh mắt cũng như trên khóe môi Dư Thiệu Đình không còn mỉm cười, thái độ nghiêm chỉnh khác thường.

Chỉ trong nháy mắt, Nhan Tư Na như hiểu ra điều gì.

“Nhưng sếp Dư à, rất tiếc, chúng tôi có đạo đức nghề nghiệp, bệnh án của bệnh nhân chúng tôi không được phép tiết lộ với bất cứ ai, kể cả cảnh sát.”

Dư Thiệu Đình hơi nhướn mày.

“Rất tiếc”, cô ấy hơi mỉm cười, “Không phải tôi không muốn phối hợp, trong ngành của chúng tôi có quy định, trừ khi người bệnh đồng ý, nếu không chúng tôi không được tiết lộ bất cứ thông tin nào với bất kì ai, thật xin lỗi”.

“Bác sỹ Nhan”, cô ấy vừa dứt lời, Thần Tâm im lặng từ đầu đến cuối bỗng tiếp lời, “Để họ xem”.

Lúc này, mái đầu luôn cúi gằm của cô ngẩng lên, không nhìn Nhan Tư Na mà chỉ chăm chú nhìn Dư Thiệu Đình: “Cho họ xem, tôi phải chứng minh với ai đó rằng Minh Tích không phải do tôi giết. Bởi vì vị trí của Minh Tích trong lòng tôi cũng quan trọng không kém gì”.

“Nhưng làm như vậy, tất cả tình trạng tâm lý của cô sẽ bị lộ hết.”

“Thế thì sao chứ? Cũng còn tốt hơn là để tất cả mọi người nghi ngờ tôi mắc bệnh tâm thần phân liệt khôn kiếp gì đó, đúng không?”

Nhan Tư Na ngẩn người: “Cô nói sao cơ?”.

“Tâm thần phân liệt! Họ nói là tôi bị tâm thần phân liệt!” Lúc này gương mặt Thần Tâm cuối cùng cũng quay sang nhìn cô ấy, vô số vệt nước mắt đã khô lại hằn trên gương mặt cô ấy đập vào mắt Tư Na, “Bác sỹ Nhan, để cho họ xem, muốn xem thế nào cũng được!”.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Nét mặt cô kiên định không hề có cơ hội thương lượng, “Tôi đã quyết định rồi”.

“Nếu đã như vậy”, Dư Thiệu Đình phía sau đứng dậy, “Bác sỹ Nhan, đưa chúng tôi đến phòng làm việc của cô đi”.

“Nhưng mà...”

Nhan Tư Na vẫn còn muốn nói gì đó thì chuông di động trong túi reo lên.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại đã.” Cô ấy nhấc điện thoại, nhưng sau đó, màn hình hiển thị của điện thoại lại khiến cô ấy bất giác ngẩng đầu, nét mặt mất tự nhiên, liếc nhìn Dư Thiệu Đình bên đối diện.

“Là Quan Cảnh Phong?” Anh ta cảnh giác đoán ra.

“Đúng vậy.”

“Bác sỹ Nhan, cô có bận tâm nếu tôi nghe hộ cô cuộc điện thoại này không?”

“Khốn kiếp!” Quan Cảnh Phong bức bối ném điện thoại lên bàn, chiếc điện thoại màu đen lập tức tan tành.

“Sao vậy?”

“Dư Thiệu Đình nghe máy! Rượu mừng không uống uống rượu phạt, đúng là không muốn sống nữa rồi!”

Từ tối qua đến tận bây giờ, điện thoại của Nhan Tư Na không liên lạc được, người cũng không tìm thấy, cuối cùng đợi được đến bây giờ, điện thoại khó khăn lắm mới gọi được, nhưng người nghe điện thoại là là tên Dư Thiệu Đình đáng ghét đó!

Tả Diên Thanh nhìn chiếc điện thoại tan nát trên mặt bàn: “Bây giờ anh định làm gì? Đến Cục cảnh sát?”.

“Không kịp nữa rồi, họ đã trên đường đến phòng làm việc của Nhan Tư Na rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tả Diên Thanh kinh ngạc.

Thảo nào Cảnh Phong lại tức giận đến thế, đám cảnh sát ngu ngốc đó lần này lại hành động nhanh như vậy khiến người khác chỉ có thể tặc lưỡi. Họ cũng như cảnh sát, phái một đồng người đợi ở sân bay, kết quả là người của họ không tìm được Nhan Tư Na mà cảnh sát lại tìm được, thậm chí còn không đợi họ kịp hành động, cảnh sát đã đến phòng làm việc của Nhan Tư Na?!

Thật không thể tưởng tượng nổi!

“Anh đến phòng làm việc xem tình hình trước, em đi tìm Cục trưởng Kim, nói là anh có manh mối vô cùng quan trọng, bảo họ đừng vội tiết lộ chuyện này cho giới truyền thông.”

“Vâng.”

Khi một đám người ngồi xe cảnh sát ùn ùn kéo đến phòng làm việc của Nhan Tư Na, Quan Cảnh Phong đã đợi ở cửa.

Thần Tâm nhìn thấy anh, cô tách khỏi nhóm người, tiến về phía anh theo phản xạ tự nhiên. Giây phút này, chỉ có đứng bên cạnh anh mới khiến cô yên lòng.

Còn Quan Cảnh Phong cũng thật sự khiến người khác yên lòng, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, anh nắm lấy tay cô: “Đừng sợ”.

“Em không sợ”, Thần Tâm nhìn anh, gương cười, không biết là đang an ủi anh hay an ủi chính mình: “Bác sỹ Nhan sẽ mang bệnh án của em ra làm chứng, em không sợ”.

Nhưng khi Quan Cảnh Phong nghe được câu nói này, hàng lông mày vốn dĩ đang nhướng lên nay lại chau lại càng chặt hơn. Ném ánh mắt về phía Dư Thiệu Đình, sự sắc lạnh trong ánh mắt như thể muốn anh ta vạn tiễn xuyên tâm.

Dư Thiệu Đình cũng nhìn anh không hề sợ hãi.

Không khí đột ngột giảm xuống vài độ, Nhan Tư Na lên tiếng: “Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa, không phải muốn xem bệnh án sao?”.

“Xem bệnh án gì? Bác sỹ Nhan, cô làm sao đấy, chưa được sự đồng ý của người nhà bệnh nhân đã tùy tiện cho người ngoài xem bệnh án của Thần Tâm sao? Cô có biết thế nào gọi là riêng tư không?”

“Nhưng Thần Tâm đã đồng ý rồi.”

Quan Cảnh Phong lập tức trợn mắt nhìn Thần Tâm.

“Sao vậy? Để cho họ xem, em mới sớm được thả ra chứ.”

Đoàn người đi vào phòng khám. Nhan Tư Na đi vòng qua mấy chiếc bàn đến bên tủ sách đựng tài liệu, trong đồng tài liệu, cô ấy nhanh chóng tìm ra được bệnh án của Thần Tâm, sau đó quay lại, đưa cho Dư Thiệu Đình: “Đây là bệnh án của Thần Tâm từ năm 2005 đến giờ. Anh Quan, anh có thể không xem, tôi tin nội dung bên trong anh đã biết rõ mồn một”.

Khoảnh khắc đó, anh đứng ngay bên Thần Tâm, gần đến mức cô không cần ngẩng đầu nhìn cũng cảm nhận được sau khi anh nghe câu nói này, toàn thân run lên, tiếp sau đó là không khí căng thẳng, ngột ngạt bao trùm lên tất cả.

Dư Thiệu Đình lật giở bệnh án, chỉ một trang, Thần Tâm nhìn anh ta, đúng lúc anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô, gương mặt trắng bệch.

Một dự cảm không lành đột nhiên xâm chiếm khắp người cô. Anh ta nhìn cô như thể ngần ngại, như thể khó mà chấp nhận được, lại như thể một dự cảm nào đó cuối cùng cũng được chứng minh.

Sau đó, Doãn Thần Tâm lao về phía trước, giật lấy quyển bệnh án.

Là trang giấy mà Dư Thiệu Đình vừa mở ra, trên đó ghi rõ: 27 tháng 7 năm 2005, tâm thần phân liệt, mức độ nhẹ.

15. Chương 9-1: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới Này (1)

Type: Quinn

Không, nhất định là ông trời đang đùa với cô!

“Không thể nào”, bàn tay Doãn Thần Tâm run rẩy đến nỗi không cầm nổi quyển bệnh án mỏng đó, giọng nói bất ngờ cũng yếu ớt đến mức hoàn toàn thể hiện ra rằng cô không thể nào tin được: “Không thể nào, bác sỹ Nhan, làm sao có thể thế được? Tôi nhớ rõ rằng mình bị bệnh trầm cảm mà!”.

Lần đầu tiên cô gặp bác sỹ Nhan chính là sau khi Quan Cảnh Phong đưa cô đi Phúc Châu phá thai. Anh nói, thời gian đó cô không khóc không giận hờn, không nói không rằng, thái độ tiêu cực gần như khiến anh

sợ hãi, vì vậy, Quan Cảnh Phong ép cô đến gặp người phụ nữ trẻ tuổi nhưng đã lấy được bằng tiến sĩ tâm lý học ở Canada trước mắt này.

Sau khi hoàn thành một loạt kiểm tra, anh nói với cô, cô bị mắc chứng trầm cảm.

“Thần Tâm, đừng sợ, chỉ cần vui vẻ lên sẽ không sao đâu”, cô còn nhớ rất rõ giọng nói an ủi của Quan Cảnh Phong ngày hôm đó, nhưng khoảng khắc này, trên quyển bệnh án đáng lẽ không thể sai này lại ghi hoàn toàn khác. “Tâm thần phân liệt?!”

“Không thể nào! Bác sĩ Nhan, không phải tôi mắc bệnh trầm cảm sao? Tại sao lại biến thành tâm thần phân liệt?”

“Là anh Quan không để tôi nói với cô.” Cô ấy tiếc nuối nhìn cô, trăm ngàn lời nói không thể nói ra, nhưng đáng về đó của cô ấy khiến Doãn Thần Tâm lập tức hiểu ra tất cả. Mấy lần cô nói: “Nhưng mà, nhưng mà” có ý ngăn cản ở Cục cảnh sát ban này, nét mặt trầm lắng của Quan Cảnh Phong ở cửa ra vào ban này, trong nháy mắt, cô đã hiểu ra hết, “Năm đó, cô còn đang học đại học, vẫn còn nhỏ, chưa đến hai mươi tuổi. Anh Quan nói tất cả để anh ấy quyết định, bởi vì bệnh tình của cô trên thực tế không nghiêm trọng cho lắm, vì vậy, anh ấy và tôi coi như chưa hề xảy ra chuyện gì và đã chữa khỏi bệnh cho cô trong khi cô hoàn toàn không biết gì”.

“Ý cô là... Triệu chứng này đã khỏi từ lâu?” Không đợi bất kì ai lên tiếng, Dư Thiệu Đình hỏi ngay.

“Đúng vậy, bởi vì bệnh không nghiêm trọng cho lắm, tôi thôi miên Thần Tâm mấy lần, ép một nhân cách khác trong người cô ấy ra. Thực ra, nhân cách đó lúc đó còn rất nhỏ, tâm lý và trí khôn thấp hơn bản gốc, hơn nữa lại rất bảo vệ bảo gốc.

Thực ra, nhân cách đó xuất hiện cũng là vì muốn giúp bản gốc làm một số chuyện cô ấy muốn nhưng không dám làm, vì vậy, sau mấy lần nói chuyện, ‘cô ấy’ đã đồng ý biến mất. Đương nhiên, những điều này các anh nghe có vẻ rất khó hiểu, nói một cách đơn giản chính là có lúc hai nhân cách này đồng thời tồn tại trong cơ thể Thần Tâm, ngoài ý chí đó đã biến mất sau khi điều trị tâm lý. Nói một cách khác, bệnh này đã được chữa khỏi.”

“Chữa khỏi khi nào?”

“Trên bệnh án có viết”, Tư Na cầm bệnh án trên tay Thần Tâm, cố vớt nó khỏi bàn tay đang run rẩy không ngừng của cô, sau khi lật vài trang, liền đưa cho Dư Thiệu Đình: “Cuối năm 2005. Trước đó cũng có một ca bệnh tương tự, thông thường người nhà không hi vọng người bệnh có áp lực vì mắc bệnh này, nên rất nhiều bệnh nhân đã chấp nhận điều trị âm không được biết tình hình, kể cả khi họ bình phục cũng không thể tự mình biết”, nói rồi cô quay sang Thần Tâm: “Thần Tâm, cô chính là như vậy”.

“Nói một cách khác, cô ấy đã khỏi rồi? Ý tôi là Thần Tâm, tuy cô ấy mắc chứng bệnh này nhưng đã được chữa khỏi từ lâu đúng không?”

“Đúng vậy.”

Dư Thiệu Đình nhìn có vẻ thở phào một hơi, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều như thở phào một hơi.

Ngoài Doãn Thần Tâm...

Nét mặt cô còn nặng nề hơn cả ban này: “Vậy năm đó... tôi bị phát hiện ra là mắc bệnh rối loạn nhân cách như thế nào? Ý tôi là một nhân cách khác đã làm những chuyện gì?”.

Lần này Nhan Tư Na không trả lời, bởi vì tất cả ánh mắt đột nhiên tập trung lên người Quan Cảnh Phong.

“Về nhà anh sẽ nói cho em”, ánh mắt Quan Cảnh Phong lướt qua một lượt tất cả mọi người trong phòng làm việc, ngoài anh, ngoài cô, ngoài Nhan Tư Na, ngoài Dư Thiệu Đình, còn có ba bốn viên cảnh sát mà anh không nhớ tên.

Nhưng Doãn Thần Tâm lại khẳng định: “Không, nói ngay ở đây”.

“Thần Tâm!”

Cô gan lì đứng ở đó, nhìn anh.

Quan Cảnh Phong chỉ còn cách thở hắt ra: “Thiệu Đình, bảo cấp dưới của cậu về trước đi”.

Tiểu Trương, Tiểu Ngô... Những viên cảnh sát vừa muốn điều tra vụ án, vừa hiếu kì phút chốc mở to mắt, nhưng không có tác dụng gì, không đợi bất kì ai phát biểu ý kiến, Dư Thiệu Đình đã ra lệnh: “Các cậu về Cục trước đi”.

“Tổ trưởng...”

“Về ngay!”

Sau đó, cánh cửa phòng làm việc bị mở ra rồi bị đóng vào, căn phòng rộng rãi chỉ còn lại bốn người.

“Quan Cảnh Phong...” Thần Tâm khẽ gọi anh.

Anh cúi đầu, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô: “Còn nhờ lần chúng ta đi Phúc Châu không?”

“Còn nhớ”, cô gật đầu.

“Thực ra, Hồng Cầm đã sẩy thai vào đúng hôm đó.”

Sự ngạc nhiên mà anh đoán trước lại không xuất hiện trên gương mặt cô gái trước mắt, Thần Tâm gật đầu: “Em biết”.

“Em biết?” Anh ngạc nhiên, nhìn sang Nhan Tư Na theo phản xạ tự nhiên: “Không phải đã thôi miên để quên đi đoạn kí ức đó rồi sao?”.

“Đúng vậy”, Nhan Tư Na cũng cảm thấy kì lạ, “Khả năng của tôi chắc không thể có vấn đề được”.

“Là chị Lý gọi điện nói cho em biết.”

“Em nói sao?”

“Vào trước cái đêm mà em và Minh Tích đến bờ biển uống rượu.”

Trong nháy mắt, anh liền hiểu ra: “Chính vì điều này mà tâm trạng em mới không tốt rồi hẹn cậu ta?”.

Đôi mắt Quan Cảnh Phong ánh lên một luồng sắc lạnh với tốc độ cực nhanh, nhưng Thần Tâm đã nhìn ra.

“Không phải chị ấy cố ý đâu”, cô vội vàng giải thích, “Đêm đó chị ấy uống say. Nhưng bệnh của em và việc chị ấy sẩy thai có liên quan gì đến nhau?”.

Quan Cảnh Phong đột nhiên im lặng, như thể cô vừa hỏi một câu hỏi cực khó trả lời, đôi môi mím chặt động đậy, muốn nói gì đó, nhưng lại nói không ra.

“Để tôi nói cho, tôi là người ngoài cuộc trong cuộc trong cả câu chuyện”, Nhan Tư Na im lặng ngồi bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng, nhìn Quan Cảnh Phong đột nhiên đưa tay nắm lấy tay Thần Tâm, cô ấy liền hiểu ra ý của anh.

Giây phút này, anh muốn làm người ôm Đoãn Thần Tâm thật chặt cho cô sức mạnh trước khó khăn trước mắt, chứ không phải là kẻ thêm dầu vào lửa khiến khó khăn càng đến gần cô hơn.

Vậy thì chắc chắn phải có người đóng vai kẻ đó, thôi thì, cô ấy sẽ làm vậy.

“Lần đó, chị Lý sợ dĩ bị sẩy thai là vì trước khi anh Quan đi xa đã nói với chị ấy rằng anh ấy đi công tác. Nhưng ngày thứ hai sau khi anh Quan đi công tác, chị ấy nhận được một bức thư. Bên trong đó là bức ảnh thân mật giữa anh Quan và một cô gái. Vì vậy chị Lý rất tức giận, trong hoàn cảnh đó, chị ấy cũng không biết mình rốt cuộc nên làm gì, có lẽ vì tức giận mà chị ấy muốn xuống lầu uống cốc nước để bình tĩnh lại theo phản xạ tự nhiên, kết quả là bị ngã từ trên cầu thang xuống dẫn đến sẩy thai.”

“Nhưng... việc này có quan hệ gì với tôi sao?”

Nhan Tư Na ngừng lại một lúc: “Cô có biết người gửi thư là ai không?”

Một ý nghĩ hoang đường nhất, đáng sợ nhất, không thể nhất nhưng cũng có thể nhất đột nhiên hiện lên trong đầu cô, sau đó Thần Tâm nhìn Nhan Tư Na gật đầu với mình...

“Không sai, chính là cô.”

“Tôi...” Hai từ ngắn ngủi không đủ để hình dung, loay hoay bối rối cũng không đủ để hình dung, kinh hãi, hoảng sợ, không dám tin, hồi hận cũng không đủ để hình dung ra tâm trạng của cô hiện giờ. Giọng nói của cô yếu ớt đến mức gần như không có: “Nhưng mà, tôi không có chút ấn tượng nào...”

“Đương nhiên, bởi vì đó là do một nhân cách khác làm.”

Cô cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình hơi siết lại, quay đầu sang nhìn, đôi mắt đau đớn của Quan Cảnh Phong đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như vậy, nét mặt như vậy, tất cả đều chứng minh lời nói của Nhan Tư Na hoàn toàn đúng.

“Khi anh Quan nhìn thấy nét bút trên bức thư đó, anh ấy đã vô cùng ngạc nhiên, bởi vì dựa vào những hiểu biết của anh ấy về cô, anh ấy không tin cô lại làm chuyện này. Nhưng một quãng thời gian tiếp theo, cô bắt đầu làm những việc không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có một lần...” Nhan Tư Na liếc nhìn Quan Cảnh Phong, “Trong khi anh ấy đang làm việc, cô lại xông vào phòng cường hôn anh ấy...”

Hai tiếng thở mạnh lập tức vang lên trong phòng làm việc... Doãn Thần Tâm, Dư Thiệu Đình.

“Lần đó, anh ấy cuối cùng cũng phát hiện ra cô có gì đó không ổn, vì vậy đưa cô đến gặp tôi.”

Doãn Thần Tâm đã không biết trong lòng mình bây giờ là cảm giác gì. Tất cả thật là hoang đường! Một sự việc tầm thường hơn cả bộ phim dài tập tầm thường lại xảy ra với cô?!

“Vì vậy, đứa con trong bụng chị Lý, trên thực tế... là do tôi giết?”

“Vì vậy, bệnh tâm thần phân liệt của Thần Tâm chính là vì bị kích động?”

Hai tiếng nói gần như phát ra cùng một lúc, chỉ có điều giọng nói của cô nhỏ bé, yếu ớt đến mức đến bản thân cô cũng không muốn thừa nhận, còn giọng nói của Dư Thiệu Đình lại nặng nề như thể một phát hiện to lớn nào đó đã xuất hiện trong đầu.

Nhan Tư Na trả lời câu hỏi của hai người cùng một lúc, chỉ một từ: “Đúng”.

Chất lỏng trong mắt Doãn Thần Tâm cuối cùng cũng tuôn ra như tức nước vỡ bờ.

Còn câu hỏi tiếp theo của Dư Thiệu Đình lại khiến cho không khí vốn đã nặng nề lại càng trở nên nặng nề hơn: “Vậy thì, nếu như lại bị kích động tương tự như vậy một lần nữa, bệnh này... có khả năng tái phát không?”

Căn phòng làm việc bất ngờ rơi vào im lặng, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm về phía Nhan Tư Na.

Doãn Thần Tâm như đang đối diện với cường địch, Quan Cảnh Phong tang thương, còn Dư Thiệu Đình lại đăm chiêu suy nghĩ.

Lâu sau, Nhan Tư Na mới lên tiếng: “Có”.

Tất cả dường như đều đã an bài.

Thần Tâm vừa về đến nhà đã nhốt mình trong phòng, mặc cho Quan Cảnh Phong có khuyên như thế nào cô vẫn giam mình trong đó, không nói lời nào.

“Doãn Thần Tâm, em mà không mở cửa anh phá cửa bây giờ!” Cuối cùng Quan Cảnh Phong mất kiên nhẫn. Cùng lúc đó, chuông cửa reo lên.

Quan Cảnh Phong khẽ nguyên rửa một tiếng, tạm thời tha cho cánh cửa có nguy cơ sắp đổ, đi đến mở cửa.

Hai viên cảnh sát đi cùng với Dư Thiệu Đình đến phòng làm việc của Nhan Tư Na hôm nay đứng ở bên ngoài: “Anh Quan, chúng tôi đến để đưa cô Doãn về tiến hành việc điều tra cuối cùng”.

“Điều tra cái gì?” Quan Cảnh Phong gằn giọng.

“Điều tra tình trạng tâm lý của cô Doãn...”

“Buổi sáng không phải vừa mới chứng minh rồi sao? Lẽ nào tài liệu của bác sĩ Nhan các anh chưa nhìn thấy sao?”

“Nhưng bác sĩ Nhan cũng nói, bệnh tâm thần phân biệt có khả năng bị tái phát.”

“Đó cũng không phải là việc của các anh...”

“Anh Quan...”

“Rầm!” Cánh cửa nhà bị đóng lại trước hai viên cảnh sát không hề khách khí, Tiểu Trương và Tiểu Ngô nhìn nhau, sau một giây, hai người mới ngó ra mình đã bị từ chối thẳng thừng.

“Khốn khiếp! Đây chính là kiểu mà người có tiền đối nhân xử thế sao?”

“Anh Quan!” Tiểu Ngô cũng không hề khách sáo, ra sức gõ cửa, “Anh Quan, xin anh đừng cản trở cảnh sát điều tra! Anh Quan, anh Quan...”

Cánh cửa lại một lần nữa bị mở ra bất ngờ, Quan Cảnh Phong không vui ra mặt, đưa di động đến trước mặt hai người cảnh sát: “Cục trưởng Kim muốn nói chuyện với hai người”.

Hai người liền ngó người. Tiểu Trương phản ứng lại trước, cầm di động: “Cục trưởng?”

“Tiểu Trương, đừng bắt cô Doãn vội”, đầu bên kia đích thị là giọng nói của cục trưởng Kim, “Cùng anh Quan đến Cục gặp tôi, còn nữa, gọi tổ trưởng của các cậu đến nữa”.

Không lâu sau khi tiếng cửa vang lên, tiếng gõ cửa bên ngoài cũng biến mất, Thần Tâm đã đoán được đại khái, cô ngồi trên giường, vùi mặt vào hai cánh tay, cái đầu hỗn loạn không ngừng nhớ lại tất cả mọi thông tin cô nhận được từ hôm qua đến giờ. Từ nghi ngờ Bảo Như, đến nghi ngờ mình bị tâm thần phân liệt, rồi chứng minh đích thực bị tâm thần phân biệt, đến... biết được cô đã từng tự tay giết chết con của anh.

Đó là đứa con của anh và Lý Hồng Cẩm, cốt nhục duy nhất trong cuộc đời ba mươi mấy năm của anh, lại bị cô tự tay hủy hoại từ rất lâu trước đây.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, đúng lúc nước mắt cô đã cạn khô, một giọt cũng không rơi ra được, tiếng gõ cửa nhẹ vang đến bên tai cùng với giọng nói đáng lẽ không nên xuất hiện lúc này: “Cô giáo Doãn, là tôi”.

Là Tả Diên Thanh.

Cô chau mày khó chịu, không chịu lên tiếng, cho đến khi giọng nói bên ngoài vang lên: “Cô muốn biết Cảnh Phong thực sự bị thương ra sao không?”.

Cô ngẩn người, một tình trạng cực tồi tệ đột nhiên vụt ra trong đầu cô, không đợi Tả Diên Thanh nói thêm bất cứ lời nào, cô nhanh chóng nhảy xuống khỏi giường, chạy đến mở cửa. Tả Diên Thanh gọn gàng đứng trước cửa.

“Vết thương của anh ấy làm sao? Có phải có chuyện gì giấu tôi không?” Ông trời ơi, đừng để cô phải chịu thêm bất kì sự kích động nào nữa! Đừng thử thách khả năng chịu đựng của cô thêm nữa!

“Bác sĩ nói đã không còn gì đáng ngại nữa.”

“Sao cơ?!”

“Có thể ra viện bất cứ lúc nào.”

“Tả Diên Thanh!”

“Sao vậy?” Tả Diên Thanh cố bày ra một bộ mặt vô tội, “Cô giáo Doãn, lẽ nào cô không hi vọng anh ấy được ra viện sao? Sao đột nhiên lại tức giận như vậy?”.

“Cô...”

Cô ta khẽ cười, bây giờ mới thu lại nét mặt giả dối, không đợi Doãn Thần Tâm đóng rầm cửa trước mặt cô ta, cô ta đã kịp đi qua Thần Tâm vào nhà: “Có thể hút điều thuốc không?”.

Doãn Thần Tâm đứng trước cửa nhìn cô ta không vui.

Thế là Tả Diên Thanh coi như cô đã ngầm đồng ý. Một điếu thuốc được rút ra từ bao thuốc lá Trung Nam Hải màu trắng một cách điêu luyện, cô ta châm lửa, rồi đưa đến trước mặt Thần Tâm: “Có muốn hút một điếu không?”

“Quan Cảnh Phong bảo cô đến sao?” Đột nhiên cô lên cơn thèm thuốc, cũng đón lấy thứ trên tay tả Diên Thanh không khách khí, châm thuốc một cách thành thục.

“Đúng. Anh ấy đến Cục cảnh sát bàn chuyện, gọi tôi đến với cô.”

Tả Diên Thanh vừa dứt lời đã nhận được ngay một tiếng mỉa mai lạnh lùng.

“Cô không thấy là anh ấy đã gọi nhằm đối tượng rồi sao?” Dựa vào cô ta? Cô ta là cái thá gì chứ? Đến nước này rồi mà Quan Cảnh Phong vẫn còn gọi cô ta đến với cô?

“Tôi biết cô rất không vừa lòng”, Tả Diên Thanh lại coi như không nhìn thấy sự mỉa mai lạnh lùng của cô, đôi mắt to nhìn một lượt khắp phòng, rồi tiến đến phía chiếc ghế trước bàn trang điểm, ngồi xuống, chậm rãi rít sâu một hơi thuốc, “Nhưng dù gì tôi cũng hi sinh vì cô một lần, nếu như không phải tôi đóng giả mộng du, thu hút sự chú ý của đám cảnh sát đó, cô tưởng rằng mình bây giờ vẫn còn có thể ở đây sao?”

“Thật sự là do Quan Cảnh Phong bảo cô làm vậy?”

“Tại sao không?” Cô ta lại nhả một hơi thuốc, nhìn từng vòng khói thuốc bay lượn trong không gian nhỏ này, “Khi nghe về vụ án ĐV, anh ấy liền liên hệ ngay đến sự việc xảy ra với cô năm 2005, tuy không hoàn toàn chắc chắn, nhưng chỉ cần có một chút khả năng, anh ấy cũng sẽ giết chết nó ngay từ khi còn trong trứng nước với tốc độ nhanh nhất. Lúc đó, Cảnh Phong đã nói như vậy, vì vậy bảo tôi đóng giả bị mộng du, để cảnh sát không còn chú ý đến cô nữa.”

“Chỉ vì sợ họ sẽ suy luận mà nghi ngờ trạng thái tâm lý của tôi?”

“Không sai”, Tả Diên Thanh hút hết điếu thuốc, lại rút một điếu nữa ra, châm lửa.

“Cô cũng đồng ý?”

“Tại sao không đồng ý chứ? Để tôi làm chuyện này, anh ấy đã dứt khoát kí hợp đồng ba năm với tôi. Lương mỗi năm là một triệu tệ, sau khi tốt nghiệp lập tức đến nhận chức ở Quan Thị, làm gì cũng được, tùy vào khả năng của tôi. Cô Doãn, tại sao tôi không đồng ý chứ? Nghe nói đàn anh học cao học mà lần trước phát biểu ở trường chúng ta mỗi năm chững chỉ được mười nghìn tệ, nhưng tôi lại được một triệu tệ, tại sao không đồng ý chứ?”

Doãn Thần Tâm hơi ngẩn người: “Ý cô là...”

Tả Diên Thanh gật đầu: “Vì cô, tất cả đều vì cô. Cô có biết không, từ sau khi cô nói với anh ấy quan hệ cô trò của chúng ta, Quan Cảnh Phong liền cắt đứt quan hệ với tôi, nhưng sau đó để diễn kịch trước mặt Dư Thiệu Đình, anh ấy lại gọi tôi quay lại. Cô có thể tưởng tượng, anh ấy đã ra giá rất cao. Nhưng đừng hiểu lầm, chúng tôi không còn là mối quan hệ đó nữa, bởi vì anh ấy biết tôi là học trò của cô.”

Nói rồi, cô ta đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Thần Tâm: “Nhưng cô thì sao? Cô bây giờ đang làm gì? Mới gặp chút chuyện đã nhốt mình trong phòng, giận dữ với cả thế giới, cô bị là sao vậy cô giáo Doãn?” Ngồi xưng hô này bị cô ta nói ra thật mỉa mai, “Cảnh Phong vì chuyện của cô sắp phát điên rồi, không, tôi cảm thấy anh ấy hoàn toàn đã điên rồi. Còn cô thì sao? Nhốt mình trong căn phòng rách này, mặc anh ấy ở bên ngoài gọi cô, dỗi cái gì? Không dám đối diện với anh ấy? Cảm thấy có lỗi với anh ấy? Có lỗi với đứa con của anh ấy mà cô giết chết? Cô giáo Doãn, nói thực, tôi thực sự khâm phục cô, có phúc mà không biết hưởng. Cô cho rằng anh ấy vì cô đến mạng sống còn không cần thì có bận tâm đến một đứa con chưa ra đời không? Cô đùa sao?”

Doãn Thần Tâm ngẩn người nhìn gương mặt ghé sát vào mặt của cô, ngẩn người nghe từng chữ cô ta nói ra sao lại đúng với nội tâm của cô như vậy.

“Cô... làm sao cô biết?”

“Làm sao tôi biết?” Tả Diên Thanh cười, “Cô có biết lúc đầu tại sao anh ấy để mắt đến tôi không? Vì anh ấy nói... Tôi giống cô”.

Vóc dáng cao ráo, tóc dài chấm eo, đôi mắt ương ngạnh, nụ cười nhìn có vẻ vô tâm.

16. Chương 9-2: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới Này (2)

Type: Quinn

Khi Quan Cảnh Phong trở về căn hộ, hai cô gái đang lười biếng nằm hút thuốc trên ghế sofa ở phòng khác. Doãn Thần Tâm chiếm nửa cái ghế trái, Tả Diên Thanh chiếm nửa cái ghế phải.

Gian phòng ngập ngụa khói thuốc và chiếc gạt tàn đầy đầu lọc làm nền cho cảnh tượng lười biếng này khiến Quan Cảnh Phong lập tức chau mày: “Muốn bị mắc ung thư phổi sao?”.

“Câu hỏi này không phải để hỏi em thì phải?” Tả Diên Thanh vươn vai, đứng dậy khỏi ghế sofa, “Có lẽ em có bị ung thư phổi hay không Cảnh Phong anh cũng không quan tâm lắm, dù sao cũng không lây cho cô gái Doãn của chúng ta mà phải không?”

Vì vậy cô ta rất biết điều, cầm bao thuốc trên bàn bỏ vào túi xách của mình rồi rời đi để cho hai người được yên tĩnh trong cái phòng mát của Quan Cảnh Phong.

Điều thuốc trên tay Thần Tâm ngay lập tức bị giật ra, dúi vào gạt tàn.

Anh ngồi xuống một góc sofa, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thần Tâm, sau khi im lặng nhìn một lúc anh đột nhiên đưa tay xoa mặt cô lại đối diện với mình: “Không khóc nữa sao?”.

Doãn Thần Tâm im lặng nhìn anh.

“Còn muốn nhốt mình lại nữa không?”

“Quan Cảnh Phong...”

“Thực ra không phải chuyện gì to tát lắm, cho dù thực sự tái phát thì sao chứ? Giết người khi bị tâm thần phân liệt không bị kết tội.”

“Quan Cảnh Phong...”

“Huống hồ, anh là ai chứ? Ngoài tiền ra còn có tiền, tìm một bác sĩ lợi hại hơn Nhan Tư Na trăm lần thì có khó gì? Thần Tâm”, anh bỗng thở dài, “Chỉ cần em bằng lòng cho dù phải đi vòng quanh thế giới, anh cũng sẽ nghĩ cách giúp em chữa khỏi bệnh”.

“Nhưng mà, không phải như vậy.” Bàn tay đặt bên cạnh người chậm chậm giơ lên, khẽ chạm vào gương mặt tuần tử này, Doãn Thần Tâm chậm rãi ngồi dậy, “Không phải như vậy, em không sợ bị phán quyết, cũng không sợ không chữa khỏi bệnh. Quan Cảnh Phong, chỉ là căn bệnh này, khi nó xuất hiện lần đầu em đã giết chết đứa con của anh, lần thứ hai đã giết chết Minh Tích”.

Giọng nói khê khàng, đôi mắt trống rỗng nhìn vô định trên khuôn mặt anh tuần đó.

“Em biết anh không hận em, hừ...” Cô cười mỉa mai mình, “Không, đừng nói là hận, anh thậm chí đến trách cũng chưa từng trách em, thậm chí còn chưa cho em không bệnh của mình đã li hôn với chị Lý rồi điều chị ta về London, nhưng Quan Cảnh Phong, em hận chính mình, vì đứa trẻ kia, vì Minh Tích...”.

“Yên lặng!” Quan Cảnh Phong nắm lấy bàn tay đang đặt lên má mình, “Ai nói em Phó Minh Tích là do em giết? Cảnh sát đã lập hồ sơ chưa? Có ai chứng minh được bệnh tâm thần phân liệt thực sự tái phát chưa?”.

“Anh không cần an ủi em nữa, nếu như không phải tái phát thì làm sao lại xảy ra bao nhiêu chuyện không đâu vào đâu như vậy?”

Anh vì muốn tốt cho cô, không muốn cô bị áp lực, cô biết, cô biết hết.

“Quan Cảnh Phong...”

Ngón tay thon dài bỗng đặt lên môi cô: “Đừng nói những lời như vậy nữa, trước khi chúng mình được bệnh tình, không được kết luận vô căn cứ, để anh”.

“Để anh?”

Anh gật đầu: “Vừa nãy Cục trưởng Kim đã đồng ý giao em cho anh, để anh quan sát em xem rốt cuộc bệnh tình của em có phải thực sự đã tái phát rồi không. Nếu thực sự có cái gọi là nhân cách thứ hai anh chắc chắn có thể nhìn ra được”.

Doãn Thần Tâm thần thờ, cho đến khi Quan Cảnh Phong đứng dậy, đến phòng cô bắt đầu thu dọn hành lý, cô mới hiểu ra điều mà anh vừa nói rốt cuộc là gì.

Quan Cảnh Phong nói để quan sát được trạng thái tinh thần của cô tốt hơn, bắt đầu từ giây phút này, cô buộc phải ở bên cạnh anh mọi lúc mọi nơi.

Thế là, anh đóng gói đồ đạc của cô rồi đưa đến căn biệt thự của mình, sau khi Thần Tâm chìm vào giấc ngủ, anh lại không nghỉ ngơi mà vội vàng về nhà ông bà Doãn. Hai ông bà sống ở ngoại ô, hằng ngày chỉ biết câu cá mua rau, xem phim Hàn, sau khi nghe Quan Cảnh Phong kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối suýt nữa thì ngất, đặc biệt là bà Doãn.

“Con nói là Thần Tâm bị tâm thần phân liệt? Sao có thể thế được? Thậm chí, thậm chí còn giết người trong tình trạng tâm thần phân liệt? Không! Cô tuyệt đối không tin!”

Bà càng hoảng loạn càng nói to, mong rằng có thể dùng giọng nói to hơn, mang tính khẳng định hơn để át đi tất cả những điều mà bà vừa nghe thấy, như thể giọng nói của bà càng lớn thì tất cả những điều Quan Cảnh Phong vừa nói càng trở nên nhỏ bé, càng nhỏ đến nỗi không cần thiết phải nhắc đến.

Giọng nói của Quan Cảnh Phong lại bình tĩnh như thể sóng gió vừa qua: “Tuy con luôn an ủi Thần Tâm nhưng tình hình vụ án bây giờ đã cơ bản được xác định rồi”.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Sự việc xảy ra như vậy, tiền đồ của Thần Tâm sẽ bị hủy hoại mất”, ông Doãn đau khổ nói.

“Con đã thương lượng với Cục trưởng Kim rồi, để Thần Tâm đến nhà con ở trước đã. Con quan sát một thời gian, có động tĩnh gì sẽ tính sau. Cục trưởng Kim cũng đồng ý rồi!”

“Nhưng như vậy sẽ mang đến rắc rối lớn cho con!”

“Đúng vậy, Cảnh Phong, dù gì con cũng là người của công chúng, ngay cả việc con thay bạn gái mà những tờ báo đó cũng đăng tải tràn lan, con mà gánh thêm chuyện này, người khác sẽ nói sao?”

Ánh mắt hai người họ tràn đầy lo lắng.

Đúng vậy, họ thương con gái, mong rằng có người có thể đứng ra gánh vác vất vả mọi thứ trong tình hình này. Nhưng, để cho Quan Cảnh Phong gánh hết lấy mọi chuyện có được không?

Nét mặt Quan Cảnh Phong lại không có chút do dự nào “Con không cần biết bây giờ người ta nói

gì, Thần Tâm phải đối mặt với chuyện này, ngoài con đường này con còn biết làm gì? Để cô ấy bị đưa đến Cục cảnh sát để đấm nhót đó thử xem rồi sau đó chấp nhận giết người vì bị tâm thần phân liệt sao?”

Ông Doãn im lặng, bà Doãn cũng im lặng.

“Giao em ấy cho con, ngoài việc đó ra không còn lựa chọn nào tốt hơn nữa.”

“Nhưng thanh danh của con...”

“Chuyện đó không quan trọng, ít nhất, đối với con là như vậy.”

Sau khi đồ đạc của Thần Tâm được đưa đến nhà của Quan Cảnh Phong, anh liền yêu cầu cô lúc nào cũng phải đi theo anh. Ở nhà cũng vậy, ở công ty cũng vậy. Thế là trong quãng thời gian sau đó, bất kể là văn phòng làm việc, phòng họp, phòng nghỉ ngơi thậm chí là những buổi gặp mặt doanh nghiệp, chỉ cần có anh thì chắc chắn có cô.

Doãn Thần Tâm chỉ còn cách dính lấy anh từ nhà đến công ty, từ công ty về nhà một cách vô vị nhạt nhẽo, ngày nào cũng như ngày nào.

Trường học đã phê chuẩn cho cô nghỉ phép, trên thực tế, từ sau cơn bão, cô bị thương phải nằm viện, trường học luôn cho cô nghỉ phép. Quan Cảnh Phong nói nếu đã như vậy, cô có thể tranh thủ thời gian nghỉ phép này, ở bên cạnh anh học hỏi kiến thức về kinh doanh.

“Chẳng phải em đang dạy Marketing sao? Học thêm những điều có tính thực tiễn, sau này về có thể làm ví dụ dạy cho học sinh.”

“Anh thực sự cho rằng em còn cơ hội về trường dạy học sao?”

“Tại sao không?” Anh quắc mắt nhìn cô.

Doãn Thần Tâm vô vọng nhìn bức tranh dòng sông mênh mông phía sau anh.

Cả thế giới đều biết chuyện này rốt cuộc là chuyện gì. Sự việc đã đến mức độ ngày hôm nay, nếu không phải nể mặt Quan Cảnh Phong, trường học đã đuổi cô từ lâu, chứ làm gì có chuyện để cô nghỉ phép mười mấy ngày như vậy? Kỳ nghỉ phép dài đặc tuyệt vọng, mặc dù nói là đợi sau khi cô thoát khỏi vụ án, tinh thần và thể chất đều thoải mái thì có thể kết thúc kỳ nghỉ, nhưng sẽ có một ngày như vậy không?

“Đừng có nghĩ ngợi lung tung, IQ 160 của em rốt cuộc dùng để làm gì? Cả ngày chỉ biết nghĩ những chuyện ngu ngốc vô dụng. Nếu nhân hạ như vậy thì đến chỗ bà Vương xem có việc gì có thể giúp được không.”

“Bà ấy không cần em giúp đâu”, Doãn Thần Tâm lười biếng nói.

Cô đang nằm trên chiếc ghế sofa đối diện với Quan Cảnh Phong, bộ sofa này vốn là để tiếp khách, từ khi cô theo Quan Cảnh Phong đến công ty, nó đã trở thành chiếc ghế chuyện dụng cho Doãn Thần Tâm cô. Mỗi ngày, cô hoặc là ngồi hoặc là nằm trên chiếc ghế này, nhìn dáng vẻ làm việc chăm chỉ của Quan Cảnh Phong bên đối diện.

Dáng vẻ khi anh làm việc thực sự rất hấp dẫn, chiếc áo sơ mi màu đen được xắn lên đến khuỷu tay một cách tự nhiên, để lộ ra cánh tay đen giòn rắn chắc, hai hàng lông mày đang nhìn chăm chăm vào tài liệu cũng nhướng theo thói quen y như mỗi lần anh gặp cô, đôi môi mỏng mím chặt, tay cầm bút mực viết lên tờ tài liệu từng quyết định một, hoàn toàn rất giỏi kế hoạch.

Thảo nào người ta thường nói đàn ông khi làm việc là hấp dẫn nhất, Quan Cảnh Phong chính là ví dụ điển hình. Nghe nói gần đây, việc kinh doanh của Quan Thị gặp chút rắc rối khiến giá cổ phiếu giảm, vì vậy, mỗi ngày từ sau khi bước vào văn phòng cho đến mấy tiếng sau khi tan ca về nhà, anh đều chăm chỉ, nghiêm túc như đứng trước quân địch hùng mạnh, hoàn toàn không có thời gian để ý đến cô.

Vì vậy nhiều ngày đã trôi qua mà ánh mắt si mê chỉ phát ra từ một hướng, trên ghế sofa, cô nhìn mãi không biết chán, tận hưởng dáng vẻ khi làm việc của tổng giám đốc Quan.

“Nhìn nữa là nước dãi chảy ra đấy”, đối diện với ánh mắt như hổ báo cả một buổi chiều, tổng giám đốc Quan chỉnh lạnh lùng lên tiếng không hề ngắc gáy.

“Không nhìn anh lẽ nào em nhìn bức tường sao?”

Lúc này, cuối cùng anh cũng gác lại công việc bận rộn ngược mắt nhìn cô: “Nhìn anh lâu như vậy rồi mà vẫn không nghiên cứu ra rằng anh đã uống hết cà phê sao?”

“...”

“Đi pha cho anh một tách.”

Nói rồi anh dùng ánh mắt chỉ về tách cà phê bên cạnh.

Thật là!

“Nói thật, có phải anh đã coi em như thư ký rồi không? Thảo nào em phát hiện ra bà Vương càng ngày càng thích em”, Doãn Thần Tâm xì mặt, lười biếng đi đến, cầm lấy tách cà phê của anh.

Từ sau khi Quan Cảnh Phong đưa cô đến công ty cùng anh, cô liền cảm thấy nhiệm vụ của bà thư kí già bỗng nhiên giảm đi không ít. Những việc đáng lẽ do bà Vương phải làm trước kia, chỉ cần không phải là những việc có tính chuyên nghiệp quá cao, ông chủ Quan đều giao cho cô hết. Thậm chí, cả những việc mà thư kí không cần thiết phải làm, ví dụ như thắt cà vạt, rót nước, pha cà phê, bóp vai, bóp cánh tay khi ai đó mệt mỏi, vân vân, Quan Cảnh Phong cũng để cho cô làm mà không giao cho ai khác.

“Em đang ám chỉ anh không trả lương cho em sao? Yên tâm đi, ngày mai đi làm một chiếc thẻ ngân hàng, cuối tháng lĩnh lương như họ”, giọng nói vừa thật vừa giả.

“Hừ, lương của em cao lắm, em không trả được đâu.” Thần Tâm chu môi với anh, đến trước xô pha, tiện thể lấy tách của mình, đến phòng trà pha cà phê.

Quan Cảnh Phong thích cà phê Blue Mountain của Jamaica, anh nói cà phê Blue Mountain thượng hạng hơi hơi chua, thơm nồng, uống xong lại hơi ngọt, thậm chí vị chat cũng hòa hợp chặt chẽ với những vị trên. Vì vậy, mỗi lần pha cà phê cho anh, cô đều điều chỉnh lửa cho phù hợp, dùng ấm Syphon đun âm ỉ, để cà phê có được tất cả những hương vị hòa hợp chặt chẽ này. Còn cô thích Mocha, một phần sữa hòa phần cà phê rồi thêm đường và cà phê lỏng. Vì vậy mỗi lần pha cà phê, Thần Tâm đều đổ nguyên liệu vào cốc của cô, sau đó bật máy pha cà phê tự động, giải quyết xong đồ uống của mình sau một phút, mới chậm rãi pha cho Quan Cảnh Phong món đồ uống tỉ mỉ tinh tế kia.

Trong phòng làm việc, sau khi Thần Tâm đi khỏi, bà Vương gõ cửa đi vào: “Anh Quan, phía cổ đông đã bắt đầu có động tĩnh rồi.”

Chiếc bút máy trên tay Quan Cảnh Phong dừng lại đột ngột, hàng lông mày rậm chau lại, anh trầm ngâm trong giây lát: “Có nói là mở cuộc họp cổ đông không?”

“Có.”

“Những kẻ khôn khiếp!” Anh khê nguyên rửa, “Bên London thì sao?”

“Ảnh hưởng vẫn chưa lớn như trong nước, nhưng đơn đặt hàng bắt đầu bị trả lại mà không rõ nguyên nhân, phó tổng giám đốc bên đó nói Hồng Cẩm rất tức giận, ở bên đó...”

“Ừm?”

“Ở bên đó... nói là hỏi thăm... ừm... hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà tổng giám đốc.”

Quan Cảnh Phong hơi chau mày.

“Ừm... Anh Quan, anh đừng giận, anh cũng biết Hồng Cẩm rồi đấy, miệng lưỡi chua cay những dễ mềm lòng. Thực ra anh hiểu mà, ừm... cô ấy giống như Thần Tâm, thực ra, đối với anh, cô ấy vẫn khá là...”

“Thôi thôi”, Quan Cảnh Phong xua xua tay, không muốn lãng phí thời gian để nghe những lời giải thích không có tính xây dựng này, “Tính cô ấy vẫn vậy, kệ cô ấy đi. Còn nhân viên thì sao? Có bị ảnh hưởng gì không?”

“Ảnh hưởng không lớn lắm”, bà Vương nói khê, “Nhưng không biết họ nghe được tin tức đâu đâu, đều đang bàn tán Thần Tâm”.

“Như nào?”

“Đại ý là nói vụ án Phó Minh Tích. Không biết họ nghe được tin tức từ đâu, nói Phó Minh Tích bị Thần Tâm giết vì tình, sau đó...” Bà Vương ngập ngừng.

“Tiếp tục.”

“Sau đó Thần Tâm nhờ được anh che chở nên bây giờ vẫn chưa bị phán quyết.”

“Cạch!” Chiếc bút mực bị đập xuống bàn một cách đầy phẫn nộ, khiến bà Vương giật mình, cái mạng già của bà suýt chỉ còn một nửa.

“Bà Vương”, Quan Cảnh Phong lạnh lùng nói, “Điều tra nguồn tin đến từ đâu, những lời này tuyệt đối không được đến tai Thần Tâm, bảo người bên dưới, ai mà ăn nói bừa bãi trong văn phòng liền thu dọn đồ đạc cút đi cho tôi”.

“Vâng.”

Cánh cửa phòng làm việc được mở ra, rồi đóng vào rất nhanh, bà Vương đã đi khỏi.

Quan Cạnh Phong hít một hơi thật sâu, đột nhiên, anh gác lại tất cả mọi công việc, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ.

Từ đây nhìn xuống dưới, dòng người tấp nập của thành phố này đều bị thu nhỏ lại, giống như biếu đồ thị trường cổ phiếu bị giảm mạnh trên màn hình máy tính.

“Cà phê đây... Ủa? Sao anh lại đứng đó?” Khi cánh cửa được mở ra, Doãn Thần Tâm nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng thẳng bên cửa sổ.

Nghe thấy giọng nói của cô, Quan Cạnh Phong cũng không quay đầu lại, thế là cô đành bưng cà phê về phía anh.

“Cà phê đây.”

“Ừm.” Quan Cạnh Phong khẽ đáp một tiếng, lông mày chau lại, mặc cho cà phê đến cũng không thể giãn ra, đưa tay đỡ lấy tách cà phê trong tay cô, nhấp một ngụm trong ánh mắt kì lạ của Thần tâm.

“Quan Cạnh Phong?”

Dường như anh đang nghĩ điều gì đó, hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi khẽ của cô. Dáng vẻ nghiêm túc đó khiến Thần Tâm cũng không dám lên tiếng, đành nhìn anh uống ngụm thứ hai, ngụm thứ ba...

Quan Cạnh Phong bỗng dừng tay lại, cô tưởng rằng cuối cùng anh cũng phát hiện ra. Nhưng rất nhanh, cô liền phát hiện ra rằng, động tác đó chỉ là muốn quay mặt sang nhìn cô: “Thần Tâm?”

“Ừm?”

Ngay sau đó, tách cà phê trong tay bị anh đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, cả tách cà phê chưa được uống ngụm nào trên tay cô cũng bị đặt xuống bàn, sau đó trong nháy mắt, Thần Tâm đột nhiên cảm

thấy cơ thể mình bị kéo vào lồng ngực ấm nóng phía trước.

“Quan...” Tiếng gọi khẽ sau đó bị nuốt trôi vào trong miệng anh, bởi vì đôi môi mỏng cương nghị chính xác chạm lên môi cô ngay khi anh vừa cúi xuống, khiến đôi môi hé mở của cô rơi vào trong đôi môi nam tính biết xác định mục tiêu một cách rõ ràng này.

Đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cơ thể cô, một tay ôm eo cô, một tay đỡ gáy cô, bao trùm trọn vẹn lấy cô.

Khả năng tư duy của Doãn Thần Tâm trong phút chốc hoàn toàn về không, cô thậm chí còn không biết Quan Cạnh Phong đang làm gì, không biết Quan Cạnh Phong rốt cuộc đã làm gì, chỉ là cảm giác hỗn loạn đột nhiên nồng nàn mùi cà phê sữa trộn lẫn với mùi đàn ông mạnh mẽ.

Rất lâu, rất lâu sau, cho đến khi anh hơi nhích người ra, nhìn nét mặt ngất ngây của cô sau khi tận hưởng, à không, chịu đựng nụ hôn hơi thô bạo của anh mà không kịp đề phòng.

“Thật ngốc”, đôi lông mày đang nhíu vào nhau lúc này mới giãn ra, cánh tay dài vẫn ôm lấy cơ thể mảnh mai trước mặt, sau đó, gờ tay ra, khẽ vuốt mái tóc đẹp của Doãn Thần Tâm vừa bị anh làm rối.

“Sao cơ?”

“Đến bây giờ vẫn không biết hôn.”

“Đáng ghét!” Bây giờ cô mới hoàn toàn bình tĩnh, rốt cuộc là vì nụ hôn không kịp đề phòng ban nãy hay là vì sự giễu cợt cứng chiều lúc này khiến gương mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng, “Anh mới ngốc”.

“Ồ?”

“Không ngốc thì tại sao lại uống nhầm cà phê mà cũng không biết?” Cô cố gắng để cho giọng nói của mình nghe có vẻ trấn tĩnh, có khí thế, không bị ảnh hưởng bởi nhịp tim mất mặt kia.

Nhưng, Quan Cạnh Phong chỉ hơi nhướn mày: “Anh uống nhầm sao?”.

“Đúng vậy! Thứ mà anh uống là Mocha của em”, ngón tay thon dài chỉ về phía tách cà phê sau lưng anh.

Quan Cảnh Phong mỉm cười quay lại, nhắc tách cà phê anh đã uống hơn nửa lên, không phải màu đen đậm mà rõ ràng là màu nâu sau khi đã được cho sữa vào, màu mà trước nay anh không thích.

Nhưng anh không giận dữ, thậm chí còn uống thêm một ngụm rất ra vẻ: “Ừm, đúng là Mocha của em. Vậy thì trả lại cho em nhé...”

Ngay sau đó, cánh tay dài lại giơ ra, dễ dàng kéo cô vào lòng khi đôi mắt cô còn đang mở to ngơ ngắc. Sau đó, đôi môi mỏng với hương vị quen thuộc lại tấn công bờ môi cô...

“Trả lại cho em...”

Quan Cảnh Phong thật là vô liêm sỉ!

Cả một buổi chiều, cô ngồi trên ghế sofa trông mắt nhìn anh dờ dãi, còn anh ngồi trên chiếc ghế làm việc đối diện, chẳng thèm nhìn cô, nhưng khóe môi lại là nụ cười mờ ám.

Sau khi “trả cho cô” gần nửa tách cà phê, người đàn ông đáng ghét này cúi xuống, vui vẻ thì thầm bên tai cô: “Bây giờ tâm trạng khá hơn nhiều rồi”. Sau đó, anh tiếp tục đi làm việc, mặc cô mắt tròn mắt dẹt đứng nguyên chỗ cũ, muốn đến lí luận với anh, nhưng kết quả là giám đốc Quan ném cho cô một câu: “Đừng làm phiền anh làm việc”.

Hừ, có loại người như này sao? Anh thật là mặt dày, quá đáng!

Nhưng, con người này sao lại có thể khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh còn cười ngốc nghếch cả một buổi chiều được chứ?

Công việc của Quan Cảnh Phong kéo dài đến tận khi những ngọn đèn đường bên ngoài bật sáng, anh vốn không hề phát hiện ra, đang định lấy một tập tài liệu khác tiếp tục đọc, kết quả trên chiếc ghế sofa đối diện vang lên một loạt tiếng “ục, ục”, làm gián đoạn công việc của anh.

Ngước mắt nhìn, Thần Tâm đang ngượng ngùng ép bụng như thể đang bảo bụng mình câm miệng.

Lúc này Quan Cảnh Phong mới xem đồng hồ đeo tay: “Muộn như vậy rồi, đói bụng sao không nói?”.

Anh không vui, lườm cô một cái, vừa nhanh tay thì dọn giấy tờ trên bàn.

“Cũng không đói lắm. Không phải anh bắt em không được làm phiền anh làm việc sao?” Cô chu môi hồng, muốn cười trừ để anh không trông mắt nhìn cô không vui, ai ngờ cái bụng kém cỏi lại reo “ục” một tiếng, đổi lại là cái lườm khác của anh.

“Không cần phải đưa em đi ăn đâu, em gọi đồ ăn phục vụ tận nhà là được.”

“Gọi đồ ăn gì? Lại là A Phì Phát?” Anh bực mình bước đến, nắm tay cô, nghĩ lại kết quả gọi đồ ăn phục vụ tận nhà của cô gái này ngày hôm qua.

Anh vốn dĩ rất kì vọng, vì cô gái này bảo đảm chắc nịch rằng: Đồ ăn ở A Phì rất ngon. Một là anh không biết A Phì Phát rốt cuộc là thứ gì, hai là quả thực còn có giấy tờ cần phê duyệt, vì vậy gặt đầu đồng ý. Kết quả, đồ ăn vừa được đưa đến, mở ra lại là hai bát sủi cảo.

Bữa cơm này, cô Doãn phải cố nuốt cho hết trong cái trợn trừng mắt của anh.

Doãn Thần Tâm nghĩ đến đây cũng phải bật cười: “Thật là mắt mặt, lớn như vậy rồi còn kén ăn”.

Vừa nói, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tay anh theo phản xạ vô điều kiện.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Quan Cảnh Phong vừa đi vừa nắm tay cô, hoặc là giơ tay ra vui vẻ để cô nắm lấy. Sau đó, khi ra vào thang máy, khi qua đường, hoặc là đi qua dòng người đông đúc trên đường, anh sẽ bất giác đi về phía trước một bước, để cô ở phía sau, nắm tay anh, đi theo anh qua những chỗ mà thực ra không có gì nguy hiểm này.

Điều mà anh không bao giờ biết là mỗi lần như vậy, cô gái sau lưng đều nở cười ngọt ngào, sau đó, nắm chặt lấy tay anh, ước rằng không bao giờ buông tay.

Vì dù sao đi nữa, đây là điều mà khó khăn lắm cô mới đạt được, cho đến tận bây giờ, khi anh nắm tay cô trong tay anh, ôm cô vào lòng, thậm chí khi đôi môi mỏng của anh hoặc thô bạo hoặc dịu dàng hôn lên đôi môi cô, Thần tâm đều nghĩ: Mình đang nằm mơ sao? Tại sao tất cả những điều có nghĩ cũng không dám nghĩ đột nhiên xuất hiện rồi? Đột nhiên sao lại hạnh phúc tràn trề như vậy?

Sau đó, điều duy nhất có thể làm giây phút này là nắm chặt hơn lấy đôi tay anh.

17. Chương 9-3: Một Bản Ngã Khác Của Tôi Trên Thế Giới Này (3)

Type: Quinn

Quan Cảnh Phong đưa cô đến một nhà hàng cơm Tàu gần công ty. Anh ăn rất khỏe, mỗi lần đều gọi rất nhiều món, dạ dày vốn dĩ rộng không của cô được lấp đầy chỉ bằng nửa đĩa bát cơm, thế là tất cả đồ ăn còn lại đều do giám đốc Quan xử lý hết.

Cô định phát biểu ý kiến rằng đàn ông ăn hết thức ăn trên bàn, thậm chí còn ăn hết đồ ăn thừa phụ nữ để lại thật nam tính, thật gọi cảm, nhưng chưa kịp nói ra thì Quan Cảnh Phong đột nhiên đứng bật dậy, dưới đôi mắt mở to, không thể tin nổi vào mắt mình của Thần Tâm, anh tóm lấy cổ áo của người đàn ông bên bàn bên cạnh, mà nhìn có vẻ nước sông không phạm nước giếng.

“Đưa ra đây!”

“Đưa, đưa gì cơ?”

“Rầm!” Một nắm đấm không hề nể nang đột nhiên rơi ầm xuống mặt người đàn ông đó, khách hàng xung quanh vội vàng hét lên, lùi về một bên, “Đưa hay không?”

“Quan Cảnh Phong!” Thần Tâm vội vã chạy đến kéo tay anh, “Sao anh lại đánh người?”

Nhưng anh hoàn toàn không để ý đến cô: “Tôi cho anh một giây, sau một giây, tôi đảm bảo người hầu hạ anh tuyệt đối không phải là tôi, xem anh thích đen hay thích trắng”.

Người đàn ông bị tóm cổ anh sợ đến nỗi nét mặt biến sắc, dưới sự cảnh cáo hung hãn của Quan Cảnh Phong, lấy bầy lấy ra một chiếc máy quay mini từ trong túi.

Khách hàng xung quanh, bao gồm cả Thần Tâm, đều hít một hơi, cuối cùng bây giờ cũng hiểu được nguyên nhân tại sao người đàn ông này lại bị ăn đòn.

Chiếc máy quay vừa được đưa đã bị Quan Cảnh Phong giật lại, dẫm vài cái đã nát vụn.

“Tôi cảnh cáo anh”, giọng nói của anh nghe có vẻ nham hiểm, “Đừng để tôi nhìn thấy anh lần nữa nếu không anh muốn kết quả như thế nào tôi sẽ cho anh kết quả như vậy, cút!”

Anh nổi giận đùng đùng, bầu không khí vốn dĩ rất ấm cúng biến mất hoàn toàn.

Lần này, anh không xử lý hết thức ăn mà cô ăn không hết vào bụng, bởi vì sau khi người đàn ông kia lồm cồm bỏ chạy, anh không còn muốn ăn nữa, vội vàng đưa cô rời khỏi.

“Người đó là ai?”

“Không quen”, Quan Cảnh Phong mím chặt đôi môi mỏng, chuyển hướng chiếc xe về phía căn biệt thự.

“Không quen? Vậy tại sao anh ta lại chụp trộm anh?”

Anh khẽ liếc sang cô, giọng nói bình tĩnh như thường: “Em không biết là giám đốc điều hành của Quan thị thường được lên báo sao?”

“Nhưng đây là báo tài chính kinh tế, lẽ nào báo tài chính kinh tế đến việc buổi tối anh ăn gì cũng phải báo cáo với công chúng sao?”

Quan Cảnh Phong không trả lời, lái chiếc xe vào gara của khu biệt thự.

Lát sau, anh bỗng đề nghị: “Chúng mình đi đâu đó nghỉ ngơi đi?”.

“Ừm?”

“Trong ngoài nước đều được, em chọn đều được, chúng mình đi nghỉ dưỡng.”

Doãn Thần Tâm nhìn anh khó hiểu: “Nhưng gần đây công ty không phải rất bận sao?”

“Vì vậy mới muốn đi thư giãn một chút, có muốn đi cùng anh không?”

Cô cười: “Đương nhiên rồi”.

Ai mà biết là ai đi cùng ai?

“Bà Vương, đặt cho tôi hai vé đi London cuối tuần này.”

“Vâng thưa tổng giám đốc.”

“Còn nữa, giúp tôi gọi điện sang London, nói máy đến văn phòng tổng giám đốc.”

“Vâng.”

Một phút sau.

“Anh Quan, bây giờ ở London mới tám rưỡi, thư kí của Hồng Cẩm nói cô ấy không đến công ty sớm vậy đâu.”

“Được, vậy để lại tin nhắn cho cô ấy, sau khi đến công ty gọi điện cho tôi ngay.”

“Vâng.”

Sau khi gác máy, bà Vương vốn định ra phòng làm việc bên ngoài gọi điện thoại đặt vé máy bay, đột nhiên nghĩ ra không đúng, đặt hai tấm vé máy bay?

“Anh Quan, lẽ nào anh dự định đi London sao?”

Quan Cảnh Phong nheo mắt nhìn bà, không trả lời.

“Không được đâu anh Quan”, cái nheo mắt khiến bà thư kí già bên anh bao năm qua biết được đáp án, “Trong tình hình này anh mà đi mất, cổ đông sẽ có ý kiến đấy ạ”.

“Vì vậy tôi định gọi Hồng Cẩm về nước trấn áp trước, với khả năng của cô ấy, tôi tin là những cổ đông đó sẽ không nói gì đâu.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, đợi lúc nữa Hồng Cẩm gọi điện thoại đến bảo cô ấy về nước ngay.”

“Nhưng...” Bà Vương vẫn muốn nói thêm gì đó, đúng lúc đó, cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

Không đợi Quan Cảnh Phong lên tiếng, sau khi tiếng gõ cửa vang lên hai tiếng tượng trưng liền im bật, sau đó cánh cửa bị người bên ngoài tự ý mở ra,

Bà Vương bất ngờ, đang bảo ai không sợ chết mà dám tự ý xông vào căn phòng của tổng giám đốc. Nhưng vừa quay đầu lại...

“Trời ơi, không phải vậy chứ?!”

“Sao? Không hoan nghênh tôi sao? Vừa nãy tôi còn có thần giao cách cảm, cảm thấy có người đang gọi tên tôi cơ đấy.” Bà Vương mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi, một dáng người cao ráo tự mình mở cửa, hơn nữa, còn kiêu ngạo bước vào trong phòng.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, tốc độ của Tào Tháo cũng thật là kì diệu.

Mắt mờ bà Vương lâu lắm rồi chưa mở to như vậy, nhưng người đàn bà xinh đẹp đột nhiên như rơi từ trên trời xuống trước mắt này không phải chính là Hồng Cẩm- người mà bà vừa gọi điện sang hỏi và được thông báo là vẫn chưa đến văn phòng sao?

“Sao vậy?” Người đàn bà vừa tự ý xông vào văn phòng ra vẻ như vừa tỉnh mộng, “Ồ, xin lỗi, vừa rồi vì nghe thấy tổng giám đốc điều hành của chúng ta nhắc đến tên tôi, vì vậy, tôi kích động mà quên mất lễ nghĩa. Thật là ngại quá”. Dáng người mỏng manh, cao ráo, tóc xoăn dài, gương mặt trang điểm tỉ mỉ, nụ cười ngọt ngào, “Tôi chỉ muốn nhanh chóng đi vào để trả lời câu hỏi của ngài giám đốc điều hành. Thật sự xin lỗi, anh Quan vẫn khỏe chứ?”.

Quan Cảnh Phong hơi nhướn mày.

“Sao vậy? Không chào đón em sao?”

“Sao cô lại đến đây?” Quan Cảnh Phong nhìn người đàn bà vừa bước vào phòng đã có thái độ tốt đến kì lạ này.

“Sao em lại đến đây?” Lý Hồng Cẩm hơi mỉm cười, “Vừa rồi không phải có người mong em về nước sao? Nếu em nói đây gọi là thần giao cách cảm anh có tin không, chồng cũ?”.

Hàng lông mày vốn đã nhướn lên nay lại chau càng chặt hơn, Quan Cảnh Phong nhìn Lý Hồng Cẩm, kể từ lúc bước vào căn phòng, thái độ của cô ta tốt đến mức khả nghi.

Bình thường mà nói, đáng lẽ ra sau khi nhận được cuộc điện thoại của bà Vương, cô ta phải nổi giận dưng dưng, lửa giận ngút trời mà trả lời rằng: “Quan Cảnh Phong, anh đừng có nằm mơ” sau đó lên mặt để anh đích thân gọi điện qua, sau đó nữa nghiêm khắc đánh giá sự nghiêm trọng của sự việc và sự thành khẩn trong thái độ của anh, cuối cùng mới quyết định đồng ý một cách khó khăn.

Nhưng lúc này, thái độ của người đàn bà này lại tốt đến mức quá thể.

“Thực ra, em không hoàn toàn về đây chỉ để trả lời câu hỏi của anh”, Lý Hồng Cẩm không để ý đến lông mày nóng nảy của anh, hoặc giả, cô ta không hề có hứng thú bận tâm đến biểu cảm tâm trạng của Quan Cảnh Phong, “Chỉ là tối hôm trước đọc được một tin trên báo người Hoa ở Anh, khiến em bỗng nhiên rất nhớ ngài giám đốc điều hành, thêm vào đó, tình hình kinh doanh của công ty mấy ngày nay thực sự là kém đến mức muốn tạm thời làm lính đào ngũ, cổ phiếu giảm khiến em lòng dạ buồn phiền rối loạn, vì vậy, là thuộc hạ, em liền quyết định về nước trước, đến địa bàn của ngài giám đốc điều hành là anh đây để nghỉ ngơi vài ngày. Anh xem, có vấn đề gì không?”.

Lý Hồng Cẩm ngồi xuống chiếc ghế làm việc đối diện anh, nghiêng người về phía trước, hơi mỉm cười, nhìn thẳng gương mặt không có mấy phản ứng mấy của Quan Cảnh Phong. Vừa nói, vừa cho tay vào túi xách, rút ra một tờ báo. Gương mặt tươi cười xinh đẹp ngọt ngào vô hại, giọng nói dịu dàng vui tai, nhưng bàn tay lại ném mạnh tờ báo lên bàn.

“Rầm!”

Tiếng tờ báo đập mạnh trên bàn và giọng nói dịu dàng của cô ta vang lên cùng lúc: “Có hứng thú đọc báo người Hoa ở Anh không? Tờ báo này đúng là hình ảnh đầy đủ, văn phong phong phú đa dạng”.

Quan Cảnh Phong không nhúc nhích, chỉ nhìn cô ta, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nhưng bà Vương đứng bên cạnh lại tò mò cầm tờ báo lên chỉ nhìn lướt qua, bà thư kí già suyết ngắt: “Trời ơi, việc này xảy ra lúc nào vậy? Tại sao lan truyền sang tận London rồi!?”.

“Đúng vậy”, khác với sự kích động của bà Vương, giọng nói của Lý Hồng Cẩm thực sự được coi là chậm rãi, nhưng lúc này, ngọn lửa phẫn nộ vốn được giấu kĩ trong mắt cô ta cũng bắt đầu phát sáng, “Tôi còn cảm thấy kì lạ cơ, tốc độ toàn cầu hóa sao lại nhanh đến mức kì lạ như vậy, rõ ràng chỉ là một việc của nửa ngày trước mà chỉ mười hai tiếng sau đã lan truyền sang bên kia bờ đại dương rồi!”

Cô ta quay mặt lại, liếc gương mặt như đang đối đầu với quân địch hùng mạnh của bà Vương.

Đích thực, cô ta nên có biểu cảm như vậy, bởi vì trên tờ báo khốn kiếp in hình Quan Cảnh Phong và Doãn Thần Tâm! Trong vòng mấy ngày những đơn đặt hàng bị trả về ở thị trường London và tờ báo này cùng

lúc đập vào mặt Lý Hồng Cẩm!

Giọng nói của cô ta dần trở nên lạnh lùng: “Nhưng tốc độ toàn cầu hóa có khiến người ta kì lạ đến đâu đi nữa cũng không đáng sợ bằng sự trơ trẽn của một người! Hôn cái gì? Rất thú vị sao? Muốn hôn hít thì về nhà đóng cửa lại từ từ mà hôn hít không được sao? Lại còn ở ngay phòng làm việc như này, thậm chí còn đứng trước cửa kính, để mặc người ta mặc sức chụp ảnh? Quan Cảnh Phong, tôi thực sự phục anh đấy!”

Bàn tay của người phụ nữ mạnh mẽ này cuối cùng cũng đập “rầm” một tiếng trên bàn, giọng nói cực lớn, như tiếng sấm bên tai.

Không đợi bất kì ai kịp phản ứng gì, Lý Hồng Cẩm đứng dậy, giật lấy tờ báo trên tay bà Vương: “Giám đốc điều hành Quan thị che giấu tội phạm, hai người ôm hôn quên mình trước cửa kính, quan hệ bị phơi bày!”

Mỗi lần đọc một từ, cô ta càng nghiêng rằng nghiêng lợi mạnh hơn: “Quan Cảnh Phong, anh muốn để mọi người cùng chết hết sao? Vì chuyện này mà không biết công ty con của em ở London đã bị hủy bao nhiêu đơn hàng, anh thì không sao, trong tình cảnh như vậy mà vẫn còn muốn đưa con tiện nhân kia sang nước ngoài lánh nạn? Anh đang làm trò gì vậy? Muốn đưa cô ta đến một nơi yên tĩnh, tránh bị làm phiền? Được, anh vĩ đại, anh vô tư, nhưng khôn khiếp, anh có nghĩ đến những cổ đông khác ở công ty không?”

Gương mặt Quan Cảnh Phong vốn dĩ không có chút biểu cảm nào nhưng khi nghe thấy ba từ đó, ba từ “con tiện nhân” mà Lý Hồng Cẩm nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra đó, mặt anh cuối cùng cũng sầm lại.

“Lý Hồng Cẩm, chú ý thái độ của cô”, Quan Cảnh Phong lạnh lùng nói, “Không phải tôi gọi cô về là để cãi nhau”.

“Ồ? Không phải sao?” Lý Hồng Cẩm nhướn mày, nét mặt như vừa tỉnh mộng, dáng vẻ ngốc nghếch đó giống y như cô gái ngốc hôm nay giả vờ bị bệnh nằm ở nhà để không phải đến công ty.

Tiếp theo đó cô ta giả vờ ngô nghê, mở to mắt y như cô gái ngốc đó, nét mặt vô tội: “Ồ? Thái độ của tôi khiến anh Quan không vui sao? Vậy thật là xin lỗi. Thực ra, tôi chẳng qua là muốn về để bàn bạc với anh một chút xem tổng giám đốc Quan anh minh, thần thông, được mọi người yêu mến rồi cuộc khôn khiếp, định làm gì với thị trường cổ phiếu như gặp ma khôn khiếp đó. Kết quả là vừa nhìn thấy ngài giám đốc điều hành anh tuần, hào hoa đây đã khiến tâm trạng em bị kích động, không kìm chế được mà lỡ to tiếng, thật ngại quá.”

Quan Cảnh Phong nhìn cô ta, sự phẫn nộ đó rõ ràng được kìm nén dưới nét mặt bình tĩnh nhưng dáng vẻ không hề che giấu đó lại khiến người khác nhìn là biết ngay. Anh hơi hạ giọng điềm đạm nói: “Thực ra gần đây không chỉ có Quan Thị mà thị trường cổ phiếu toàn đều đang đi xuống, vì Mỹ...”

“Hừ, Mỹ!” Lý Hồng Cẩm hừ một tiếng, ngắt lời giám đốc Quan chẳng hề sợ hãi, “Xin hỏi, tổng thống Mỹ chết rồi hay soa? Hay là Bin Laden sống lại rồi? Hay là 2012 đúng là năm tận thế? Nếu không rồi cuộc điều gì khiến cho cổ phiếu của Quan Thị nhà anh liên tục giảm xuống mức sàn trong vòng một tuần?! Đến người Anh cũng phải vội vàng bán tháo cổ phiếu của chúng ta, Quan Cảnh Phong, sự việc rồi cuộc nghiêm trọng đến mức nào chẳng lẽ anh không có chút cảm giác nào sao?”

“Có”, giọng nói của Quan Cảnh Phong bình tĩnh, hoàn toàn trái ngược với sự phẫn nộ quá rõ ràng của Lý Hồng Cẩm, “Nhưng em ở đây đánh đá mắng chửi không giải quyết được vấn đề.”

“Vậy thì là gì? Lẽ nào anh đưa nó đến London lánh nạn sau đó vứt mọi vấn đề cho em giải quyết?!”

Quan Cảnh Phong nhìn cô: “Đợi sóng gió qua đi anh sẽ quay về, biết đâu lại là một chuyện tốt”.

“Tốt cái gì mà tốt! Muốn cho con bé đáng chết kia lánh nạn mới là mục đích chính đúng không?”

Cô ta mới phẫn nộ nhìn anh, nhìn gương mặt anh tuần đã lâu ngày không gặp, nhìn mãi nhìn mãi, đôi mắt bắt giáng ánh lên ánh nhìn nào đó: “Quan Cảnh Phong, coi như em lạy anh, coi như em xin anh, anh là giám đốc điều hành anh có biết không? Anh có trách nhiệm anh biết không? Nhất cử nhất động của anh sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến danh dự của Quan Thị anh biết không?”

“Cả thế giới đều đang suy đoán mối quan hệ giữa anh và vụ án của Phó Minh Tích, thậm chí phần lớn mọi người đều chắc nịch rằng anh che giấu cho Thần Tâm là vì anh cũng tham gia vào vụ mưu sát! Đứng trước việc lớn như vậy mà anh lại định ‘đi lánh nạn’? Anh có biết người ngoài sẽ nói sao không? Những đối thủ

cạnh tranh đang rình rập như hổ mình mỗi sẽ thổi phồng vấn đề lên như nào? Người ta sẽ nói anh sợ tội mà bỏ trốn! Sợ tội mà bỏ trốn! Đồ ngốc!”

Cô ta thực sự tức chết vì anh.

Kể từ khi đơn đặt hàng đầu tiên bị trả lại một cách vô duyên vô cớ, cô ta đã cảm thấy có gì đó không đúng. Thị trường chính là như vậy, hợp tác và cạnh tranh chính là như vậy, cô ta tưởng rằng cô là người đầu tiên nắm được thông tin, nhưng thực tế luôn luôn có người nắm được thông tin sớm hơn, giật gân hơn, bí mật hơn bạn, dựa vào những thông tin này mà giáng cho bạn một cái bạt tai khiến bạn rơi về vị trí ban đầu.

Cái bạt tai đó, lần này, là nguy cơ về danh dự và đạo đức xã hội của cả tập đoàn Quan Thị, nguy cơ ấy lại do chính Quan Cảnh Phong gây nên.

Không, nói một cách xác thực thì là do con nhóc Doãn Thần Tâm đó gây nên!

“Vậy, cô có ý kiến gì không?” Đến nước này rồi, vậy mà kẻ khốn nạn mỗi lần chỉ cần con nhóc Thần Tâm gặp phải chuyện là sẽ nhảy dựng lên kia bây giờ vẫn bình thản không nóng không lạnh khiến người khác tức muốn chết.

Lý Hồng Cầm kim nén ngọn lửa giận: “Anh nói xem?”

“Tôi muốn nghe ý kiến của cô.”

“Được”, cô ta đứng dậy, dáng người cao ráo, mảnh mai, đặt hai tay lên bàn, gương mặt chậm chậm ghé sát vào mặt anh, “Có hai con đường trước mặt anh, một là, mở cuộc họp báo cũng được, hoặc dùng cách khác cũng được, phủ nhận quan hệ của anh với con bé Doãn Thần Tâm kia”.

“Con đường thứ hai thì sao?” Ánh mắt Quan Cảnh Phong không hề có chút biến động.

“Thứ hai”, trong giọng nói hà khắc, lạnh lùng của cô ta có một chút cảm giác uy hiếp nào đó, “Đợi cuộc họp đại cổ đông”.

Quan Cảnh Phong vẫn không hề lay động, cho dù cô ta ở trên cao, anh ở dưới thấp nhưng dáng vẻ vững vàng đó càng khiến cho lời nói ra sau đó trở nên không có chút nghi ngờ gì: “Vẫn còn con đường thứ ba”.

Gương mặt Lý Hồng Cầm cũng không hề biến sắc.

“Thứ ba, tôi giao cổ phiếu của tôi cho cô, để cho cô điều hành Quan Thị.”

“Anh Quan!” Lý Hồng Cầm vẫn chưa lên tiếng, bà Vương đứng bên cạnh đã lên tiếng trước, “Không được đầu anh Quan, sao anh lại có quyết định như vậy chứ?”.

Bà Vương lo lắng đến mức gần như nhảy cẫng lên, chỉ sợ Quan Cảnh Phong nhất thời hồ đồ, càng sợ Lý Hồng Cầm đồng ý điều kiện này của anh khi anh đang hồ đồ... À không, đây hoàn toàn không phải là điều kiện! Đây là lợi ích! Hoàn toàn là lợi ích, lợi ích một trăm phần trăm!

Sau khi nghe những lời như vậy và rất tán thưởng sự lo lắng của bà Vương, Lý Hồng Cầm lại mím môi một cách mỉa mai: “Cuối cùng cũng nói ra mục đích của anh rồi?”.

Vẫn với tư thế hoàn mỹ đó, Lý Hồng Cầm khẽ cúi người xuống, gương mặt mỉm cười kia giống như đã sớm đoán được Quan Cảnh Phong sẽ đưa ra quyết định như vậy, “Thật đáng tiếc thừa giám đốc Quan, thực tế, thuộc hạ lần này về nước chỉ là vì muốn nói trực tiếp với anh một câu: Đừng-nằm-mơ”.

Cô ta nhướng mày, tất cả mọi phần nộ đều bùng lên trong mắt cô ta phản chiếu lên trong đôi mắt anh.

Lý Hồng Cầm đặt một phòng ở khách sạn gần công ty. Cô ta hùng hổ xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc dưới ánh mắt kì lạ của một đồng người, sau đó rút khỏi đó cũng nhanh như chớp, rồi quay về khách sạn.

Lý Hồng Cầm ngồi bên bàn tiếp khách trong phòng lấy ra một tờ tài liệu, đôi mắt to lướt trên mọi thông tin của nhân vật trong đó, lâu sau, cô ta nhắc điện thoại: “Băng à, trước chín giờ sáng mai, đưa cho tôi tất cả mọi thông tin về Tả Diên Thanh. Còn nữa, hẹn cô ấy đến khách sạn giúp tôi, nói là vợ cũ của Quan Cảnh Phong có chuyện tìm cô ấy bàn bạc, liên quan đến Quan Cảnh Phong và Doãn Thần Tâm.”

Đôi mắt đẹp nhìn lên bức tranh trên tường, ánh lên tất cả sóng gió sắp đến.

“Tôi cho người điều tra quan hệ giữa cô và Quan Cảnh Phong, tôi xin lỗi về điều đó, nhưng tôi không có thời gian để chơi trò vòng vo tam quốc, Quan Thị hiện tại đang rơi vào tình trạng cấp bách. Cô Tả, nhìn cô tôi biết cô rất thông minh, chắc cô hiểu ý tôi.” Hồng Cầm ngồi bên cạnh chiếc bàn tiếp khách trong khách sạn, Bằng đã làm việc rất có hiệu quả, đã đưa người cô ta muốn gặp đến gặp. Lúc này, cô ta đã cởi bỏ đôi giày cao gót bầy phân, mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái và đi dép lê, sau khi mời Tả Diên Thanh vào phòng liền nhìn không chớp mắt.

Nhìn mãi, nhìn mãi, đầu óc căng thẳng cả một ngày vì những lời ra tiếng vào về Quan Thị bỗng nhiên thả lỏng, bất giác nhìn gương mặt như thể đã từng quen biết của Tả Diên Thanh, rồi cười.

Còn Tả Diên Thanh không hề lấy làm ngạc nhiên. Bởi vì cô ta cũng đang dò xét người phụ nữ tự xưng là vợ cũ của Quan Cảnh Phong này, một lúc nào đó khi cô ta theo bà Vương học hỏi theo kiến nghị của Quan Cảnh Phong, bà thỉnh thoảng cũng buôn chuyện với cô ta về tình sử của Quan Cảnh Phong, trong đó đương nhiên không thể thiếu vị phu nhân tiền nhiệm vừa xinh đẹp, vừa thông minh, vừa tài năng này. Trước đây, trong lòng cô ta luôn có một sự hoài nghi ngấm ngấm nào đó, nhưng đến bây giờ, khi gặp được Lý Hồng Cầm bằng da bằng thịt, sự hoài nghi hoàn toàn trong tiềm thức đó ngay lập tức được chứng minh.

Bất giác, Tả Diên Thanh cũng cười, một sự ăn ý không cần nói ra giữa hai người, chỉ cần nhìn nhau cười đã hiểu.

Lý Hồng Cầm mời Tả Diên Thanh ngồi, vừa pha trà vừa lấy thuốc lá ra, “Về nước phải uống ngay Thiết Quan Âm, hút một điếu chứ?”.

“Được, cảm ơn”, Tả Diên Thanh đón lấy thuốc lá, ghé đầu thuốc vào bật lửa mà Lý Hồng Cầm bật cho.

“Có biết tôi tại sao lại biết cô hút thuốc không?” Lời nói lòng vòng thoát ra khỏi miệng Lý Hồng Cầm, bản thân cô ta cũng cười trước.

“Bởi vì tôi giống Doãn Thần Tâm – cô muốn nói như vậy đúng không?”

Lý Hồng Cầm lắc đầu: “Không, điều tôi muốn nói là, những người phụ nữ mà anh ấy từng qua lại đều giống Doãn Thần Tâm”.

Đây chính là nguyên nhân khiến hai người phụ nữ ban nãy nhìn nhau cả một phút không nói gì, mà chỉ cười với nhau.

Lý Hồng Cầm cười nhạt, nho nhả bắt chéo chân: “Anh ấy không hút thuốc nhưng những người mà anh ấy qua lại đều hút thuốc”, khẽ nhả khói thuốc, giọng nói của cô ta giống như khói thuốc lơ lửng trong không trung, “Đều có IQ rất cao, BQ rất thấp, vô cùng nóng tính, nhưng đều là người thẳng tính. Cô cười gì?”.

“Tôi đang cười, chị Lý đang khen tôi hay đang tự khen mình? Hơn nữa, chúng ta đều nhờ phúc của cô giáo Doãn sao?”

Lý Hồng Cầm cũng cười: “Tôi chẳng khen ai cả, tôi chỉ muốn nói, bởi vì thẳng tính nên tôi cũng không vòng vo với cô, có lẽ cô hiểu mục đích mà tôi gọi cô đến đây”.

“Khuyên Cảnh Phong? Hya là khuyên cô giáo Doãn?”

“Tôi phụ trách khuyên Quan Cảnh Phong, cô phụ trách khuyên Thần Tâm. Còn nữa”. nói đến đây, Lý Hồng Cầm đứng dậy đến bên chiếc kệ đầu giường, lấy ra một xấp tài liệu, rồi quay lại đặt lên bàn, “Ở đây có một tờ báo và một tờ tài liệu, báo tôi tin là cô đã đọc rồi. Tôi nghĩ là bây giờ cả thế giới đều đã đọc rồi, trừ Thần Tâm ra, vì vậy cái này tôi không nói thêm nữa. Còn một tờ khác”, Lý Hồng Cầm rút ra tờ giấy bên dưới tờ báo ra, “Tuy tôi không ở Trung Quốc nhưng tình hình kinh doanh của Quan Thị có vấn đề thì tôi liền cho người đi điều tra ngọn nguồn vấn đề, cái này...”. Ngón tay thon dài chỉ lên một địa chỉ web trên tờ giấy, “Chính là nguồn gốc của sự việc”.

Tả Diên Thanh cầm tờ tài liệu lên: “Blog?”

“Không sai”, Lý Hồng Cầm gật đầu, “Đầu tiên là một cư dân mạng tên ‘Hạ Nhật Dư Hạ’ đăng một đoạn video, video này chính là vụ án DVD rầm rộ mà hai người gây ra đó, cứ hai rưỡi hàng đêm cso một cô gái

tóc dài đến cửa nhà Phó Minh Tích, theo như tôi thấy trên blog, video được lấy ra từ camera theo dõi. Tôi cho người đi điều tra ID của blog này thì phát hiện ra ‘Hạ Nhật Dư Hạ’ là hàng xóm của Phó Minh Tích”.

“A? ANh ta đang cái đó lên làm gì?” Tả Diên Thanh rất nhanh chú ý vào vấn đề.

“Ban đầu có lẽ là vì thích thú, lúc đó vừa đúng dịp tháng bảy âm lịch sắp đến, chúng ta không phải thường gọi lúc đó lễ cô hồn sao? Anh ta nói với người của tôi rằng ban đầu chỉ mượn cơ là người hâm mộ của Phó Minh Tích, kết quả video này bị lan truyền nhanh chóng. Nếu đột đó cô để ý blog, có lẽ cũng sẽ để ý thấy.”

“Nhưng như vậy thì có quan hệ gì với Quan Thị?”

“Sức mạnh của cư dân mạng.”

“Sức mạnh của cư dân mạng?”

Lý Hồng Cẩm gật đầu: “Những cư dân mạng không tin tà sẽ liền bắt đầu thu nhập thông tin trên mạng, kết quả, rất dễ dàng, cô cũng biết vụ án của Phó Minh Tích đang rất âm ỉ, cư dân mạng sẽ rất dễ dàng liên hệ video và vụ án này với nhau, thậm chí học sinh trường cô còn nói rằng đáng người nhìn từ sau lưng đó là Thần Tâm. Sau đó, cư dân mạng sẽ tập trung tinh thần khai quật mối quan hệ giữa Thần Tâm và Phó Minh Tích, cuối cùng, ông to đứng đằng sau là Cảnh Phong cũng sẽ bị khai quật ra.”

Tả Diên Thanh nghe mà cảm thấy choáng váng: “Nhưng Cảnh Phong đã bảo cảnh sát phong tỏa tin tức rồi”.

“Chính vì anh ấy bắt cảnh sát phong tỏa tin tức mới xảy ra chuyện. Dân chúng không biết nội tình, chỉ có thể nghĩ theo hướng xấu nhất, không phải cô không biết con người bây giờ như thế nào. Mặc cho Quan Cảnh Phong tính trăm phương ngàn kế cũng không thể nghĩ đến sức mạnh của cư dân mạng, hơn nữa, Cục cảnh sát còn có viên cảnh sát nào đó tiết lộ phong thanh mà ra ngoài, nói rằng Quan Cảnh Phong thường đến tìm cục trưởng của họ uống trà. Cô có hiểu không? Tin tức đó mà lan truyền đi trong tình hình như này thì không biết sẽ thế nào? Hơn nữa, trong số tất cả những người có liên quan từ đầu đến cuối vụ án này, ai sẽ là người có khả năng bị đưa ra đàm tiếu nhất về vụ video kia? Đương nhiên là Cảnh Phong, tài sản càng nhiều, địa vị xã hội càng cao, hứng thú của đám đông càng cao thì trách nhiệm của anh ấy càng nặng nề! Vì vậy, cứ qua qua lại lại như vậy, mọi người đàm tiếu thì danh dự của Quan Cảnh Phong càng mất dần, thậm chí, số đông cư dân mạng sẽ nói rằng Phó Minh Tích là do Cảnh Phong và Thần Tâm giết, cô nói xem, trong tình hình như vậy, cổ phiếu của công ty không giảm có được không? Cổ đông có khoan tay đứng nhìn được không? Cả thế giới đều biết Quan Thị là do Quan Cảnh Phong một tay gây dựng nên, vì vậy, một khi anh ấy xảy ra chuyện, tiền mà người chơi cổ phiếu đầu tư vào Quan Thị sẽ ra sao? Người chơi cổ phiếu sẽ phản ứng thế nào, đều có thể dự đoán được, cô Tả, cô đã từng mua cổ phiếu bao giờ chưa?”

“Đã từng.”

“Vì vậy cô chắc chắn hiểu được.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Vẫn là câu nói đó, cô đi khuyên Thần Tâm, tôi khuyên Cảnh Phong, để họ sớm phủ nhận mối quan hệ.”

“Cô cho rằng Cảnh Phong sẽ đồng ý sao?”

“Không đồng ý cũng phải đồng ý! Cô muốn nhìn thấy anh ấy chết sao?”

“Đương nhiên là không rồi, nhưng mà, thực ra còn một con đường khác có thể cứu Quan Thị.”

“Là gì?”

“Tìm một người có năng lực không kém gì Quan Cảnh Phong, thay thế vị trí của anh ấy, ví dụ như... cô Lý đầu.” Thực ra đây cũng là suy nghĩ của Quan Cảnh Phong, thấy anh mấy ngày nay vội vàng muốn giao một đồng chuyện cho Lý Hồng Cẩm giải quyết, người thông minh như Tả Diên Thanh cũng có thể đoán được đại khái.

Lý Hồng Cẩm nghe vậy, nghe vậy, nụ cười vốn ngự trị trên mặt đột nhiên biến mất.

Cô ta nghiêng mặt nhìn Tả Diên Thanh, nhìn mãi, nhìn mãi. Một hồi lâu sau, lại rút ra một điều thuốc: “Cô Tả, chúng ta nói thẳng vào vấn đề được không?”

Tả Diên Thanh không lên tiếng.

“Cô thông minh như vậy, có lẽ sớm nhìn ra dự định của Cảnh Phong. Không sai, anh ấy gọi tôi về nước lần này, trên danh nghĩa là muốn tôi tạm thời tiếp quản việc công ty, nhưng vụ án còn ảnh hưởng bao lâu thì ai mà biết được? Anh ấy không bỏ mặt Thần Tâm được, vì vậy muốn giao cho tôi toàn bộ cổ phần trong tay anh ấy, còn tôi... đã từ chối rồi.”

Cô ta nhìn thẳng vào mặt Tả Diên Thanh, hai người ngồi ở hai bên bàn tiếp khách nhỏ nhắn, mặt đối mặt, mắt mũi sát vào nhau. Lý Hồng Cầm nói từng từ một, như thể đang miêu tả một chuyện lớn có thể khiến cho cả bầu trời sụp đổ: “Những cổ phần đó đáng bao nhiêu tiền, cô Tả đây có lẽ cũng có chút khái niệm đúng không? Tại sao tôi lại không cần? Đó là vì đối với tôi, Doãn Thần Tâm sống hay chết đều không liên quan gì đến tôi, không hề, bởi vì cô ta chẳng có quan hệ gì với tôi. Nhưng Cảnh Phong, tôi muốn anh ấy sống, hơn nữa phải sống thật tốt, bởi vì anh ấy là người tôi yêu, tôi không cho phép bất cứ ai, dùng bất cứ lí do gì khiến anh ấy phải thất thế, khiến anh ấy không hạnh phúc, điều này, có lẽ cô cũng hiểu đúng không? Tôi tin cô hiểu, bởi vì về điều này”, cô ta ngừng giọng rồi nói khẽ: “Cô cũng giống như tôi thôi.”

Vừa nói xong, cô ta không hề ngạc nhiên khi thấy gương mặt Tả Diên Thanh thẫn ra. Sau đó, Lý Hồng Cầm đứng dậy, đôi chân dài bước đi, trước khi Diên Thanh hiểu ra mục đích của cô ta, cô ta đã đi đến bên cửa.

“Cô Tả, ban nãy tôi luôn nhắc nhở cô rằng chúng ta đều là những người thật tính, đến bây giờ có lẽ cô vẫn chưa hiểu ý của tôi, người thật tính, chẳng lẽ tôi lại không đoán được trước khi cô đến đây đã làm những gì sao?” Cô ta khẽ mỉm cười, nhưng nét mặt bỗng nhiên không còn trầm tư như ban nãy, thật là vô cùng nho nhã, vô cùng hoàn mỹ, ngón tay thon dài đặt lên tay nắm cửa: “Tôi nghĩ những gì cần nói với cô Tả tôi đã nói hết rồi. Còn vị bên ngoài, cô có định vào không?”

Doãn Thần Tâm mặt trắng bệch, ngơ ngác đứng ở cửa phòng như thể đứa con vừa mất cha mẹ.

Cánh cửa mở ra, gương mặt không hề gập lại từ sau năm 2005 hiện ra trước mắt, nhưng trong giờ phút trùng phùng sau nhiều năm xa cách cô lại không hề có lấy một chút kích động hay vui mừng, cô chỉ ngăn người nhìn gương mặt đang mỉm cười với mình sau khi cánh cửa được mở ra.

“Muốn chơi trò thủ đoạn với tôi, các cô hãy đợi đến khi có thêm kinh nghiệm xã hội hãy đến”, những lời nói này không biết là đang nói với người ở trước mặt hay đang nói với cô gái cũng đang tròn mắt ngạc nhiên ở trong phòng, “Nhưng mà đương nhiên, tôi không trách cô Tả, tôi tin là cô Tả chẳng qua là không muốn chen chân vào giữa Cảnh Phong và Thần Tâm... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thần Tâm, những điều mà tôi vừa nói trong phòng, cái cần nghe cô đều nghe thấy hết rồi chứ?”

Doãn Thần Tâm không trả lời, nhưng gương mặt trắng bệch chính là câu trả lời mà Lý Hồng Cầm cần.

“Vào uống tách trà, đứng ở bên ngoài lâu như vậy, chân chắc tê lắm rồi”, Hồng Cầm buông tay nắm cửa, quay lại ngồi xuống chỗ ngồi ban nãy.

Còn Thần Tâm cũng theo cô ta đi vào, vừa đến gần chiếc bàn tiếp khách, ánh mắt cô đã nhìn chằm chằm lên tờ báo trên đó.

Thảo nào, báo ở nhà, ở công ty đều không cánh mà bay, thảo nào mạng Internet ở nhà lẫn công ty đều hỏng cùng lúc, mà chẳng có ai đến sửa! Thảo nào, ngay cả ra ngoài ăn bữa cơm cũng có người không quen biết, cầm máy ảnh, máy quay chĩa về phía họ!

“Cô giáo Doãn...” Tả Diên Thanh nhìn gương mặt trắng bệch và cơ thể yếu ớt muốn ngã của cô có chút không yên tâm, bỗng nhiên hối hận vì buổi chiều nay đã nhận tin nhắn đó cho Thần Tâm.

Biết rõ mục đích Lý Hồng Cầm gọi cô ta đến, vì vậy cô ta không muốn nhúng tay vào, nói thẳng với Thần Tâm để cô ta đến giải quyết trực diện với Lý Hồng Cầm.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô, Tả Diên Thanh bỗng nhiên hối hận về hành động của mình.

“Cô muốn gì?” Doãn Thần Tâm không thèm đoái hoài đến Tả Diên Thanh, gương mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng vào mặt Lý Hồng Cầm.

“Rời xa anh ấy”, Lý Hồng Cầm không chút vòng vo.

“Không thể nào.”

Lý Hồng Cầm hơi nhướn mày.

“Cô có biết tôi và anh ấy đã trải qua biết bao nhiêu nỗ lực mới được như ngày hôm nay không?” Doãn Thần Tâm khẽ nói, câu nói này nghe có vẻ như đang lý luận nhưng dường như cũng là lời khẳng định mà cô nói với chính mình.

Lý Hồng Cầm hơi nhếch mép, biểu cảm mang chút mỉa mai đầy cao ngạo: “Vậy thì Thần Tâm, xin hỏi cô có biết để Quan Thị được như ngày hôm nay, Cảnh Phong đã phải mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm huyết mới thực hiện được không?”

“Điều đó có mâu thuẫn gì với tình cảm của chúng tôi chứ?”

“Không có mâu thuẫn sao?” Như thể nghe được câu chuyện vô cùng buồn cười, Hồng Cầm chẳng buồn phản bác lại, liền cầm tờ báo mà Thần Tâm nhìn không rời mắt từ lúc vào phòng, ném cho cô, “Cô tự xem đi, xem xem Cảnh Phong nhận được gì từ mối tình oanh liệt hào hùng, cảm động lòng người của hai người.”

Giọng nói của Lý Hồng Cầm không lớn, nhưng trong sự bình thản lại tiềm ẩn một cơn sóng ngầm mà ai cũng có thể cảm nhận thấy.

Tờ báo rơi trúng vào lòng Thần Tâm. Cô ngẩn người, tiếp sau đó, cầm tờ báo được Lý Hồng Cầm mang về từ nửa địa cầu bên kia, trên trang giấy được Lý Hồng Cầm gấp mét là dòng chữ nhỏ bằng hạt đậu nhưng thật nhức mắt khiến cô không còn có thể giữ được sự bình tĩnh gượng ép ban đầu nữa.

“Không...” Bàn tay cô hơi run rẩy, nhìn Tả Diên Thanh theo phản xạ tự nhiên.

Nhưng Tả Diên Thanh không hề nói ra sự phủ nhận mà cô hi vọng, thay vào đó, nét mặt lo lắng của cô ta càng khẳng định một cách không thể chối cãi được tính xác thực của tờ báo.

“Còn nói không có liên quan gì không?” Lý Hồng Cầm không thèm để ý đến ngón tay run rẩy của cô, mặc cho sự run rẩy này đã lan tỏa toàn thân cô, cô ta vẫn lạnh lùng nói: “Chỉ vì không để cho cô xảy ra chuyện, chỉ vì sợ tinh thần cô sụp đổ, sợ cô phát điên, sợ cô đòi tự sát khi phải đối diện với những chuyện như thế này, tên gốc họ Quan đó đều ém hết mọi chuyện đi. Thần Tâm à, cô thật là lợi hại, đã khiến Quan Cảnh Phong đau đớn mất đi đứa con chưa chào đời thì thôi”, gương mặt Thần Tâm bỗng chốc trắng bệch không ngoài dự đoán của Lý Hồng Cầm, “Bây giờ, lại còn để cho anh ấy vì cô mà đến cả giang sơn vất vả gây dựng ba mươi năm nay cũng tình nguyện dâng hai tay cho người khác.”

“Cô nói gì cơ?”

“Tôi nói gì cô vẫn không hiểu sao? Hay là ban nãy đứng ở bên ngoài cửa vẫn chưa nghe rõ?”

Lý Hồng Cầm nhìn cô với nét mặt khinh thường cực độ lần không thể chấp nhận được. Cô ta từng bước từng bước lại gần Thần Tâm, ánh mắt thất vọng chiếu thẳng vào mắt cô: “Trong tình cảnh nguy kịch như vậy, giang sơn và mỹ nhân, tên gốc đó lại chọn mỹ nhân!”

Doãn Thần Tâm loạng lạng lùi về phía chiếc giường phía sau, nhưng trượt chân ngã xuống giường.

“Thần Tâm, không phải tôi độc ác ép buộc cô, cũng không phải vì trong tay cô có 30% cổ phần của Quan Thị mà tiếc rẻ công ty này, chỉ là chúng ta hãy nhìn vào sự thật”, Lý Hồng Cầm tiến lên một bước, hơi cúi người, giọng nói trầm xuống: “Bao nhiêu năm nay, Quan Cảnh Phong đối xử với cô như thế nào? Tuy tôi ở nước ngoài nhưng tôi biết rõ môn một những sự việc xảy ra ở đây. Khi vụ án DVD xảy ra, anh ấy đã mạo hiểm làm gì? Mà sự mạo hiểm đó có thể khiến cảnh sát nghi ngờ anh ấy? Đêm mưa bão đó cô như bị điên, chạy đến bờ biển, anh ấy đã làm gì? Nhưng còn cô thì sao? Trong hoàn cảnh mà chỉ cần là người có chút lương tâm cũng sẽ động lòng, mà cô lại làm gì? Cô đang trách móc, đau khổ, căm hận, thương thân trách phận! Lúc nào cũng nước đến chân rồi mà vẫn không biết nhìn xung quanh, chỉ biết chìm đắm trong thế

giới nhỏ bé của cô, sau đó, dồn cho Quan Cảnh Phong tất cả áp lực. Có phải như vậy không? Tôi nói có đúng không? Nếu không phải, Thần Tâm, cô hãy phản bác lại đi, phản bác lại tôi đi!”

Nhưng cô làm gì còn có thể thốt ra câu nào nữa? Đôi môi vốn dĩ vẫn phớt hồng phút chốc trắng bệch, đến mức hơi tím lại, từng câu từng chữ, từng lời nói của người phụ nữ đối diện đâm thẳng vào nơi sâu thẳm trong trái tim cô không chút nể nang!

“Doãn Thần Tâm!” Giọng nói Lý Hồng Cẩm dần mất đi kiểm soát, cao giọng, “Anh ấy yêu cô đến mức không cần mạng sống, cô cho đó là điều đương nhiên sao? Hả? Anh ấy vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, cô cho đó là điều đương nhiên sao? Nhưng bao nhiêu năm nay, chỉ cần anh ấy không công khai nắm tay cô trước bàn dân thiên hạ, cô liền coi như không nhìn thấy những gì anh ấy đã làm cho cô! Thật là không hiểu sao? Thật là không biết soa? Thật là không nhìn thấy sự quan tâm và hi sinh mà anh ấy dành cho cô sao? Đủ rồi, Doãn Thần Tâm! Nếu như là kẻ ngốc khác tôi còn tin, nhưng cô là ai chứ? Tiện nhân với IQ 160! Cô giả vờ ngốc đúng không? Cảm giác đó vui lắm đúng không? Tôi bảo mà sao cô dường như ngây thơ vô tội, không cảm nhận được chứ, hóa ra là cô cố tình ‘không cảm nhận thấy’ để tên ngốc Quan Cảnh Phong đó hi sinh nhiều hơn nữa đúng không? Còn bây giờ, anh ấy cuối cùng cũng hi sinh hết mọi thứ, không thêm để ý bất cứ điều gì nữa, cái gì cũng dâng hiến cho cô, vì vậy cô chắc chắn định nắm chặt, nói thế nào cũng không chịu buông phải không? Mặc cho anh ấy sống hay chết, mặc cho Quan Thị phá sản hay rơi vào tay người khác cũng không liên quan đến cô, chỉ cần cô có được Quan Cảnh Phong là đủ rồi, đúng không? Tôi nói có đúng không? Cũng chính vì gặp được kẻ ngốc yêu hết mình như anh ta mà mẹ kiếp, cô mới đặc ý đến tận hôm nay!”

Cơ thể Lý Hồng Cẩm chỉ cách Thần Tâm không đến năm phân, khoảng cách gần đến mức gần như ép sát vào người cô. Hai cơ thể vốn như một từ trường cùng dấu đẩy nhau nhưng trong giây phút này lại không thể tách rời.

Sự im lặng bao trùm lên không khí ngột ngạt này, Lý Hồng Cẩm nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, rất lâu, rất lâu, cơ thể vì kích động mà căng thẳng cuối cùng cũng lùi ra, để cho dưỡng khí len lỏi vào khe hở hằn như không có giữa hai người.

Lý Hồng Cẩm lùi lại, lùi một bước, một bước nữa, từng bước lùi lại, cuối cùng rơi xuống chỗ ngồi ban đầu.

“Thần Tâm”, Lý Hồng Cẩm nhìn gương mặt đang ngẩn ra của Thần Tâm, “Còn một chuyện cuối cùng, tôi phải nói cho cô biết, đêm đó tôi uống say rồi gọi điện cho cô là vì sự căm hận tôi dành cho cô mấy năm nay, bởi vì tôi biết, năm đó, bức thư đó là do cô gửi tôi.”

“Gì cơ?” Tả Diên Thanh hết sức bất ngờ. Bức thư mà Lý Hồng Cẩm nói là... là...

Nhưng, Lý Hồng Cẩm không để ý đến cô ta: “Nhưng tại sao tôi lại đồng ý ly hôn cô có biết không? Bởi vì lúc đó, tôi nghĩ anh ấy đã yêu cô như vậy, vậy thì, để anh ấy và cô đến với nhau. Tôi tưởng rằng trên thế gian này, ngoài cô ra không còn ai có thể mang lại hạnh phúc như vậy cho anh ấy, hạnh phúc mà chỉ cần một nụ cười cũng khiến anh ấy bất giác mỉm cười, bởi vì trên thế gian này, có biết bao nhiêu cô gái vậy mà anh ấy chỉ yêu một mình cô”. Lý Hồng Cẩm ngừng lại, căn phòng bỗng im lặng, tất cả mọi người chờ đợi những lời nói tiếp theo của cô ta, “Nhưng Thần Tâm, tôi sai rồi, tôi hối hận rồi. Lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi, không phải là đêm đó uống say gọi cho cô, sau đó vì cuộc gọi ấy mà xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, lỗi lầm lớn nhất của tôi chính là đánh giá cô quá cao, tôi tưởng rằng cô sẽ mang lại hạnh phúc cho anh ấy, nhưng Thần Tâm, hóa ra từ nhỏ đến lớn, cô chỉ biết hưởng thụ hạnh phúc mà anh ấy mang lại cho cô, cô thậm chí còn không biết làm thế nào để yêu một người. Điều cô cần là tình yêu sao? Miệng lúc nào cũng nói là yêu sao? Không, điều cô cần là ‘được yêu’”.

Khi Doãn Thần Tâm về nhà, đồng hồ đã điểm mười hai giờ.

Quan Cảnh Phong vừa nghe thấy tiếng mở cửa liền lo lắng chạy từ trong phòng ra, cô đang định mở giày thì anh kéo người cô lại, nhìn trái nhìn phải, cho đến khi chắc chắn Thần Tâm không mất một sợi tóc nào, anh đột nhiên ôm chặt cô vào lòng: “Em chạy đi đâu thế hả? Em tắt di động rồi hay sao? Em có biết anh gọi hàng trăm cuộc điện thoại rồi không, em cứ bắt anh phải lo lắng vì em như vậy sao, Doãn Thần Tâm?!”

Cơ thể mỏng manh bị anh ôm chặt trong lòng, cho đến giờ phút này, Thần Tâm mới biết, cơ thể nhìn có vẻ rắn rỏi, không sợ mưa đập gió vùi này hóa ra cũng vì căng thẳng, vì lo lắng, vì sợ hãi mà run rẩy đến mức

không không chế được.

“Quan Cảnh Phong”, gương mặt áp sát vào ngực anh cuối cùng cũng không kìm nén được mà giàn giụa nước mắt, “Em xin lỗi, em xin lỗi...”

Một trăm câu xin lỗi, một ngàn câu xin lỗi, một vạn câu xin lỗi, nhưng cô cũng biết vẫn chưa đủ.

Có trời mới biết, có trời mới biết cô có tài có đức gì mà được anh yêu sâu đậm một cách hồ đồ mặc cho cô ích kỉ như vậy, cứng đầu như vậy, xấu xa như vậy.

“Đừng như thế nữa biết không? Em đừng bao giờ làm anh lo lắng sợ hãi như vậy nữa biết không?” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Em có biết vừa rồi anh thậm chí đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất không...”

“Em xin lỗi, em xin lỗi... Em không bao giờ làm vậy nữa, thật đó, không bao giờ nữa!” Đôi tay run rẩy của cô cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh, đặt lên cổ anh, ôm chặt lấy anh như thể ngăn cản anh đi tìm cái chết, không cho anh rời xa mình, “Quan Cảnh Phong, đây là lần cuối cùng...”

Thật sự, chắc chắn đây là lần cuối cùng...

Cô ôm thật chặt, thật chặt cơ thể đang run rẩy này.

18. Chương 10-1: Ánh Sao London, Tình Yêu Lấp Lánh (1)

Type: THANH TRÚC

Đêm nay, hai người họ quần quít môi hôn ở phòng khách cho đến tận đêm sâu.

Đêm nay, anh lần đầu tiên không cho cô về phòng, cuối cùng, anh hơi dùng sức, bế bổng cô lên, vào phòng anh.

Ngày hôm sau, khi Quan Cảnh Phong chuẩn bị đi làm, Thần Tâm vẫn đang ngủ.

“Vẫn không dậy sao? Hôm nay lại không đến công ty với anh nữa sao?” Anh sửa sang lại trang phục, rời khỏi phòng tắm rồi mà vẫn thấy người trên giường trở mình tiếp tục ngủ. Ánh nắng ban mai hắt vào phòng, chiếu lên làn da trắng nõn trên lưng cô khiến làn da ấy gần như trở nên đẹp đẽ đến trong suốt. Quan Cảnh Phong bỗng xao xuyến, hôn lên vết tím bầm bị anh cắn mạnh ngày hôm qua.

Sự va chạm gợi tình từ phía sau lưng khiến Thần Tâm khẽ thì thầm: “Đừng mà...”

Giây phút đó, Quan Cảnh Phong như thể bắt được vàng, miễn nguyện thay đổi góc độ, quay sang hôn nhẹ lên đôi môi hồng của cô: “Có đến công ty với anh không?”

“Không muốn nữa đâu...” Cô mơ mơ màng màng, đôi mắt lim dim, “Đến công ty chán lắm, hơn nữa bây giờ toàn thân em chỗ này đau, chỗ kia nhức, tại anh cả...”

Tiếng cười khẽ rung lên ở ngực anh, lan sáng làn da trần của cô, có sự miễn nguyện nguyên thủy nào đó khiến tâm trạng anh cực tốt: “Vậy thì thôi, em ngoan ngoãn ở nhà, đừng chạy lung tung”. Không biết bắt đầu từ bao giờ, anh dần dần quen với việc gọi nơi này là nhà của hai người, “Đọc sách, xem ti vi tùy em, nhưng cứ một tiếng phải gọi cho anh một lần, được không?”

“Ừm... Nhưng anh bận quá...” Cô mơ màng nói.

“Bận cũng vẫn nghe điện thoại”, anh lưu luyến đặt một nụ hôn cuối cùng lên làn da trắng nõn dưới tai cô.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, cô gái trên giường mới mở mắt, cơn buồn ngủ trong mắt vài phút trước bỗng chốc tan biến.

Một tiếng sau, Doãn Thần Tâm ngồi trong xe taxi, gọi điện cho Quan Cảnh Phong: “Em đang ăn sáng, uống cà phê và bánh ngọt phô mai mua về ngày hôm qua, ngon lắm”, nhưng sau khi ngắt điện thoại, gương mặt xinh đẹp không có lấy một nụ cười.

Chiếc taxi đưa cô đến một khu căn hộ cao cấp, cô vẫn có chìa khóa, như một con ngựa thào đường, cô tránh xa đám đông, âm thầm đến căn hộ quen thuộc này.

Đồ đạc trong nhà vẫn không bám chút bụi, nếu như trước đây, cô chắc chắn sẽ cảm thấy rất kì lạ, nhưng bây giờ thì cô biết, bởi vì anh ấy có một người anh trai tốt.

Doãn Thần Tâm đi vào phòng ngủ, những cảnh tượng mà lần trước, cô biết được một số sự thực tại đây hiện lên rõ rệt trong đầu. Hôm nay, theo trí nhớ lần trước, cô mở cửa tủ, lôi ra chiếc két sắt, ấn mặt khóa, két sắt “tách” một tiếng, mở ra, chiếc nắp bằng nhung đỏ cao cấp đập vào mắt cô.

Thần Tâm nhẹ nhàng lấy chiếc hộp ra, như thể chỉ cần hơi dùng sức là sẽ bóp nát chiếc hộp, khẽ đặt lên thảm, mở chiếc hộp ra, để cho bản nhạc Fur Elise vui vẻ nhất, lãng mạn nhất mà cô yêu nhất tràn ngập trong không gian.

Sau đó, cô cẩn thận mở túi xách, lấy ra một phiếu khám bệnh, đặt lại vào trong hộp.

Ý nghĩ của tình yêu mà Lý Hồng Cầm nói với cô đêm qua là niềm hạnh phúc àm chỉ cần một nụ cười cũng khiến anh bất giác mỉm cười.

Cô vô cùng may mắn, trong cuộc đời hỗn loạn này, cô lại có thể gặp được đến hai lần.

Đầu tiên là Cảnh Phong, sau đó là Minh Tích.

Nhưng cũng chính vì như vậy, anh ấy cuối cùng chết trong tình yêu vô vọng đối với cô.

“Những thứ này cũng là để dành cho em.” Sau lưng cô bỗng vang lên tiếng nói quen thuộc, nhưng lần này, Thần Tâm không bị giật mình, bởi vì cô biết chủ nhân của giọng nói đó là ai.

Dư Thiệu Đình đang cầm một xấp DVD đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn động tác sững lại của Thần Tâm, anh ta bước vào, đưa xấp DVD đến trước mặt cô, đặt bên cạnh hộp nhạc.

“Lâu rồi không gặp.”

Ánh mắt cô bây giờ mới rời khỏi hộp nhạc, nhìn lên gương mặt trước mặt: “Lâu rồi không gặp”.

Dư Thiệu Đình ngồi xuống, nhìn tờ phiếu khám bệnh trên hộp nhạc.

“Bỗng nhiên tôi nhớ đến những lời anh nói ở quán bar ngày hôm đó”, Thần Tâm lên tiếng.

“Những lời gì cơ?”

“Anh nói khi thực sự yêu một người nào đó đến mức sâu đậm, việc tốt đẹp nhất trên đời chính là để người đó vui vẻ, cho dù người đó có chấp nhận tình yêu của mình hay không”, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên thành hộp nhạc, “Thiệu Đình, lúc đó người mà anh nói là Minh Tích đúng không?”.

Anh ta không phủ nhận.

“Nhưng anh cũng nói, người phụ nữ đó thật là tàn nhẫn, biết rõ người đó yêu mình lâu như vậy lại làm tổn thương anh ấy”, ngón tay đột nhiên đặt lên xấp đĩa DVD, “Thiệu Đình, hai mươi chiếc DVD này, suýt chút nữa là anh ấy có thể tặng cho người phụ nữ đó rồi, anh có biết không? Nhưng mà anh ấy không kịp, cuối cùng vẫn không kịp”.

Cô cầm từng chiếc DVD lên, nâng niu trong lòng bàn tay.

Dư Thiệu Đình không lên tiếng, chỉ nhìn cô.

Sáng nay khi vừa đến sở cảnh sát anh ta đã nhận được tin nhắn của cô, bảo anh ta đến căn hộ của Minh Tích một chuyến. Lúc đó, anh ta thực sự có tâm trạng lẫu lăm chưa gặp, cái lẫu này không phải là ngày một ngày hai, không là một tháng hai tháng mà là già cả đời người.

Vì vậy khi mới nhìn thấy cô, anh ta khẽ nói một câu “Lâu lắm không gặp”. Anh ta nhìn người đã từng làm tổn thương em trai anh, cho đến giờ phút này, trong lòng anh ta vẫn không thể hận người phụ nữ này.

“Thiệu Đình, anh giúp tôi được không? Tôi không muốn làm gánh nặng cho bất kì ai nữa.”

“Thực sự quyết tâm rồi sao?”

“Ừm.”

“Quan Cảnh Phong khó khăn lắm mới để tôi thoát khỏi tất cả...”

“Nhưng kết quả là anh ấy phải chịu đựng gấp trăm ngàn lần! Thiệu Đình, anh chưa đọc báo sao?”

Đương nhiên anh ta đã đọc, trên báo, trên mạng, đều đang rầm rộ đăng tin về việc này, không có kết luận thống nhất, không có bất cứ tin đồn nào sát với thực tế, nhưng hàng trăm bài báo đều hướng mũi dùi về phía Quan Cảnh Phong.

Ngay đến Tiểu Trương và Tiểu Lý lúc đầu cũng trách móc anh bây giờ cũng đều lên tiếng bênh vực anh, bởi vì những ngôn luận miêu tả Quan Cảnh Phong đó, khiến anh trở thành một kẻ háo sắc, bẩn thỉu, thích gái trẻ, đến em gái cũng không tha, hơn nữa, để có được cô gái trẻ này, còn dùng cả những thủ đoạn bỉ ổi, vô liêm sỉ, ghê tởm, hạ lưu, thậm chí giết hại cả những sinh mạng vô tội.

“Vậy em định làm gì?”

Doãn Thần Tâm ôm xấp DVD chậm chậm đi đến bên giường rồi ngồi xuống: “Anh làm chứng, hoặc gọi thêm mấy người cảnh sát nữa đến làm chứng, sau đó, đưa tôi đến tìm bác sỹ Nhan, để xem kết quả kiểm tra của cô ấy như thế nào”, khéo môi cô nhếch lên một nụ cười nhạt, có chút bất lực, lại có chút mím mai, “Nếu như thực sự tôi mắc bệnh, phiền anh thông báo cho phóng viên, nói rõ về bệnh tình của tôi với mọi người, đến lúc đó đưa tôi đến bệnh viện tâm thần hay để bác sỹ Nhan điều trị đều được, nhưng quan trọng là, nhất định phải nói rõ chuyện này không có liên quan gì đến Quan Cảnh Phong. Quá trình này phải công khai minh bạch, để dân mạng không còn nghi ngờ gì, nhất định, nhất định phải nói rõ không có liên quan gì đến Quan Cảnh Phong”.

Cô ngẩng đầu, cố gắng mím cười với Thiệu Đình: “Tôi cảm thấy cách này không tồi, anh nghĩ sao?”.

Dư Thiệu Đình rất nhanh thay cô liên lạc với bác sỹ Nhan, thời gian là buổi chiều ngày hôm đó.

Bởi vì Thần Tâm nói sự việc không thể trì hoãn, khó khăn lắm Quan Cảnh Phong mới cho phép cô hôm nay không phải đến công ty, vì vậy, tất cả mọi chuyện cô phải tranh thủ hoàn thành trong hôm nay.

Khi nói, cô gần như quên mất kết quả sau khi hoàn thành việc này, cô gần như vẫn cho rằng ngày hôm sau sẽ trở về bình thường, như mọi ngày trước đây, bị Quan Cảnh Phong áp giải đến công ty phụ trách pha cà phê.

Hừ, hóa ra những ngày buồn tẻ như vậy vẫn đáng để hạnh phúc, chỉ cần người ở bên cô là anh.

“Thư giãn đi, đừng căng thẳng”, Nhan Tư Na khẽ khàng an ủi cô.

Địa điểm được chọn là quán cà phê của cô ấy, Dư Thiệu Đình thật sự làm theo lời của Thần Tâm, đưa theo Tiểu Trương và Tiểu Lý đến làm chứng.

Trước mặt những người đã từng quen biết, Thần Tâm cố gắng giữ nụ cười trên mặt: “Tôi không căng thẳng, Thiệu Đình”, nói rồi, cô quay mặt sang nhìn Dư Thiệu Đình, “Cảm ơn các anh đã đến đây”.

Hôm nay, ba người cảnh sát đều không mặc đồng phục, cho dù đang trong giờ làm việc, họ đều cởi bỏ bộ đồng phục nghiêm túc, thay vào đó họ mặc quần áo bình thường đến đây.

Tiểu Trương và Tiểu Lý đều mím cười lắc đầu.

“Còn hai người nữa.”

“Ừm?”

“Họ cũng rất lo lắng cho em.”

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, Thần Tâm quay người nhìn theo ánh mắt của Dư Thiệu Đình, liền nhìn thấy hai dáng người quen thuộc từ cửa quán cà phê bước vào.

“Thần Tâm, Thần Tâm...” Chu Diên Phong vừa bước vào quán cà phê đã buông tay Bảo Như, để Bảo Như tự do chạy về phía trước, cầm tay Doãn Thần Tâm, “Cậu có khỏe không?”

“Bảo Như...”

“Mình xin lỗi, đều tại mình hôm đó không nhanh tay, hại cậu bị như ngày hôm nay”, ánh mắt Bảo Như đầy buồn phiền, bàn tay nắm tay Thần Tâm kích động đến mức kẹp chặt tay cô.

Đúng là nha đầu ngốc: “Sao trách cậu được chứ? Bảo Như, ngược lại mình phải cảm ơn cậu mới đúng”.

Cảm ơn cậu, toàn tâm toàn ý với mình, thà phạm sai lầm, hủy chứng cứ cũng phải bảo vệ mình.

Cô hơi dùng sức, rút tay ra khỏi đôi bàn tay đang nắm chặt tay mình, sau đó, dang hai cánh tay, ôm chặt lấy Bảo Như: “Cảm ơn cậu”.

“Ngốc ạ!” Cô chủ Hạ đã rưng rưng nước mắt, “Với mình mà còn nói những lời khách khí như vậy sao? Mau lên đi, bác sỹ Nhan đang đợi cậu đấy”.

“Ừm.”

Cô ấy cố gắng kìm nén để mình không khóc, dùng hết sức lực mỉm cười khích lệ bạn mình: “Cố lên!”.

“Ừm.”

Nhan Tư Na đứng bên cạnh, có chút cảm động, có chút bất lực: “Yên tâm đi, chỉ là lên kiểm tra một chút, Thần Tâm của mọi người sẽ không biến mất đâu”.

Mọi người cố gắng gượng cười trước câu nói này của Nhan Tư Na.

Tầng hai được chọn làm nơi thôi miên, những người còn lại đều ngồi ở tầng một, Nhan Tư Na bảo nhân viên pha cà phê mời họ.

Rất nhanh, Nhan Tư Na đã đưa Thần Tâm lên tầng hai, qua một dãy hành lang dài, Nhan Tư Na dẫn đường đưa cô vào một căn phòng làm việc bài trí đơn giản.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Vậy được, nhắm mắt lại, thả lỏng người, đi theo câu hỏi của tôi nhé. Thần Tâm, bây giờ cô đang ở một đồng cỏ mênh mông, bầu trời rất xanh, mây rất trắng, cô cảm thấy thư thái, rất thư thái...”

Trời xanh mây trắng, em cảm thấy rất thư thái, rất thư thái.

Trước phong cảnh đẹp đẽ như vậy, em chỉ nhìn thấy anh, vào buổi chiều ngập tràn ánh nắng rất nhiều năm về trước, anh đến trước cửa nhà em, cúi người xuống nói với em: “Thần Tâm, anh là anh Quan”.

Ánh mắt anh nắm đó ấm áp biết bao, ấm áp như thể nắng chiều. Anh không bao giờ biết được rằng, thực sự chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi nhưng khoảnh khắc đó đã in sâu vào để lại một dấu vết vĩnh hằng trong trái tim em.

“Cô nhìn thấy ai?”

“Quan Cảnh Phong.”

“Được, đi tiếp, đi tiếp... Thần Tâm, bây giờ cô nhìn thấy ai?”

“Phó Minh Tích.”

“Rất tốt, có phải cô thấy trên tay mình có một con dao...”

“Thế nào rồi, thế nào rồi?” Tiếng bước chân khe khẽ vang lên ở nơi cầu thang tầng một, hóa ra là mọi người đang cúi đầu im lặng nhấp cà phê đều đã đứng hết lên, “Kết quả thế nào? Bác sỹ Nhan, cô điều tra ra được gì không?”.

“Điều tra ra rồi, các vị, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống được không?” Nét mặt Nhan Tư Na bình tĩnh, cô ấy chỉ xuống vị trí bên cạnh.

Đợi mọi người ngồi đầu vào đây, cô ấy mới cất lời: “Vừa rồi, ‘nó’ đã xuất hiện, tôi đã nói chuyện với ‘nó’”.

“Nó?”

“Nhân cách thứ hai.”

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy tiếng trái tim mình bỗng chỗ rơi vào hố sâu thăm.

“Sau đó thì sao? Nó đã nói gì?” Hồi lâu sau, trong nhóm người im lặng cuối cùng cũng có người lên tiếng, là Dư Thiệu Đình.

Nhưng giọng nói của anh ta lúc này cũng yếu ớt như thể không phải là của mình.

“Nó thừa nhận, chính nó đã giết anh Phó”, trong giọng nói bình tĩnh của Nhan Tư Na có chút ưu buồn.

Thần Tâm lại cảm thấy giọng nói này như thể xa tít tận chân trời. Không, xa tít từ địa ngục vang lên, không để cho cô thanh minh, đã tuyên mức án tử hình. Mặc dù trước khi đến đây, cả một buổi sáng cô đều đã không ngừng tự thuyết phục bản thân rằng phải bình tĩnh, phải tĩnh tâm, phải chấp nhận tất cả, cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi câu nói này vang lên từ địa ngục xa xăm nhất, tất cả vẫn mông lung như thể không phải là sự thật.

“Tại sao?” Lại im lặng một hồi, lần này, là giọng nói của Thần Tâm vang lên.

“Nó nói, bởi vì những việc trong quá khứ khiến cô đau khổ, nó chỉ là muốn trút bỏ những đau khổ đó, chỉ khi Phó Minh Tích chết đi, mới có thể không làm cô đêm đêm nằm mơ về đứa trẻ đã mất.”

“Đứa trẻ đã mất? Đứa trẻ đã mất?!” Doãn Thần Tâm gần như phát điên, hét lên, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra nét mặt của mình ra sao, “Để tôi không nghĩ về đứa trẻ đã mất đó, nó lại khiến tôi cả đời này không quên được con người đã mất đó sao? Có thể tổn thương Minh Tích như vậy sao? Đó là Minh Tích, là Phó Minh Tích!”

“Thần Tâm, Thần Tâm...” Thấy Thần Tâm vùi đầu vào hai lòng bàn tay, Bảo Như vội đến ôm cô thật chặt.

Cơ thể ốm yếu này run lên bần bật, run rẩy đến mức cô ấy dùng hết sức lực mà gần như không thể ôm trọn.

“Sao nó không chết đi cho rồi? Tại sao lại xuất hiện để làm hại người đời như vậy chứ?”

Tiếng nhạc chuông quen thuộc đột nhiên vang lên, bản nhạc dương cầm vui tai của Beethoven chẳng hề ăn nhập với khung cảnh đau thương này.

Mãi lâu sai, Thần Tâm mới nhớ ra đó là di động của mình. Cô lật đặt mở túi xách, lấy điện thoại, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình lại càng khóc không thành tiếng.

Đó là Quan Cảnh Phong.

Vì đã hơn một tiếng đồng hồ mà cô chưa gọi cho anh nên anh mới phải gọi cho cô.

Tất cả mọi người đều im lặng, không cần hỏi cũng biết, nhìn về mặt của Thần Tâm là biết ai gọi đến. Vì vậy tất cả mọi người đều giữ im lặng tốt độ, nhìn Thần Tâm cố gắng kìm chế giọng nói và cơ thể đang run rẩy, ấn nút nghe: “Quan Cảnh Phong...”.

Cô cố nở nụ cười, nhưng nước mắt lại rơi lã chã.

Giọng nói run rẩy nghe có vẻ như đang cố gắng lấy lại sự cân bằng: “Em quên mất... không sao cả”, những giọt nước mắt lăn dài trên má, nhưng trong đau khổ tốt cùng, giọng nói lại vô cùng vui vẻ, “Em đang ăn vặt, xem phim Hàn, nữ chính trong phim chết thảm quá... Thiếu dinh dưỡng? Nhưng em chỉ biết làm những chuyện thiếu dinh dưỡng vậy thôi... Được rồi, ngày mai em đến công ty với anh...”.

Nhưng mà, cô thật sự là có thể đến công ty được nữa không?

Thật sự có còn cơ hội nữa không?

“Quan Cạnh Phong...” Nước mắt điên cuồng lăn xuống khóe môi, lăn xuống cằm, lăn xuống cổ, thấm vào áo, “Quan Cạnh Phong, em... đang uống trà sữa”, bàn tay run rẩy nắm chặt, cố gắng nở một nụ cười trên khóe môi, “Em đang uống trà sữa, không nói với anh nữa... Ừm, phim Hàn rất cảm động, em thật sự... không được rồi, không nói nữa, buổi tối, buổi tối em sẽ từ từ... kể cho anh nghe, được không? ... Ừm?”.

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà bỗng chốc những giọt nước mắt mà cô cố gắng kiềm chế lại tuôn trào.

Bàn tay cầm điện thoại chặt đến mức trắng bệch, nổi hết gân xanh, nhưng cô lại cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng khóc phát ra.

Đầu dây bên kia vang lên câu nói cuối cùng của Quan Cạnh Phong: “Anh yêu em”.

Thần Tâm, anh yêu em.

Cuối cùng chiếc điện thoại cũng rơi bộp trên nền nhà.

Mọi người đều im lặng, không hề có bất cứ âm thanh nào.

Chỉ còn câu nói Anh yêu em vẫn còn văng vẳng bên tai, như thể một giai điệu vừa kết thúc nhưng vẫn còn âm vang.

Cả quán cà phê đều yên lặng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ tích tắc, mãi lâu sau...

“Dù gì cũng đã nói với anh Quan là đang uống trà sữa rồi, vậy chúng ta uống trà sữa đi”, trong tiếng khóc nghẹn ngào, Chu Diên Phong bỗng cất lời, “Ít nhất... để cho Thần Tâm bớt đi một lần nói dối anh Quan”.

Vừa nói, anh ta đã đứng dậy: “Trà sữa Secret Love nhé? Đồ uống mà Minh Tích thích nhất”.

Không có ai trả lời, còn anh ta dường như cũng không định đợi ai đáp lời. Chưa nói hết câu, anh ra đã rời chỗ ngồi, đi về hướng quầy bar, “Bác sỹ Nhan, sữa và trà Assam vẫn để ở chỗ cũ chứ? Còn nước đường đen thì sao?”.

Mười phút sau, Chu Diên Phong đã mang ra một ấm trà nghi ngút khói.

Tất cả mọi người ngồi quây lại, mỗi người một tách, để cho hơi ấm lấn át cái lạnh giá trong lòng.

Đây có lẽ là... buổi chiều cuối cùng?

Mặt trời dần biến mất phía cuối chân trời.

Khi Thần Tâm trở về nhà, Quan Cạnh Phong vẫn chưa về, cô gọi điện đến công ty, bảo anh về sớm ăn cơm, Quan Cạnh Phong trêu chọc cô “Em cũng biết nấu cơm sao?”. Cô giả vờ không phục rồi gác máy, lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn cô vừa mua ban nãy khi ghé vào một tiệm sách, học theo sách, làm một bàn đầy thức ăn.

Quan Cạnh Phong quả đúng về nhà sớm một tiếng, đương nhiên, về sớm không phải là tính theo thời gian tan ca bình thường, mà là tính theo thời gian tăng ca.

Khi ông chủ Quan đến bên bàn đầy thức ăn, thực sự là rất kinh ngạc.

Đương nhiên, nét mặt ngạc nhiên của anh khiến Thần Tâm rất vui, ba vết bọng rộp lên vì bị dầu ăn bắn vào trong lúc xào nấu bỗng không còn thấy đau rát nữa. Cô bước lại gần, thân mật kéo cánh tay anh: “Tất cả đều là em làm đấy”.

“Ồ? Anh vừa mới nghĩ rằng có phải cô Doãn của chúng ta gọi thức ăn bán sẵn không?”

“Đáng ghét!” Cô rướn lên, cắn vào má anh không chút nể nang.

“Còn bên này nữa”, Quan Cạnh Phong vẫn không tha cho cô, chỉ vào một bên má còn lại.

“Đừng nằm mơ”, hai bàn tay cô đang khoác tay anh thân mật,éo anh ngồi vào ghế, “Nào, thử tay nghề của em xem sao”.

Vừa nói, cô vừa giúp ai đó gấp thức ăn, phục vụ chu đáo từ đầu đến đuôi, cuối cùng cũng được ông chủ lớn khen một câu “Không tồi chút nào”.

Thần Tâm cười mãn nguyện: “Kế hoạch tối nay em đã sắp xếp xong hết hết rồi. Chúng mình ăn cơm xong, sau đó cùng nhau rửa bát, rồi xuống dưới nhà đi dạo, sau đó quay về ngủ”.

Quan Cảnh Phong không nhịn được cười lớn: “Trọng điểm của em là hoạt động cuối cùng đúng không?”.

“A? Quan Cảnh Phong!”

Anh lại cười, đôi môi mỏng đẹp để lại khe cong lên, lồng ngực cũng khẽ rung lên vì cười.

Sau đó, kế hoạch “cùng nhau” của Thần Tâm chỉ tiến hành đến hoạt động thứ hai, sau khi cùng Quan Cảnh Phong rửa bát, Quan Cảnh Phong nghe một cuộc điện thoại, cô bị bỏ ở nhà một mình.

“Anh đi ra ngoài một chút, sau đó sẽ về đi bộ với em.”

“Sao vậy?” Nhìn nét mặt nghiêm túc của Quan Cảnh Phong, Thần Tâm bất giác lo lắng, “Chuyện công ty sao?”.

Anh không trả lời trực tiếp, mà chỉ khẽ hôn lên vàng trán trắng ngần của cô: “Em cứ ở nhà, anh sẽ về sớm thôi”.

“Nhưng mà...”

“Ngoan.”

Cô không nói thêm gì nữa, giọng nói dỗ dành khẽ khàng đó giống y như năm nào đã phát huy tác dụng.

Quan Cảnh Phong vội vàng rời khỏi nhà. Bóng người cao lớn đi đến thang máy mới lấy ra điện thoại: “Thiệu Đình, hay là đến Cục cảnh sát đi, hẹn thêm cả Cục trưởng Kim”.

Thần Tâm cuộn mình trên sofa, từ lúc trời tối đến khi trời sáng. Chương trình TV đã phát hết cả tiết mục nửa đêm, bây giờ chỉ còn lại tiết mục thể thao hoặc là màn hình trống không, cô bật hết các đèn, mở hộp nhạc đã chuyển đến nhà Quan Cảnh Phong, lấy ra một cuốn tiểu thuyết tiểu lâm, thông qua tiếng nhạc vui vẻ và tiểu thuyết cổ để cho mí mắt không sụp xuống.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp căn nhà, hộp nhạc để ngay bên ghế sofa, Thần Tâm chỉ cần quay mặt sang là nhìn thấy nó.

Ai đó không bao giờ biết rằng, dòng chữ nhỏ xíu được khắc ở góc hộp nhạc mà anh tưởng rằng cô sẽ không bao giờ nhìn thấy đó, rất nhiều năm sau, ở một góc khác đã được khắc thêm một câu nói khác: Anh là cả bầu trời của em.

Em là ngôi sao sáng nhất của anh.

Còn anh, là cả bầu trời của em.

Cuốn tiểu thuyết không biết đã bị quăng sang một bên từ lúc nào, chỉ còn lại nụ cười của cô vẫn còn đọng lại trên khóe môi khi giấc ngủ ủa về.

Cho đến tận năm rưỡi sáng, tiếng mở cửa khẽ vang lên nhưng người đang đấu tranh giữa giấc ngủ mơ màng và cố gắng không ngủ hoàn toàn không nghe thấy.

Tiếng giày giẫm lên thảm, nên tiếng bước chân nhỏ xíu cũng chìm ngấm.

Đến tận khi đến sofa, Quan Cảnh Phong mới không nhịn được cười, người đàn bà này, sao cô ấy có thể mắt nhắm mắt mở một cách chân thực như vậy?

Tiếng cười khẽ rất nhanh khiến cả hai mắt đều mở ra. Đầu óc Thần Tâm hoảng hốt trong phút chốc, nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuần bị quay ngược lại, không biết có phải cô đang nằm mơ không.

Nếu không phải là đang nằm mơ thì tại sao gương mặt này lại bị quay ngược lại?

Anh đi đến sofa từ phía cửa ra vào, còn cô nằm quay đầu lại với cửa ra vào, vì vậy khi anh dừng lại trước ghế sofa, gương mặt anh mới ngược lại với cô 180 độ.

Thần Tâm mơ mơ màng màng, khi cô nhìn gương mặt đó, nhìn mãi nhìn mãi, thì cảm thấy gương ặt đó cách mặt mình càng lúc càng gần, sau đó, hơi ầm quen thuộc khẽ chạm lên trán cô, sau đó dừng lại trên lông mày, mắt, mũi, cuối cùng là đôi môi cô.

Chiếc cằm cương nghị chạm trên mũi cô, đôi môi mỏng quen thuộc bắt đầu hôn lấy đôi môi cô, chiếc lưỡi dài bắt đầu đi vào miệng cô, cho dù là hôn ngược nhưng nó cũng dễ dàng chạm vào chiếc lưỡi nhỏ nhắn đang chìm trong giấc ngủ của cô.

Nụ hôn kiểu Pháp luôn khiến người khác đỏ mặt, tim đập nhanh đó lại được tiến hành như vậy, cho đến khi giám đốc Quan cảm thấy hài lòng mới dừng lại: “Có thích cảm giác này không?”.

“Ừm?”

“Lê nào... Thần Tâm nhà ta không thích sao?”

Hồi lâu sau, đầu óc cô mới hoàn toàn tỉnh táo, cũng hoàn toàn tỉnh táo để nhìn ra sự trêu chọc trong ánh mắt giám đốc Quan: “Em nói không thích anh có tin không?”.

“Đương nhiên, em nói gì anh đều tin”, trong lời nói rõ ràng có sự chọc ghẹo.

“Đáng ghét...”

“Ghét thật sao?” Quan Cảnh Phong ngồi xuống ghế sofa mà Thần Tâm đang nằm, gương mặt anh tuần cuối cùng cũng không còn ngược nữa, đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình: “Đợi anh cả đêm sao?”.

Hai chiếc mũi chạm nhau, giọng nói của anh thật trầm.

“Cũng không có, thực ra em ngủ quên mấy lần”, Thần Tâm có chút bối rối, nhưng bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, “Anh nói lời không giữ lời, rõ ràng nói là sẽ về sớm”.

“Anh xin lỗi, công việc có chút phức tạp.”

“Là... chuyện công ty sao?” Giọng nói của cô bỗng nhiên mềm xuống, nếu như là chuyện công ty, thì cho dù có phức tạp đến đâu đi nữa, cũng đều là do cô hại.

Thần Tâm bắt giác ôm chặt cổ anh hơn.

Quan Cảnh Phong lại nói: “Không phải”.

“Hử?”

“Anh đi tìm Thiệu Đình.”

Hai cánh tay đang ôm cổ anh bỗng cứng lại, như thể có bí mật gì đó đã bị vạch trần: “Cảnh Phong?”.

“Kết quả, cậu ta nói với anh, cô gái nào đó rất là to gan, dám giấu anh đi làm chuyện khiến anh rất tức giận”, nhưng trong giọng nói của anh không hề có chút tức giận, chỉ kéo cánh tay bỗng cứng lại của cô: “Sao vậy? Điều hòa bật lạnh quá sao?”.

“Quan Cảnh Phong...”

“Vẫn còn muốn ngủ nữa à?”

“Em...”

“Hay là muốn đi dạo?”

Cô cắn môi, không nói thêm câu nào nữa, chỉ nhìn anh, nhìn gương mặt anh tuần này với ánh mắt hối lỗi.

Quan Cảnh Phong bỗng thở dài: “Anh đã liên hệ với một vị bác sỹ ở Phúc Châu, chúng ta ngủ một giấc, sau khi dậy chúng mình sẽ xuất phát, đến đó kiểm tra chính thức một lần nữa”.

“Dạ?” Doãn Thần Tâm như thể nghe người ngoài hành tinh nói chuyện: “Kiểm tra gì cơ?”.

“Bệnh tâm thần phân liệt, khám lại lần cuối.”

“Nhưng mà...”

“Anh biết em đã chủ động hẹn Thiệu Đình ngày mai sẽ đến đầu thú ở Cục cảnh sát”, nói đến đây, quả nhiên anh thấy cô cúi đầu nhận lỗi, “Nhưng anh đã nói lại với bên cảnh sát rồi, đợi ngày mai kiểm tra xong, quay về rồi định đoạt sau”.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

“Nhưng mà...”

“Không được phép nhưng nhị gì cả”, giọng nói của Quan Cảnh Phong đột nhiên mạnh mẽ, “Bây giờ, cho em một phút quay về phòng ngủ, chú ý là về phòng của anh”.

Doãn Thần Tâm vốn cho rằng mình sẽ trần trọc không ngủ được nhưng người mất ngủ lại là Quan Cảnh Phong người mà trước nay không hề rối trí trước mọi khó khăn.

Anh gọi điện đến công ty dặn dò công việc xong, sau đó trước khi Thần Tâm ngủ dậy, anh lại phá lệ vào bếp, pha cà phê, chiên trứng, xúc xích làm bánh mì kẹp, tất cả mọi thứ chuẩn bị xong, mời gọi cô tiểu thư nhỏ bé đang say giấc trên giường dậy.

Thần Tâm tròn mắt ngạc nhiên: “Hôm nay anh định làm bà nội trợ sao?”.

“Chứ sao? Còn không mau tạ ơn?”

“Vâng, tạ ơn ‘bệ hạ’.”

Anh cười, hai người nhanh chóng giải quyết bữa sáng, sau đó Quan Cảnh Phong vội vàng lái xe đưa cô đến Phúc Châu.

Hôm nay là thứ bảy, đáng lẽ ra phòng khám phải đông như kiến, nhưng không biết Quan Cảnh Phong rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà khi họ đến nơi, trước cửa phòng khám không có lấy một bóng người. Không những như vậy, khi bác sỹ Trương nhìn thấy cô còn chào hỏi rất thân thiết: “Cô gái xinh đẹp này chắc chắn là Thần Tâm phải không?”.

“Đúng vậy, bác sỹ Trương, phiền ông quá”, Quan Cảnh Phong nắm tay cô bước đến, gạt đầu.

“Không sao, không sao”, ông Trương đưa Thần Tâm đến phòng điều trị, để Quan Cảnh Phong ở bên ngoài đợi.

“Cô Thần Tâm, đừng căng thẳng nhé, chúng ta chỉ nói chuyện như diễn viên kịch thôi, cô đừng căng thẳng nhé.”

“Không đâu”, chỉ cần nhìn gương mặt tươi cười của vị bác sỹ già này, tất cả tâm trạng bất an đều đã biến mất từ lâu, làm gì còn căng thẳng chứ.

“Vậy để chúng ta tìm hiểu nhau trước một chút đã nhé, tôi họ Trương, rất có tiếng ở khu vực này đó. Đến lượt Thần Tâm giới thiệu về mình rồi...”

Nói chuyện cả một tiếng đồng hồ, sau đó bác sỹ Trương bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Thực ra bao nhiêu năm nay, Doãn Thần Tâm sớm đã có kinh nghiệm đây mình rồi, nghỉ ngơi tức là sao? Thực ra chính là chuẩn bị thôi miên cô. Từ năm mười chín tuổi cho đến bây giờ, cô đã nghỉ ngơi vô số lần ở chỗ bác sỹ Nhan rồi.

Nhưng bác sỹ Trương và cô nói chuyện rất hợp nhau, hoặc là có lẽ do ông nói chuyện với bất cứ bệnh nhân nào cũng hợp như vậy.

Lần này, Thần Tâm cũng rất dễ dàng nhắm mắt, để cho tư duy đi theo sự dẫn dắt của bác sỹ Trương.

“Thần Tâm à, lúc này có phải cô đang ở trên một đồng cỏ mênh mông không? Nhìn xem, bầu trời xanh quá, mây trắng quá, cô cảm thấy rất thư thái, rất thư thái...”

Như thể một giấc mơ ngọt ngào, khi tỉnh dậy, chỉ thấy toàn thân thư thái.

Đến khi cô mở mắt, bác sỹ Trương đã tươi cười nói với cô: “Được rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài gặp vị đang lòng dạ như lửa đốt ngoài kia thôi”.

Quả nhiên vừa ra khỏi cửa, Quan Cảnh Phong đang lòng dạ như lửa đốt, đi đi lại lại trước cửa, không có một chút gì gọi là bình tĩnh, nhơ nhĩ thường ngày nữa.

Nghe thấy tiếng cửa mở, anh lập tức bước đến: “Thế nào rồi bác sỹ Trương, Thần Tâm có...”.

“Không có”, bác sỹ Trương cười tít mắt, “Ai bảo ông là cô gái này bị tâm thần phân liệt? Tôi thấy cô gái nhỏ này rất bình thường mà”.

“A?!” Lần này, người lên tiếng không phải là Quan Cảnh Phong.

Thần Tâm thất thần nhìn ông: “Bác sỹ Trương, ông có nhầm không? Ông chắc chắn chứ?”.

Nói thật, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Không, trước khi đến đây cô đã nói với mình là không được hi vọng nữa, vì chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa rồi. Nhưng giây phút này, cô lại nghe thấy gì?

“Thần Tâm, là do cô vui quá hóa ngốc rồi hay là vì cô nghi ngờ trình độ của tôi? Hoặc là thật sự hi vọng mình bị tâm thần phân liệt?”

“Đương nhiên không phải rồi, nhưng mà...” Cô nhìn ông không hiểu, lại nhìn Quan Cảnh Phong.

Còn Quan Cảnh Phong cũng bất ngờ, nhưng rất nhanh, nét mặt bất ngờ biến mất, thay vào đó là nét mặt khi giải quyết xong việc gì đó.

“Bác sỹ Trương, thật sự rất cảm ơn ông. Đây là một chút lòng thành”, Quan Cảnh Phong đưa ra một tờ chi phiếu, rồi kéo cô đi trong tiếng cảm ơn vui vẻ của bác sỹ già.

Ngồi vào trong xe, trong khi Thần Tâm vẫn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi, Quan Cảnh Phong đã nhắc điện thoại, bấm số: “Thiệu Đình, đã có kết quả rồi. Quả nhiên như cậu dự đoán”.

Chiếc xe Bugatti màu đen rất nhanh ra khỏi khu thành phố và đi vào cao tốc, Doãn Thần tâm vẫn giữ nét mặt thờ từ đầu đến cuối. Mãi lâu sau, đến khi Quan Cảnh Phong đưa tay xoay mặt cô sang nhìn mình, cô mới lẩm bẩm: “Không phải là anh muốn ngăn em đi đầu thú nên mới sắp xếp cho em gặp bác sỹ Trương chứ...”

Chưa nói hết câu, người đàn ông vốn dĩ định chuyên tâm lái xe bỗng không nhin được trừng mắt nhìn cô: “Anh lại rảnh rồi thế sao? Một đồng việc gấp đang chòng chát đó, lại còn mất một buổi sáng để đưa em đi an ủi tâm trạng sao?”.

“Nhưng mà...”

“Em thật sự không có bệnh, tâm thần phân liệt không hề tái phát.”

“Nhưng hôm qua rõ ràng là bác sỹ Nhan đã chẩn đoán rồi, lẽ nào... Cô ấy sai ở đâu đó?”

Người đàn ông khẽ hừ một tiếng: “Đây chính là việc mà anh phải tính sổ với cô ta”.

“A?”

“Cứ về sẽ biết.”

Thần Tâm nhìn gương mặt dường như có chút không vui nhưng lại dường như rất vui của anh mà không hiểu chuyện gì, cho đến khi chiếc xe thể thao ra khỏi Phúc Châu, cô bỗng nhiên nhớ ra một chuyện:

“Quan Cảnh Phong?”

“Ừm?”

“Vậy thì, không phải em giết Minh Tích đúng không? Trời ơi...”

“Doãn...” Người đàn ông đang lái xe như bay dừng xe lại ở chỗ không người, bởi vì cơ thể anh đột nhiên bị người khác tấn công. Thần Tâm ngả người lên vai anh: “Quan Cảnh Phong, Quan Cảnh Phong, Quan Cảnh Phong...”.

“Được rồi, em im lặng đi được không?”

“Không, Quan Cảnh Phong, em yêu anh quá, trời ơi, sao anh lại khiến em yêu anh như vậy...”

Doãn Thần Tâm vừa về đến nhà đã chuẩn bị chia sẻ tin tốt lành với Bảo Như, nhưng đã bị Quan Cảnh Phong ngăn lại: “Từ từ hãy nói cho cô ấy biết”.

“Tại sao? Cậu ấy rất lo cho em, nếu biết em không có bệnh cậu ấy sẽ rất vui.”

Quan Cảnh Phong cười bí hiểm: “Vậy thì chiều nay hãy để cho cô ấy một điều bất ngờ, được không?”.

“A?”

“Công bố tin tốt lành.”

“Ồ, vậy cũng được, dù sao cũng không vội, đến chiều thông báo cũng không sao.”

Đến chiều, tất cả mọi người liên quan đến vụ án đều có mặt, Dư Thiệu Đình, Nhan Tư Na, Hạ Bảo Như, Chu Diên Phong, Tả Diên Thanh, thậm chí Lý Hồng Cầm cũng được mời đến, một đám người ngồi chật cả sô pha nhà Thần Tâm.

Hạ Bảo Như nhìn cảnh tượng này mà không hiểu gì: “Mở cuộc họp sao?”.

Tâm trạng cô ấy vẫn không tốt lắm, bởi vì Thần Tâm vẫn chưa báo cho cô ấy kết quả buổi khám ngày hôm nay.

Dư Thiệu Đình ngồi trên ghế chủ tọa, thấy tất cả mọi người đã đến đủ, mới hỏi Quan Cảnh Phong: “Anh Quan, để tôi nói hay anh nói?”.

“Cậu nói đi”, anh khẽ gật đầu.

Thần Tâm cũng thấy khó hiểu như Bảo Như, cô nhìn Dư Thiệu Đình rồi lại nhìn Quan Cảnh Phong: “Không phải em nói sao?”.

“Em im lặng.” Anh lạnh lùng đáp lại, sau khi trừng mắt nhìn, thái độ của anh lại mềm xuống, nắm lấy bàn tay đang cuộn chặt của cô.

“Nếu đã như vậy, để tôi nói vậy”, Dư Thiệu Đình mỉm cười, sau khi Quan Cảnh Phong gật đầu, anh cũng gật đầu với anh, “Đương nhiên, hôm nay gọi mọi người đến căn hộ của Thần Tâm, điều mà tôi muốn nói đương nhiên là vụ án Phó Minh Tích. Mặc dù vụ án cơ bản đã kết thúc...”. Anh điềm đạm liếc qua đôi mắt bỗng mở to của Thần Tâm.

“Nhưng mà...”

“Em im lặng được không?”

“Nhưng mà, nhưng mà Thiệu Đình, anh ấy...” Tất cả mọi uất ức đều biến mất dưới cái trừng mắt của Quan Cảnh Phong.

Sau khi sự uy nghiêm của giám đốc Quan phát huy tác dụng, Dư Thiệu Đình mới tiếp tục: “Vụ án cơ bản đã rõ ràng, vậy thì chúng ta tổng kết một lần, bởi vì các vị đều có tham dự vào điều tra vụ án, vì vậy tôi nghĩ, nên để cho mọi người biết rõ được tình hình cụ thể. Ở đây, tôi hi vọng mọi người có thể phối hợp với tôi, chia sẻ tất cả mọi điều mà mọi người biết, nhìn thấy, điều tra ra, được không?”.

“Đương nhiên, tuy tôi không ở trong nước, nhưng những tài liệu mà tôi có được đều ở trong chiếc túi hồ sơ này”, Lý Hồng Cầm đưa ra chiếc túi hồ sơ màu xanh mang đến.

Những người khác cũng gật đầu.

“Vậy chúng ta bắt đầu từ cô Hạ đi.”

“Hả?” Bảo Như chỉ mình mà không hiểu gì.

“Đúng vậy”, lúc này, Dư Thiệu Đình đứng dậy, đến trước mặt Bảo Như, “Cô Hạ, xin hỏi, lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ Thần Tâm là trong hoàn cảnh như nào?”.

Bảo Như nghĩ một lúc: “Nhìn thấy con dao đó... À không phải, là lần Thần tâm để quần áo lại nhà Minh Tích”.

Thật ra mọi người đều biết rõ “quần áo” chính là chỉ chiếc quần lót bằng ren màu đen đó.

“Chính mắt cô nhìn thấy cô ấy để quên quần áo ở đó sao?”

“Không có, nhưng tôi đã nhìn thấy nó, tôi nhận ra nó.”

“Cô không có mặt ở hiện trường vậy cô tiếp xúc với nó như nào?”

“Diên Phong đưa cho tôi xem.”

“Vậy còn con dao thì sao?”

Bảo Như thần người, gương mặt càng trở nên không hiểu gì: “Hình như...”

“Không được nói hình như.”

“Cũng là do Diên Phong đưa cho tôi xem.”

“Ok, đã xong phần cô Hạ.”

...

Tất cả mọi người có mặt ở đó, trừ Dư Thiệu Đình và Quan Cảnh Phong ra, những người còn lại đều nhìn nhau, không hiểu gì, không biết gì.

Dư Thiệu Đình tiếp tục nói: “Cô Hạ đã nhắc đến anh Chu, vậy tiếp theo xin anh Chu trả lời mấy câu hỏi của tôi, được không?”

“Đương nhiên”, Chu Diên Phong rất hợp tác.

Thế là Dư Thiệu Đình đi đến trước mặt anh ta: “Lần đầu tiên anh nghi ngờ Thần Tâm cũng là bởi vì thứ gọi là quần áo đó sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh nhìn thấy nó ở căn hộ của Phó Minh Tích?”

“Đúng vậy.”

“Anh vào căn hộ của cậu ấy như thế nào?”

“Tôi là một thám tử tư.”

“Ok”, Dư Thiệu Đình giơ tay ra hiệu Ok, “Vấn đề cuối cùng, lần xảy ra vụ án DVD, anh, cô Hạ và Thần Tâm cùng mai phục ở căn hộ của Phó Minh Tích, mục đích là gì?”

Chu Diên Phong nhún vai: “Điều tra xem ai là người đi bật nhạc”.

“Nhưng khi cảnh sát bắt người lại chỉ bắt được Thần Tâm mà không có anh và cô Hạ?”

“Bởi vì tôi và Bảo Như lên vào nhà Phó Minh Tích ở một bên khác, định mai phục cả hai nơi, vì lúc đó chúng tôi cũng không biết người bật DVD đi vào từ cửa chính hay từ cửa sổ, không phải sao?”

“Đích thực là nhe vậy”, Dư Thiệu Đình vỗ vai anh ta, “Quả nhiên là thám tử tư, suy nghĩ thấy đáo. Đúng rồi, nghe nói, ngoài ra, anh còn là ông chủ của quán Blue Bar đúng không?”

Chu Diên Phong gật đầu.

“Đến cả loại rượu cocktail độc đáo đó cũng là do anh sáng tạo ra? Bao gồm cả tên và câu chuyện đằng sau nó?”

“Đúng vậy”, Chu Diên Phong cười, “Lần sau có thể nói tên tôi để được giảm giá”.

Dư Thiệu Đình cười: “Cảm ơn”.

Mục tiêu tiếp theo: “Nhắc đến vụ án DVD, vậy tôi hỏi luôn cô Tả”, nói rồi, Thiệu Đình lại đi đến trước mặt Tả Diên Thanh: “Cô Tả, xin hỏi khi đó, tại sao cco lại giả vờ mộng du để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát”.

Biết ngay là nhắc đến cô ta sẽ hỏi câu hỏi này, hoặc là nói một cách khác, vừa nhắc đến vấn đề này sẽ lộ cô ta ra, Tả Diên Thanh không trực tiếp trả lời Dư Thiệu Đình mà quay sang nhìn Quan Cảnh Phong: “Đã đến nước này rồi, em khai thật nhé?”.

Quan Cảnh Phong khẽ gật đầu.

“Ok”, cô ta quay đầu lại, “Bởi vì ngay khi nghe về vụ án DVD, Cảnh Phong đã nghĩ ngay đến căn bệnh của cô Doãn mấy năm về trước. Căn bệnh này tôi tin rằng mọi người đều biết rồi, lúc đó tình hình vô cùng cấp bách, sau khi biết về vụ án DVD, gần như chỉ hai tiếng sau, tay chân trong Cục cảnh sát, xin lỗi, đến điều này cũng nói ra rồi”, Tả Diên Thanh như thể bỗng nhiên ý thức được mình đang nói điều không nên nói, ngượng ngùng cười, “Tayc hân trong Cục cảnh sát báo tin, nói rằng sếp Dư mang theo một đám người chuẩn bị phục kích căn hộ của Phó Minh Tích. Đã không còn thời gian nữa, vì vậy trong lúc rối trí, Cảnh Phong chỉ còn cách dùng cách này, để tôi đóng giả bị mộng du, đánh lạc hướng cảnh sát, sau đó sẽ tính kế sau này. Mọi người cũng đều đã thấy, nhìn từ đằng sau, tôi và cô Doãn rất giống nhau, đúng không?”.

“Ok, đích thị là vậy”, Dư Thiệu Đình gật đầu tán đồng, quay sang người tiếp theo: “Anh Quan, trước khi vụ án DVD xảy ra, anh có nghĩ rằng hung thủ giết người là Thần Tâm không?”.

“Hoàn toàn không”, câu trả lời của Quan Cảnh Phong chắc như đinh đóng cột, bàn tay nắm tay Thần Tâm càng nắm chặt hơn khi nói câu nói này, đổi lại là ánh mắt cảm động của Thần Tâm, “Chính vì tôi không tin cô ấy giết người, vì vậy mới sắp xếp cho hai người xem mặt, mục đích chính là để cậu càng hiểu cô ấy”.

“Nhưng nếu như tôi đoán không nhầm, anh biết lúc đó người mà tôi nghi ngờ không phải là cô ấy mà là anh chứ?”

Lúc này, ngoài Thần Tâm và Diên Thanh, tất cả mọi người đều mở to mắt ngạc nhiên.

Thậm chí Lý Hồng Cầm còn hỏi anh ta không hề khách sáo: “Cậu không bị bệnh chứ?”.

Nhưng Quan Cảnh Phong lại mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, bởi vì tôi nhận ra cậu”.

“Ồ?”

“Cậu là anh trai của Phó Minh Tích, tôi nhớ không nhầm chứ? Năm đó trong phòng bệnh, tôi có nhìn thấy cậu.”

“Sao cơ?” Hạ Bảo Như kinh ngạc lên tiếng: “Không phải đấy chứ? Sếp Dư, anh là...”.

Dư Thiệu Đình quay sang, khẽ gật đầu với gương mặt ngạc nhiên đó: “Cùng mẹ khác cha”, sau đó quay lại hỏi: “Biết tôi nghi ngờ anh, anh lại dẫn cáo vào nhà?”.

“Tôi tin cậu không phải kẻ ngu ngốc, cậu sẽ điều tra ra được, hơn nữa, cậu ngay không sợ chết đứng.”

“Ok.” Vị này anh cũng hỏi xong rồi, tiếp theo là Lý Hồng Cầm: “Cô Lý, rất xin lỗi vì cô bận trăm công nghìn việc vậy mà vẫn mời cô đến đây, bởi vì tôi có hai câu hỏi muốn thỉnh giáo cô”.

“Xin cứ nói”, Lý Hồng Cầm nho nhã bắt chân lên nhau, mặc dù cô ta biết rõ Dư Thiệu Đình định hỏi gì, nhưng vẫn ra vẻ nghe chăm chú.

“Thứ nhất, tối ngày 21 tháng 11 năm 2010 giờ Bắc Kinh, cô có còn nhớ cô đã làm gì không?”

“Còn nhớ”, như thể điều đã dự đoán được bày ra trước mắt, Lý Hồng Cầm không chút lúng túng, cũng không cần suy nghĩ, chỉ quay mặt sang nhìn Thần Tâm một cách áy náy, “Hôm đó, tôi có một vụ làm ăn đổ bể, tâm trạng không được tốt lắm nên đi uống rượu. Kết quả là uống say, rồi gọi điện cho Thần Tâm, nói với cô ấy những điều không vui khiến tâm trạng cô ấy vô cùng không tốt, mới hẹn Phó Minh Tích đi uống rượu. Tiếp theo là dẫn đến hàng loạt điều bi thảm xảy ra”.

“Sao? Hóa ra...” Bảo Như đứng vụt dậy, cô ấy nhìn Lý Hồng Cầm, mở to mắt nhìn Thần Tâm, “Hóa ra...”.

Thần Tâm áy náy nhìn cô ấy cười, bạn thân nhất nhưng lại biết sau cùng.

“Đây chính là lý do mà hôm đó cậu không nói cho mình biết tại sao cậu tâm trạng không tốt?” Bảo Như như vừa tỉnh mộng.

Thần Tâm không trả lời, người lên tiếng lại là Lý Hồng Cẩm: “Đúng vậy, cũng chính vì lý do này, cô ấy mới nói dối với cảnh sát, khiến cảnh sát khẳng định chắc nịch Thần Tâm là hung thủ. Cảnh sát Dư, tôi nói không sai chứ?”.

“Đúng vậy”, Dư Thiệu Đình gật đầu, cũng không đặc biệt nhấn mạnh rằng mình nằm ngoài đám người “khẳng định chắc nịch đó”, “Cô Lý, câu hỏi thứ hai, cô cũng đã xem qua video vụ án DVD chứ?”.

“Đúng vậy.”

“Cô thấy gì?”

“Chính là khoảnh khắc cô ấy đi mở cửa, tôi thấy trên blog, sau đó video này lan truyền nhanh chóng qua mạng, từ video này có thể thấy, nó được quay bằng camera theo dõi.”

“Ok, cũng là một bóng lưng đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vấn đề là”, đúng lúc này, Dư Thiệu Đình kết thúc câu hỏi dành cho Lý Hồng Cẩm, đi rất nhanh ra giữa phòng, “Điều mà mọi người nhìn thấy trên video là gì? Bóng người, có ai nhìn thấy mặt không?”.

Mọi người bất ngờ.

“Không có đúng không? Nhưng tại sao tất cả mọi người đều cho rằng đó là bóng lưng của Thần Tâm?”

Bỗng nhiên, cả phòng im bật, cho đến khi vấn đề này xuất hiện, mọi người hình như mới bắt đầu nghi ngờ dụng ý của Dư Thiệu Đình.

19. Chương 10-2: Ánh Sao London, Tình Yêu Lấp Lánh (2)

Typet: Ximiiesk

Khi cả gian phòng vẫn đang im lặng, Dư Thiệu Đình lại lên tiếng, “Tôi có một đề nghị, mời tất cả phụ nữ có mặt đều đứng dậy, đi đến một bên được không?” Anh ta chỉ về một khoảng trống, đối diện sổ pha, “Sau đó quay lưng lại với chúng tôi, để tất cả chúng tôi ngắm sau lưng xinh đẹp của mọi người.”

Tất cả mọi người nhìn nhau không hiểu, nhưng cũng không phản đối, đều hợp tác đứng về phía đối diện với sổ pha, từ Thần Tâm, Tả Diên Thanh, Lý Hồng Cẩm, Nhan Tư Na, Hạ Bảo Như.

Cùng với động tác của các cô gái, những người đàn ông còn lại cũng dõi mắt theo, cùng lúc hơi nheo mắt lại, họ đều hiểu ý của Dư Thiệu Đình.

“Mọi người có phát hiện ra điều gì không? Tất cả phụ nữ có mặt ở đây, đều có chiều cao là 1m66-1m70, hơn nữa đều là tóc xoăn dài. Ok, tuy nhìn như vậy chúng ta có thể phân biệt ai là ai, nhưng video tối mờ kia thì sao? Khi tất cả mọi người đều mặc quần áo giống Thần Tâm thì sao? Các cô có thể quay về chỗ ngồi rồi.”

Tất cả mọi người đều nhìn Dư Thiệu Đình với ánh mắt phức tạp.

“Tôi đưa ra vấn đề thứ nhất, là tại sao hoàn cảnh mọi người đều không nhìn thấy mặt người đó, nhưng trong tiềm thức đều cho rằng bóng người đó là Thần Tâm? Anh Quan, anh trả lời trước.”

“Vì việc này rất kì quặc làm tôi nhớ đến căn bệnh của Thần Tâm năm đó.”

“Không sai!” Dư Thiệu Đình gần như vỗ tay khen hay, “Đây chính là tư duy quán tính của con người. Khi chúng ta nhìn thấy có người có những hành động kì quặc, chúng ta thường nói gì?”

“Đồ thần kinh!” Tả Diên Thanh lên tiếng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sát khí của Bảo Như và Thần Tâm liền cười ngại ngùng.

Nhưng Dư Thiệu Đình lại nói, “Không sai! Tư duy quán tính của con người chính là như vậy. Trong con mắt của Quan Cảnh Phong, hành vi này của Thần Tâm rất khớp với lúc cô bị bệnh năm đó, vì vậy anh liền

nghĩ ngay tới cô ấy. Vậy đối với những người chắc chắn là Thần Tâm, cô ấy làm việc khó hiểu như vậy, thì phản ứng đầu tiên của chúng ta là gì?”

“Nghĩ đến trạng thái tâm lý của cô ấy,” Lý Hồng Cầm lạnh lùng tiếp lời.

“Không sai. Thế là,” Dư Thiệu Đình cười, “đến lượt bác sĩ Nhan rồi, đương nhiên, đây là tư duy bình thường, nhưng vấn đề là không ai nghĩ rằng, lần này bỗng nhiên xuất hiện Tả Diên Thanh, vì vậy bác sĩ Nhan tạm thời không cần xuất hiện. Cho đến khi tôi và Thần Tâm lần theo mọi manh mối, đi theo anh Chu và cô Hạ đến khách sạn, nghe thấy cuộc đối thoại của họ, bệnh của Thần Tâm cuối cùng cũng được đưa ra thanh thiên bạch nhật.”

“Ý anh là gì?” Bảo Như nghe xong, lập tức nắm bắt ngay được ý sâu xa trong lời nói của Dư Thiệu Đình.

Nhưng Dư Thiệu Đình không trả lời cô, chỉ bước đến trước mặt Nhan Tư Na, “Bác sĩ Nhan, còn nhớ ngày hôm vụ án xảy ra, cô đang ở Hồng Kông đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Khi vừa ra khỏi sân bay, cô đã bị anh em trong Cục cảnh sát đưa về đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó, theo tư duy thông thường, mọi người sẽ đến phòng làm việc của cô, xem bệnh án của Thần Tâm, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Còn kết quả thì sao, căn bệnh tâm thần phân liệt của Thần Tâm đã được chữa khỏi từ lâu, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, không ai dám đảm bảo bệnh đó tái phát hay không, đúng không?”

“Được, mọi người.” Dư Thiệu Đình quay về giữa phòng, “Qua những câu hỏi trên, cho đến bây giờ, mọi người có điều gì thắc mắc không?”

“Có,” cuối cùng, trong không khí im lặng, giọng nói của Lý Hồng Cầm vang lên, rành rọt, rõ ràng, chắc nịch, “Thứ nhất, tất cả những điều mà anh nói gần như chỉ thành lập trên suy đoán, anh nói nhiều như vậy nhưng hoàn toàn không nói đến chứng cứ xác thực.”

“Bingo!”

Tất cả mọi người đều mở to mắt, hình như cho đến lúc đó, mọi người mới bỗng nhiên nhớ đến vấn đề này.

“Thứ hai,” Lý Hồng Cầm tiếp tục, “theo những gì tôi biết về Quan Cảnh Phong, trước khi các anh tìm bác sĩ Nhan lấy bằng chứng, Cảnh Phong đáng lẽ phải đến trước một bước chứ. Dựa vào khả năng của anh ấy, lẽ nào không dịch lại được ấy cảnh sát các anh?”

Dư Thiệu Đình nhún vai, “Bác sĩ Nhan lúc đó ở Hồng Kông, người của chúng tôi đợi cô ấy ở sân bay.”

“Tôi không tin Cảnh Phong không cho người đi sân bay.”

“Có,” lúc này Quan Cảnh Phong mới lên tiếng, “Nhưng người của tôi nói, bác sĩ vừa nhìn thấy cảnh sát đã đi về hướng họ. Bác sĩ Nhan, tôi nói không sai chứ?”

Quan Cảnh Phong lạnh lùng nhìn Nhan Tư Na.

“Còn một điều cuối cùng nữa, vẫn là vấn đề mà cậu vừa nhắc đến: Trên thực tế cho đến bây giờ, vẫn không có ai chắc chắn hoặc có thể nói là tận mắt nhìn thấy người mở cửa là Thần Tâm. Nếu như đúng là không phải cô ấy thì sao? Vậy thì người sắp xếp tất cả để giả họa cho cô ấy không phải vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật hay sao?”

“Được,” Dư Thiệu Đình nghe xong những lời này có vẻ rất vui, bởi vì anh ta nói, “Cô Lý, cuối cùng cô cũng đã nói ra ý mà tôi muốn truyền đạt rồi, trên thực tế, đến bây giờ, có hai khả năng, một là, người đó chính là Thần Tâm.”

“Hai là,” Lý Hồng Cầm tiếp lời, bình tĩnh phân tích, “Người đó không phải là Thần Tâm, nhưng mục tiêu nhắm đến là Thần Tâm. Tại sao tôi lại nghĩ đến điều này? Bởi vì nghe cậu nói như vậy, tôi đột nhiên cảm

thấy tất cả mọi manh mối đều ủa dễ dàng, vụ án DVD vừa mới xuất hiện đã có đầu mối khác dẫn các anh đến bệnh án của Thần Tâm, điều này khiến tôi cảm thấy... hình như có người đang thao túng tất cả.”

“Bingo! Cô Lý, nếu IQ của Thần Tâm là 160 thì tôi nghĩ IQ của cô là 260,” Dư Thiệu Đình như thể gặp được tri kỷ, muốn uống trăm ly, tuy anh ta luôn nghi ngờ IQ 160 của Thần Tâm rốt cuộc có thật hay không, cho dù có thật anh ta nghĩ IQ đó cũng chỉ dùng trong việc học hành, “Vậy tôi xin hỏi các vị một lần nữa, tình huống thứ nhất chúng ta không nói nữa, bởi vì trên thực tế, tất cả mọi người đều nghĩ sự việc theo tình huống một, vậy nếu như là tình huống hai, cô Lý, co cho rằng người giá họa cho Thần Tâm tiếp theo sẽ làm gì?”

Lý Hồng Cầm cười, rốt cuộc là vì được khen IQ cao nên vui hay vì được phân tích hết mình, không ai biết cả, “Đương nhiên sẽ đi theo tư duy của người bình thường, khi tất cả mọi người nghi ngờ Thần Tâm có bệnh, chứng minh rằng cô ấy đúng là có bệnh!”

“Bingo!”

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía Nhan Tư Na. Bảo Như, Tả Diên Thanh, thậm chí cả Thần Tâm.

Rốt cuộc là sáng nay trong xe ai đã nói “Lẽ nào là bác sĩ Nhan chẩn đoán sai?” Lúc này Thần Tâm thực sự muốn tát mình một cái, thảo nào nét mặt Quan Cảnh Phong sáng nay khó coi như vậy.

“Bác sĩ Nhan!” Bảo Như cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, cô ấy đứng dậy, ngón tay thon dài chỉ Nhan Tư Na, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Cô Hạ, cô đừng kích động, nghe tôi nói đã,” Dư Thiệu Đình ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống, đợi cho không khí trong phòng bình tĩnh trở lại, anh ta nói tiếp, “Vừa rồi cô Lý cũng đã nhắc đến, tất cả những điều mà tôi nói đều là suy đoán, không có bằng chứng xác thực. Nhưng nếu như lập án mà không có bằng chứng thì làm sao mà được chứ? Vì vậy, chúng tôi đã đến chỗ bác sĩ Nhan tìm bằng chứng, đúng là thật tình cờ, quả nhiên, chúng tôi đã tìm thấy bằng chứng: Bác sĩ Nhan với bằng tiến sĩ tâm lý học ở Canada, sau khi thôi miên, xác định Thần Tâm bệnh cũ tái phát. Thế là, án đã được lập. Bingo!”

“Nhưng tại sao mọi người lại tin lời của bác sĩ Nhan mà không cần nghi ngờ gì? Cảnh Phong cũng nói, người của anh ấy đến sân bay nói rằng bác sĩ Nhan vừa nhìn thấy cảnh sát đã đi về hướng họ, anh không thấy kì lạ sao?”

“Đúng vậy, cô là một người ngoài cuộc, đương nhiên cảm thấy kì lạ, nhưng vấn đề là,” Dư Thiệu Đình nhìn khắp một lượt mọi người trừ Lý Hồng Cầm, “Chúng ta đều là người trong cuộc, hơn nữa lúc đó bác sĩ Nhan nói một câu...”

“Được rồi,” giọng nói phụ nữ vang lên lạnh lùng, điềm tĩnh, khiến mọi người chuyển hướng. Dưới ánh mắt của mọi người, Nhan Tư Na đứng dậy, động tác đó tự nhiên, chậm rãi, nho nhã, “Cảnh sát Dư, vất vả cho anh quá, để tôi nói giúp anh.”

Lời nói của Dư Thiệu Đình đột nhiên bị cắt ngang.

Lúc này, mọi người có mặt đều cảm thấy kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn người phụ nữ nho nhã này đứng dậy.

Cô ấy nhìn mọi người, nụ cười vẫn hiện trên khóe môi, nhưng lại có chút gượng gạo, “Lúc đó tôi đã nói một câu, nếu không có câu đó, tin rằng mọi người có thể sẽ quay sang nghi ngờ tôi, vì dù sao mọi người đều nhìn ra, giữa cảnh sát và Quan Cảnh Phong, tôi chọn cảnh sát. Vì vậy, tôi không thể để mọi người nghi ngờ. Thế nên tôi nói một câu...”

Cô ấy khẽ cười, ánh mắt cuối cùng nhìn về hướng Thần Tâm, “Tôi nói, bệnh đã chữa khỏi, nhưng có tái phát hay không tôi không thể chắc chắn. Trong tình hình như vậy, mọi người sẽ chú ý đến bệnh của Thần Tâm rốt cuộc đã tái phát chưa, thậm chí cùng với vấn đề bị mở rộng, nó sẽ dần dần trở thành tình hình như này, chắc chắn là bệnh của Thần Tâm đã tái phát, nếu không sao lại xảy ra bao nhiêu chuyện kì quái như vậy chứ?” Cô ấy nhìn Thần Tâm, đôi mắt thần thuộc đối với Thần Tâm, trước khi bị mọi người nhìn ra, đã tràn đầy sự hối lỗi, day dứt, áy náy và đau khổ không thể che giấu được, nhưng không hề có chút hối hận, “Con người chính là như thế, hàng vô số sự việc chưa được chứng minh nhưng các mảnh ghép trong não được ghép khớp vào nhau, chúng ta liền cảm thấy không cần phải chứng minh nữa. Đúng không? Lúc đó, mọi người đều nghĩ như vậy phải không?”

Tất cả mọi người đều để lộ ra nét mặt hiểu ra vấn đề, dưới sự dẫn dắt của những lời nói này, tất cả mọi người, bao gồm cả Thần Tâm liền lập tức hiểu ra tư duy của mình lúc đó.

“Vì vậy trong tình hình như vậy, không ai quay lại nghi ngờ Nhan Tư Na nói dối hay không. Đây chính là tư duy quán tính, bởi vì sự chú ý của mọi người đều đã bị chuyển hướng. Cũng như vậy, giống như tại sao rõ ràng là có thể nghi ngờ bóng người đó không phải là Thần Tâm, rõ ràng có thể nghi ngờ con dao đó thực tế không phải của Thần Tâm, nhưng lại không có ai nghi ngờ, bởi vì tất cả mọi chuyện ghép vào với nhau đều khớp, hơn nữa, lại chỉ thẳng đến bệnh của Thần Tâm, sau đó nữa, mọi người sẽ tìm đến tôi, tôi là bác sĩ tâm lý, rất hiểu quán tính tâm lý của con người,” cô ấy quay đầu lại nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Dư Thiệu Đình, “Cảnh sát Dư, anh rất thông minh, tôi tin rằng anh giỏi như vậy chắc chắn đã tìm ra được bằng chứng rồi.”

“Đúng vậy,” Dư Thiệu Đình trả lời.

“Vậy thì đừng hỏi gì nữa, bắt tôi đi,” cô ấy chậm rãi đi về hướng anh ta, khoe môi vẫn giữ nụ cười, gờ hai tay ra phía trước, “Minh Tích... là do tôi giết.”

Cả phòng im lặng.

Là giọng nói của Chu Diên Phong phá vỡ sự im lặng, “Em điên rồi sao?”

Rồi anh ta đứng dậy, trước khi tất cả mọi người hiểu ra, anh ta đã chạy đến trước mặt Nhan Tư Na, trong lời nói kinh ngạc có cả phần nộ, khó hiểu, đau khổ... Những tình cảm mà Thần Tâm không hiểu nổi là tại sao lại phát ra từ Diên Phong.

“Không, em không điên,” Tư Na vẫn điềm tĩnh như vậy, trong cái ung dung vẫn mang sự nho nhã bẩm sinh. Cô ấy mím môi, thậm chí còn mỉm cười, nhìn Dư Thiệu Đình, “Sếp Dư, bắt tôi đi.”

“Không được, muốn bắt thì bắt tôi.”

“Diên Phong, anh đang làm gì vậy?” Vẫn là Bảo Như bình tĩnh trước, chạy như bay đến kéo tay bạn trai, “Em thấy anh mới điên rồi, đừng ngăn cản cảnh sát điều tra được không?”

Nhưng Chu Diên Phong không để ý đến cô ấy.

Ánh mắt Dư Thiệu Đình từ từ nhìn về hướng anh ta, “Anh Chu, manh mối hôm qua anh cung cấp cho tôi, tôi thật sự rất cảm ơn. Nhưng mời an ngồi xuống đã được không, vụ án này tôi vẫn chưa tầm vấn xong, và có liên quan đến anh.”

Nét mặt vốn dĩ ung dung của Nhan Tư Na lúc này mới có chút cơ sở, “Cảnh sát Dư, không phải anh nói đã lập án rồi sao? Thực tế đúng là như anh vừa nói đó!”

“Nhưng vẫn còn mấy điểm đáng nghi,” Dư Thiệu Đình nhún vai tỏ ý xin lỗi, ra hiệu cho Diên Phong và Bảo Như ngồi xuống.

Nhưng đột nhiên, Bảo Như vốn dĩ muốn kéo Chu Diên Phong về chỗ ngồi lại buông tay, như thể bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, như hiểu ra điều gì, đột nhiên, cô ấy mở to mắt nhìn bạn trai.

Sự yên lặng chết chóc bao trùm khắp căn phòng.

“Bây giờ tôi tin là không cần tôi nói, mọi người cũng hiểu tôi muốn nói gì,” giọng nói đều đều của Dư Thiệu Đình vang lên.

Không có ai trả lời, bởi vì giây phút này, trọng điểm không còn ở vụ án nữa, họ đều ngẩn người, bởi vì trong không khí bỗng vang lên tiếng tát “bốp” lên mặt Chu Diên Phong, đồng thời, trên mặt anh ta cũng xuất hiện vết hằn đỏ.

“Bảo Như!” Giây tiếp theo, Thần Tâm hất tay cqp, chạy đến đỡ người bạn đang liêu xiêu muốn ngã.

Nhưng Hạ Bảo Như dường như không cảm nhận được bạn mình đến đỡ, trong mắt cô ấy, trong tai cô ấy, trong hơi thở của cô ấy, tất cả đều là gương mặt cứng đờ không hề biến bạch của Chu Diên Phong, cô ấy không dám tin, cô ấy muốn ngã xuống.

“Hóa ra câu xin lỗi mà anh nói tối qua chính là vì việc này?” Giọng nói của cô ấy khê đến mức gần như không thành tiếng, “Chu Diên Phong, sao anh có thể như vậy, Chu Diên Phong?!”

Sau câu nói đó, nước mắt thất vọng đột nhiên lăn xuống, “Tôi tin anh như vậy, tin đến nỗi mỗi câu nói của anh tôi không cần suy nghĩ liền coi đó là thánh chỉ. Kết quả anh nói với tôi, anh đến giúp Thần Tâm, đồ lót màu đen đỏ là anh tìm được ở nhà Minh Tích, con dao đó anh tìm được trong nhà Thần Tâm, anh còn tận mắt nhìn thấy cô ấy ngẩn ngơ đi ra khỏi nhà lúc canh ba nửa đêm, anh chắc chắn một trăm phần trăm người trong video là cô ấy! Chu Diên Phong, tại sao anh lại như vậy? Tại sao?!”

Khóe môi Chu Diên Phong khẽ giật giật, động đây một lúc, như thể muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói nên lời.

Bảo Như tuyệt vọng lắc đầu, nhìn anh ta với đôi mắt đầm nước mắt, nhìn đường nét khuôn mặt thân thuộc đến mức nhắm mắt cũng có thể vẽ ra này, nhìn niềm hạnh phúc mà cô ấy đã từng nghĩ chỉ cần yêu không suy nghĩ là có thể nắm chặt trong tay này...

Thần Tâm ôm chặt cô, “Bảo Như...”

Nhưng Bảo Như như thể không nghe thấy gì, đôi mắt sâu đau khổ nhìn Chu Diên Phong, như thể đang chờ đợi một lời giải thích, nhưng cuối cùng lại không có gì.

“Anh... mục đích anh tiếp cận tôi chính là muốn lợi dụng tôi giá họa cho Thần Tâm, đúng không?”

Chu Diên Phong không trả lời.

“Từ đầu đến cuối chỉ là lợi dụng tôi thôi, đúng không?”

“...”

“Anh lên giường với tôi chỉ vì muốn giải thích tại sao anh biết chiếc quần đó đúng không?!”

Mọi người đều hít một hơi, nhìn cô gái vốn dĩ là thiên kim cao quý nhà họ Hạ bỗng chốc trở thành một kẻ ngốc nhất trần gian. Nhưng khi chưa kịp thở ra, tất cả mọi người lại nhìn cô ấy thương cảm.

Có lẽ, đây chính là phụ nữ. Đàn ông không bao giờ như vậy, vì tình yêu mà mù mắt.

“Bảo Như...” Thần Tâm đau đớn ôm chặt bạn giống như trong thời gian cô bị bệnh cũ tái phát, Bảo Như cũng đau khổ như vậy, đồng cảm như vậy, nỗ lực như vậy mang đến cho cô sự ấm áp.

“Có phải anh giết Phó Minh Tích không?” Câu hỏi cuối cùng, khi cơ thể liêu xiêu đạt đến giới hạn của nó, cô ấy lấy hết sức mới hỏi ra được.

“Không! Không pahi3!” Nhan Tư Na vội vàng phủ nhận.

“Cô câm miệng lại!” Bảo Như như thể phát điên, hét vào mặt cô, “Nhan Tư Na, cô nghĩ là tôi chưa đủ hận cô sao?”

Nhan Tư Na đột nhiên im bặt, gương mặt trắng bệch.

“Tôi cũng là đàn bà, tôi cũng có cảm giác, những cái gì mà Strong Love, Lavender for you, gì mà Em và Paris của em, lẽ nào tôi lại cho rằng chúng đều dành cho tôi sao?”

Nhưng anh ta quả thực cũng chẳng nhìn ra, nếu không sao lại có thể lợi dụng cô ấy như vậy.

Căn nhà rộng lớn vì sự đau khổ đột ngột này khiến mọi người ngột ngạt, tất cả mọi người đều thương cảm, thậm chí ngay cả Quan Cảnh Phong biết rõ ngọn nguồn sự việc cũng phải nhượng mày, nhìn Chu Diên Phong với ánh mắt trách móc.

“Lẽ nào đến Secret Love...” Đột nhiên, Thần Tâm nghĩ đến món đồ uống mà Nhan Tư Na giới thiệu cho cô.

Vừa nãy Thiệu Đình đã nói gì? Anh ta nói hôm qua Diên Phong cung cấp manh mối cho anh ta, lẽ nào...

“Đúng, còn loại trà sữa ghê tởm đó nữa!” Bảo Như như được nhắc nhở, “Anh yêu cô ta đến ấy sao? Một quán bar một quán cà phê, cách nhau cả nửa thành phố nhưng vẫn thư tình liên tục như vậy sao, Chu Diên Phong, anh yêu cô ta đến vậy sao?”

Chu Diên Phong không đáp.

Sự im lặng bao trùm hồi lâu, mãi lâu sau, anh ta vẫn không đáp lời.

Bảo Như tuyệt vọng.

Tiếng vòi vang dội bỗng nhiên vang lên trong khu phố, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

“Thiệu Đình, có phải đồng nghiệp của anh không?” Tất cả mọi người đều vẫn im lặng, trừ Quan Cảnh Phong và Dư Thiệu Đình.

“Chắc là đúng.”

Tiếp sau đó, tiếng gõ cửa vang lên, cùng lúc vang lên tiếng của Tiểu Trương, “Đội trưởng, chúng em đến rồi!”

Bên ngoài cánh cửa là chỗ của công chuyện, không có nước mắt, không có tình cảm.

Dư Thiệu Đình đi ra mở cửa. Cảnh sát mặc đồng phục chỉnh tề bước vào trong phòng, đi đầu là Tiểu Trương, và Tiểu Lý, thậm chí còn cầm theo còng số tám bóng loáng, đi về hướng Chu Diên Phong và Nhan Tư Na theo sự ra hiệu của Dư Thiệu Đình.

Thần Tâm vẫn ôm chặt Bảo Như, cảm thấy khi cô ấy nhìn thấy chiếc còng số tám khóa lấy tay Chu Diên Phong, toàn thân cô ấy run lên đau đớn, cơ thể khẽ động, như thể có một giây phút nào đó muốn chạy đến, cướp lấy chiếc còng số tám chường mắt đó.

“Đưa đi,” Dư Thiệu Đình mệt mỏi nói.

“Đội đã,” Không có bất cứ phản kháng nào, cảnh sát thuận lợi đưa hai người đi đến cửa theo lời đội trưởng thì giọng nói của cô chủ Hạ lại vang lên.

Họ đã đi đến cửa, trong tiếng nói kìm nén tiếng khóc của Bảo Như, sống lưng hơi khựng lại.

“Anh...” Giọng nói thê lương vang lên sau lưng, “có một giây phút nào... thực sự yêu tôi không?”

Cả phòng im lặng, lần này đến bước chân cảnh sát cũng không có.

Hồi lâu sau, bóng người trước mặt vẫn không hề động đậy, “Xin lỗi.”

Một câu nói, kết thúc tất cả ân oán tình thù.

Cơ thể Bảo Như cuối cùng cũng ngã bịch xuống.

“Em có thể đi thăm cô ấy không?”

“Không được.”

“Nhưng em thật sự rất muốn đi.”

“Không được.”

“Anh nói không được là không được sao? Quá đáng! Bạo chúa!”

“Em vừa quen anh này một ngày hai sao?”

“Nhưng em thật sự rất muốn đi mà.”

“Miễn bàn.”

Doãn Thần Tâm bực bội nhìn người đàn ông ngoan cố trước mặt, anh đang vùi đầu trong đồng giấy tờ, áo sơ mi đen xắn đến khuỷu tay, lông mày rậm khê chau lại, đôi môi mỏng khê mím, tay cầm bút hoạch định, nhưng lúc này, Doãn Thần Tâm cảm thấy anh thực sự đáng ghét, ngoan cố đến chết đi được.

Cô trừng mắt nhìn anh đang ngồi bên kia bàn làm việc, cho đến khi Quan Cảnh Phong lên tiếng mà không hề hấn gì, “Đi pha cho anh tách cà phê.” Cuối cùng Thần Tâm cũng tìm được cơ hội xả hết bất mãn trong lòng.

Thế là, cô Doãn chậm rãi, mạnh mẽ nhắc lại câu nói cuối cùng của ai đó, “Miễn bàn.”

Quan Cạnh Phong khẽ nhường mảy, lúc này mới trực diện đối mặt với sự phẫn nộ của Thần Tâm, “Cô ơi, tôi bây giờ bận lắm, cô có biết không? Cô ăn vạ gì chứ?”

“Anh này, cô đây bây giờ rất bận anh không biết sao?”

“Em bận gì?”

“Bận tức giận.”

“Giận gì?”

“Anh nói xem?”

“Anh nói xem?” Cô giận dỗi lườm anh một cái, vừa nói đôi chân vừa bước đến bên anh, “Anh nói xem, tại sao không cho em đi gặp bác sĩ Nhan? Anh có biết không, em còn rất nhiều nghi vấn? Không giải quyết hết những nghi vấn này, thực sự mỗi ngày em đều ăn không ngon, ngủ không yên, anh có biết không?”

Nhưng Quan Cạnh Phong chẳng thèm bận tâm đến sự ăn không ngon ngủ yên, sau khi chân tướng sự việc được phơi bày, anh ăn rất ngon, ngủ rất yên.

Khẽ hừ một tiếng, anh hờ hững lên tiếng, “Có gì bất an? Không phải anh đã nói với em rồi sao, bác sĩ Nhan đổ kị em,” nói đến đây, bỗng trở nên bức bối y như Quan Cạnh Phong thường ngày, “Ai bảo em không nghe lời anh, suốt ngày đi tìm Phó Minh Tích? Gặp phải chuyện không biết đường đến tìm anh, chỉ biết đi tìm người khác uống rượu, em có biết ngày hôm đó là ngày gì không?”

“Ngày gì?”

“Sinh nhật của Nhan Tư Na.”

“Hả?” Thần Tâm ngẩn người, trong nháy mắt, cô liền hiểu ngay ý của Quan Cạnh Phong, “Ý anh là... đêm đó Minh Tích đáng lẽ sẽ cùng bác sĩ Nhan đón sinh nhật sao?”

“Em nói xem?”

“Họ là người yêu của nhau sao?”

Quan Cạnh Phong lạnh lùng hừ một tiếng, “Là mối quan hệ giữa cô gái chung tình và một người đàn ông không chung tình.”

Giọng nói khinh miệt và coi thường, cứ làm như anh từ trong ra ngoài, từ trái tim đến cơ thể đều là một lòng một dạ, mà không nghĩ xem rốt cuộc ai đã từng lấy Lý Hồng Cầm lại còn chơi bời với Tả Diên Thanh.

Nhưng bây giờ Thần Tâm không rảnh để so đo chuyện đó với anh, “Ý của anh là, bác sĩ Nhan cũng là một trong những người bạn gái của Minh Tích?”

Bất chợt, cô nhớ lại ngày hôm đó ở quán cà phê, Nhan Tư Na nói với cô, cô ấy và Minh Tích quen biết nhau như thế nào.

Đúng vậy, lúc đó sao cô không nghĩ ra chứ? Một người đàn ông ưu tú như vậy, một người đàn ông đẹp cả trong lẫn ngoài như vậy, làm sao Nhan Tư Na không thể có gì đó với anh ấy chứ?

“Sau đó thì sao? Anh đừng nói với em là vì Minh tích ở cùng em mà bác sĩ Nhan quyết định báo thù nhé?”

“Cũng không phải báo thù,” nói đến đây, Quan Cạnh Phong đặt bút xuống, đưa tay kéo Thần Tâm ngồi vào lòng mình, “Đêm hôm đó, cô ta không thấy Minh Tích đâu, trong lúc đau khổ đã gọi điện cho Chu Diên Phong. Hai người cùng nhau uống rượu tại nhà cô ta, rượu vào lời ra, Nhan Tư Na liền thổ lộ những nỗi khổ trong lòng với Chu Diên Phong. Kết quả là cậu ta rất tức giận, mới sáng sớm đã đến nhà Phó Minh Tích muốn dạy cho anh ta một bài học. Kết quả là trong khi cãi vã, Chu Diên Phong lấy con dao gọt hoa quả trên bàn ngộ sát Phó Minh Tích.”

Thần Tâm tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, không dám tin những gì vừa nghe được, “Anh nói là... Diên Phong bắt cần chứ không phải cố tình mưu sát?”

“Ừm.”

“Làm sao anh biết rõ thế?”

“Thiệu Đình nói với anh, tối qua anh mời người bên Cục cảnh sát ăn cơm, Thiệu Đình cũng đến, cậu ấy nói những điều chính miệng Nhan Tư Na nói ra.”

Trong lòng cô bỗng dấy lên một cảm giác kết thúc. Hóa ra là vậy.

Hóa ra là vậy.

Thần Tâm vùi đầu vào lồng ngực ấm áp lại đầy mê hoặc phía trước, bỗng nhiên cô nói một câu đầy cảm khái, “Hóa ra, tất cả đều vì tình yêu,” hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ Quan Cảnh Phong, “Nhưng em thật sự không hiểu, tại sao họ lại đổ tội cho em? Em đen đủi đến mức đó sao?”

“Đã nói rồi, vì cô ta đổ kị em.”

“Nhưng em cảm thấy cô ấy không phải loại người đó.”

“Mặc kệ cô ta có phải loại người đó hay không.” Liên quan gì đến anh chứ, đúng không? Chỉ cần vụ án đã được làm sáng tỏ, chỉ cần không có can hệ gì đến Thần Tâm của anh, người ngoài sống hay chết chẳng liên quan gì đến anh cả.

“Cảnh Phong...” Giọng nói mềm mỏng kéo dài ra, khiến Quan Cảnh Phong bất giác nổi da gà.

Bởi vì cô gái này, bình thường chẳng cầu cạnh ai bao giờ, nhưng mỗi khi có việc nhờ vả người khác mới ngoan ngoãn vứt bỏ cái tôi cao ngút trời, những lúc bình thường, làm gì có lúc nào mà cô không gọi “Quan Cảnh Phong, Quan Cảnh Phong” chứ?

“Em vẫn muốn đi gặp cô ấy một lần, thật đấy.”

Quả nhiên!

Quan Cảnh Phong liền nghiêm mặt như Bao Công, “Nói với em bao nhiêu lần như vậy đều là nói thừa hay sao? Không được!”

“Nhưng có làm sao đâu, người ta ở trong tù, lẽ nào anh còn sợ cô ấy ăn mất em sao?”

“Ai biết là cô ta có làm vậy không, loại đàn bà đổ kị như cô ta...”

“Cảnh Phong...”

Anh lại nổi da gà.

“Cảnh Phong...” tiến gọi điệu đà này thực sự có thể khiến anh mất đi khả năng làm việc cả buổi chiều nay.

“Cảnh...”

“Được rồi, được rồi,” Quan Cảnh Phong cuối cùng cũng đồng ý.

“Yeah!” Kể làm rối loạn lòng người thích thú đến mức gần như muốn nhảy cẫng lên, “Vẫn là ‘chú Quan’ của nhà ta là tốt nhất.”

“Có điều kiện,” giọng nói của anh vẫn chưa hết bực bội.

“Anh nói đi.”

“Thứ nhất, để Thiệu Đình đi cùng với em.”

“Không vấn đề!”

“Thứ hai,” gương mặt anh tuần đột nhiên trở nên bí hiểm, “Điều kiện này hơi khó một chút.”

“Ồ?”

Đôi môi mỏng đàn ông của anh thì thầm bên tai cô, “Hôn anh một nụ hôn tạm biệt, mười phút, thiếu một giây cũng không được.”

A?” Đôi mắt Thần Tâm mở rõ to.

Kết quả cả một buổi chiều, cô Doãn hải dùng mất hai tiếng đồng hồ mới hoàn thành điều kiện thứ hai. Người đàn ông vốn chẳng lấy làm vui về gì bỗng trở thành kẻ hái được sao, còn người vốn định hái sao, bày đặt yêu cầu kia cuối cùng lại mệt mỏi rời khỏi văn phòng. Đương nhiên, trước khi đi không quên lượn giám đốc Quan một cái.

Nghe theo lời dẫn dò của Quan Cảnh Phong, Thần Tâm đến Cục cảnh sát liên liên lạc với Dư Thiệu Đình trước. Anh ta ở văn phòng, nên sau khi ngắt điện thoại, Thần Tâm liền đến văn phòng tìm.

“Em muốn đi thăm bác sĩ Nhan, Thiệu Đình, anh có thể đi cùng em không?”

Nhưng Dư Thiệu Đình không trả lời ngay, suy nghĩ giây lát, anh ta mới lên tiếng, “Thần Tâm?”

“Ừm?”

“Bác sĩ Nhan tự sát rồi, mới sang nay.”

“Anh nói sao?”

Vốn tưởng rằng, sau khi trải qua bao sóng gió đột ngột như vậy, cô sẽ không còn buồn lòng khi nghe được bất cứ tin tức nào khiến người khác tặc lưỡi như vậy. Nhưng khoảnh khắc này, trái tim rõ ràng vẫn còn đang đập lại như một vật thể rơi tự do, rơi xuống tận vực sâu khôn cùng.

“Anh nói, cô ta tự sát rồi, mới sáng nay.”

“Tại sao?”

Dư Thiệu Đình lắc đầu, “Không ai biết.”

Cô bỗng ngã phịch xuống ghế.

“Cô ta để lại cho em cái này,” nói rồi, Dư Thiệu Đình mở ngăn kéo, lấy một bức thư đưa cho cô.

Doãn Thần Tâm đón lấy bức thư, mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy.

Lấy tờ giấy ra, vẫn là nét chữ mong manh, ngay ngắn. Những dòng chữ mềm mại xếp ngay ngắn thành hai hàng.

Người ta nói người này chữ nấy, chữ nào người vậy. Trước mắt cô lúc này là những dòng chữ ngay ngắn, vững vàng, không nhanh không vội giống như Tư Na luôn ngồi bên cửa kính quán cà phê, đáng ngồi vĩnh hằng mà nho nhả.

Cô ấy nói: Thần Tâm, thực tế, khi anh ấy lần đầu xuất hiện trong quán cà phê, tôi đã bị anh ấy thú hút. Secret Love là câu chuyện giữa Diên Phong và tôi. Là câu chuyện giữa tôi và Minh Tích, cũng là câu chuyện giữa Minh Tích và cô.

Nhưng Thần Tâm à, tôi không ghen tị với cô. Thật đó. Sở dĩ nhắm đầu đao về phía cô chỉ là vì tôi biết giết người trong tình trạng tâm thần phân liệt sẽ không phải chịu trách nhiệm pháp luật. Diên Phong làm tất cả đều vì tôi, tôi phải bảo vệ anh ấy, mà chỉ có làm như vậy, tôi mới có thể làm giảm đi nhiều nhất có thể sự tổn thương mà tôi gây ra cho người khác. Tôi xin lỗi.

“Em biết mà,” khóe môi Thần Tâm khẽ nở nụ cười, rất dịu dàng, trong ánh mắt khó hiểu của Thiệu Đình, cô ngẩng đầu, mỉm cười nhìn anh ta, “Em biết mà, cô ấy chỉ không muốn Diên Phong gặp chuyện, nhưng cũng không muốn người khác gặp chuyện, vì vậy có thể đẩy mọi chuyện về phía em, như vậy mới có thể làm giảm thương tổn. Rất cuộc, người bị tâm thần phân liệt phạm tội sẽ không bị tuyên án tử hình, em bảo mà, một người tin vào tình yêu như vậy, thì làm sao có thể xấu xa như vậy chứ.”

Những câu nói nghe có vẻ cực hoang đường, lại thêm nụ cười dịu dàng hiếm có của Thần Tâm hiện ra trước mắt, nhưng trong nụ cười dịu dàng như vậy, Thiệu Đình vẫn nhìn ra sự đau khổ lẫn khuất trong đôi mắt đó.

Bởi vì có một số thứ không thể quay trở lại được nữa.

Ví dụ như, Minh Tích mà họ vô cùng yêu thương.

“Tiếp theo có dự định gì không? Nghe nói anh Quan định đưa em đi du lịch?” Dư Thiệu Đình muốn hướng câu chuyện sang hướng nhẹ nhàng hơn.

Đương nhiên, Thần Tâm cũng rất phối hợp, “Vâng, anh ấy muốn đi London.”

“London?”

“Ừm, anh ấy nói, ở nơi đó có ánh sao sáng nhất thế giới.” Chỉ là, có thể không phải trên trời, mà ở trong một hộp nhạc nào đó.”

“Khi nào thì đi?”

“Vẫn chưa quyết định. Em muốn đợi tâm trạng Bảo Như ổn định thêm một chút mới yên tâm đi,” nói đến đây, cô bất giác nhìn đồng hồ, “Còn một lúc nữa Quan Cảnh Phong mới tan ca, em đến nhà họ Hạ một chuyến.”

“Được, anh tiễn em.”

Dư Thiệu Đình tiễn cô ra khỏi văn phòng, Cục cảnh sát lần này không giống với lần đầu tiên cô đến, bởi vì các viên cảnh sát, mà khởi đầu là Tiểu Trương và Tiểu Lý vừa nhìn thấy cô đã gật đầu, vẫy tay rất thân thiện, không hằm hằm như lần đầu gặp mặt.

Hai người chia tay nhau ở cổng ra vào Cục cảnh sát, Thần Tâm mỉm cười nói lời tạm biệt với anh ta, bước xuống bậc thang trước cửa. Ánh nắng ngày hè ấm áp chiếu sang vạn vật trên thế gian, Thần Tâm bước đi, để lại chiếc bóng nhỏ dài phía sau. Trong khoảnh khắc, có chút nỗi buồn của sự chia ly vĩnh viễn.

Thần Tâm từng hỏi anh: Anh biết chúng tôi? Anh biết chúng tôi của bao nhiêu năm về trước?

Cô muốn nói cô và Minh Tích.

Lúc đó, Thiệu Đình không trả lời.

Bởi vì trên thực tế, đâu chỉ có biết? Năm đó, khi xảy ra kiếp nạn khiến người ta đau đớn tột cùng đó, Thần Tâm không biết rằng, anh cũng có tham gia.

Dư Thiệu Đình nghĩ rằng anh không bao giờ có thể quên được lần đó đưa em trai của anh sau khi uống say đau đớn đến tan nát cõi lòng, kể hết cho anh những nỗi đau mà cậu giấu giếm trong lòng, nói với anh, người phụ nữ mà cậu yêu nhất chỉ coi anh là hàng dự phòng như nào, thậm chí sau khi có con với anh, không nói không rằng, giấu anh đi làm phẫu thuật như nào.

Lúc đó, anh vô cùng tức giận muốn đi tìm người phụ nữ đầy tội lỗi đó nói chuyện. Anh khi đó thật giống với Chu Diên Phong vì Nhan Tư Na mà chạy đến nhà Minh Tích, nhưng sau khi đi hết các bậc thang ở kí túc xá nữ, ở đầu cầu thang tầng năm, anh bỗng dừng bước, bởi vì anh nhìn thấy cô.

Lúc đó, cô có vẻ rất đau khổ, tan nát cõi lòng không khác gì Minh Tích, cô ngồi ở một đầu cầu thang, đối diện với anh, gương mặt vui trong hai cánh tay, đau đớn khóc lóc.

Sau đó anh mới biết, đây là động tác theo phản xạ tự nhiên của Thần Tâm mỗi khi gặp phải điều gì đó cực đau đớn. Cô cho rằng cuộn mình lại, vùi mặt vào hai cánh tay, sau đó để hai cánh tay vùi vào hai chân, tất cả mọi khổ nạn, gian nan bên ngoài sẽ tự động rút lui, bao gồm cả Minh Tích bị cô tàn nhẫn đuổi đi, bao gồm cả đứa trẻ không bao giờ trở lại.

Bỗng nhiên, cơn giận cả buổi tối tan biến trong nháy mắt.

Lúc đó, điều duy nhất anh muốn làm là đưa tay an ủi đôi vai đang run rẩy kia. Chỉ có một đoạn cầu thang mà Dư Thiệu Đình phải đi mất sáu năm trời, nhưng dù có đi bao lâu, anh vẫn vĩnh viễn ở chỗ cũ, còn cô vẫn mãi xa vời.

Hóa ra, câu chuyện Secret Love nói đúng, khoảng cách xa nhất thế gian này là mặc dù đã đi qua trăm sông nghìn núi nhưng cuối cùng vẫn không thể nào đi đến trái tim em.

Mặc cho Quan Cảnh Phong nhắc nhở hết lần này đến lần khác, cuộc hành trình đi London vẫn bị Thần Tâm trì hoãn hết lần này đến lần khác.

Anh sắp tức giận rồi, không, trên thực tế, anh đã tức giận. Dưới tài năng cao siêu của Lý Hồng Cẩm, công ty đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của vụ án Phó Minh Tích, trở lại hoạt động bình thường, thư kí Tả thông minh, lanh lợi cũng dần dần trở nên thành thực dưới sự dẫn dắt của bà Vương, anh hoàn toàn có thể bỏ lại công việc để đi du ngoạn một thời gian, đi một vòng thế giới nhưng cô gái đáng ghét này lại dám để anh tiếp tục ở lại công ty bực bội với đồng giấy tờ mà vốn dĩ đã hoàn toàn có thể vứt cho Lý Hồng Cẩm xử lý!

“Đừng thế mà, mới sáng ngày ra đã nổi giận, vẫn còn chê tối qua không đủ hứng sao?” Thần Tâm ngồi trước bàn trang điểm chỉnh lại dung nhan, quay đầu nhìn người đàn ông đang khoanh tay trước ngực nhìn cô chằm chằm, cuối cùng cô có chút áy náy trong lòng, liền đi đến bên giường hôn anh.

“Em nói xem?” Những lời nói đưa tình không còn có thể khiến anh vui được nữa, không thể nữa!

Đây chính là quy luật cận biên giảm dần. Ban đầu, khi anh Quan đang giận dữ nghe những lời nói tương tự như vậy sẽ chuyển từ giận dữ sang tâm trạng khác rất nhanh, sau đó sẽ kéo cô Doãn nằm về chỗ cũ để xả giận. Nhưng lần này, khi nghe thấy những lời tương tự như vậy, anh không lấy gì làm vui vẻ mà trợn mắt nhìn cô, “Lại muốn anh đưa em qua đó sao?”

“Em tự đi taxi được mà,” cô giả vờ.

Quan Cảnh Phong lại trừng mắt nhìn cô, không thích cũng phải dậy tắm rửa thay quần áo, để sau khi ăn sáng đưa người phụ nữ đáng ghét này đến nhà họ Hạ.

“Hôm nay Bảo Như thế nào rồi ạ?” Vừa đến nhà họ Hạ, nhìn thấy bà Hạ, Thần Tâm liền nói.

Bà Hạ mặt đầy lo lắng, “Haizz, vẫn vậy thôi cháu, cháu vào thăm nó đi.”

“Vâng ạ,” cô đi vào phòng.

Thực ra gần đây, mỗi lần trước khi đến Thần Tâm đều chuẩn bị sẵn vài chủ đề nói chuyện, muốn tâm sự với Bảo Như để đả thông tư tưởng của cô ấy. Nhưng mỗi lần như vậy, Bảo Như chỉ nói một câu, “Mình đã 26 tuổi rồi, Thần Tâm, 26 tuổi mà còn yêu hết mình như vậy thì được tính là thất tình hay thất bại?”

Có không thể trả lời, bởi vì Thần Tâm cũng không biết điều đó được tính là thất tình hay thất bại, nhưng cô lại không muốn trả lời qua loa, vì vậy, cô vẫn không trả lời.

Bảo Như im lặng ngồi trước máy tính, mỗi ngày qua đi, tâm trạng cô ấy chẳng khá lên chút nào, còn gương mặt lại càng trở nên hao gầy.

Thần Tâm đã đến hồi lâu mà cô ấy vẫn ngồi trước màn hình máy tính gõ chữ, không biết đang viết gì, mãi lâu sau, sau khi gõ ra một vài chữ, nhìn một lúc, mới giơ tay vẫy Thần Tâm, “Thần Tâm, cậu lại đây, đọc bài thơ này đi. Cậu xem, người ta viết hay quá, lại đây đọc xem...”

Thần Tâm bước lại, nhìn theo tay cô ấy, thấy một bài thơ trên trang web Từ Chí Ma - Những câu nói khiến người khác đau lòng.

Một người hờ hững, một người đau khổ,

Một người trung thành, một người lừa dối,

Một người cho đi, một người cướp đoạt,

Một người tin tưởng, một người giấu giếm.

Tình yêu là một người cộng thêm một người,

Nhưng một cộng một không phải bằng hai,

Như thể anh và em không phải là chúng ta.

Từ Bảo Như đến Diên Phong, đến Tư Na, đến Minh Tích, đến Thiệu Đình, đến Quan Cảnh Phong, một người nhiệt thành và một người vô tâm, từng bậc từng bậc, móc ngoặc với nhau.

Bạn đã từng nghe nói tới vụ án giết người lại có thể liên quan đến những mối tình cắt không đứt, càng gỡ càng rối như vậy không?

Chắc hẳn chưa từng nghe nói. Nhưng có lẽ, trong mối tình càng gỡ càng rối đó, chỉ cần một người bằng lòng quay đầu, chỉ cần họ chịu nhìn về phía sau, có lẽ tất cả sẽ là bình minh tươi sáng, có lẽ ngày hôm nay, mọi chuyện đều đã khác.

Cô nhìn Bảo Như, khẽ đưa tay ôm chặt lấy bạn.

“Bảo Như, anh ta không xứng đáng... Một người trung thành một người lừa dối... Anh ta không xứng đáng.”

Đôi mắt to tròn của Bảo Như rưng rưng, nhìn bạn qua đôi mắt đầm lệ.

“Bảo Như, ít nhất vẫn còn có mình, mình luôn ở đây.”

Đôi mắt đó vẫn rưng rưng, mãi lâu sau mới òa lên một tiếng, khóc nức nở.

Nhưng Thần Tâm không nói với cô ấy rằng, thực ra tuần trước cô đã đi thăm Diên Phong. Trong ngực, anh ta đã bị phán quyết... Nhìn thấy cô, Chu Diên Phong có chút bất ngờ, cũng có chút ngượng ngùng.

“Thần Tâm, sai cô lại đến đây?”

“Dù gì chúng ta cũng quen biết nhau, không phải sao?”

Anh ta cười nhạt, mãi một lúc sau, mới hỏi, “Cô ấy có khỏe không?”

“Cô ấy?”

“Bảo Như.”

“Bây giờ mới hỏi cô ấy có khỏe không, không cảm thấy quá muộn rồi sao?”

Chu Diên Phong thở dài.

“Thực ra ngày hôm đó anh vẫn còn cơ hội.”

“Sao cơ?”

“Nói với cô ấy điều cuối cùng, Diên Phong, không phải tôi xem thường anh, nhưng tôi không tin không có người đàn ông nào không động lòng trước cô gái như Bảo Như, nhưng anh đã từ bỏ.”

Lúc đó, gương mặt của Chu Diên Phong bỗng trở nên dịu dàng. Anh ta không trả lời câu hỏi của cô, chỉ một mình rơi vào hồi ức, “Cô có biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ở bệnh viện chính là lần tôi vì muốn tiếp cận cô mà giả vờ bị đâm xe vào, Bảo Như vào phòng bệnh thăm tôi, khoảnh khắc đó, tôi thực sự tưởng rằng mình nhìn thấy một thiên thần. Thần Tâm, lúc đó tôi nghĩ, nếu như không xảy ra tất cả những chuyện trước đây, tôi thật sự sẽ nguyện cả đời này ở bên thiên thần đó, bởi vì gần như trong một khoảnh khắc, tôi phát hiện ra rằng trên đời này vẫn còn có người khiến trái tim tôi đập rộn ràng ngay từ giây phút đầu gặp gỡ còn hơn cả Tư Na. người đó chính là Bảo Như.”

“Nhưng cho đến giây phút cuối cùng, anh vẫn không chịu thừa nhận.”

“Dù sao... cũng không thể nữa rồi, không đúng sao? Thần Tâm, vì vậy còn để cô ấy đau khổ thêm nữa làm gì?”

Doãn Thần Tâm trầm nghĩ, cô vĩnh viễn sẽ không ao giờ nói cho Bảo Như biết, giây phút cô đi ra khỏi nhà tù đã nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt của Diên Phong, bởi vì anh ta cố gắng kìm chế không cho chúng rơi xuống, thế là cô vờ coi như không nhìn thấy chúng đang rơi xuống, chỉ nghe thấy anh ta trịnh trọng nhờ cô, “Đồng ý với tôi, chăm sóc cho cô ấy được không? Tôi nợ cô ấy quá nhiều.”

Thần Tâm gật đầu, “Đó vốn là điều mà tôi nên làm.”

Thực ra, trong mọi mối tình, soa có thể chỉ có một người luôn cho đi và người kia luôn cướp đoạt? Tất cả mọi sự cho đi cũng đều là một tình yêu tương đương.

“Diên Phong?”

“Ừm?”

“Thực ra là anh cố ý đúng không?”

“Sao cơ?”

Cô nhìn anh ta, khẽ mỉm cười, “Secret Love, lần đó Thiệu Đình nói với tôi, thực ra không phải anh ấy phá án mà là anh tự động đầu thú. Chiều ngày hôm đó, anh cố ý pha trà sữa để Thiệu Đình tìm ra dấu vết đúng không? Nếu không, anh thông minh đến mức có thể hoạch định một câu chuyện như vậy lại bất cần để cho mọi người phát hiện ra anh biết côn thức pha chế Secret Love, thực sự, tôi không thể tin được.”

Diên Phong cũng cười, “Cảm ơn cô, bằng lòng tin rằng tôi vẫn còn nhân tính.”

Bà Hạ nói ơn trời ơn đất, Thần Tâm cuối cùng cũng đỡ cho con gái bà khóc ra được.

“Khóc đi, khóc được là tốt rồi, nó cứ kìm nén trong lòng, bác thực sự sợ nó xảy ra chuyện...” Bà Hạ cũng khóc.

Thần Tâm ôm bà an ủi, rồi ra khỏi nhà họ Hạ.

Ánh nắng bao trùm lên vạn vật, giống như chiều hè tươi đẹp mười ba năm trước, cô ở trong vườn nhà, một cái ngấn đầu bắt chợt, liền nhìn thấy gương mặt tươi đẹp hơn cả ánh nắng kia, dịu dàng nói với cô, “Xin chào, người bạn bé nhỏ, anh là anh Quan, nghe nói em là Thần Tâm đúng không?”

Buổi chiều mười ba năm sau, đợi cô ra khỏi nhà họ Hạ, vẫn là gương mặt anh tuấn đó ngẩng đầu mỉm cười với cô. Xe anh đỗ bên kia đường, dáng người cao lớn dựa vào chiếc xe thể thao hoành tráng, khi anh nhìn thấy cô, đôi môi mỏng đầy cá tính cuối cùng cũng nở một nụ cười.

“Quan Cảnh Phong, ngày mai chúng ta đi London đi,” cô cũng mỉm cười đi đến trước mặt anh, cùng con người cao lớn này ngồi vào xe.

Nhưng lần này, người đàn ông đó lại không đồng ý, “Xem ra phải đợi đến năm sau rồi.”

“Tại sao?”

“Hong Cẩm sắp về London rồi.”

“Thật à? Nhanh vậy sao?”

“...”

Anh lườm cô, chẳng lấy gì làm vui vẻ, “Ai bảo em chậm như vậy? Bây giờ chúng ta nhanh một chút có lẽ kịp đến sân bay tiễn cô ấy.”

Chiếc xe lao đi như bay về hướng sân bay. Khi đến nơi, giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang vọng trong phòng chờ, nhắc nhở hành khách chuyển bay đi Washington còn ba mươi phút nữa là cất cánh.

“Chị Lý ở kia,” Thần Tâm nhanh mắt, ở phía bên kia, hai dáng người cao ráo 1m68 đang đứng gần nhau, không biết đang nói gì. Thần Tâm kéo Quan Cảnh Phong đi đến, vừa kịp nghe thấy Tả Diên Thanh nói, “Dù sao chúng ta cũng đồng cảm, cây thuốc Địa Trung Hải này coi như quà tạm biệt của tôi, ở nước ngoài không mua được đâu,” nói rồi quay mặt đi liền nhìn thấy hai người đang đến gần.

Tả Diên Thanh ra hiệu cho Lý Hồng Cẩm quay sang, còn bản thân mình cũng quay sang, thấy Thần Tâm và Quan Cảnh Phong đến bên mình.

“Bây giờ mới đến,” co ta không khách khí mà quýt hai người, đôi mắt to liếc qua đôi bàn tay không của Thần Tâm, “Thần Tâm, học trò của cô còn biết tặng quà tôi, quà của tôi đâu?”

Doãn Thần Tâm cười trừ, “Cái này... thật sự không có.”

Nhưng cô tin rằng, trong mắt Lý Hồng Cẩm, quà chia tay lớn nhất đã đến trước mặt.

Nhân viên soát vé đã thúc giục, Lý Hồng Cẩm nhắc hành lý, “Mọi người về đi, tôi cũng phải đi rồi.”

“Được,” ba người vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn bóng dáng cao ráo kéo chiếc vali hành lý, nhónh đi về hướng cửa soát vé.

“Chị Lý!” Đúng lúc cô sắp đến cửa soát vé, Doãn Thần Tâm bỗng nhiên lên tiếng, đợi Lý Hồng Cẩm quay đầu lại, cô đã chạy lên phía trước, “Xin lỗi... Cảm ơn chị.”

Đang sau, không ai nghe thấy cô nói gì, giọng nói cực nhỏ cực khẽ.

Nhưng Lý Hồng Cầm lại nghe thấy rất rõ, “Xin lỗi gì? Lại cảm ơn tôi vì điều gì?”

“Chuyện năm đó, còn nữa, cảm ơn chị... đã dạy cho tôi biết một số điều.” Cô có chút ngượng ngùng, nhưng lại cũng rất chân thành nói ra câu này.

Lý Hồng Cầm cười, “Chuyện năm đó thì thôi, còn về cảm ơn, tôi thấy c6o nên đi cảm ơn Cảnh Phong. Dù gì, anh ấy mới là thầy giáo thực sự của cô,” Lý Hồng Cầm vỗ khẽ lên vai Thần Tâm, suy nghĩ giây lát, khẽ khàng nhưng rất trịnh trọng nói, “Đồng ý với tôi, không được phụ lòng tôi nữa nhé.”

“Không bao giờ,” cô dứt khoát đồng ý, nhìn Lý Hồng Cầm nhắc hành lí quay người đi về phía cửa soát vé.

“Gì vậy?”

“Anh nói xem cô giáo Doãn và tổng giám đốc Lý nói gì?”

“Tôi không biết,” Quan Cảnh Phong đáp, nhưng trong đáy mắt thấp thoáng ý cười.

20. Chương 11: Kết Thúc

Gặp được anh vào thời khắc đẹp nhất

Rất lâu rất lâu sau, Thần Tâm vẫn còn nhớ ngày hôm đó khi bóng dáng cao ráo của Lý Hồng Cầm đi đến cửa soát vé, thư thái như vậy, vui vẻ như vậy.

Đó là tâm trạng phát ra từ tận trong đáy lòng khi người cô ta yêu nhất, cũng là người mà chỉ cần một cái mỉm cười cũng khiến cô ra mỉm cười theo, được hạnh phúc.

Cô nghĩ đến những lựa chọn BCD từng nghĩ trước đây: B- cô gặp anh trong tuổi hoa 16; C – cô gặp anh trong tuổi thanh xuân 20; C – cô gặp anh vào năm 25 tuổi như bây giờ.

Nhưng sau vô số lần sẫu nã, cô phát hiện, hóa ra cô nên cảm thấy may mắn vì sự tương ngộ năm cô 12 tuổi. Bởi vì năm cô 16 tuổi, người xuất hiện bên anh là Lý Hồng Cầm, năm cô 25 tuổi, người xuất hiện bên anh là Tã Diên Thanh, những phiên bản Doãn Thần Tâm xuất hiện hết lần này đến lần khác nhưng tín ngưỡng mà anh kiên trì theo đuổi từ đầu đến cuối lại là cô gái của năm 12 tuổi.

Nhỏ như vậy, ngượng ngùng như vậy, xa vời như vậy. Nhưng cuối cùng, cô gái mười hai tuổi đó vẫn đánh bại vô số vô số các “Doãn Thần Tâm” khác trong những năm tháng sau này với tư thế hiên ngang. Trong mắt anh, từ đầu đến cuối vẫn chỉ có bóng hình nhỏ nhắn ban đầu đó.

Gặp được anh trong thời khắc đẹp nhất đó, tuyệt vời đến nhường nào...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-vi-sao-trong-mat-anh>